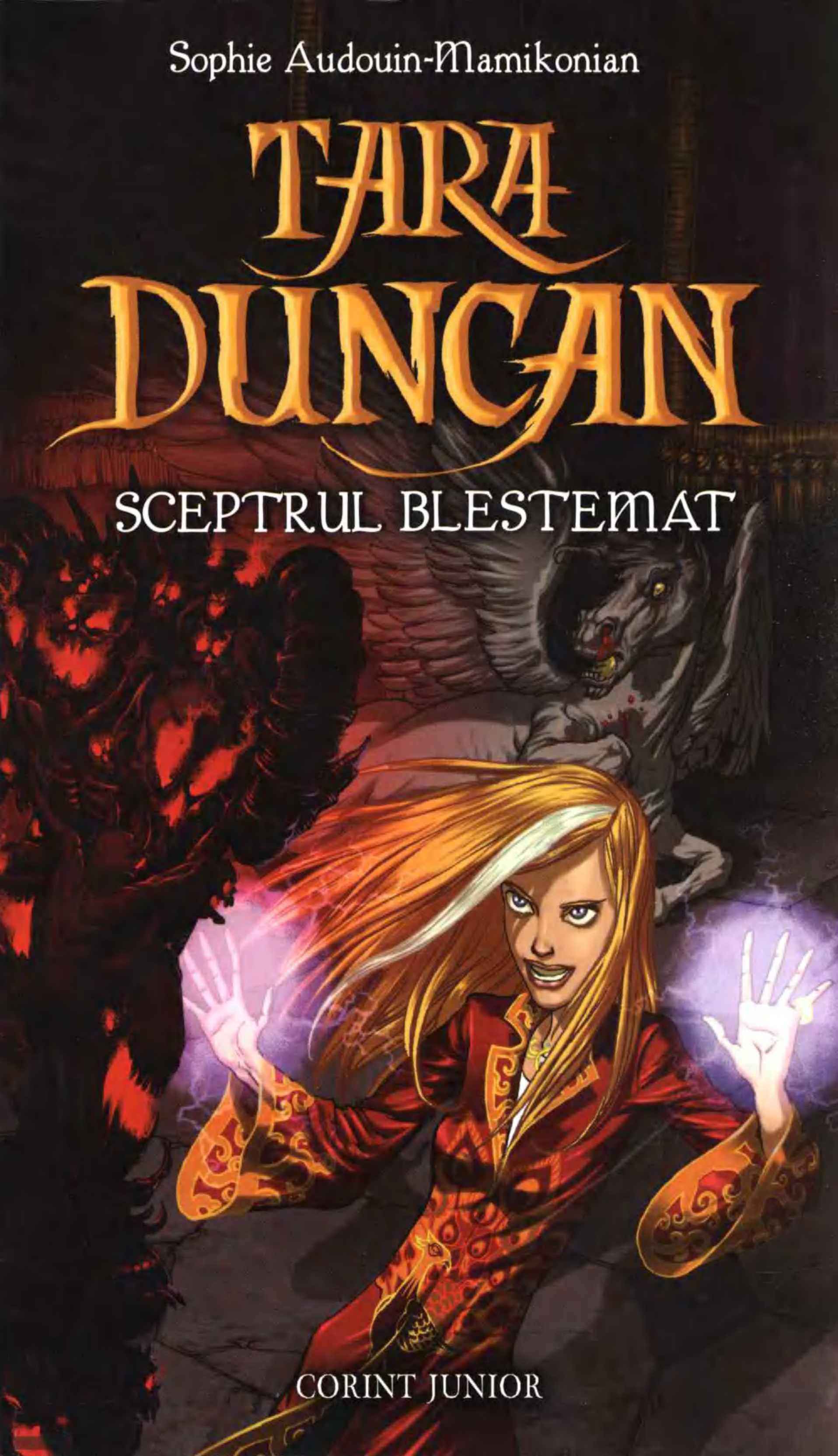
Sophie Audouin-Mamikonian
TARA DUNCAN
SCEPTRUL BLESTEMAT
CORINT JUNIOR

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Sceptrul blestemat

Redactare: Emil Paraschivoiu
Tehnoredactare computerizată: Flavian Muscalu

TARA DUNCAN. LE SCEPTRE MAUDIT, Sophie Audouin-Mamikonian

First published in France under the title
Tara Duncan. Le sceptre maudit by Sophie Audouin-Mamikonian
© 2005 by Éditions Flammarion
Cover illustration: Stan & Vince

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Editura CORINT JUNIOR.
Difuzare şi Clubul Cărţii:
Calea Plevnei, nr. 145, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.
Fax: 021.319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro.
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Format 16/70x100. Coli tipo: 26
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

ISBN: 978-973-128-208-4
Bucureşti, 2008

Timbrul literar se plăteşte Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 BCR Sucursala Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
AUDOUIN-MAMIKONIAN, SOPHIE
Tara Duncan: Sceptrul blestemat / Sophie Audouin-Mamikonian; trad.: Traian Finţescu. - Bucureşti: Corint Junior, 2008
ISBN 978-973-128-208-4

I. Finţescu, Traian (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Sceptrul blestemat

Traducere de Traian Finţescu

CORINT JUNIOR

Lui Philippe, iubitul meu soț, care a suportat cu grație
și dragoste acest nou opus al aventurilor Tarei Duncan
și a cărui simplă vedere încă îmi face inima să bată
mai repede, chiar și după douăzeci de ani.
Te iubesc și asta spune tot.

Celor două fiice ale mele, Diane și Marine, care au corectat
acest swahili (dar, mamă, nu se scrie așa) al meu și
mă inițiază în fiecare zi în codurile web-urilor cum ar fi mdr,
ptdr, lol și alte muhaa și hu hu ale sms-urilor.
Diane și Marine, și pe voi vă iubesc mult!

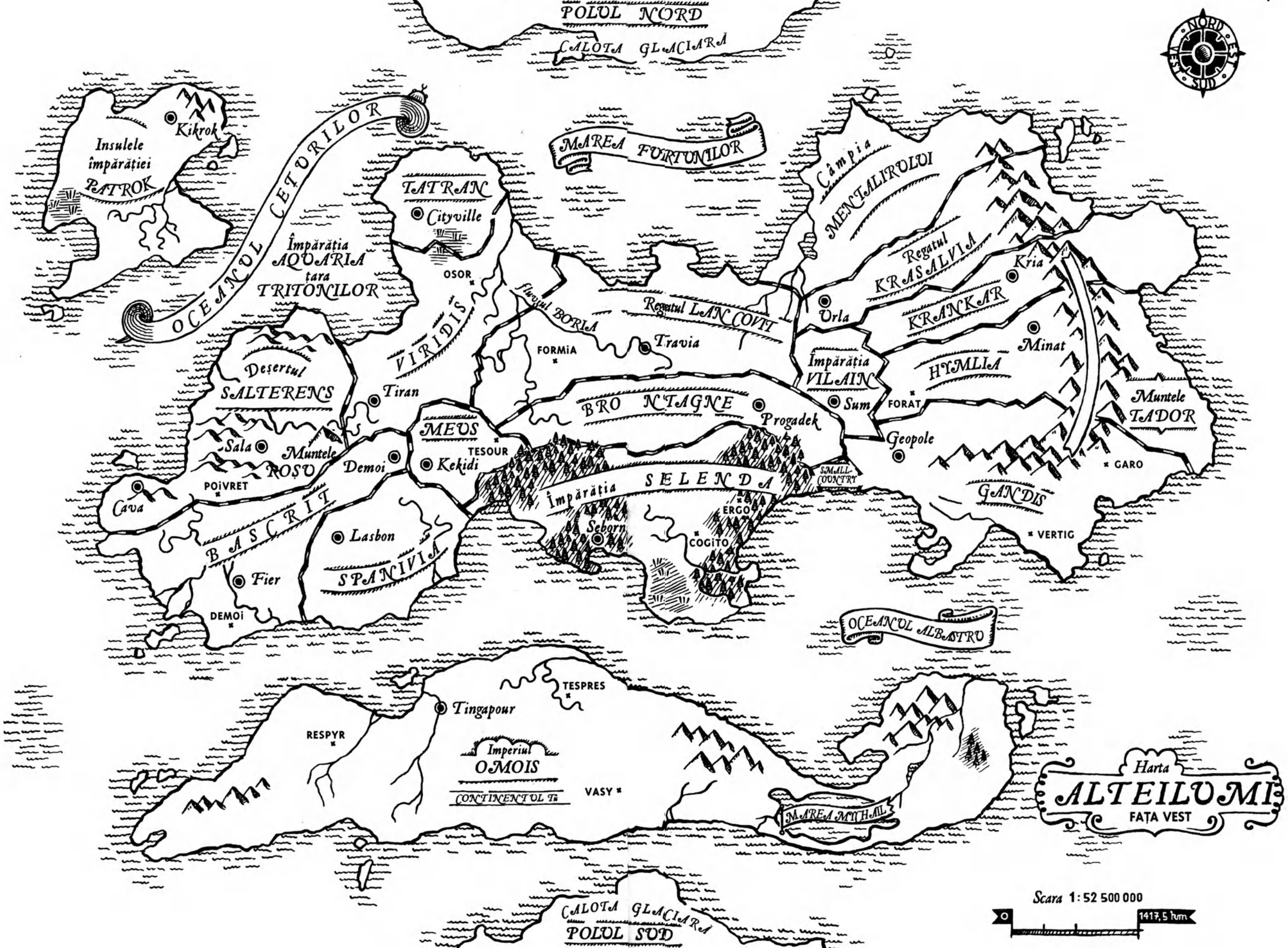

POLOL NORD
CALOTA GLACIARĂ
NORD
EST
SUD
VEST
Insulele împărăției PATROK
Kikrok
OCEANUL CETORILOR
MAREA FURTUNILOR
TATRAN
Cityville
Împărăția AQUARIA țara TRITONILOR
OSOR
VIRIDIS
fluviul BORIA
Regatul LANCOVIT
FORMIA
Travia
Câmpia MENTALIRULUI
Regatul KRASALVIA
Kria
Orla
KRANKAR
Minat
Împărăția VILAIN
HYMLIA
Sum
FORAT
Muntele TADOR
Geopole
GARO
GANDIS
VERTIG
Deșertul SALTERENS
Tiran
BRO NTAGNE
Progadek
MEUS
TESOUR
Kekidi
Sala
Muntele ROȘU
Demoi
POIVRET
Cava
BASCRIT
Împărăția SELENDA
SMALL COUNTRY
ERGO
Seborn
COGITO
Lasbon
SPANIVIA
Fier
DEMOI
OCEANUL ALBASTRU
TESPRES
Tingapour
RESPYR
Imperiul OMOIS
CONTINENTUL T
VASY
MAREA MYTHAIL
Harta ALTEILUMI FAȚA VEST
Scara 1:52 500 000
0
1417,5 km
CALOTA GLACIARĂ
POLOL SUD

DINASTIA DUNCAN DIN LANCOVIT
ÎNTEMEIATĂ LA 25 FAICHO 5014 (ANUL ALTEILUMI)

Manitou Duncan (4850 AA — ∞) & Magenti Val argenmont Rethila (4849 AA — 4928 AA)

Menelas Tri Vranril (4805 AA —   ) & Isabella Duncan (4805 AA —   )

Selena Duncan-Vranril Ab Santa Ab Maru (4850 AA —) & Danviou T'al Barmi (4973—5002)

Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan (1991 AP/5000 AA —   )

Revental Duncan (4901 AA — 4998 AA) & Teiler Ab Zan (4876 AA —   )

Various Duncan (zis Renegatul) (4952 AA —   )

AA = Anul AlteiLumi
AP = Anul Pământului

DINASTIA T'AL BARMI AB SANTA AB MARU, ÎMPĂRĂŢIA OMOIS ÎNTEMEIATĂ LA 25 FAICHO 5014 (ANUL ALTEILUMI)

Demiderus «Pumn de fier», întemeietorul Imperiului Omois
(-2984 AP —   )

Urmaşii, cinci mii de ani mai târziu

Împărăteasa din Omois
Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi & Daril Kratus
Ab Santa Ab Maru (4950 AA — 5005 AA)
(4970 AA —   )

Ex-imperatorul din Omois
Danviou T'al Barmi
Ab Santa Ab Maru & Selena Duncan
(4973 AA — 5002 AA) (4977 AA —   )

Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa
Ab Maru T'al Duncan
(1991 AP/5000 AA —   )

Fratele vitreg al împărătesei din Omois, înlocuitorul fratelui său vitreg Danviou
Sandor T'al Barmi
Ab March Ab Brevis
(4958 AA —   )

AA = Anul AlteiLumi
AP = Anul Pământului

Nota autoarei către cititorii săi:

Pegaşii, glurpşii, vrririi, traducii, spaşunii, taormii, t'slii şi alte bestiole bizare sunt descrise în Lexicul AlteiLumi de la sfârşitul acestei cărţi.

Avertisment: Autoarea nu a consumat nicio substanţă ilicită şi nu face decât să descrie ceea ce — în sfârşit — vede...

Găsiţi-o pe Tara pe: www. taraduncan.com

Scrieţi-i la: tara@taraduncan.com

CAPITOLUL I

Licărirea din noapte

Pegasul se deplasa cu prudenţă, ghearele afundându-i-se în humusul gras al pădurii. Sorţitorii fuseseră unanimi. Nimeni nu trebuia nici măcar să-l zărească. La urma urmei, era *considerat* a fi un animal mitologic şi primul Pământean care dădea cu ochii de el risca să-şi petreacă restul zilelor sale într-o cămăruţă mică şi albă, bine capitonată, înveşmântat într-o nostimă cămaşă de forţă. Mârâi foarte încet. Nu e uşor să te strecori nevăzut cu un penaj alb strălucind sub lumina lunii şi cu o deschidere a aripilor de patru metri, îndoite pe spate!

Privind în toate părţile, se apropie de conac, o frumoasă construcţie cu pietrele înroşite de vreme. Alţi Familiari, tovarăşi ai sorţitorilor ca şi el, stăteau de strajă. La dreapta, Sheeba, pantera argintie, scoase un răget, iar Blondin, un vulpoi şiret, scheună drept răspuns. Patrupedul înaripat lansă un nechezat discret pentru a semnala că se întorsese din rondul său în partea cu vegetaţie măruntă din pădure.

Încremeni brusc. La primul etaj al clădirii, la una dintre ferestre, o stranie lumină albastră pâlpâia dincolo de geam.

Fără a isca mai mult decât un foşnet înăbuşit, bătu din aripi şi încercă să se menţină în dreptul ferestrei, ceea ce nu-i era deloc uşor, având în vedere dimensiunile lui. Descoperind scena care se petrecea în spatele geamurilor închise, fu cât pe-aci să se prăbuşească sub efectul surprizei şi al îngrijorării.

Tara, sora lui de suflet, o frumoasă fată blondă pentru care se efectua de fapt această riguroasă supraveghere, dormea într-un pat, înconjurată de cărţi şi păpuşi de pluş. Până aici, nimic neobişnuit.

Ceea ce era vădit mai puţin de cum trebuia să fie era culoarea ei: albastră.

În fine... nu chiar. Pielea îi era albă, dar emana un halou opalescent, care scălda corpul adormit într-un uşor val albăstrui, alungând întunericul din cameră asemenea unei surse luminoase.

Pegasul simţi cum i se zburlesc penele. Spectacolul la care asista dezvăluia manifestarea fizică a unei forţe magice atât de puternice, încât aceasta se producea chiar şi în somnul sorţitoarei.

Iar asta nu era cu putinţă. În fine... până în acea zi, lucrul acesta fusese considerat imposibil.

Apoi valul albăstrui se retrase şi tânăra sorţitoare încetă să mai semene cu un ştrumpf. Camera se cufundă din nou în beznă. Familiarul ezită o clipă dacă să-şi trezească stăpâna din somn, dar, având în vedere evenimentele din ultimele ore, se hotărî s-o lase să se odihnească.

Rămase, totuşi, un pegas ros de nelinişte care patrulă tot restul nopţii pe dinaintea conacului, încercând din răsputeri să-şi imagineze cum, nedispunând de darul vorbirii, va putea să le relateze celorlalţi întâmplarea la care fusese martor.

CAPITOLUL II

Atacul smurglilor

Primul asasin plecă în direcţia armatei smurglilor care înconjura conacul Isabellei Duncan. Al doilea pătrunse discret pe una dintre Porţile de Transfer dintre planeta magică, AltăLume, şi Pământ. Mină cu atâta subtilitate vasta Poartă prin care tocmai trecuse, încât nimeni nu avea să vadă bomba înainte ca transferul s-o facă să explodeze. Apoi surâse. Stăpâna lui va fi mulţumită. Sorţitorii n-aveau nicio şansă de scăpare. Cu un uşor dezgust pentru magia pe care o detesta atât de mult, activă Transmitus-ul care îi fusese înmânat şi dispăru, ca un desen nereuşit pe care îl ştergi.

Când fata deschise ochii, un soare superb îşi arunca razele în încăpere. Se arcui, întinzându-se, perplexă. Ştia ce era aceea o *fereastră*, recunoştea *soarele*. Întinzându-şi braţele, îşi privi *palmele*. Era îmbrăcată într-o *pijama* albă. De *bumbac*. Dar nu ştia nimic mai mult. Şi, mai ales, habar n-avea *cine* era.

Îşi examină camera, o vastă încăpere circulară, luminoasă, cu mobilele ei confortabile în culori pastel şi, pe pereţi, cu o

mulţime de postere, fete şi băieţi în poziţii care-i avantajau. Lăsă ochii în jos şi dădu peste privirea unui ursuleţ cu care, în mod vizibil, împărţise patul. Ridică o sprânceană surprinsă. Dacă această cameră era într-adevăr a ei, îi plăceau posterele şi jucăriile de pluş. Ca şi cărţile. Erau peste tot, nu numai pe etajere, ci şi pe podea.

Un dulap mare era împodobit, în partea din faţă, cu o oglindă. Sări în picioare, ignoră uşoara ameţeală care o cuprinse şi detalie cu un ochi critic imaginea ei reflectată în oglindă.

Ansamblul era mai degrabă satisfăcător. O siluetă zveltă, suplă, indiscutabil înaltă pentru cei... treisprezece? paisprezece ani ai ei. Părul îi era blond-auriu, străbătut de o stranie meşă albă care îi scotea şi mai mult în evidenţă bogăţia. Se apropie atât de mult de oglindă, încât începu să se uite cruciş. Copia ei îi întoarse o privire bleumarin.

Super, toate astea o făceau să dea al naibii de mult înainte.

Câţiva paşi o aduseră lângă o fereastră largă. Mai jos de camera ei, situată la etajul întâi, se unduia o peluză, până la marginea unei păduri. Fata se înfioră. Era... *ceva* în pădurea aceea. Ameninţător. Primejdios. Pentru ea.

Se întoarse, cu inima zbătându-i-se în piept, spre camera luminată de razele soarelui. Pe un fotoliu îţi lua ochii strălucirea preţioasă a unei robe purpurii brodată cu fir de aur pe care un păun făcea roata. Întinse mâna, pentru a o atinge, când se petrecu un lucru de necrezut.

Păunul brodat pe robă se înclină dinaintea ei, salutând-o cu aripile!

Fata făcu ochii mari. Poate că nu ştia cine era, dar de un lucru era sigură: veşmintele *nu puteau* avea viaţă. Nu?

Uşa scârţâi, făcând-o să tresară. Se aruncă în pat. Un labrador mare şi negru îşi făcu apariţia. Se apropie, cu un aer prietenos, gâfâind ca unul care tocmai urcase o scară. Ea zâmbi. *Ştia* că nu voia să-i facă niciun rău. Tocmai se pregătea să se aplece pentru a-i mângâia mătăsosul cap negru, când câinele i se adresă:

— Ştii, Tara, pegasul tău încearcă să ne spună ceva, se învârte în toate părţile, bate din aripi. E imposibil de înţeles ce vrea!

Un câine care vorbeşte! Fata se afundă în perne, scoţând o exclamaţie de surpriză.

— Tara! Ce e...

Ea ţâşni din pat, întrerupându-şi dintr-odată vizitatorul. Mâinile i se acoperiseră de o lumină albastră. Rămase ţintuită pe loc şi le contemplă cu stupoare, cu ochii dilataţi de uimire.

Câinele îşi îndoi labele şi, târâş, se dădu prudent înapoi. În acelaşi timp, îi ceru:

— Tara, lasă mâinile în jos. Nu-ţi aduci aminte de mine? Sunt Manitou, străbunicul tău!

Fata încetă să-şi mai urmărească scânteile albastre care trosneau în vârful degetelor şi modulă slab:

— Un *câine*?

Cum putea fi un câine strămoşul ei?

— Daaaaa, confirmă labradorul. În sfârşit, da... şi nu.

Nervoasă, ea îşi agită mâinile, ceea ce îl făcu pe Manitou să încremenească.

— Linişteşte-te, Tara! Crede-mă, m-aş simţi mai liniştit dacă ţi-ai coborî arm... mâinile. Nu-ţi aminteşti? Am fost *transformat* în câine. Încercând să devin nemuritor. Am ratat cu puţin poţiunea şi incantaţia. Sunt nemuritor, dar sub înfăţişarea unui labrador.

— Câinii nu au darul vorbirii! negă cu încăpăţânare fata. Iar mâinile mele sunt albastre şi luminează. Cred că nici asta nu e normal.

— Pe Demiderus, Tara, nu mai ştii ce e magia! exclamă vizitatorul, examinând-o plin de nelinişte. Ai activat-o atunci când te-ai enervat. Magia este un soi de forţă vitală produsă de orice fiinţă vie. Iar noi suntem... ham!... ca nişte motoare ce pot utiliza această rezervă de fluid.

Tara, pentru că aşa se numea, era sigură de două lucruri. Mai întâi, câinele spusese că era un câine fără să fie, ceea ce i se părea cu adevărat suspect. Apoi, trebuia să iasă de aici. Începu să se strecoare spre uşă.

Labradorul îşi încreţi botul.

— Tara! Ce faci?

— Plec! Lasă-mă să trec.

El se ridică.

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva. Trebuie să te odihneşti, asta-i porunca lui Pasăre-de-noapte, şamanul-vraci. Întoarce-te în pat şi culcă-te!

Şi făcu câţiva paşi în faţa fetei, dezgolindu-şi colţii într-o tentativă de surâs canin.

Din nefericire, obţinu efectul invers al rezultatului scontat. Fata se crezu ameninţată. Mâinile ei acţionară de la sine. Se luminară din plin şi o rază magică ţâşni în direcţia câinelui. Acesta nu mai avu timp decât să sară într-o parte. Dulapul şi uşa se făcură bucăţi. Peretele avu şi el aceeaşi soartă. Atunci când vacarmul se stinse, iar praful se risipi, constatară că gaura se deschidea spre o alta, prin care se zărea un petic de pădure.

Găurită şi ea. Şi un pic pe cale să ardă.

Fata trecu ca o săgeată printre dărâmături, lovindu-se uşor de o femeie cu părul alb şi ochii verzi care îşi strecurase capul prin noua deschizătură, părând *cu adevărat* surprinsă. Se simţea înspăimântător de confuză, nu mai înţelegea nimic. Ceea ce tocmai făcuse era logic imposibil. Coborî în fugă scara fără să întâmpine vreun obstacol, apoi zări, la capătul unui hol vast pardosit cu lespezi în alb şi negru, o impunătoare uşă sculptată: ieşirea!

Sprintă, sări peste prag şi izbi cu toată forţa o nou-sosită, o drăgălaşă fată brunetă cu o siluetă delicată. Sub efectul izbiturii, aceasta se pomeni propulsată cu violenţă în exterior.

Tara se opri din goana ei nebunească, vrând să se scuze. Dar cuvintele pe care se pregătea să le rostească nu-i ieşiră de pe buze. În momentul în care atinsese solul, victima sa se acoperise de păr. Fiara care se ridica acum în faţa înspăimântatei Tara măsura aproape trei metri în înălţime, nişte canini uriaşi îşi arătau vârfurile printre buzele crispate într-un rânjet, iar ghearele semănau cu nişte cuţite proaspăt ascuţite.

— Hei, Tara, exclamă monstruosul animal, contemplându-şi blugii sfâşiaţi în urma transformării, ce naiba te-a apucat?

Răspunsul Tarei se auzi limpede pe o rază mare, iar startul ei ar fi fost demn să figureze în analele Jocurilor Olimpice. Cu siguranţă că spulberase recordul la o sută de metri. Alerga atât de repede, încât i se părea că picioarele aveau să-i ia foc. În faţa ei, codrul des îşi deschidea larg braţele. Se refugie la adăpostul lui cu un intens sentiment de recunoştinţă. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri înainte de a înnebuni de tot!

Pietricele şi crengi uscate i se înfigeau cu încăpăţânare în tălpile goale şi trebui să-şi încetinească alergarea până când se opri de-a binelea. Strâmbându-se de durere, se rezemă cu

spatele de trunchiul unui copac, își scoase din talpă ceea ce o rănea, făcând sângele să curgă, și izbucni în hohote de plâns. Pulsul ei coborî de la două sute de bătăi pe minut la un rezonabil șaptezeci și pacea din jur sfârși prin a o calma.

Reîncepu, șontâc-șontâc, să meargă, afundându-se în inima codrului. Liniștea din jurul ei începea să devină apăsătoare. Niciun cirip-cirip, niciun cri-cri, nimic. Nici măcar un bâzâit de albină. Un trosnet în dreapta ei o făcu să încremenească pe loc, cu piciorul rămas în aer. Îl puse cu precauție pe pământ, respirând greu.

Cel ce se afla în spatele ei își dădu probabil seama că fusese reperat, căci scoase un mormăit surd. Genul de zgomot care anunță: „Salut, în treizeci de secunde te vei afla în adâncurile burții mele". Apoi, autorul lui apăru și Tara încetă complet să respire. Era... verde. Semăna cu un vârcolac care ar fi izbit în plin un copac. Din perii lui verzi picura un fel de sevă vâscoasă, niște colți galbeni ieșeau dintr-un bot capabil să înghită un rechin, iar unghiile lui ar fi putut să servească drept deschizătoare de conserve. Era înarmat cu un ditamai cuțitul, nelăsând nicio îndoială în privința intențiilor sale.

Timp de o secundă, în mod *cu totul* absurd, Tara se întrebă de ce avea nevoie de un cuțit, atunci când lama acestuia era doar un pic mai lungă decât ghearele lui. Apoi, împinsă de instinctul de supraviețuire, își agită brațele, sperând că monstrul, ca și dulapul, se va face țăndări. Spre marea ei dezamăgire, nicio lumină albastră nu i le învălui.

Făptura împietrise atunci când ea își fluturase brațele ca pe niște arme, dar, văzând că nu se întâmplă nimic, țâșni. Tara se chirci în așteptarea loviturii fatale, care însă nu veni. Zburând ca o ghiulea din hățiș, o masă păroasă se interpuse. Atacatorul

ei se pomeni proiectat la pământ cu o nemaipomenită violenţă. Din nefericire, se alese doar cu o lovitură zdravănă. Mârâind cu furie, se ridică şi îşi înfruntă noul adversar. Era fata de adineauri, care se transformase în Fiară şi care sărise în apărarea Tarei!

Aceasta decise că mulţumirile puteau să mai aştepte. Pe când cele două făpturi, un pic prea păroase şi cu ghearele cam mari pentru gustul ei, se luptau pe viaţă şi pe moarte, ea se îndepărtă discret şi se strecură în spatele unui taluz, apoi o luă la goană ca un iepure.

Singura problemă pentru iepuri este că, de cele mai multe ori, lupii vânează în haită. Din nefericire pentru Tara, atacatorul ei nu era singur. Ceea ce constată atunci când dădu nas în bot cu un monstru verzui identic cu primul, care lăsă să-i scape un sughiţ de surprindere şi se năpusti asupra ei.

Fiara şi adversarul ei ajunseseră în repriza a doua şi se cântăreau suspicioşi din priviri. Se arătară deci cât se poate de uimiţi văzând-o cum se întoarce, alergând cu toată viteza, dar înţeleseră imediat motivele care o făcuseră să recurgă la această neaşteptată manevră când cel care o hăituia năvăli pe urmele ei.

Primul îşi strâmbă botul într-un rânjet plin de răutate şi lansă un violent atac împotriva Fiarei, pentru a o împiedica să vină în ajutorul Tarei. Al doilea îşi înfipse cuţitul în umărul fetei, ratându-i ceafa doar cu câţiva centimetri.

Durerea o săgetă fulgerător. Tara se rostogoli urlând de spaimă. Cu un muget de triumf, monstrul îşi smulse arma din carnea ei, împroşcând cu sânge în jur. Tara se răsuci cu faţa spre el.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu lama cuţitului, care se îndrepta spre inima ei.

CAPITOLUL III

Sorţitorii

Ea nu văzu labradorul negru care se repezise şi muşca înverşunat din posteriorul atacatorului ei.

Ea nu auzi urletul de durere al monstrului, şi nici nu ştiu că o săgeată îl lovea în gât, smulgându-i un al doilea urlet, evident mai înăbuşit.

Ea nu-şi văzu agresorii prăbuşindu-se, semănând brusc cu nişte porci-spinoşi verzi. Toate astea întrucât creierul ei spusese: „Hei, hei, bine, bine, e-n regulă, gata! Destul!" şi se debranşase. Aşa că fata se simţi copleşită de uimire atunci când se trezi. Se hotărî să poarte o scurtă conversaţie cu sistemul ei nervos, şi asta cât mai curând posibil, pentru că a leşina în timpul unei încăierări reprezintă o foarte proastă strategie de supravieţuire. De felul celor la care nu recurgi decât o singură dată.

Vocile mai multor persoane răsunau lângă ea. Întredeschise ochii, având grijă să nu se dea de gol că-şi recăpătase cunoştinţa. Nu părea să fi păţit ceva. Îşi mişcă discret degetele de la picior, apoi umărul. Nici cea mai mică durere. Nu se afla totuşi

în rai, numai dacă nu cumva îngerii aveau o concepţie cât se poate de ciudată despre pace şi seninătate, căci se ciorovăiau de mama focului în jurul ei.

O voce, cea a Fiarei, bombănea:

— La naiba, Robin, nu trebuia să-i omori! Imperatorul va turba de furie!

Făptura cu voce melodioasă care îi răspunse nu era cu siguranţă om. Cuvântul se impuse în mintea Tarei. Un elf! Cu ochii săi de cristal despicaţi ca ai unei pisici, cu plete argintii amestecate cu ciudate meşe negre şi urechi ascuţite, era incredibil de frumos. Ţinea în mână un arc şi purta o extraordinară robă albastră prin despicătura căreia se zărea un costum de vânătoare verde. Desenele de pe ţesătură se însufleţeau, elfi argintii se băteau, alergau, plini de viaţă.

— Nu trebuia să-şi lase slobozi câinii de pază! replică elful. Smurglii au atacat primii. Pe strămoşii mei, Moineau, era cât pe-aci s-o ucidă pe Tara!

Fata care se putea transforma în Fiară se numea aşadar Moineau. O poreclă nu tocmai potrivită. Iar elful se numea Robin. Din felul în care îi modulase prenumele, „Tara”, era limpede că ţinea mult la ea. Interesant!

Un băiat, un blond înalt cu ochii negri, interveni, nervos:

— Şi eu care credeam că imperatorul îşi pusese armatele ca s-o supravegheze pe Tara!

— Fabrice are dreptate, îi întări spusele Fiara. Nu înţeleg de ce au atacat-o smurglii.

— Hmmm, exclamă cu un glas uşor stânjenit un bătrân ale cărui lungi plete colilii, în care erau prinse rămurele, evocau cuibul unei bufniţe fără astâmpăr. De fapt, imperatorul îmi

dăduse nişte amulete pentru a evita acest gen de incidente, dar cum Tara era inconştientă, încă nu i-am dat-o pe a ei. Nu aveam de unde să ghicesc că va face jogging în pădure!

Scotoci prin roba sa împodobită cu dragoni argintii, echipament identic cu al celorlalţi, deşi nu foarte curat, mormăind:

— La naiba, ce-am făcut cu drăcoveniile alea afurisite...

O nouă voce, ironică, se făcu auzită:

— Asta ai rătăcit, Maestre Chem?

Bătrânul înălţă capul, agasat. Un tânăr cu păr negru, ciufulit, şi cu ochi mari, cenuşii şi nevinovaţi, a cărui robă albastră avea ţesute pe ea nişte vulpi care săreau de colo-colo, îi întinse un şir de pandantive, nişte păuni purpurii, atârnate la capătul unor lanţuri.

Maestrul Chem le înşfăcă, puse câte unul la gâtul fiecăruia, fără s-o omită de data asta pe Tara, şi bombăni:

— Să şterpeleşti din buzunarele unui dragon nu e un lucru prea prudent, Caliban! Într-o bună zi, secătură mică, isprăvile tale de hoţ patentat te vor trimite direct la puşcărie sau chiar mai rău!

— Ei, aş, exclamă impertinentul, nu s-a construit încă temniţa în care să fiu aruncat! Şi apoi, trebuie să mă distrez un pic. E atâta plictiseală pe planeta asta Pământ! Să ne întoarcem mai repede în AltăLume!

În mintea Tarei, teroarea dădu înapoi cu părere de rău făcând loc curiozităţii, care îşi arătă vârful botului ei ascuţit. Avea impresia că oamenii aceştia îi erau foarte familiari. Un câine negru pătrunse în câmpul ei vizual, labradorul care afirmase că e străbunicul ei. Botul îi era vârstat de o ditamai tăietura.

— Au, au, au, gemu el. Poate să-mi aplice cineva un Reparus? Am reuşit să-l împiedic pe smurglu s-o înjunghie pe Tara, dar

m-a nimerit din plin. Din fericire, tu patrulai în pădure, Robin, altfel ne-ar fi transformat pe amândoi în carne tocată!

— Vă rog, Maestre Manitou, răspunse politicos elful. Este o onoare să salvezi viaţa Domniei Tale şi a moştenitoarei imperiale!

Apoi se aplecă şi îşi puse mâinile pe botul rănit al labradorului, rostind o scurtă incantaţie.

— Pe Reparus, rana să dispară şi durerea să piară!

Un jet de lumină ţâşni din mâinile lui, atinse câinele şi... rana se închise! Blana neagră crescu într-o clipă la loc şi din rană nu mai rămase nimic. Foarte eficient! Apoi un cal se prezentă la rândul lui, adulmecându-l prietenos pe labrador.

Tara uită că trebuie să se prefacă leşinată şi făcu ochii mari. Pe spate, patrupedul nu avea o pătură, ci aripi. În loc de copite, avea nişte impozante gheare retractile. Era un pegas. Un animal *mitologic* dispărut de... dar nu, nu dispărut! Care nu existase niciodată! Îşi înălţă capul lui fin şi îşi cufundă pupilele lui aurii în ochii marini ai Tarei. Tara îşi dădea seama că exista o legătură între el şi ea, dar al naibii dacă putea să spună în ce consta aceasta. Încerca să-i spună ceva, căci ea simţea un soi de apăsare pe creier.

— Tara! strigă elful. Cum te simţi?

Exclamaţia o făcu să tresară, întrerupând fluxul mental. Cu părere de rău, îşi întoarse privirea de la minunatul pegas şi răspunse cu un deplin sânge-rece:

— Asemenea cuiva cufundat într-un coşmar, care ar suferi de indigestie într-o noapte de furtună, într-un conac bântuit. Aş dori *din toată inima* să mi se explice şi mie ce se întâmplă!

— Tocmai asta voiam eu să spun, interveni Manitou, Tara şi-a pierdut memoria!

Stupefiaţi, se întoarseră toţi spre el.

— Din cauza asta nu m-a recunoscut? întrebă Moineau, tânăra care era tot sub înfăţişarea ei de Fiară.

— E din cauza şocului, explică domol Robin, cu sprâncenele încruntate. Amnezia n-ar fi trebuit să se prelungească mai mult de câteva ceasuri. Dar dacă a fost cazul...

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta, i-o reteză Caliban, tânărul hoţ, apropiindu-se de Tara. Probabil că ai încasat o lovitură zdravănă în scăfârlie, bătrâno. Hai, dă-ţi un pic silinţa, noi suntem...? nişte...?

— Nişte monştri? completă ea cu un aer ingenuu.

— Da' de unde! se indignă el. Noi suntem sorţitori. Şi Alt-Mundani, mă rog, în afară de Fabrice, care e Pământean.

— Sorţitori?

El arătă spre băiatul blond, care îi făcu un mic semn nesigur Tarei.

— Sor-ţi-tori, repetă tânărul, despărţind silabele ca şi cum ar fi fost surdă. Noi lucrăm pentru guvernele din AltăLume, cu ajutorul dragonilor. Noi suntem „cei ce ştiu să lege sorţii". Dar e un pic cam lung, aşa că „sorţitori" e mai uşor. Iar cei ce nu sunt înzestraţi pentru magie se cheamă nonso. Non-sorţitorii. E mai clar? Putem să mergem, acum?

Tara se strâmbă. Era gata să-i dea o replică usturătoare, când Maestrul Chem luă cuvântul.

— Cal are dreptate. Trebuie să ne întoarcem în AltăLume, anunţă el pe un ton grav. Nu avem timp de pierdut, de vreme ce Tara ne poate însoţi! Dacă amnezia ei persistă, odată ajunşi acasă...

— Ei bine? exclamă Manitou, sceptic.

— Îmi asum obligaţia de a rezolva problema, declară solemn bătrânul. La drum!

— De ce atâta grabă? întrebă Fabrice. Eu am rămas pe Pământ, n-am fost informat.

Elful răspunse fără menajamente:

— S-a încercat asasinarea Selenei, mama Tarei.

— Cum? exclamă fata.

— E absolut exact, rosti atunci o voce glacială. Şi ăsta e probabil un plan al Imperiului Omois pentru a te obliga să te întorci în AltăLume. Aşa că îţi interzic să te duci acolo! Ai auzit? Iar de data asta, îmi vei da ascultare!

Tara se întoarse spre nou-venită. Era femeia aceea înaltă, cu ochii verzi, pe care o zărise atunci când fusese cât pe-aci să demoleze conacul. Simţi un ciudat amestec de dragoste şi de agasare pentru acel chip rece şi sculptural încadrat de un păr de un alb imaculat.

— Dar tu cine eşti?

Nu avu nevoie să adauge „ca să-mi dai ordine!" Subînţelesul era limpede.

— Ce te-a apucat? Ce-s mofturile astea? articulă cu trufie nou-venita. N-o recunoşti pe bunica ta din partea mamei?

Hait! Bunica din partea mamei, măi să fie! Părea să fie în stare să sfărâme între dinţi o cutie de conserve şi apoi să scuipe tinichelele. Iar pe colţul maxilarului ei ai fi putut ascuţi o coasă.

— Doamnă Isabella, interveni Manitou, avem o problemă: Tara nu-şi aminteşte absolut nimic. Şi-a pierdut memoria.

— Am venit special din AltăLume pentru a o lua cu noi, continuă elful. Suntem siguri că şi-ar dori s-o vadă pe mama ei, care este rănită.

Apoi se întoarse spre fată şi, pe un ton mai blând:

— Ce ai de gând?

— Să mergem, hotărî Tara, ignorând-o pe înspăimântătoarea ei bunică. Dacă mama a fost rănită, trebuie să mă duc s-o văd, chiar dacă trebuie să ajung pe AltăAia pentru asta.

Se auzi un şuierat şi o lumină violetă scăldă liziera pădurii. Isabella tocmai îşi activase magia.

— Amnezică sau nu, o să rămâi aici, fetiţo, chiar dacă pentru asta trebuie să te ţin cu forţa, spuse ea. Fata mea Selena a fost ţinta unui atentat, ajunge o victimă în familie. Nici nu poate fi vorba să te întorci în AltăLume.

Cal se îndepărtă iute de Tara.

— Hmmm, murmură el, în locul tău, eu m-aş supune, altfel o să te prefacă în broască. În cazul ăsta, aş putea să-ţi aduc muşte grase şi gustoase şi o scăriţă drăgălaşă pentru vasul în care o să stai.

— Uh! Ar putea face aşa ceva? întrebă Tara, dezgustată. Vreau să zic, să mă prefacă?

— Ba bine că nu, n-are un caracter foarte frumos, bunica ta. Între noi fie vorba, o înţeleg, să fii obligată să trăieşti pe Pământ cu toţi aceşti nonso doar pentru a-i dibui pe sorţitorii necultivaţi, pentru a-i expedia în AltăLume şi pentru a controla ca demonii să nu invadeze din nou universul nostru, nu e prea vesel!

Tara nu înţelegea de ce ţineau atât de mult ca ea să rămână pe Pământ, dar nu avea de gând să se lase îmbrobodită. Adineauri, magia ei nu funcţionase. Oare acum?... Daaa!

Toţi ceilalţi rămaseră cu ochii holbaţi la mâinile Tarei, care tocmai începuseră să emane o lumină atât de puternică, încât o eclipsa pe aceea a soarelui. Dintr-odată, în jurul ei rămase

foarte puţină lume. Sorţitorii, care ştiau ei ce ştiau, se îndepărtaseră în grabă.

— Ei, ei, doamnelor, exclamă bătrânul, potoliţi-vă! Nu uitaţi că putem fi văzuţi de nonso.

Niciuna dintre cele două combatante nu îi acordă nici cea mai mică atenţie.

— Tara, exclamă Isabella îngustându-şi pupilele verzi, nu încerca să mi te împotriveşti!

Fata o înfruntă, având impresia absurdă că se află într-un western.

— Ascultă, nu înţeleg nimic din ceea ce mă înconjoară, nu ştiu cine sunt, nu ştiu de ce pot face toate aceste... chestii. Dar lucrul de care sunt sigură e că nu-mi voi lăsa mama singură atunci când e rănită. Şi, având în vedere că tu însăţi eşti mama ei, nu înţeleg ce mai cauţi aici. Ar trebui să fii lângă ea!

Timp de o clipă, sorţitoarea cu părul alb păru pusă în încurcătură. Dar perplexitatea ei nu dură mult. Aroganţa luă repede locul dragostei materne.

— Protejarea ta şi misiunea mea trec înaintea fiicei mele. Ea nu e, ca tine, moştenitoare a Imperiului Omois. N-aş putea să veghez în condiţii la fel de bune asupra securităţii tale în AltăLume. Prin urmare, trebuie să rămâi pe Pământ.

Tara avea să-i ceară explicaţii mai târziu. Deocamdată, nu avea decât un singur răspuns de dat:

— Mă duc s-o văd pe mama.

— Cu atât mai rău pentru tine! şuieră Isabella. „Să te paralizeze Pocus ca să te pot manipula după placul meu!"

Jetul magic o atinse pe Tara, dar propria ei putere era deja activă. Nu voia să-i facă rău bunicii sale, aşa că se mulţumi să

făurească un scut care să absoarbă atacul. Isabella o privi surprinsă. Tara ar fi trebuit să se prefacă în statuie, dar ea stătea acolo, impasibilă, perfect apărată de adăpostul ei magic. Sorţitoarea blestemă în şoaptă. Nepoata ei devenea din ce în ce mai puternică şi nu mai era deloc sigură că va putea să o ia cu ea. Se pregătea să rostească o a doua incantaţie, când vreo douăzeci de smurgli dădură năvală peste ei. Mugiră de furie când zăriră trupurile celor doi tovarăşi ai lor, cât se poate de morţi.

Unul dintre ei se apropie cu mâinile ridicate pentru a arăta că nu este înarmat... în sfârşit, în măsura în care o făptură cu colţi şi gheare de un asemenea calibru putea să fie.

— I-aţi ucis, mormăi el, articulând cu greu cuvintele, ca şi cum ar fi avut botul plin de terci.

— Ne-au atacat, preciză calm elful Robin, cu arcul încordat.

Smurglul îl cercetă cu privirea, apoi tresări zărind pandantivele. Clătină din cap şi se întoarse spre ai săi.

— A văzut amuletele, spuse Maestrul Chem, suntem prote...

Nu avu timp să-şi încheie fraza. Ca un singur om, smurglii se năpustiră asupra lor! Tara nu mai stătu pe gânduri. Îşi transformă scutul într-un irezistibil jet magic care îi seceră pe cei trei smurgli ce se aruncaseră asupra ei. Cal înfipse un cuţit în sternul celui de-al patrulea, care nu păru să-i aprecieze gestul, iar tânărul hoţ scoase un altul atât de iute încât agresorul următor ezită. Robin şi arcul lui omorâră cinci, iar Moineau, Fabrice, Isabella şi Manitou se ocupară de ceilalţi. Singurul care se afla într-o poziţie delicată era bătrânul, Maestrul Chem. Brusc, acesta îi respinse pe cei trei smurgli care se pregăteau să-l sfârtece şi începu să se umfle!

Tara sughiţă. Phii! Maestrul era victima unei vrăjitorii. Se pregătea să-i sară în ajutor când nişte gheare monstruoase străpunseră carnea fragilă a degetelor bătrâne, spatele lui plesni, străbătut de nişte enormi spini solzoşi, îi crescură aripi şi în locul lui se ivi un... dragon! Înalt de şase metri, albastru, cu dinţi în stare să facă gelos un tigru siberian. Terorizată, fata se dădu înapoi. Dragonul putea s-o mistuie dintr-o singură înghiţitură! Îşi activă puterea magică şi, atunci când reptila se înclină spre ea, puterea ei ţâşni şi îl lovi năprasnic. Cu un urlet de agonie, acesta se prăbuşi la pământ, strivindu-şi atacatorii. O linişte teribilă se lăsă deasupra scenei, punctată de chelălăiturile furioase ale smurglilor.

Isabella, inconştientă, fusese doborâtă cu o lovitură de labă. Din tâmplă şi din nas i se prelingeau firişoare de sânge. Dragonul zăcea pe jos, fulgerat. Ceilalţi sorţitori şi câinele păreau să fi scăpat teferi.

— La naiba, Tara! urlă Cal. Ce te-a apucat?

Cu inima încă bătându-i cu putere, gata să-i iasă din piept, Tara îl fixă, neîncrezătoare.

— Cum adică? A fost prefăcut în dragon, aşa că l-am doborât! Ne-ar fi ronţăit pe toţi!

— N-a fost *prefăcut*! răcni el cât îl ţineau bojogii. El *este* un dragon! Iar când îşi va reveni, crede-mă, îţi vei dori să fii cât mai departe de el!

— N-am nimic, Cal, mormăi o voce înăbuşită. Solzii mei au absorbit cea mai mare parte din magie. Au, capul! Tara, data viitoare întreabă *înainte* de a lovi, te rog eu frumos!

Gigantica reptilă se ridică anevoie. Rosti o incantaţie şi, câteva minute mai târziu, bătrânul era din nou în faţa lor, cu

roba gata să plesnească în încercarea de a se adapta noii forme. Asta-i bună! Îşi putea schimba aşadar înfăţişarea când dorea!

— Nu-i port pică Tarei, o linişti el. Nu ştia. Acum trebuie s-o ştergem cât mai repede de aici, înainte ca smurglii să revină cu întăriri. Imperatorul mi-a dat aceste insigne, dar se pare că ele îi pun în pericol pe cei care le poartă. Va trebui să avem o discuţie serioasă, el şi cu mine.

— Nu reuşesc s-o trezesc pe doamna Isabella! rosti îngrozit Robin, care tocmai îi aplicase un Reparus bunicii Tarei.

— Cu atât mai bine, spuse cu brutalitate Maestrul Chem. Şi-a pierdut complet capul cu povestea asta a moştenitoarei imperiale. Ea vede puterea acolo unde nu sunt decât nişte responsabilităţi. Ar vrea să fie singura care să vegheze asupra Tarei. Încăpăţânarea ei ne-a adus destule ponoase. Du-o la conac, Robin. Cei doi sorţitori ai săi, Tachil şi Mangus, or să aibă grijă de ea. Apoi, vino să ni te alături la contele de Besois-Giron, la Poarta de Transfer, o să te-aşteptăm acolo.

Robin încuviinţă şi o luă din loc după ce-i aplică un Levitus corpului Isabellei, care începu să plutească.

— Să mergem, decretă dragonul.

— Ei, poate nu în pijama, surâse Caliban, arătând spre Tara. Aşteaptă, vreau să-ţi dau o mână de ajutor: „Pe Transformus, fie ca veşmintele tale de acum să te îmbrace aşa cum se cuvine!"

Jetul lui magic o atinse pe Tara şi pijamaua ei se transformă în... costum de baie! Făcu ochii mari, în vreme ce Moineau, furioasă, îl apostrofa pe micul hoţ.

— Dar ce-ţi veni?

Tânărul se făcuse stacojiu de ruşine.

— Ups! Pardon! Aveam încă în minte calendarul acela pe care l-am găsit la Tachil în dimineaţa asta, ştii tu, cel cu fete frumoase...

— Scuteşte-mă, te rog, de detalii, şi dă-i nişte haine cuviincioase Tarei!

A doua incantaţie o înzestră pe fată cu o ţinută potrivită, blugi, bascheţi, tricou. Tara îi aruncă o privire glacială lui Cal care se strica de râs, apoi îl urmă pe Fabrice. Acesta îşi mască râsul sub o tuse prudentă. Apoi, îi conduse la castelul tatălui său, unde se afla Poarta de Transfer.

Făcură drumul în tăcere, atenţi la cel mai neînsemnat zgomot suspect, dar smurglii nu reapărură. Prevăzători, pentru ca Pământenii să nu bage de seamă grupul lor, dragonul crease în jurul lor un fel de perdea de disimulare.

Erau însoţiţi de animale. O vulpe ţâşnea în apropierea lui Cal, o suplă panteră argintie înainta pe lângă Moineau, minunatul pegas o acompania pe Tara şi un mic mamut albastru tropăia în spatele lui Fabrice. Tara îi ceru explicaţii lui Cal, care îi aduse la cunoştinţă că animalele făceau parte dintre Familiari (mamutul, prea incomod, fusese miniaturizat cu ajutorul magiei). Şi erau legaţi de tovarăşii lor pe viaţă. Acest lucru lămurea senzaţia de iubire şi de fidelitate pe care ea o asocia cu pegasul. Totuşi... un *mamut*!

Contele de Besois-Giron, care aducea cu un vultur sălbatic cu talia lui înaltă, craniul chel, sprâncenele stufoase unindu-se deasupra unui nas impunător, îi primi în pragul austerei lui fortăreţe. Văzând mica trupă, zâmbi:

— Aşadar, aţi reuşit s-o convingeţi pe moştenitoare! Vă aşteptam. Poarta e pregătită! Urmaţi-mă!

Îl luă pe după umeri pe Fabrice şi Tara rămase impresionată de afecţiunea care părea să-l lege pe tată de fiul său. Cei doi îşi precedară oaspeţii în interiorul castelului, ducându-i într-unul dintre turnuri, până într-o încăpere goală, cu excepţia a cinci tapiserii viu colorate reprezentând uriaşi, elfi, spiriduşi şi alte bestiole.

Robin îi ajunse din urmă alergând, cu răsuflarea tăiată, câteva minute mai târziu.

— Tachil şi Magnus se ocupă de doamna Duncan, preciză el. Putem pleca!

Maestrul Chem îi puse să se aşeze în mijlocul încăperii şi luă un sceptru pe care i-l întinse contele. Acesta le ură călătorie plăcută, apoi ieşi. Bătrânul puse sceptrul pe una dintre tapiserii, şi din ea ţâşniră raze de lumină formând un curcubeu.

— Castelul regal din Lancovit, la Travia! tună el.

Poarta se supuse.

Şi bomba explodă.

CAPITOLUL IV

AltăLume

Se produse o zguduitură. Şi, în loc să fie depuşi confortabil, fură expulzaţi ca nişte dopuri de şampanie. Căzură claie peste grămadă. Tot ce se afla în jurul lor era mărturia unei agitaţii intense. Aerul era brăzdat de strigăte şi îmbâcsit de fumul care lăsa să se zărească, ici şi colo, corpuri mutilate. O... arătare de doi metri înălţime, cu părul roşu, cu unicul ei ochi rotindu-se în toate sensurile, îşi frângea mâinile gemând. Tara simţi un nod în gât. În mod sigur, nu se mai aflau pe Pământ.

— Pe strămoşii mei, ce catastrofă, dar ce catastrofă! se văicărea ciclopul roşcat.

Maestrul Chem, care se ridica scuturându-şi maşinal roba de praf, cu privirea aţintită asupra corpurilor sfârtecate, îl apostrofă:

— Floaresfioasălamarginedepârâulimpede! Străjer al Porţii! Ce s-a întâmplat?

— Poarta din Tibet a explodat, îl informă ciclopul. Celelalte Porţi au fost perturbate, ăsta e motivul pentru care transferul

vostru a fost atât de zbuciumat. Am primit trupurile celor care se pregăteau să tranziteze. E cumplit, Maestre Chem, sunt... morţi! Ce accident oribil!

— Nu există niciun supravieţuitor?

— Nu, Maestre, nici unul!

Bătrânul era consternat. Tara simţi cum i se moaie picioarele văzând giulgiurile zburând singure deasupra defuncţilor, înainte de a-i acoperi delicat.

— Este foarte grav, mormăi dragonul. Dacă Porţile nu mai sunt fiabile, trebuie neapărat să înţelegem de ce, înainte de a le utiliza din nou. Faceţi-i să se mişte mai repede pe elfii vânători, ca şi pe cei de la laboratorul ştiinţific. Să elucideze misterul! Şi luaţi legătura cu rudele călătorilor. Cereţi să fiţi asistaţi de Himera Salatar, Prim-ministrul nostru, care o să le prezinte condoleanţe din partea noastră.

Ciclopul păru uşurat să primească ordine precise. Redeveni stăpân pe sine şi îşi arătă supunerea:

— Bine, Maestre Chem, îi mobilizez pe elfi şi îl previn pe Maestrul Salatar.

— Perfect. Tara?

— Domnule?

— Spune-mi Maestre Chem, „domnule" e potrivit pe Pământ, nu aici. Să mergem în biroul meu, cred că va trebui să găsim un mijloc prin care să facem să-ţi revină memoria. Nu vreau ca mama ta să te vadă în starea asta, amnezia ta ar bulversa-o. Ceilalţi, fuga marş la regele Bear şi la regina Titania din Lancovit, să le raportaţi ce aţi văzut. Trebuie să fie puşi la curent cu situaţia.

Cu părere de rău, Tara îi lăsă să plece pe Cal, Fabrice, Moineau, Manitou şi Robin. Nu se simţea foarte în largul ei singură

cu dragonul. Brusc, cu coada ochiului, zări un soi de scânteiere. Cei doi terifianţi ochi galbeni care o fixau clipiră, după care dispărură. Tara ezită, apoi, pe urmele Maestrului Chem, părăsi docilă sasul Porţii.

Pătrunse după el într-un luminiş. Iarba albastră se unduia sub picioarele ei, licorni argintii o salutau şi un soare aprins strălucea pe un cer violet. Păşi mai departe, încântată... şi se izbi violent de un obstacol nevăzut.

— Palatule Viu, bodogăni Maestrul Chem, nu-i deloc momentul potrivit pentru glume! Arată-ne realitatea, şi repede!

Nemulţumiţi, licornii lăsară să le scape mici mormăieli, dar Palatul se supuse. În spatele incredibilei iluzii, văzură pietrele materializându-se, dezvăluind un coridor larg deasupra căruia se afla nu o boltă, ci un cer limpede străbătut de nişte delicioşi nori roz şi de zâne multicolore care gângureau graţios.

— Uau! exclamă Tara, impresionată.

Dragonul zâmbi uşor.

— Mda, deocamdată e-n regulă, Palatul e binedispus. Dar aşteaptă să vezi de ce e-n stare atunci când bombăne şi e nemulţumit. Ai parte de un cer cenuşiu şi de furtuni timp de zile-ntregi!

Tot soiul de făpturi le ieşiră-n cale de-a lungul coridorului şi Tara făcu din nou ochii mari. Doi dragoni conversau pe un ton paşnic cu o făptură galbenă în formă de pară, înzestrată cu o mulţime de mici tentacule. O curteană, al cărei unic veşmânt consta în nişte pene violete presărate ici-colo pe trupul ei, stătea la taclale cu un spiriduş verde. O statuie se destinse scârţâind şi se aplecă peste o fereastră, doar pentru a respira puţin aer curat. Nişte sorţitori zburau, străbătând iluzia zidurilor,

urmaţi de Familiarii lor. Tara sări peste un pârâiaş care nu exista şi îşi udă picioarele pentru că ignorase un altul care gâlgâia de mama focului.

Era o nebunie. Era magic. Şi, într-un anume fel, totul îi era ciudat de familiar.

Ajunseră în sfârşit în biroul Maestrului Chem. Birou care era de fapt o cavernă, cu un morman de aur tronând în mijloc. Bodogănind împotriva umorului cu totul aparte al Palatului Viu, dragonul îi ordonă acestuia să facă să dispară decorul. Apărură un birou, nişte scaune confortabile şi o sofa. Îi făcu semn Tarei să ia loc, iar el însuşi se aşeză în spatele mesei superb marchetate. Dacă te uitai mai de aproape, desenele care o împodobeau reprezentau... nişte vaci. O puzderie de vaci, de toate soiurile. Tara se stăpâni cu mare greutate să nu pufnească în râs.

— Bun. Ia să vedem cum stau lucrurile cu tine, Tara. De ce anume îţi aminteşti?

Fata răspunse cât se poate de clar:

— De nimic!

— Ah! E tare neplăcut! VOCE?

Tara tresări, căci dragonul ridicase brusc glasul, dar rămase uimită când o voce, venită de nicăieri, răspunse:

— Prea Înalt Mag Chemnashaovirodaintrachivu, cu ce vă pot fi de folos?

— Am cerut să mi se instaleze propriul meu Discutarium în birou, explică dragonul, întors spre oaspetele său. În felul ăsta, am toate informaţiile de care am nevoie la îndemână.

Ridică din nou glasul:

— Invadarea Pământului de către demoni, replica dragonilor, atât video, cât şi audio, te rog!

— Am înţeles, Maestre Chemnashaovirodaintrachivu!

Tara, uluită, avu o mişcare de recul. În faţa ei tocmai apăruseră o puzderie de planete şi încăperea se întunecă, în timp ce o orchestră filarmonică începea să interpreteze o simfonie grandioasă.

— La început a fost Universul, anunţă Vocea, maiestuos. Din unic, deveni plural şi...

Dragonul, care ardea de nerăbdare pe scaunul lui, o întrerupse brusc.

— Ei, varianta rapidă, Voce, altfel o s-o ţinem aşa până la anul.

Imaginile se accelerară şi Vocea, aşezată, se porni să turuie atât de repede, încât aveai impresia că toate cuvintele erau lipite unele de altele.

— Demonii-au-invadat-universul-nostru-începând-cu-planeta-Pământ-acum-cinci-mii-de-ani. Stop. Dragonii-au-sărit-în-ajutorul-oamenilor. Stop. S-au-aliat-cu-oamenii-şi-o-rasă-de-demoni-renegaţi-i-a-atacat. Stop. Demonii-au-fost-învinşi-şi-faliile-ce-leagă-universul-nostru-de-al-lor-au-fost-sigilate. Stop. Sfârşitul raportului.

— Ah, exclamă Maestrul Chem, resemnat, văd că ţi-ai petrecut timpul cu Palatul Viu, umorul vostru e din ce în ce mai... asemănător! Vorbeşte-ne despre Demiderus, Prea Înaltul Mag care a salvat Pământul. Cu viteză normală, te rog, mulţumesc.

— Demonii au creat nişte obiecte înzestrate cu puteri magice pentru a putea lupta împotriva dragonilor, grăi plină de emfază Vocea, treisprezece asemenea obiecte. Omul Demiderus, ajutat de patru Prea Înalţi Magi, a pus stăpânire pe ele şi le-a ascuns. După înfrângerea demonilor, dragonii le-au

propus sorţitorilor umani să vină în AltăLume, unde magia era mai puternică. Demiderus a acceptat şi un văl de amnezie a fost aşternut peste Pământ. Nonso au uitat de magie şi au înlocuit-o cu ştiinţa.

— Mulţumesc, Voce, interveni Maestrul Chem. Imperiul Omois, împărăteasa Lisbeth şi împăratul Sandor.

— Imperiul Omois a fost creat în AltăLume de către Demiderus, debită Vocea, docilă. Urmaşa lui directă este împărăteasa Omois-ului, Lisbeth'tylanhnem T'Al Barmi Ab Santa Ab Maru.

Se formă o imagine şi Tara se aplecă fascinată asupra ei. Înveşmântată într-o lungă robă purpurie pe care se lăfăia păunul întâlnit deja de fată pe propriile ei haine, împărăteasa avea o bogăţie de păr blond, pus în evidenţă de o meşă albă, care se revărsa într-o cascadă somptuoasă până la picioarele ei mici încălţate în nişte sandale presărate cu rubine. Cu ochii ei de un albastru marin, la fel ca ai Tarei, cu coroana de o simplitate înşelătoare, era extraordinar de frumoasă. Lângă ea stătea un războinic cu părul deschis la culoare, înfăşurat strâns într-o bucată de pânză, purtând un pieptar de argint dăltuit cu incrustaţii de aur, împodobit cu aceeaşi emblemă, păunul. Cu mâna pe straja sabiei, arunca priviri arogante în jurul lui.

— Fratele vitreg al împărătesei, imperatorul Sandor T'al Barmi Ab March Ab Brevis. Tatăl lui s-a căsătorit a doua oară cu mama împărătesei. Domnesc împreună peste imperiul creat de Demiderus, cu o populaţie de două sute de milioane de locuitori, aflat pe continentul cu acelaşi nume.

— Geografia AlteiLumi, comparată cu cea a Pământului, te rog, continuă dragonul.

— Suprafaţa AlteiLumi este o dată şi jumătate mai mare decât cea a Pământului. Ea este alcătuită din trei continente, Tû, Vou şi Tâtumalenchivar: cincizeci la sută din suprafaţa ei este acoperită de apă. Zilele de aici numără douăzeci şi şase de ore, iar anul, paisprezece luni.

O planetă maiestuoasă se roti în faţa lor. Apoi, Tara văzu popoarele. Troli, gnomi, tatrisi cu două capete, zâne, vampyri, oameni locuiau în această mare lume magică, precum şi o sumedenie de animale foarte antipatice, ca drago-tiranozaurii, un soi de şopârle monstruoase, glurpşi, nişte saurieni care înghiţeau orice creatură ce trece prin preajma lor, păianjenii, giganticii păianjeni-scorpioni etc.

— Tara, prinţesă moştenitoare, ordonă în sfârşit Maestrul Chem.

— Fiica lui Danviou, ex-imperator al Omois-ului şi frate al împărătesei, şi al Selenei Duncan, lancovitană, căsătorită în secret, Tara'tylanhem Duncan a fost declarată moştenitoare a Omois-ului de împărăteasă, care nu are copii. Tatăl ei, Danviou, a fost ucis de Magister, stăpânul cruzilor Sangravi, care, de asemenea, a răpit-o pe Selena, mama Tarei, şi a ţinut-o în captivitate vreme de zece ani. Tara este aceea care, la capătul primei ei bătălii împotriva lui Magister, a eliberat-o pe mama ei, pe care cu toţii o credeau moartă. Fetiţa a fost ameninţată sau răpită în mai multe rânduri de către Stăpânul Sangravilor, care avea nevoie de urmaşii lui Demiderus pentru a accede la obiectele dotate cu putere ale demonilor. Scopul lui era să-i alunge pe dragoni şi pe sorţitori din AltăLume pentru a putea domni pe planetă ca şi pe Pământ, prefăcându-i pe nonso în sclavi. Magister a dispărut în limburile demonice. Se presupune că ar fi mort.

— Stop, spuse dragonul. Ei, Tara! Îţi aminteşti ceva?

Era atât de fugitiv, încât ea dădu din cap în semn de negare.

— După aceste evenimente, între Lancovit, leagănul strămoşilor tăi materni, unde ai văzut lumina zilei, şi Omois, a cărei moştenitoare imperială ai fost declarată, au avut loc tot felul de manevre diplomatice, preciză dragonul. În rezumat, bunica ta din partea mamei, Isabella Duncan, era hotărâtă să-ţi asigure ea însăşi educaţia, împreună cu Selena, mama ta, atunci când actuala împărăteasă, mătuşa ta Lisbeth, dorea să te vadă trăind în Omois, conform rangului tău de moştenitoare. În cele din urmă, ea şi-a pierdut răbdarea. Se pregătea să pornească într-o expediţie războinică împotriva Lancovitului pentru a te aduce cu forţa, dar imperatorul a făcut-o să se răzgândească. Atunci, alegând soluţia de a o îndepărta pe bunica ta, ţi-a lansat o sfidare personală...

— Chiar aşa? şopti Tara, stupefiată.

— Să intri într-un război fictiv împotriva ei şi a armatelor sale. Câştigătoarea urma să-i dicteze celeilalte condiţiile ei. V-aţi confruntat pe câmpul de luptă de la Omois.

— Şi?

— Priveşte, răspunse simplu dragonul.

Imaginea din faţa lor se mări până când umplu întreg spaţiul. Pe teren, două armate se înfruntau. Raze magice de toate culorile împroşcau văzduhul, paralizând, pârjolind, transformând tot ceea ce atingeau. Tara simţi cum i se taie răsuflarea. Se vedea, luptând cu pegasul ei! O văzu pe Moineau luptând cu energia disperării şi doborâtă, copleşită de numărul duşmanilor, pe Robin străpuns de o lance drept în inimă şi pe Cal capturat, apoi torturat, atunci când încerca să se strecoare în câmpul

inamic. Îi văzu pe Fabrice şi pe o pitică al cărei chip îi era cunoscut loviţi de un fulger. Muriră cu toţii, unul după altul, şi armata ei cedă, asaltată de nenumăratele hoarde din Omois. Deodată, un fulger orbitor îi luă vederea: dominând scena, se văzu plutind în văzduh, cu chipul schimonosit de mânie şi de durere. Văzu puterea ei lovind solul şi pe acesta supunându-se şi cabrându-se ca un val gigantic, care-i înghiţi pe soldaţii inamici, înăbuşindu-le strigătele sub cântecul lui de moarte. Şi se simţi copleşită de conştiinţa teribilă a ceea ce făcuse. Silueta strălucitoare coborî încet, apoi îşi lăsă capul în jos, se încovoie şi lacrimi arzătoare i se scurseră pe obraji. Imaginea începu să se estompeze, înlocuită de o nouă scenă: imperatorul se apropia, ştergând dintr-un gest armatele fictive. Cal, Robin, Moineau, Fabrice şi pitica se ridicau clătinând din cap. Apoi totul dispăru şi se lăsă o tăcere adâncă.

— Fata, fata aceea... eram eu! E teribil! bolborosi în sfârşit Tara, cu gura uscată.

— Da, răspunse grav Maestrul Chem. Tu eşti în stare să faci lucruri uimitoare, Tara, iar puterea ta nu încetează să sporească. Într-o bună zi, o va egala şi probabil o va depăşi pe aceea a celui mai puternic dintre dragoni. În ziua aceea, oamenii vor stăpâni totul.

Din tonul vocii lui, Tara simţi că, pe cât năzuia la acest viitor, pe atât se temea de el.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Ai schimbat câteva cuvinte cu imperatorul şi, deşi victorioasă, te-ai declarat de acord să te duci să trăieşti la Omois, apoi, ca urmare a unui fel de supradoze de magie, te-ai prăbuşit. A fost necesar să te aducem pe Pământ, unde magia este mai

puţin puternică. Acolo au venit prietenii tăi să te caute, căci mama ta fusese rănită.

Tara se ridică deodată, hotărâtă să-şi alunge din minte oribilele imagini, pentru a se concentra asupra prezentului.

— Cineva a încercat s-o omoare pe mama? Dar de ce?

— De câteva luni, mai mulţi sorţitori au fost loviţi de o organizaţie misterioasă care îşi spune „Antisorţ", îi dezvălui dragonul. Aparent, sunt nişte nonso, nişte oameni care nu dispun de o putere magică şi care au semnat tractul lăsat la locul atacurilor. Un sorţitor a murit. Mama ta se afla lângă lac, de unde urmărea desfăşurarea bătăliei dintre armatele din Omois şi tine. A scăpat cu viaţă pentru că, în momentul exploziei bombei, suflul a aruncat-o în apă. Iar eu nu i-am spus nimic lui Floaresfioasălamarginedepârâulimpede, dar tare mă tem că explozia de la Poarta de Transfer din Tibet este un nou atentat al brigăzii „Antisorţ"!

Odată cu aceste ultime dezvăluiri, neliniştea Tarei ajunsese la culme, când, deodată, încremeni. Amintirile ei erau pe cale să revină! Nu se prezentară cuminte, una câte una, şi s-o ferească Dumnezeu pe cea care ar fi încercat să treacă prima, ci ca o cascadă, ca un torent care se revărsă în ea cu forţa unei tone de cărămizi.

Da! Cal, Moineau, Fabrice, Robin, Fafnir, pitica războinică, erau cei mai buni prieteni ai ei. Şi Robin nu era un elf, ci doar pe jumătate elf, iar metisajul său îl făcea să sufere. Moineau era descendenta Frumoasei şi a Bestiei şi se putea folosi de blestemul străvechi pentru a-şi schimba înfăţişarea oricând dorea. Manitou era chiar neîndemânaticul ei străbunic, Isabella, catârul de bunică-sa, avea misiunea de a supraveghea Pământul şi de a-i descoperi pe sorţitorii necultivaţi! Fermecătoarea Selena era

mama sa, iar tatăl ei, Danviou, era o fantomă! Pe care ea își jurase că, într-o bună zi, o va face să se întoarcă. În carne și oase.

Apoi pegasul, Familiarul ei, de care era legată pentru totdeauna, își puse frumosul lui cap alb pe umărul ei și ea se simți învăluită de blândețea, de căldura și dragostea lui. Cum de putuse uita de Galant? Îl mângâie pentru a se face iertată, apoi începu să recepționeze impresiile pe care, cu o ușurare vădită, el i le transmitea din nou. Cum? Devenise albastră?

— Hm, Maestre Chem?

— Da?

— Se poate face magie în somn? Într-atât încât să iluminezi o cameră?

— Nu, altfel mulți s-ar trezi cu mai multe lăbuțe decât la culcare! Creierul nostru dispune de un sistem de protecție care blochează magia atunci când nu ești conștient.

— Păi... S-ar zice că la mine sistemul ăsta nu funcționează. Galant tocmai mi-a...

— Tara! o întrerupse dragonul. Ți-ai regăsit amintirile, nu-i așa? Zeii fie lăudați! Cum te simți?

— Ca să fiu sinceră, mă simt de parcă ar fi trecut peste mine un camion. Maestre Chem, insistă ea, Galant spune că am făcut magie dormind.

— E imposibil, declară solemn dragonul.

— Dar...

— Hai s-o vedem pe maică-ta, i-o reteză el.

— Dar...

— E la infirmerie.

Tara deschise gura, dar bătrânul îi întorsese deja spatele, așa că renunță. Dacă el nu voia s-o asculte, asta însemna că nu

putea fi prea grav. Totuşi, o asemenea încăpăţânare din partea lui părea ciudată, şi cu atât mai mult aerul stânjenit al magului. Ieşi în fugă din cameră, luându-se după el.

— De asta n-a venit cu mine pe Pământ, atunci când am luat acea supradoză de magie, nu-i aşa, întrebă ea, fiindcă zăcea la pat?

— Da. Bunică-ta, Isabella, a cerut ca fiica ei să fie transportată la Lancovit pentru a fi îngrijită acolo, atunci când ne-am dat seama că un Reparus nu era de ajuns. Ea a declarat că nu o va lăsa ostatică la Omois. Cred că imperatorul nu a fost prea încântat. De aici, a fost cât pe-aci să izbucnească un adevărat război!

Da, ăsta era într-adevăr stilul de a se comporta specific Isabellei.

Străbătură jumătate de Palat pentru a ajunge la infirmerie. Mare, cu paturile acoperite de cearşafuri albe, nu găzduia mulţi pacienţi, cu excepţia unui licorn care nu era deloc în apele lui, cu cornul deşurubat alături. Ochii galbeni care nu o slăbeau nicio clipă pe Tara se poziţionară într-un ungher întunecos, observând totul cu atenţie. Ea nu îi remarcă.

Şamanul Pasăre-de-noapte şi Prim-sorţitoarea sa trebăluiau undeva mult în spate. Un bărbat brunet, lângă un pat, se apleca deasupra unei forme alungite. Fata se apropie şi recunoscu părul lung şi negru al mamei sale. Surâzătoare, îşi acceleră mersul, moment în care bărbatul făcu ceva incredibil. O sărută cu pasiune pe mama ei!

CAPITOLUL V

Medelus

— Mamă! exclamă Tara, jignită.

Mama ei tresări, iar necunoscutul se îndreptă din şale, păstrând cu grijă mâna convalescentei într-a sa.

— Scumpa mea! strigă, fericită, Selena. Mi-ai lipsit atât de mult! Bunica ta îmi trimitea veşti din oră în oră prin globul de cristal, dar nu ştiam că ţi-ai revenit! Eram atât de neliniştită! Vino repede în braţele mele!

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea, înţepată, dacă domnul acesta ar binevoi să se dea la o parte.

Stânjenit, intrusul se depărtă, şi ea se pierdu în îmbrăţişarea parfumată a mamei ei, care nu se mai îndura să-i dea drumul. Îşi reţinu lacrimile care-i urcau în ochi, dar Selena nu se putu stăpâni să nu izbucnească în plâns.

În cele din urmă, îi dădu drumul din braţe fiicei sale, suspină de fericire, îşi şterse obrajii, apoi zise:

— Brad, ţi-o prezint pe Tara. Tara, Bradford Medelus e un vechi prieten, de pe vremea când locuiam în Lancovit, înainte de a-l cunoaşte pe tatăl tău.

Un vechi prieten, nu-i aşa? Ei bine, ea se arăta un pic prea prietenoasă cu el, după gustul Tarei. Selena îi aruncă companionului ei o privire umedă de cocher şi fata se cutremură. Îl cercetă din priviri pe acela care, după toate aparenţele, râvnea să ia locul tatălui ei: prea înalt, prea seducător, genul tenebros, prea zâmbitor şi sigur pe el. Îl detestă pe loc. Bun. N-avea să facă prea mulţi purici pe-aici, domnul.

— B'jur, spuse ea din colţul buzelor.

Apoi, adresându-i-se mamei ei:

— Mamă, mi-a fost aşa de teamă când am aflat că ai fost rănită! Cum te simţi?

— Sunt complet vindecată. De altfel, mă pregăteam să vin la tine, pe Pământ. Mi se pare însă ciudat că bunica ta nu m-a apelat ca să mă prevină de sosirea ta.

Tara evită să precizeze că avusese de dat o luptă cu bunică-sa şi că aceasta nu avea cum să contacteze pe nimeni o bună bucată de vreme. Surâse angelic.

— Bunica e bine, îi spuse ea, dar plecarea noastră a fost puţin cam precipitată. De fapt, m-am întors pentru că mi-am dat cuvântul, şi noi, tu şi cu mine, trebuie să ne întoarcem la împărăteasă! Spune-i la revedere prietenului tău Medelus şi să mergem.

Selena îşi încreţi pleoapele, fără să se lase înşelată, iar apoi schiţă un surâs fermecător.

— Dar el ne va însoţi, draga mea, lucrează chiar pentru guvernul din Omois, secţia geniu ştiinţific. Se afla în Lancovit

doar pentru că era în vacanță și ne-am întâlnit aici atunci când am fost rănită. Și el era suferind. Ne-am petrecut ultimele două zile evocând anii tinereții.

În mod vădit, nu se mulțumiseră numai să stea de vorbă. Fir-ar! Se întoarse spre Maestrul Chem, dezorientată, dar bătrânul îl asculta cu atenție pe un nou-venit, îmbrăcat în uniforma în culorile Lancovitului, bleu și argintiu, având brodat pe piept licornul cabrat sub cornul de lună, emblema regatului.

— Era într-adevăr vorba despre o bombă, îi raportă ofițerul de la Palat. Explozia de la Poarta din Tibet a fost un atentat, Maestre. I-am repatriat pe toți sorțitorii aflați pe Pământ, cu excepția doamnei Isabella Duncan, care a refuzat, și a celor doi asistenți ai săi. Imperatorul Sandor cere ca moștenitoarea imperială să pornească imediat spre palatul Tingapour din Omois. Regele Bear și regina Titania vă roagă să-i escortați, din rațiuni de securitate.

Maestrul Chem dădu din cap. Nu părea surprins.

— Foarte bine. Ne supunem. Doamnă Selena, vă simțiți îndeajuns de întremată ca să ne puteți urma?

Mama Tarei surâse curajos.

— Lăsați-mă zece minute să mă pregătesc de plecare.

— Atunci, ne întâlnim în fața ușii de la infirmerie peste o jumătate de oră!

— Chem, am spus zece minute, nu treizeci!

— Doamnă, cred cu toată ființa în magie, dar nu și în miracole!

Iar după această replică definitivă, dragonul părăsi maiestuos scena. Tara și Medelus schimbară o privire amuzată pe deasupra Selenei, care se sufoca de indignare, apoi Tara întoarse ochii. Nu putea fi vorba să pactizeze cu dușmanul! După ce se convinse

că Medelus părăsise încăperea, zbură ca o săgeată și îi pricinui lui Cal spaima vieții lui (dulce răzbunare, măcar o dată!), sărindu-i în spinare la întoarcerea din dormitorul Prim-sorțitorilor. Sărbătoriră ca și cum nu se văzuseră de zece ani. Robin, mai cu seamă, se arătă ușurat că Tara își aducea aminte de el.

— Trebuie să mă întorc în Omois, suspină în cele din urmă Tara, pe care asta n-o încânta deloc. Puteți veni cu mine? Doar pentru câteva ore?

— Bineînțeles, o asigură Moineau. După războiul fictiv împotriva celor din Omois, ni s-au acordat mai multe zile de concediu, căci, chiar slujindu-ne de magie, lupta ne-a sleit de puteri. Nu avem nimic deosebit de făcut. Venim cu tine.

Maestrul Chem avea dreptate și, în același timp, greșea, căci Selenei nu-i trebuiră mai mult de douăzeci de minute ca să se spele și să se îmbrace, fapt pe care ea îl sublinie apăsat pe tot timpul călătoriei lor până la Tingapour.

Străjile inspectaseră cu atenție Poarta și transferul lor se desfășură normal. La sosirea lor în Palatul imperial din Omois, Tara clipi din ochi. Uitase cât de mult le plăcea omoisienilor aurul. Sclipea până și pe lăncile pe care gărzile cu patru brațe le îndreptau în direcția buricului ei. Un ordin sec le îndepărtă și doamna Kali, Păzitoarea Porții și guvernatoarea Palatului imperial, se repezi în întâmpinarea lor. Din neamul Thugilor, avea o pereche de brațe în plus față de străjeri și, ca de fiecare dată când se afla dinaintea ei, Tara se simți hipnotizată de baletul nenumăratelor ei mâini, care se frângeau din pricina neliniștii.

— Alteța Voastră imperială, o salută ea, ce de griji, ce de necazuri! În ultimele ore am suferit două atacuri în Palat. Lașii de nonso au ascuns bombe!

Tara îşi încruntă sprâncenele. Ceea ce tocmai le spusese doamna Kali nu-i plăcea deloc. Se pregătea să reacţioneze, dar Maestrul Chem i-o luă înainte.

— Să nu exagerăm, spuse el cu severitate. Nu ştim nimic despre această organizaţie misterioasă, nici în ce măsură este realmente implicată în aceste atentate. Ar putea fi foarte bine opera unor sorţitori duşmani ai imperiului care încearcă să-i scoată pe nonso ţapi ispăşitori. De altfel, revendicările sunt ridicole: „AltăLumea să fie a celor nonso", ceea ce nu înseamnă nimic! Îmi miroase a farsă.

Doamna Kali, destabilizată, deschise gura, apoi, docilă (la urma urmei, era vorba despre un dragon şi nu era prudent să-l contrariezi), se înclină, împreunându-şi cele şase mâini:

— Judecata voastră este un exemplu de înţelepciune, Maestre Dragon. Ne vom inspira din ea, înainte de a condamna. Vă rog să mă urmaţi, împărăteasa vă aşteaptă.

Spre marea satisfacţie a Tarei, Medelus îi părăsi în acel moment, întrucât nu ţinea în mod deosebit să se vadă amestecat în poveşti cu iz politic. O lăsă pe Selena de parcă i s-ar fi amputat un braţ, şi cu promisiunea că se vor revedea curând. Ochii misterioşi care o urmăreau pe Tara se lipiră de tavan, ferm hotărâţi să nu-şi scape prada.

Palatul imperial, gigantic, maiestuos, era parcurs în toate direcţiile de efriţi purpurii zburători, demoni aliaţi ai oamenilor, care asigurau rolul de mesageri, de servitori şi de consilieri. Dacă Palatul nu era înzestrat cu viaţă precum acela din Lancovit, el compensa prin cantitatea de aur, de pietre preţioase şi de marmură rară care alcătuiau ornamentele lui. Cam peste tot, vrriri cu şase labe, nişte splendide feline albe,

orbecăiau, rămaşi fără vedere în prezenţa celorlalţi printr-o vrajă a împărătesei, crezând că se lovesc de trunchiuri de copaci atunci când întâlneau în calea lor doar nişte simple mobile şi simţind vântul în blana lor atunci când erau mângâiaţi. Arbori ignifugi creşteau pe culoare, adăpostind păsările de foc care îşi făceau cuibul pe ramurile lor. Ferestre mari filtrau razele soarelui necruţător din AltăLume, deschizându-se spre o pădure extraordinară, atât de colorată prin magie încât îţi rănea ochii.

Fiecare sală te întâmpina cu noi minunăţii, balbune purpurii în bula lor vastă de apă, sirene şi tritoni în levitaţie, deşerturi reconstituite, jungle recompuse pentru plăcerea familiei imperiale. Toate climatele, de la cel mai deşertic la cel mai glacial, fuseseră refăcute în Palat şi Tara ştia că aceste biotopuri adăposteau o sumedenie de animale, îngrijite de o armată de paznici. Ajunseră în sfârşit în apartamentele imperiale. Gărzile luară poziţia de drepţi, o salutară pe Tara şi o anunţară.

Împărăteasa îşi asortase părul şi coroana de safir cu o sublimă robă de interior albastră şi totul forma un tablou demn de Picasso din perioada sa cu acelaşi nume. În spate stătea prima ei cameristă, Marianna, o încântătoare brunetă cu ochi de căprioară. Imperatorul Sandor, impasibil şi marţial ca întotdeauna, se afla lângă sora lui vitregă.

— Tara! Scumpa mea, cum te simţi? o întrebă mătuşa ei. Eram îngrozitor de îngrijoraţi!

— Am fost victimele unui atentat, răspunse în locul ei Maestrul Chem.

— Am aflat într-adevăr c-aţi fost busculaţi în timpul transferului vostru pe AltăLume...

— Nu despre asta e vorba, Majestatea Voastră imperială. Am fost atacaţi pe Pământ în pădurea ce mărgineşte conacul doamnei Duncan.

Imperatorul se îmbăţoşă.

— La conac? Şi armata mea nu a ripostat?

— Mmmm... Pentru a nu vă ascunde nimic, trebuie să vă mărturisesc că tocmai oamenii dumneavoastră... în fine, smurglii dumneavoastră au fost cei care ne-au atacat!

— Cum? exclamară la unison cei doi suverani.

Maestrul Chem le povesti pe scurt întâmplarea.

— De necrezut, bolborosi Sandor, care pălise. Toată lumea o ştie pe Tara, n-ar fi trebuit s-o atace, chiar şi fără pandantiv. Şi cu atât mai puţin cu pandantiv! Gărzi!

Unul dintre uşieri se prezentă de îndată.

— Majestatea Voastră imperială?

— Să vină la mine ofiţerul responsabil cu operaţiile terestre, generalul M'andil.

Nici nu sfârşiră ei bine să-i descrie scurta încăierare imperatorului, a cărui privire se împăienjenise de furie, când deja militarul se şi înfăţişa, magnific în armura lui de keltril argintie.

— Aţi poruncit să fiu chemat? întrebă politicos elful, după ce îi aruncase lui Robin o privire dispreţuitoare.

Văzând tristeţea acestuia, Tara simţi că începe să fiarbă. În ciuda faptelor sale de vitejie, congenerii săi persistau în a-l îndepărta din cauza ascendenţei sale umane. Imperatorul îşi luă asupra lui, cu totul involuntar, sarcina de a-l răzbuna.

— Credeam, începu el cu un glas de catifea, că am specificat cât se poate de limpede că nimeni, *absolut* nimeni nu trebuie să se atingă nici măcar de un fir de păr din capul moştenitoarei.

— Aşa este, confirmă generalul. Iar noi am respectat cu scrupulozitate consemnul primit, Majestatea Voastră imperială.

— În cazul ăsta, cum vă explicaţi că vreo douăzeci dintre smurglii voştri au atentat la viaţa ei şi au atacat grupul de războinici care o proteja?

Cal şi Fabrice îşi bombară pieptul: „Războinici!" Măi-măi! În ceea ce-l priveşte pe general, el avu mai degrabă tendinţa să leşine.

— Cum aşa? Imposibil! Oamenii mei n-ar fi făcut niciodată aşa ceva! Nu înţeleg!

— Ai globul de cristal asupra ta, generale? Eşti bun să-l întrebi pe comandantul echipei de supraveghere cine era de gardă în dimineaţa aceasta în împrejurimile castelului?

— Imediat, Majestatea Voastră imperială!

Tara ştia că elfii nu transpiră, dar acesta părea gata să înveţe. Generalul îşi activă aparatul de transmisie.

— Generale? întrebă mica imagine proiectată în faţa lor.

— Comandante Ga'ril, o echipă de smurgli a atacat în această dimineaţă un grup de persoane, pe Pământ, în vecinătatea conacului doamnei Duncan. Eşti la curent cu asta?

— Bineînţeles, răspunse celălalt, cât se poate de sigur pe el. Am aplicat întocmai ordinele imperatorului. Dar nu am reuşit să nimicim inamicul. Acesta a făcut numeroşi morţi şi răniţi în rândurile noastre. Sperăm să-l facem să plătească pentru asta cât mai curând posibil.

Chipul mai degrabă palid al elfului deveni stacojiu.

— Imbecilule, tună el, idioţii tăi de smurgli au atacat-o pe moştenitoarea imperială, împreună cu echipa ei!

— Bineînţeles! Elful părea surprins. Este exact ceea ce specifica mesajul. Vizat de împărat. Atacaţi-i şi distrugeţi-i pe

moştenitoarea imperială şi pe toţi cei ce vor purta pandantivul cu Omois la gât!

De data aceasta, imperatorul Sandor fu cel care îşi pierdu calmul.

— Cum, cum? Dar n-am semnat niciodată aşa ceva!

Văzând *cine* se apleca deasupra globului de cristal, comandantul Ga'ril încremeni. Apoi îşi activă magia şi o bucată de hârtie ieşi dintr-un clasor şi veni să se aşeze pe masă în faţa lui.

— Ah, pardon, spuse el, sigur că dreptatea e de partea lui, dar exact aşa scrie aici!

— Globule de cristal, ordonă generalul, măreşte imaginea.

Imaginea se apropie şi ei putură citi. Era, literă cu literă, ceea ce declarase elful: ordinul de a o ucide pe moştenitoare, împreună cu escorta ei.

— E chiar semnătura ta, Sandor, constată împărăteasa. Nimeni nu o poate nega!

Toţi îl priviră pe împărat cu stupoare, mânie, bănuială. Dar, înainte de a fi rostite cuvinte iremediabile, Maestrul Chem se grăbi să intervină.

— Comandante, spuse el, poţi să treci mesajul printr-un Revelus, te rog?

Elful se supuse şi incantă, trecându-şi mâna pe deasupra pergamentului. Vreme de câteva secunde nu se întâmplă nimic şi atmosfera deveni şi mai apăsătoare. Apoi, dacă semnătura rămase identică, textul se transformă! Literele începură să mişune pe hârtie ca nişte insecte şi formară alte cuvinte. Era vorba despre un banal ordin de deplasare de trupe.

— Mmmm! exclamă dragonul, satisfăcut. Nu s-au atins de semnătură, dar au modificat textul. Ingenios. Foarte ingenios.

— Dar pe acest tip de document nu există altă vrajă decât aceea a imperatorului. Verificăm întotdeauna!

— N-au avut, desigur, nevoie să recurgă la vrăji, spuse Cal, care studia cu atenţie fila. Este suficient să râcâi cerneala şi să scrii deasupra. Am încercat cu not... hmmm, vreau să spun că am experimentat acest procedeu şi funcţionează foarte bine.

Împăratul nu spuse nimic, dar se văzu că răsuflă uşurat. Ca şi generalul, de altfel. Acesta îşi stinse globul de cristal şi aşteptă, încremenit într-o impecabilă poziţie de drepţi.

— Bine, surâse împărăteasa, de acum înainte vom supune până şi cele mai neînsemnate documente unei inspecţii minuţioase. Ceea ce s-a întâmplat acum nu trebuie să se mai repete. Vă puteţi retrage, generale.

Elful salută uşurat şi se grăbi să o ia din loc.

— Există aşadar două atentate, conchise Sandor, întunecându-se la faţă. Unul cu mesajul trucat şi al doilea la Poarta din Tibet, fără a mai pune la socoteală cele trei bombe care au explodat, dintre care una a rănit-o pe Selena. Trebuie să decretăm planul Sfinx.

— Ai dreptate, aprobă împărăteasa. Gardă întărită, Ghicitori de Adevăr şi elfi, fiţi cu ochii în patru, magie de alarmă în toate clădirile principale. Duceţi-vă. Între timp, eu le voi explica Tarei şi Selenei câte ceva despre sejurul lor la Omois.

Ucenica în ale împărăţiei se pomeni că îi este alocată o bursă, un buget de fapt, pentru întreţinerea „casei” ei, adică a curtenilor şi a slujitorilor care urmau să se ocupe de ea. Mătuşa ei o duse să-şi vadă apartamentele şi surâse când Cal ceru ironic un plan detailat pentru a se duce la toaletă. Spaţiul rezervat lor era efectiv imens, cuprinzând mai multe saloane, o jumătate

de duzină de camere, tot atâtea băi, un dojo de antrenament, un Discutarium, o sufragerie. Întreg ansamblul ar fi putut adăposti fără nicio problemă chiar şi un regiment.

În slujba moştenitoarei erau doi bucătari, recrutaţi dintre acei T'anzili reputaţi pentru fineţea artei lor culinare şi lungimea tentaculelor lor, o menajeră tatris cu două capete, madame Sentris, însărcinată cu socotelile şi cu toate mărunţişurile vieţii curente, o gardă de corp, Grr'ul, o enormă femeie-trol, verde şi vâscoasă, ai cărei colţi semănau cu nişte spice galbene, trei servitoare menite să se ocupe de garderobă, un responsabil de arme şi de vânătoare, un elf tânăr care îl făcu pe Robin să scrâşnească din dinţii lui impecabili, pe scurt, atâţia oameni şi atâtea lucruri, încât Tara le pierdu şirul.

Pierdu câteva ceasuri explorând totul împreună cu prietenii ei, apoi veni momentul în care aceştia plecară înapoi spre Lancovit, cu promisiunea de a reveni ori de câte ori vor avea posibilitatea. Manitou şi Selena rămaseră cu ea şi viaţa ei în AltăLume începu, complet diferită de ceea ce cunoscuse pe Pământ.

Spre marea ei surpriză, îi trebui mai puţin timp decât scontase pentru a înceta de a se mai rătăci în vasta ei reşedinţă şi o lună îi fu de ajuns pentru a putea circula convenabil prin Palat, cu ajutorul acreditării sale, care îi indica unde se afla, dar îndeosebi mulţumită lui Galant, pe care îl miniaturiza şi care zbura în faţa ei ca un dron pentru a repera drumul. Îşi făcu obiceiul de a se vedea în mod regulat cu prietenii ei, dar, după atentate, accesul prin Porţi fusese redus la strictul necesar şi nu le era atât de uşor să se întâlnească. Imperatorul încercase să-i descopere pe vinovaţi, dar fără succes, ceea ce intensificase paranoia Serviciilor de Securitate imperiale. Aliata Tarei, Piatra

Vie, un glob de cristal conştient şi rezervor de magie al Altei-Lumi, de care fusese despărţită pe Pământ, avea să-i fie cât se poate de utilă. Graţie acesteia, putea să vorbească cu Cal, Moineau, Robin şi Fabrice în fiecare zi.

Cel mai plicticos demers în ucenicia sa se dovedi a fi asimilarea celor două mii şase sute cincizeci şi şapte de cutume diferite ale popoarelor din AltăLume. La prima sa audienţă publică, întrebă o căpetenie de-a trolilor dacă *se simţea bine*! Conform codului în vigoare la ai săi, era vorba de o insultă îngrozitoare, lăsând să se înţeleagă că nu era destul de puternic pentru a-şi putea conduce tribul şi echivalentul unei sfidări în toată regula. Puţin lipsi ca trolul să nu reducă drastic speranţa de viaţă a Tarei, dar, în cele din urmă, reuşiră să-l facă să înţeleagă că tânăra nu avusese deloc intenţia de a-l provoca.

În urma acestei aventuri, împărăteasa decise ca Tara să asiste la audienţele oficiale într-un mod informal şi fără să intervină. Cel puţin până când nu va ajunge să cunoască AltăLumea ca pe propriile ei buzunare. La început, Grr'ul nu o scăpă din ochi. Bodyguardul era pentru ea ca o umbră obeză de trei metri înălţime. Apoi, măsurile de siguranţă părură în aparenţă să dea roade, căci atentatele încetară şi Tara putu să-i dea lui Grr'ul şi alte sarcini decât aceea de a-i sufla în ceafă. Ceea ce nu-i făcu nicio plăcere, dar tânăra se arătă cât se poate de fermă. Îşi destină de asemenea majoritatea slujitorilor unor ocupaţii utile, nefiind deloc de acord ca patruzeci de persoane să fie permanent la dispoziţia ei, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

După un an, Tara avea impresia că trăise dintotdeauna în Omois. Descoperea viaţa alături de mama ei, de care fusese despărţită ani de zile. Încerca în mod regulat s-o desprindă de

Medelus, cu mai mult sau mai puţin succes, şi trăia în armonie cu familia, cu excepţia Isabellei, care, pentru că nepoata ei nu alesese Pământul, persista în îmbufnarea ei, ceea ce Tara considera a fi perfect infantil.

În ziua aceea, tocmai ieşea din apartamentul ei, precedată de Galant, pentru a se duce la cotidianul şi durerosul ei antrenament cu imperatorul, când un spectacol incredibil o făcu să rămână ţintuită pe loc.

În faţa ei, o arătare indescriptibilă înainta, se clătina mai degrabă, împleticindu-se pe picioare, pe culoar. Făptura pierdea părţi din ea însăşi pe măsură ce mergea, presărându-şi drumul cu braţe, picioare, bucăţi de maxilare cu dinţi cu tot. Curios, fragmentele care o părăseau nu rămâneau pe loc. De îndată ce atingeau marmura strălucitoare de pe jos, săreau, se târau, se precipitau şi se prindeau din nou de corpul de care tocmai se desfăcuseră. Care îşi continua, implacabil, mersul înainte.

Tara rămase cu gura căscată. Deşi niciunul dintre curtenii şi slujitorii care forfoteau în jurul ei nu păru alarmat, ea îşi activă discret magia.

Arătarea nu avea să ştie niciodată cât de aproape fusese să fie redusă la o grămăjoară de cenuşă fumegândă, când, făcând-o să tresară, mama ei, fermecătoarea Selena, ţâşni dintr-o cameră alăturată şi strigă:

— Scumpa mea! Asta e... Tocmai mi-a cerut mâna!

Cu braţul întins, arăta cu tandreţe în direcţia acelui zombi!

CAPITOLUL VI

Ucenicia

Tara şi zombi-ul schimbară o privire, la fel de îngroziţi.

— Dar, în zvârşit, se stropşi zombi-ul, ce siceţi acolo, doamnă? Nu f-am cerut nimic.

— Oh, bonjur, generale G'en'ril, spuse Selena, distrată, ce mai faceţi? Apoi se întoarse, căutând pe cineva din priviri.

— Bradford? Unde eşti?

O umbră se materializă imediat lângă ea şi Tara simţi din nou o înţepătură în inimă. Lumea asta magică o lua mereu prin surprindere şi, în anumite momente, găsea lucrul acesta cât se poate de obositor. Medelus apăru în sfârşit, ruşinat.

— Iertare, susură el, am omis să debranşez sorţul de invizibilitate. Bonjur, Tara! Bonjur, generale!

Răsuflând uşurat, zombi-ul făcu o plecăciune, după care porni din nou la drum, şontâcăind pe coridor.

Cei doi adulţi îl contemplară o clipă, la fel de fascinaţi ca şi Tara.

— Sunt din ce în ce mai rari, comentă Selena.

— Sunt totuşi nişte tipi plini de ataşament.

— Ceea ce nu e rău pentru ei, cu bucăţile astea pe care le pierd peste tot!

Se uitară unul la altul şi pufniră amândoi în râs. Tara scrâşni din dinţi. Se credeau amuzanţi! Nu erau deloc.

— Unde ai descoperit modul acesta adorabil de a cere în căsătorie? suspină, încântată, Selena, revenind la ceea ce o interesa. Însoţit de doi licorni, purtând buchete de flori, şi de un dragon, prezentând inelul de logodnă, credeam că obiceiul a dispărut de pe meleagurile astea de două mii de ani!

— Nu sunt sigur de exactitatea scenei, surâse Medelus. Am vrut să mă duc la bibliotecă să verific, dar e închisă de o săptămână. Un mic poznaş s-a amuzat să deplaseze cărţile sau să le facă să cadă în mai multe rânduri, astfel încât cahmboumul care se ocupă de ele a anunţat că nu va deschide din nou până nu va pune tentaculul pe vinovat.

— Dacă am înţeles eu bine, mamă, îi întrerupse pe un ton mieros Tara, Brad ţi-a propus să te măriţi cu el, aşa e?

— Da, scumpa mea! Şi cum el trebuie să evalueze importanţa unei invazii de microciuperci pe plantaţiile de Uriaşi de Oţel, vrea să mă asocieze la munca lui, ducându-mă mâine în Selenda, patria elfilor. Ne vom întoarce pentru aniversarea ta, bineînţeles. Nu e minunat?

Nu acesta era adjectivul pe care l-ar fi folosit Tara. Atroce, oribil, dezgustător, îngrozitor erau evident mai potrivite. Tara ştia că mama ei, odată trecută emoţia de a-şi fi regăsit fiica, se plictisise în acel an. Aşa că era cât se poate de abil din partea

lui Medelus să-i propună să lucreze cu el. În pofida tuturor tentativelor ei, cei doi adulţi rămăseseră lipiţi unul de altul de parcă ar fi fost unşi cu clei extraforte.

Într-o vreme, fata crezuse că găsise un aliat serios în persoana imperatorului. Sandor îi făcea o curte asiduă Selenei de când aceasta se instalase în Omois, lângă fiica ei. Îi umplea apartamentul cu flori, bijuterii, animale încântătoare şi altele de genul acesta, pe care ea i le înapoia constant. Dar, în mod vizibil, expresia „nu, mulţumesc, fără nicio supărare" nu figura în vocabularul suveranului, care se arăta vexat, incapabil să înţeleagă că Selenei nu-i păsa de el. Sora lui vitregă, împărăteasa, nu sufla o vorbă, dar se simţea că se stăpânea din răsputeri să nu râdă de el. Aşa stând lucrurile, Tara nu şi-l dorea mai mult pe Imperator decât pe Medelus drept tată vitreg.

Ea avea un tată, mă rog, un tată-fantomă. Dar era ferm hotărâtă să-l readucă printre cei vii. Reuşise o dată. Suficient ca să mai încerce. Era unul dintre motivele secrete care o făcuseră să accepte condiţiile imperatorului şi ale împărătesei. Pe Pământ, strict supravegheată de Isabella, nu avea nicio şansă, în timp ce în AltăLume... Dar îşi tocise ochii pe cărţi şi pe pergamente fără niciun rezultat, pentru moment.

— Da, da, nemaipomenit, răspunse ea fără niciun entuziasm. Bine, bine, trebuie să plec, pe cuvânt!

Se pregătea să o şteargă, când începu să strănute o dată, de două ori, de trei... La al zecelea hapciu, Selena ieşi în sfârşit din norul roz în care plutea, exprimându-şi neliniştea:

— Tara? Scumpa mea, ce-i cu tine?

Fata nu-şi dădea seama ce se întâmplă cu ea. Începea să simtă că nu mai are aer. Strănută atât de puternic, încât Medelus se dădu înapoi, alarmat. De îndată ce el se îndepărtă, Tara putu respira din nou.

— Zgusaţi-mă, fornăi ea, gret că m-am găptuşit cu un zoi te alergie. Ba!

Şi o luă din loc, enervată. Ignorând gărzile din planul Sfinx, care patrulau aruncând în toate părţile priviri paranoice, se îndreptă târându-şi picioarele spre sala de antrenament. Of! Îl detesta atât de mult pe Medelus, încât era în stare să facă o alergie în prezenţa lui. Nu era deloc uşor să-i explice acest lucru Selenei!

Era cât pe-aci să se izbească de o necunoscută care se înclina în drumul ei.

— Numele meu este Eleanora Manticore, se prezentă tânăra, o brunetă tunsă scurt şi cu nişte magnifici ochi cenuşii.

— Uuuh! Bonjur, domnişoară Manticore.

— Nu ştiţi nimic despre mine, nu-i aşa?

Tara încruntă din sprâncene. Tonul tinerei era ciudat de agresiv.

— Mărturisesc că nu.

— Sunt verişoara lui Brandis, băiatul care a murit în Vortex din vina lui Caliban dal Salan, micul hoţ ticălos din Lancovit.

Părea să aibă un dinte împotriva lui Cal, ba chiar mai mulţi. Tara avea să regrete amarnic mai târziu că nu o contrazisese cu toată vehemenţa pe Eleanora în acea zi. Dar era în întârziere şi nu putea să-şi piardă timpul în polemici. Alese să surâdă:

— Îmi pare rău de Brandis. Nu l-am cunoscut, dar presupun că eraţi foarte apropiaţi. Ştiţi ce? Sunt în întârziere, dar

mi-ar face plăcere să-mi faceţi o vizită. Cred că ar trebui să discutăm. Veniţi de îndată ce va fi posibil în apartamentul meu. O să vă spun întreaga poveste.

Tânăra păru surprinsă şi privirea i se îmblânzi puţin.

— Voi veni, negreşit, Alteţa Voastră imperială! Am solicitat funcţia de Prim-sorţitoare a Înaltului Mag Zzil şi, în consecinţă, locuiesc în Palat până când maestrul meu va fi numit definitiv în post. Voi avea, deci, ocazia să vă văd.

Acestea fiind zise, ea se înclină din nou şi îi întoarse un spate ţeapăn şi demn. Tara îşi consultă acreditarea împodobită cu emblema imperiului Omois, păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur.

AltMundanii nu aveau rachete, ci doar nişte păsări de munte uriaşe, insensibile la vidul cosmic, cu care plasau ce doreau pe orbită şi mai mulţi sateliţi se roteau în jurul planetei. Acreditările incrustate pe antebraţul sorţitorilor le indicau de asemenea unde se aflau, ca un fel de GPS-uri magice. Aparatele acestea serveau şi drept ceas. Tara văzu că urma să o ia pe o scurtătură descoperită ce se afunda în Palat.

Pasajul, îngust, era puţin frecventat. Deodată, Galant, care o preceda, înţepeni în plin zbor. Vrând să-l interpeleze, tânăra îşi dădu seama cu oroare că nici ea nu se mai putea mişca! În clipa aceea, în faţa ei se materializă Meludenrifachiralivandir, regele efriţilor şi slujitor al Şevalierei imperiale. Inelul magic care servea la invocarea demonului îi fusese înmânat Tarei de către împărăteasă cu ocazia precedentei sale aniversări. Niciodată până acum efritul nu i se înfăţişase fără a fi chemat. Ochii lui galbeni sclipeau de satisfacţie:

— Iată că a trecut aproape un an de când sunt pe urmele tale, moştenitoare a oamenilor. De când te observ. De când te pândesc. Nu mi-ai uşurat deloc sarcina, chemându-mă atât de rar. Ţi-e frică de mine? Ah, ai toate motivele să îţi fie, tânără făptură de-a oamenilor!

În ciuda faptului că era ca şi paralizată, un fior rece o făcu să se înfioare pe Tara, care se simţi în pielea unui şoricel înhăţat de un motan mare. Purpuriu, cu dinţi negri, cu o coroană de foc pe cap. Ochii lui în special erau înspăimântători: galbeni, oblici, plini de un foc demonic.

— Puţină istorie pentru informarea ta, tânără făptură de-a oamenilor. Atunci când noi, efriţii, ne-am aliat cu Demiderus pentru a-l ajuta să-i învingă pe propriii noştri congeneri, el ne-a constrâns printr-o vrajă care ne face să nu putem veni în AltăLume fără să fim invocaţi. Şi i-a legat pe cei mai puternici dintre noi cu şevalierele puterii. Inelele acestea trebuie înmânate purtătorilor lor împreună cu vrajă specială de protecţie. Nouă mici cuvinte. Le cunoşti, moştenitoareo...?

Tarei i-ar fi fost foarte greu să-i răspundă.

— Făcându-ţi cadou Şevaliera, împărăteasa *a omis să le pronunţe*! Au trecut luni de zile până când mi-am dat seama şi mi-au fost necesare multe altele pentru a mă elibera de constrângere, dar, de acum înainte, este un lucru făcut. Vom realiza fapte mari amândoi!

Văzând că Tara voia să vorbească, efritul purpuriu pocni din gheare şi limba Tarei se dezlegă:

— Vrei să mă ucizi?

— Ce idee delicioasă! Bineînţeles că nu. Mai rău. Priveşte, tânără făptură de-a oamenilor. Şi învaţă.

Întinse o mână mare, purpurie, cu şase degete şi desenă un cerc în aer. Cu un şuierat discret, un demon roşu, mic de tot, apăru într-o cadă minusculă. Acoperit de săpun şi de spumă, fluiera frecându-şi corpul. Băgând de seamă că nu mai e singur în baie, strigă:

— Dar... ce...?

De îndată ce realiză cu cine are de-a face, micul demon roşi. Se grăbi să facă să dispară baia.

— Lămureşte-mă şi pe mine, mormăi uimit efritul cel enorm, făceai cumva... *baie*?

Micul demon se legănă fâstâcit.

— Ei, unele dintre obiceiurile oamenilor nu sunt atât de rele. Şi apoi, asta mă destinde.

Efritul cel mare înălţă ochii spre cer şi bodogăni ceva de genul „şi ne mai mirăm că am pierdut războiul!", după care îi dădu instrucţiuni.

Aflând ce anume trebuia să facă, micul demon roşi şi mai tare. Suspină. Pe colţii cariaţi ai lui Gelisor, tocmai lui trebuia să-i pice una ca asta pe cap!

— Ai înţeles? tună Mel. În afară de faptul că-i transmiţi enunţul *acestei* fraze, nu faci nimic, nu intervii cu nimic. Nu eşti decât un pion în planul meu, nu o rotiţă esenţială. O singură eroare şi... ai dat ortul popii!

Tara simţi cum i se pune un nod în gât sub privirea brusc dubitativă cu care o ţintui micul demon roşu.

— Cum? se smiorcăi ea. Vreţi ca eu să *vă* poruncesc să...

Se întrerupse, văzându-l pe efritul cel mare aplecându-se cu aviditate.

— ...să... să fac ceea ce tocmai mi-aţi spus să fac?

— Hait, surâse demonul decepţionat, eu chiar am crezut că asta era!

— Bine, dar asta nu va fi mâine, îşi recăpătă stăpânirea de sine Tara, pentru că nu există nicio şansă ca eu să rostesc o asemenea poruncă.

Pe chipul efritului se ivi un rictus oribil.

— O, ba da!

Îi făcu semn micului demon. Acesta se metamorfoză într-un fum roşu care învălui delicat fruntea fetei, apoi i se afundă foarte încet în cap. Ea urlă, dar vraja o izola cu totul. Nu o auzi nimeni.

— Prea bine. Iar acum... Pegas şi făptură omenească, ştergeţi clipa asta din mintea voastră!

Efritul le dădu drumul, iar Tara şi pegasul ei îşi reluară drumul, fără a fi conştienţi de ceea ce tocmai se petrecuse. Cu neplăcutul sentiment de a fi uitat ceva şi cu senzaţia şi mai ciudată de a dori să facă... o baie, Tara pătrunse în arena aşternută cu nisip amenajată pentru înfruntările călare cu lancea şi pentru lupte.

Imperatorul îşi asumase sarcina de a o educa într-ale războiului pe moştenitoare. Din păcate pentru Tara, dacă era cu putinţă să asimilezi o mulţime de lucruri cu ajutorul magiei, lupta ca atare trebuia deprinsă însă muncind din greu, cu dinţii în nisip şi nasul strivit, iar instructorul ei avea un gust pronunţat pentru opţiunea „priză cu strangulare până când se obţine asfixierea". Tara încă nu găsise, deocamdată, cum să-i dea o replică pe măsură. În fine... nu fără să trişeze folosindu-se de magie.

Arena, poleită cu aur după moda omoisiană, era înconjurată de mai multe rânduri de gradene unde stăteau, în timpul antrenamentelor, tot felul de spectatori. Câteva scoop-uri, mici camere volante şi animate, zburau pretutindeni şi retransmiteau imaginile în buclă imenselor panouri de cristal ce dominau sala, lucru de care Tara s-ar fi lipsit bucuroasă.

Maiestuos, imperatorul o aştepta. Se descotorosise de pieptarul de oţel şi de cămaşa lui de in, şi făcea să-i joace musculatura impozantă a torsului lui gol, spre marea desfătare a doamnelor. O zări pe moştenitoare şi îi zâmbi... ca un rechin ce descoperă ceva de mâncare în acvariul său.

— Eşti gata? se interesă el amabil.

— Vin imediat, răspunse ea nervoasă, înainte de a incanta: „Pe Transformus, vreau un trening care să apară într-o clipă".

Curtenele se agitară, îngrijorate: nu cumva, de data asta, magia Tarei să nu schimbe îmbrăcămintea întregului Palat! Nu se întâmplă, însă, nimic de felul ăsta şi roba ei de sorţitoare, împodobită cu păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur, se transformă într-un costum sportiv confortabil şi discret căptuşit cu un strat gros de câlţi.

Se aşeză în poziţie de luptă şi imperatorul o obligă de mai multe ori să îşi îndrepte ţinuta. Apoi veni momentul să treacă la lucruri mai serioase. Tara nu avea dreptul să recurgă la magie pentru a se apăra, dar, aşa cum o învăţase instructorul ei, incantă: „Pe Accentus, masa mea să fie la fel ca a adversarului meu şi chiar mai mare dacă se va dovedi necesar!"

Îşi coborî privirile asupra trupului ei, care ar fi trebuit să se mărească.

Imperatorul i se adresă cu o voce nefiresc de piţigăiată:

— Ei da, e şi asta o modalitate de a învinge. Acum, n-ai putea să-mi redai înfăţişarea normală, dacă n-ai nimic împotrivă?

Tara îşi ridică ochii. Sandor aducea deodată cu un sparanghel mare. Impunătoarele lui o sută de kilograme tocmai fuseseră reduse la vreo cincizeci! Un chicotit nervos se făcu auzit din tribune. Puterea moştenitoarei se arăta din nou pusă pe şotii: îşi micşorase adversarul. Aceasta îşi muşcă meşa albă şi întrebă:

— De ce?

Uimit, imperatorul făcu ochii mari:

— Cum de ce?

— Îmi spuneţi mereu că în timpul luptei trebuie să ştii să domini indiferent de situaţie. Dar de fiecare dată când ne batem, *eu* sunt aceea care trebuie să mă modific. Toţi aceşti muşchi în plus mă dezechilibrează. Nu e drept!

Ar fi vrut să şteargă intonaţia plângăreaţă a vocii ei, dar era prea târziu. Imperatorul o privi cu un aer gânditor, apoi încuviinţă:

— Ai dreptate. Să vedem la ce rezultat putem ajunge astfel.

Imediat, se năpusti asupra ei. Dar muşchii lui se înmuiaseră. În locul puternicei lovituri care ar fi trebuit să o izbească din plin pe Tara, el făcu un salt de iepure subnutrit şi se întinse cât era de lung pe nisipul arenei.

Tara îşi înăbuşi cu greu râsul şi-i întinse mâna. Uitându-se chiorâş, acesta se ridică în picioare fără să-i accepte ajutorul, scuipă doi sau trei grăunţi de nisip şi se aşeză din nou în poziţie de luptă.

— Haaaaa! ţâşni el din nou, mobilizându-şi muşchii firavi.

De data aceasta îşi calculase mai bine elanul, dar Tara îl aştepta. Iute ca fulgerul, se lăsă să cadă şi, plasându-şi mâinile şi picioarele pe toracele agresorului ei, îl trimise să se strivească în nisipul din spatele ei.

Se lăsă o tăcere lungă. Curtenii, cu răsuflarea tăiată, pândeau reacţie suveranului. Sfârşi prin a se ridica, zdrelit bine — până la urmă, ideea de a lupta cu pieptul gol se dovedise a nu fi deloc o decizie înţeleaptă — şi îşi fixă adversarul cu privirea.

Apoi, pe neaşteptate, izbucni în râs şi îi întinse o mână amicală. Obişnuită cu toate tipurile de şiretlicuri, Tara rămase în gardă. Împăratul îi ghici neîncrederea, căci surâsul lui se lărgi.

— Un bun luptător trebuie să ştie când se află într-o situaţie proastă, spuse, prinzând-o de antebraţ după moda omoisiană, după care îi dădu drumul. Bravo, nepoată, ai făcut o treabă bună!

Aclamaţiile curtenilor izbucniră, asurzitoare. Însă — vai! —, odată trecută clipa fericită a neaşteptatului compliment —, imperatorul nu o menajă deloc pe parcursul luptei care urmă. Chiar cu musculatura şi greutatea diminuate, rămânea un luptător fără pereche. Când ieşi din sală, tânăra moştenitoare era frântă. Îşi reprimă o ciudată dorinţă de a face o baie cu spumă şi se duse rapid în vestiare. Îşi schimbă treningul cu roba de sorţitoare, iar apoi asistentul şaman Ochi-pătrunzători-aţintiţi-în-zare îi aplică un Reparus pentru a o feri să şchiopăteze din greu.

Grr'ul i se alătură.

— Imperator încă viu? se interesă ea, pe tonul cel mai serios din lume.

Trolii aveau o noţiune imprecisă despre gramatică, iar despre viaţă, o concepţie primară. Tara îi aruncă o privire întunecată.

— Din păcate, persiflă ea. M-a răsucit într-un asemenea hal, în toate sensurile, încât, fără nicio îndoială, o să mă târăsc ca un crab tot restul zilelor mele.

— Tara nevoie antrenament, declară sentenţios tânăra trol. Tara încă prea grmmmll.

Grmmmll voia să zică „slab" în limba trolilor. Iar slab însemna: „aproape mort". Tara dădu din umeri şi se îndreptă şchiopătând spre aripa Palatului ce îi era destinată, când lăsă să-i scape o exclamaţie furioasă. Doi copii, un băiat şi o fată, ţâşnind pe o uşă laterală, o izbiră brutal, călcând-o pe piciorul care o făcea încă să sufere, în ciuda sorţului tămăduitor al şamanului. Deja departe, aceştia alergau învăluiţi într-un râs batjocoritor.

Grr'ul sugeră:

— Eu prind şi pun la frigare?

— Hmm, nu cred că ar fi foarte civilizat, mormăi Tara, care gândea, din contră, că n-ar fi fost o idee rea, în timp ce îşi masa piciorul ce o făcea să scrâşnească de durere. Îi cunoşti pe aceşti doi... copii?

Un cuvânt mult mai puţin politicos îi stătea pe limbă.

— Da, ei Jar şi Mara Hachequetril. Gemeni baron mercenar de Vilains. Fac studii sorţitorie aici. Sunt glumeţi.

— Glumeţi, ai? Şchiopătând din nou, Tara vru să-şi reia drumul spre casă. Dar lucrurile căpătară o întorsătură într-adevăr ciudată. Primul curtean pe care îl întâlni, în loc să se

încline în faţa moştenitoarei aşa cum cerea protocolul, se repezi să o sărute.

Tara sfârşise prin a se obişnui cu saluturile, plecăciunile, reverenţele de care nu erau scutiţi decât suveranii străini de rang similar cu al său şi membrii familiei ei, dar această inovaţie o lăsa fără grai. Stătea încă pironită locului, uitându-se fix, stupefiată, după imprudentul care se îndepărta, când un locuitor al Madixului, una dintre cele două luni ale AlteiLumi, se apropie la rândul lui. Ca urmare a gravitaţiei reduse a planetei pe care îşi petrecuse copilăria, era foarte înalt şi slab. Îşi îndoi trupul, ca o ciudată trestie lividă, şi ignorând mişcarea de recul a moştenitoarei, o sărută pe obraz, după care îşi văzu de drum, cu vălurile sale transparente fluturând în urma lui. Un licorn o observă de asemenea pe Tara şi, docil, o limpăi pe jumătate de faţă. Tara începea să aibă unele bănuieli. Grr'ul tresări când o apostrofă cu o voce feroce.

— Stăpână?

— Aş vrea să ştiu care-i motivul pentru care mă sărută toţi aceşti oameni. Vino în faţa mea şi aruncă o privire asupra robei mele.

Grr'ul îi aruncă o privire surprinsă, apoi se supuse.

— Nu văd nimic... declară ea înainte de a izbucni într-un hohot de râs ce ar fi putut dărâma un munte.

Tara simţi cum îi ard urechile, dar Grr'ul nu avea să ştie niciodată cât de aproape fusese să-şi sfârşească zilele în pielea unei broaşte-râioase, ceea ce, având în vedere culoarea şi negii ei, nu ar fi schimbat mare lucru. Constatând că tânăra fierbea de furie, îşi înghiţi un ultim sughiţ de ilaritate:

— Cineva agăţat *dragon de Botant* stăpânei!

— *Ce*? Asta ce mai e?

— Ah, uit mereu Majestatea nu cunoaşte AltăLume.

Da, bine, dar nu era singura. Şi Tara considera extrem de agasantă mania curtenilor de a râde pe sub mustaţă de fiecare dată când ea făcea ceva nepotrivit.

— Şapte anotimpuri aici, urmă pedant Grr'ul, numărând pe degetele ei mari verzi. Kaillos, Botant, Trebo, Faicho, Plucho, Moincho şi Saltan, anotimpul ploaie. Botant e ciclul sevei, ca primăvara pe Pământ. În prima zi a acestei luni, copiii fac farse. Agaţă dragoni de Botant pe spate sau pe partea dinainte a hainelor. Pe Pământ, asta e „păcăleală de întâi aprilie".

Tara încruntă din sprâncene.

— Dar noi suntem în... drace... Faicho, nu?

— Asta exact. Nu farsă normală. Cineva aruncat sorţ pe roba stăpânei. El zice: „Sărută-mă sau te prefac în elefant". Stăpâna nu poate vedea, dar curtenii pot citi inscripţia.

Tara se stăpâni să nu explodeze.

O căptuşiseră cu un tată vitreg, apoi o obligaseră să muşte ţărâna, iar acum, colac peste pupăză, îi făceau glume stupide! În ceea ce priveşte acest ultim act criminal, avea o idee destul de clară despre identitatea făptaşilor.

— Cei doi gemeni mi-au făcut-o! strigă ea. Totul a început după ce mi-au demolat piciorul.

— Nu probă, rosti Grr'ul. Şi asta caraghios, nu?

În faţa chipului congestionat al Tarei, Grr'ul îşi înghiţi restul vorbelor. Tara şterse inscripţia imprudentă şi se pregătea să-i dea o replică necruţătoare, când un tatris, cu cele două capete ale sale foarte agitate, năvăli, urlând cât îl ţineau bojogii:

— Ajutor! Săriţi!

Coborî brusc glasul văzându-l pe imperator, care ieşea din arenă în urma Tarei.

— Majestatea Voastră imperială! gâfâi primul cap.

— Alteţa Voastră imperială! răsuflă greu al doilea.

— Este îngrozitor...

— Oribil...

— Teribil...

— Înspăimântător...

— Limitaţi-vă la fapte! le-o reteză brutal imperatorul, agasat.

Cele două capete clamară la unison:

— O crimă! E un cadavru în bibliotecă!

CAPITOLUL VII

Atentatul

Tara avu absurda impresie de a fi nimerit chiar în mijlocul unui roman de Agatha Christie.

Spre deosebire de Discutarium, acea entitate magică ce oferea referinţe pe milioane de suporturi, de la primele tăbliţe de piatră gravate de un arhaic trib de centauri până la ultimul film al lui Tom Cruise, şi care dispunea şi de o Voce, biblioteca nu conţinea decât cărţi şi pergamente. Dar acestea erau cu sutele de mii, dacă nu chiar cu milioanele, şi cea mai mare parte dintre ele erau despre magie.

Atunci când, croindu-şi drum printre curtenii înspăimântaţi aduşi aici de strigăte, Tara şi imperatorul, urmaţi de Grr'ul, pătrunseră în bibliotecă, dădură peste o harababură de nedescris. Unul dintre giganticele rafturi fixate de perete se prăbuşise şi o grămadă de in-folio, rănite de moarte, zăceau pe jos, încercând să-şi reţină filele care se revărsau din ele. Unele zburau, traumatizate, şi bibliotecarul, un cahmboum galben ca un bulgăre de unt, cu ochii roşii, îşi agita tentaculele cu speranţa de a

le prinde. Cărţile care nu fuseseră atinse zumzăiau ca un stup furios care nu ştie încă împotriva cui se va năpusti, dar pune la cale o crimă în toată regula în următoarele cinci minute.

Înspăimântaţi, curtenii se dădură înapoi. Imperatorul, tare ca o stâncă, ridică glasul, adresându-se cărţilor:

— Ah, ajunge, zău aşa! Potoliţi-vă. O să punem totul în ordine şi suratele voastre vor fi restaurate şi răzbunate. Terminaţi odată cu copilăriile.

O tăcere grea salută cuvintele sale, după care cărţile, încet, parcă fără chef şi încă neîncrezătoare, îi dădură ascultare. Cahmboumul îşi şterse chipul transpirat, ochii săi galbeni bătând în verde ca urmare a unei panici retrospective.

— Mulţumesc, Majestatea Voastră imperială. Am depăşit un moment foarte delicat. Unele enciclopedii voiau să se împrăştie în Palat pentru a-l căuta pe cel care le-a rănit semenii.

— N-ar fi fost o idee rea, spuse meditativ imperatorul. Poate că ele ar fi fost mai eficace decât Serviciile noastre de Securitate! adăugă el, vizându-l pe Xandiar, şeful acestora.

Remarca sa îşi atinse ţinta. Ofiţerul roşi şi începu să dea ordine. Agenţii lui îi împinseră înapoi pe curteni şi izolară scena accidentului înainte de a-şi da osteneala să caute indicii. Mai multe scoop-uri filmară încăperea din toate unghiurile. Apoi, cu cea mai mare delicateţe, gărzile îndepărtară cărţile şi degajară fiinţa pe care o striviseră în căderea lor. Şamanul legist se lăsă pe vine lângă trup şi trecu la auscultarea acestuia.

Văzând o mână putrezită, acum inertă, ieşind din grămadă, Tara recunoscu imediat victima. Un zombi. Mai exact, generalul cu care se încrucişase pe drum chiar în dimineaţa aceea, singurul din specia lui de la Palat. Ceea ce luase drept nişte cărţi

cu formă bizară erau de fapt nişte fragmente din trupul lui, împrăştiate prin încăpere, dar care nu mai mişcau. Câh!

Imperatorul încruntă din sprâncene.

— Crima aceasta a fost premeditată. Singurul mod de a ucide un zombi e de a-i strivi capul, mai precis creierul. Cel vizat era deci chiar generalul G'en'ril.

Tara ar fi putut interveni, remarcând că oricine ar fi sucombat în urma prăbuşirii unei tone de cărţi şi a unei biblioteci zdravene din lemn masiv, dar se abţinu.

— Totuşi... se văicări cahmboumul, nu se poate face magie în acest loc! Puterea cărţilor face ca magia obişnuită să nu funcţioneze. Şi apoi, e periculos. Dacă magia ar fi aici prea intensă, s-ar putea produce...

Îşi coborî glasul pentru a nu perturba cărţile:

— ...o explozie!

— Ştiu, răspunse distrat imperatorul. Ceea ce aş vrea să înţeleg este ce-au avut cu sărmanul G'en'ril.

— L-au executat pentru că era un monstru, îl anunţă Xandiar, care ţinea un petic de hârtie într-una dintre cele patru mâini înmănuşate ale sale.

Imperatorul îl privi şocat:

— Cum îndrăzneşti...

— Nu eu îl consideram aşa, ci alte persoane. Citiţi.

Şi-i întinse biletul împăratului, care îl citi cu voce tare:

AltăLumea aparţine celor nonso! Moarte monştrilor! Acesta este primul, dar nu şi ultimul! Vă vom ucide pe toţi! Suntem mai numeroşi! Semnat: Antisorţ, partidul celor nonso.

Atunci când îşi înălţă capul, Sandor era turbat de furie.

— Asta întrece orice măsură, mormăi el. Treceţi la scoaterea afară din Palat a tuturor celor care sunt nonso! Imediat! Nu voi mai admite de acum înainte ca aceşti... ca aceşti fără-de-magie să asasineze nepedepsiţi la mine în Palat.

În rândurile curtenilor, cei mai mulţi erau nonso. Un murmur de dezaprobare străbătu mulţimea, dar imperatorul era prea puţin stăpân pe el pentru a-i acorda atenţie.

— Xandiar, ai patruzeci şi opt de ore pentru demascarea vinovatului. Vreau să mi-l aduci de urechi. Viu!

Tara simţi că nemulţumirea curtenilor se transforma încetul cu încetul în mânie. Avu foarte clar sentimentul că ăsta era şi scopul urmărit de misterioşii agresori: să-i separe pe nonso de sorţitori şi să facă din ei adversari. Ar fi preferat să nu se amestece, dar nu avea de ales.

— Dar, unchiule, avansă ea cu o voce pe care încerca să o împiedice să tremure, dacă tu îi faci pe nonso să plece, iar vinovatul se află printre ei, îi oferi acestuia ocazia să scape. Nu e logic. Ar fi mult mai simplu să le permiţi tuturor să rămână în Palat, să desfăşori ancheta, iar apoi, odată vinovatul dovedit, să decizi ce vrei să faci.

Imperatorul o privi pe Tara şi, preţ de o secundă, fata se simţi mică de tot. Apoi dădu din cap.

— Nu e rău. Ai auzit, Xandiar? Şi o numesc pe moştenitoare responsabilă cu ancheta.

— Cum? exclamă Tara. Dar nu, nu vreau, în fine...

— Ai trăit printre pământeni cea mai mare parte a vieţii tale, i-o reteză Sandor. Vei şti mai bine decât oricine să rezolvi această problemă. Şi asta nu e o sugestie, Tara, ci un ordin!

Acum treceţi la evacuarea sălii! Nu vreau să mai rămână aici decât echipa lui Xandiar, şamanul legist, Tara şi bibliotecarul!

În câteva secunde, încăperea şi culoarul se goliră. Imperatorul, încă agasat de intervenţia nepoatei sale, îi părăsi cu un salut sec din cap. Căutând cu disperare o inspiraţie în amintirile sale din filmele văzute pe Pământ, Tara îşi drese glasul şi se întoarse spre Xandiar:

— Mmmm, bun, şi-acum ce facem?

Marele străjer o fulgeră cu privirea:

— Alteţa Voastră e şeful!

Lucrurile mergeau cum nu se putea mai bine. Asta era tot ce-i mai lipsea, o criză de gelozie. Suspină:

— Desigur, dar dumneata ce-ai face în cazul ăsta?

— În mod normal, aş activa un Tempus pentru a vedea ce s-a întâmplat. Dar folosirea magiei e prea periculoasă aici. Ar trebui aşadar să lucrăm după metoda pământeană (puteai ghici cât de nefericit se simţea pentru că era nevoit să recurgă la procedee atât de înapoiate). Am ridicat amprentele şi indiciile. Poate ar trebui să verificaţi dacă nu ne-a scăpat ceva.

Făcu o plecăciune şi concluzionă:

— Solicit Alteţei Voastre imperiale permisiunea de a mă retrage. Eu şi echipa mea trebuie să ne ocupăm de analize.

Tara îşi dădu acordul şi, rămasă singură, începu să se plimbe printre rafturi. Cărţile o lăsau să circule cu neîncredere. Se apropie de locul de unde se desprinsese un raft al bibliotecii. Pe podea se zărea o băltoacă minusculă. Se aplecă şi atinse lichidul cu vârful mănuşilor pe care i le înmânase Xandiar înainte de a se retrage, apoi îl mirosi. Era perfect inodor. Înălţă capul spre locul unde cârligele cedaseră, lăsând un şir de găuri în perete.

— Domnule bibliotecar! strigă ea.

— Alteţa Voastră imperială?

— Aici e ud. E normal? Sunt infiltraţii.

Cahmboumul se arătă şocat.

— Bineînţeles că nu, Alteţa Voastră imperială! Umiditatea e foarte primejdioasă pentru hârtie şi pentru pergament. Habar n-am cum a putut ajunge apa asta aici!

Tara se ridică şi pipăi peretele, umed şi el.

— Galant, chemă ea, e o urmă neagră sus, te poţi duce să vezi ce-i cu ea?

Pegasul îşi luă zborul, apoi îi retransmise imaginea unei amprente duble, ca şi cum pe perete ar fi fost pus ceva.

— Hmmm, mormăi ea. Şaman?

Şamanul, care era pe punctul de a examina victima, înălţă capul.

— Alteţa Voastră imperială?

— De cât timp e mort acest zombi?

— Cu aproximaţie, să tot fie vreo duzină de ani, Alteţa Voastră imperială.

Desigur. La o întrebare idioată, un răspuns idiot.

— Vreau să spun, reluă ea, când a fost strivit?

— Cam de vreo două ore, aprecie şamanul. Zombii încep să devină rigizi la două ore după moartea lor definitivă.

— Bibliotecarule, se afla cineva aici în acel moment?

— Nimeni, Alteţa Voastră imperială. Recepţionam la Poarta de Transfer un convoi de cărţi. Prevăzusem să verific fiecare exemplar cu ajutorul unui borderou de livrare, ceea ce m-a ţinut blocat toată dimineaţa, continuă bibliotecarul, foarte mulţumit că avea un alibi beton. Am urcat doar atunci când am fost anunţat. Pot pune lucrările la loc?

— Nu încă. Am nevoie ca încăperea să rămână exact aşa cum e acum. Acelaşi lucru e valabil şi pentru dumneata, Şaman, vei putea examina corpul mai târziu, deocamdată rămâne aici.

— Dar va mirosi foarte urât! protestă bibliotecarul.

— Ne vom astupa nările... sau ceea ce ne ţine loc de nări, spuse repede Tara, în faţa privirii indignate a cahmboumului, care nu avea nas, ci un fel de urechi prin care respira.

Se supuseră, dar nu fără să facă mutre. Tara se întoarse şi mormăi:

— Bun, de una singură n-o să reuşesc niciodată.

Îşi scoase globul de cristal din buzunar.

— Piatră Vie?

— *Frumoasă Tara?*

— Contactează-i pe toţi prietenii mei din Lancovit, Moineau, Robin, Fabrice şi mai ales pe Cal, care-i specialist. Cheamă-l şi pe Manitou. A pus să i se fixeze un glob de cristal în miniatură la zgardă şi se află probabil la bucătărie, ca de obicei. Ah, şi te rog s-o previi şi pe Fafnir, cred că se află în Hymlia. Îi aşteptam în după-amiaza asta, pentru că au fost invitaţi la aniversarea mea, dar am nevoie de ei acum. Cere-le să vină cât mai repede.

— *Bine, frumoasă Tara! Eu spun ce?*

— Spune-le că am nevoie de ajutorul lor pentru a elucida o crimă! Şi pentru a împiedica un război cu nonso!

CAPITOLUL VIII

Un snuffy hoinar

Îi era rău. Suferise aproape fără întrerupere din momentul în care Cel Mare îl capturase şi îl adusese în conacul acesta izolat din mijlocul junglei unde îl ţinea închis. Acum zăcea jalnic, chircit pe podeaua cuştii lui. Cel Mare se dovedise brutal, loviturile lui adăugându-se durerii provocate de sorţul care îl paralizase. Era ca şi cum mii de ace încinse i-ar fi fost înfipte în trup.

Sătul să-l tot audă văicărindu-se, temnicerul lui încălcase dispoziţiile. În loc să-i dea o lingură de apă, atât cât să-i astâmpere setea, turnase peste el întreaga căldare.

Era clar că acesta nu cunoştea nimic despre snuffyii hoinari, despre aceşti prădători de coteţe şi hambare, despre aceşti hoţi obişnuiţi să se furişeze noaptea la adăpostul întunericul, despre aceste mici fiinţe sperioase, cu botul lung ca de vulpe şi cu labele îmblănite. Altfel, nu ar fi comis niciodată un lucru atât de stupid. Mai ales cu un snuffy hoinar ale cărui urechi enorme de liliac erau brăzdate de trei linii în zigzag, simbol al undei.

Zgomotul paşilor gardianului se estompă. Snuffy deschise un ochi, apoi pe celălalt. Nu mai era nimeni în temniţă. Se ridică anevoie, apoi se apropie de gratii. Bun, era loc destul. Îşi ridică laba înzestrată cu gheare şi *îşi desprinse urechea*! O aşeză delicat pe sol, în afara celulei, înainte de a-şi scoate cămaşa udă, pe care o trecu printre barele de fier şi o stoarse deasupra urechii. Se descotorosi apoi de pantaloni şi repetă operaţia, tamponă chiar şi apa de pe podeaua celulei sale pentru a stropi mai bine urechea.

Timp de o clipă, nu se întâmplă nimic şi stomacurile snuffy-ului se strânseră de spaimă. Avea oare destulă apă? S-ar fi putut ca recentele lui suferinţe să fi compromis...? Nu, dimpotrivă, totul mergea bine: transformarea începea să se producă.

Tresăltând, urechea începu să crească, să se mărească şi să se acopere de peri roşii. O formă se desenă şi după câteva clipe o clonă perfectă a snuffy-ului îşi făcu apariţia în faţa lui, arătând la fel de demn de milă.

Snuffy-ul întemniţat îi întinse printre gratii veşmintele sale muiate. Copia se îmbrăcă pe rând cu ele cu un frison de compasiune pentru originalul ei care dârdâia în frigul glacial al închisorii.

— Ştiu, ştiu, şuşotea el, voi încerca să evadez. Snuffyii nu sunt suficient de puternici pentru a lupta împotriva Celor Mari în robă gri care dispun de arma magiei. O voi găsi pe moştenitoare pentru a o preveni. Dar îmi asum o sarcină foarte dificilă, da, foarte dificilă. Mă întorc cu ajutoare pentru a mă salva. Să fiu răbdător, o voi face repede!

După acest straniu monolog, se îndepărtă ca o umbră tăcută. Se furişă afară din închisoare, făcându-se mic de tot de îndată

ce se ivea unul dintre Cei Mari. Din fericire, printre străji nu se afla niciun chatrix, altfel, snuffy-ul n-ar fi putut niciodată să-şi ascundă mirosul de hienele negre cu dinţi veninoşi.

În timpul captivităţii sale, snuffy-ul avusese răgazul să observe obiceiurile Celor Mari. Erau îmbrăcaţi în robe de sorţitori, gri-deschis pentru cei mai tineri, de un gri foarte închis pentru cei mai în vârstă, şi rămâneau constant mascaţi. Dar păstra mirosul lor în nări. Mai ales pe al aceluia care îi aruncase un sorţ de imobilizare. Babina i se ridică, dezgolindu-i dinţii ascuţiţi. Îi auzise numele. Ceilalţi Mari îl strigaseră. Mag *Aster*? Mag *Uster*?

În sfârşit, la capătul coridorului apăru o geană de lumină. Cu băgare de seamă, snuffy-ul se apropie şi descoperi un teren imens, care cobora în pantă lină până la pădurea din apropiere. Numai că locul era păzit. Erau doar două gărzi, dar suficiente pentru a da alarma. Cum să treacă de ele fără să le atragă atenţia? Îşi înăbuşi frica şi îi observă pe cei doi care pândeau cu teamă subarboretul. Snuffy-ul îi înţelegea. Pădurile din Omois erau *mortale* pentru cei care nu le cunoşteau! Oricând, din copacii înalţi şi coloraţi putea ţâşni un pericol necunoscut care să-i înghită la micul dejun.

Încet, snuffy-ul se strecură înspre una dintre laturile clădirii, sperând din toată inima că nu fuseseră postate santinele în partea aceea. Dar nimeni nu îl surprinse. Numai dacă ar reuşi să-i atragă pe Cei doi Mari!

Brusc, avu o idee. Snuffyii utilizau adesea o diversiune când se pregăteau să şterpelească niscai găini sau o plăcintă care se răcea pe pervazul unei ferestre: proiectau nişte sunete foarte puternice a căror provenienţă era imposibil de determinat.

Cei doi Mari aveau oare să se lase traşi pe sfoară? Umflându-şi pieptul slab, snuffy-ul imită teribilul strigăt de vânătoare al drago-tiranozaurului. Gărzile reacţionară:

— De unde vine sunetul ăsta oribil? întrebă unul dintre ei, pe un ton ce se voia nepăsător.

— Ţipătul mamei tale, când te-a văzut la naştere... glumi, cel de al doilea.

— Foarte nostim! Răspunde-mi sau o să te pomeneşti mult mai jos şi, categoric, cu mult mai multe labe.

— Ah, băieţii ăştia de la oraş! reluă celălalt, prefăcându-se agasat. Nu ştii ce-i ăla un drago-tiranozaur. Pregăteşte un sorţ, jivinele astea pe cât sunt de mari, tot pe atât sunt de iuţi. Dacă nu te aperi imediat, ai toate şansele să fii ronţăit cât ai clipi. Hai să-l alungăm înainte ca Magister să ne transforme în râme.

Snuffy-ul se piti la adăpostul unei tufe de crunchille mari. Frunzele mari în formă de inimă de-abia reuşeau să-l ascundă. Cei doi sorţitori înveşmântaţi în gri trecură de ascunzătoarea sa, apoi se îndepărtară în fugă, căutându-l pe intrus. Li se alăturară alţii, alertaţi de strigăt. Snuffy-ul se aşeză în patru labe şi o luă nebuneşte la goană, ca şi cum viaţa lui depindea de viteza cu care alerga... ceea ce şi era cazul.

În câteva secunde, reuşi să ajungă la marginea pădurii. Dar euforia i se risipi imediat. Ştia ce avea de înfruntat, deja îi tremurau genunchii. Locul era plin de blurpşi, pe jumătate insecte, pe jumătate vegetale, ascunşi sub pământ, şi pe care nu-i observai decât în momentul în care le erai servit la cină, de taormi războinici, teribilii şoareci veninoşi capabili să facă bucăţi un snuffy într-o clipă... Mişunau, de asemenea, nişte păienjeni uriaşi cu ac de scorpion, răi şi şireţi, cărora le plăceau în mod

deosebit şaradele, un mic exerciţiu intelectual practicat înainte de a-şi devora prada. Pe scurt, tot ceea ce vieţuia în acea pădure era purtător de otravă, plin de gheare sau colţi, şi adesea de toate acestea în acelaşi timp.

Habar n-avea unde se afla. Când Cel Mare îl capturase, la han, îl îngrămădise într-un sac şi snuffy-ul nu-şi putuse da seama unde îl transportase. Adulmecă aerul, cu botul lui fin fremătând de teamă, scrută soarele cu atenţie şi, în cele din urmă, se orientă. Tingapour, unde se afla moştenitoarea, era doar la vreo şaizeci de tatroli.

O porni voiniceşte la drum. Un vrrir înfometat îl făcu să piardă toată după-amiaza, pe care şi-o petrecu căţărat într-un copac, rugându-se zeilor snuffy-lor ca agresorul său să nu fie un campion la escaladări. Din fericire pentru el, enorma felină albă cu şase labe era un tânăr nerăbdător. Atunci când îşi dădu seama că prada nu avea deloc de gând să-i facă hatârul să coboare pentru a fi devorată, scoase un răget de frustrare şi părăsi câmpul de luptă.

Pentru a recupera timpul pierdut, snuffy-ul călători şi pe timpul nopţii, cu spaima în suflet. Cel Mare îşi alesese bine locul. La porunca împăratului, pădurea nu fusese deloc amenajată, fiind lăsată în sălbăticie. Un pic cam prea mult, după gustul lui. Scăpă ca prin minune de colţii unui krakdent. Dihania mare cu blana roşie ca de pluş se consolă cu un spaşun care cotcodăcea în noapte.

Spre marea sa confuzie, îşi pierdu mirosul căzând într-un câmp de astofele, după ce se salvase în ultima clipă din ghearele unui gluton sugrumător. În momentul de faţă era lipsit pentru mai multe zile de un simţ preţios pentru supravieţuirea lui.

Atunci când ajunse în sfârşit la Tingapour, la poarta Palatului se înfăţişă cu noaptea-n cap un snuffy epuizat, murdar şi rănit.

Gărzile imperiale nu aveau o părere bună despre snuffyi. Atunci când acesta solicită o audienţă la moştenitoarea împărătesei, ele reacţionară cât se poate de logic: se prăpădiră de râs. Apoi îi făcură vânt pe treptele palatului.

Graţie supleţei sale, snufy-ul nu se alese cu nicio rană, ci doar cu contuzii, dar era la capătul puterilor. Se făcu covrig, o mică grămăjoară de blană care mirosea urât, şi începu să plângă.

O voce rece îl făcu să tresară.

— Dacă plângi, înseamnă că eşti slab. Dacă eşti slab, nu poţi câştiga. Dacă nu poţi câştiga, mori.

Snuffy-ul ridică ochii şi văzu un chip copilăros care îl măsura cu o privire serioasă. O fetiţă drăgălaşă, cu părul negru, stătea în faţa lui.

— Tacă ieu plâng, ieu mor? sughiţă el în omoisiană cu un accent înfiorător. Nu, ieu nu trebuie ză mor. Ieu trebuie neapărat ză văd moştenitoare imperială. Dar, gărzile, gărzile m-au împiedicat. Ei... ei au râz!

— Nu eşti un asasin, atunci?

Snuffy-ul se ridică, indignat.

— Dezigur că nu, protestă el. Noi... noi nu omorâm... în sfârşit, nu *oameni.*

— Păcat, suspină ea, spre uimirea micii fiinţe.

— Pfuii! şuieră un alt glas, în spatele ei, e un snuffy hoinar. Toţi sunt nişte mincinoşi şi nişte hoţi, dar cu siguranţă n-ar fi în stare s-o asasineze pe Tara, chiar dacă i-am oferi o mie de

ocazii. Cunosc rasa asta. Vino, Mara, să mergem mai degrabă să-i pregătim câteva farse Înţepatei.

Un chip întru totul asemănător cu primul se ivi brusc şi hoinarul făcu ochii mari. Explicaţia fetei îl lămuri:

— Fratele meu geamăn, Jar, nu te place, murmură ea, încreţindu-şi în mod caraghios nasul din cauza mirosului acru pe care îl răspândea blana snuffy-ului. Dar eu vreau să te-ajut.

Snuffy-ul se ridică dintr-un salt. Speriată, fetiţa se dădu înapoi, iar fratele ei se interpuse imediat, cu mâinile scăldate într-o lumină violetă.

Pe mustăţile mele, îşi spuse snuffy-ul culcându-se de îndată din nou pe burtă. *Nişte copii sorţitori.*

— Aşteaptă! Strigătul Marei întrerupse incantaţia. Ne poate fi util!

Jar se supuse rugăminţii sorei sale, nu înainte de a-i arunca snuffy-ului o privire încărcată de ameninţări. Acesta se destinse doar în clipa în care firul magic dispăru din mâinile băiatului.

— Vino, porunci Mara, te vom introduce înăuntru pe o altă poartă. Ar trebui să-ţi placă! adăugă ea pe un ton maliţios.

Un moment, hoinarul se crezu în paradisul snuffy-lor, căci străbătură enorma, zgomotoasa şi călduroasa bucătărie a palatului imperial. Veniţi de pe întreaga planetă şi de multe ori chiar mai de departe, furnizorii împărătesei dispuneau de propria lor Poartă de Transfer, care dădea în faţa intrării în oficiu. Copiii şi snuffy-ul se fofilară în mijlocul unui vacarm de zgomote, de mugete, de chelălăituri şi de urlete ale căruţaşilor, care se înghesuiau şi se îmbrânceau în ciuda orei încă matinale. Animale, plante, fructe, legume, băuturi şi cofeturi pluteau spre interiorul Palatului, graţie unui sorţ levito-însoţitor.

Şi aici se aflau gărzi în uniforme purpurii de paradă brodate cu fir de aur, cu cele patru mâini aşezate pe străjile unor săbii în aparenţă inconfortabil de ascuţite.

Încruntară din sprâncene în faţa aspectului zdrenţăros al snuffy-ului, dar îl lăsară să treacă fără să se clintească. Odată ajunşi în interior, spectacolul era atât de minunat, încât mica fiinţă era cât pe-aci să înceapă să plângă de bucurie.

— Mâine este aniversarea înţepatei de Tara, preciză Mara pe un ton acid. Sunt în curs de a-i găti atâta mâncare încât să ajungă cât o ditamai balbună! Ceea ce, de altfel, îi urez. Cum nu există niciun motiv să profite doar ea...

Şi, fără să se sinchisească de bucătarii care tranşau, găteau, fierbeau la foc mic cu ajutorul braţelor, tentaculelor şi altor pseudopode, fetiţa înşfăcă un copan savuros şi îl prezentă snuffy-ului, care nu se lăsă mult rugat. Copanul, cu os cu tot, dispăru într-o clipă ca şi cum n-ar fi fost, iar snuffy-ul îşi lăsă babinele cu botul fremătând de plăcere. Micuţa surâse, fericită, prinse şi masacră iute o altă zburătoare, smulgând un strigăt de protest din partea unui ajutor de bucătar. Acesta flutură în aer un polonic, ameninţând-o.

Mare greşeală. Jar reacţionă imediat. Jetul lui de magie îl împroşcă pe imprudent şi îl făcu să se clatine. Furios, acesta se lansă în urmărirea băiatului. De fiecare dată când acesta atingea uşor o masă, el îşi activa magia. Într-o secundă, puterea lui agresivă făcea ca sosurile, păsările, legumele să-şi ia zborul, atacându-i pe bucătarii stupefiaţi. Cuţitele începură să se dueleze cu bucătarii, un brrraaa pus la prăjit îşi părăsi proţapul pentru a ataca două slujnice înnebunite de spaimă, spaşuni pe jumătate jumuliţi îşi luară zborul presărându-şi penele în toate direcţiile,

fructele îi bombardară pe asediatori şi ordinea impecabilă din bucătărie se transformă într-un haos înspăimântător.

Înaltul Mag doamna Auxia, alertată de tumult, deschise uşa şi încremeni în faţa scenei ce se înfăţişa în faţa ochilor ei, care văzuseră multe, dar nu şi o asemenea harababură. Un ajutor de bucătar care reuşise să evite în ultima clipă atacul în picaj al unei prăjituri mari, cu cremă, pe care nişte păuni de zahăr se agăţau în zadar de inscripţia „La mulţi ani", strigă:

— Ah, ah! Ai ratat!

Dar nu el era ţinta apetisantului şi vindicativului produs de cofetărie, care îşi continuă zborul... strivindu-se cu voluptate de obrazul doamnei Auxia. Răcnetul ei de mânie domină tumultul şi o linişte teribilă se aşternu peste întreaga scenă.

Jar, Mara şi snuffy-ul profitară de moment ca să spele putina, cei doi micuţi înecându-se de râs. Le trebui o bună bucată de vreme până să-şi recapete respiraţia şi se sprijiniră cu spatele de un stâlp de pe culoar.

— Se pare că, pentru riduri, crema este foarte bună, chicoti Mara.

— Atunci, replică Jar, doamna Auxia va avea o piele de bebeluş!

Ceea ce avu darul să stimuleze din nou râsul lor nebunesc. Cum curtenii îi priveau cu mirare pe aceşti copii însoţiţi de un snuffy rău-mirositor, în cele din urmă se liniştiră:

— Aniversarea Înţepatei va întârzia, remarcă maliţios Jar.

— Mă dezgustă să o văd cum se umflă în pene. Bine, redeveni stăpână pe sine Mara, luând o înfăţişare serioasă. Snuffy, tu vrei deci s-o vezi pe Tara'tylanhnem, nu-i aşa?

— Ta, aprobă cu entuziasm snuffy-ul, pe moştenitoare, pe Tara Duncan. Be Cea Mare trepuie s-o văd. Am nefoie de azutorul iei!

Cei doi copii schimbară o privire.

— Dacă i-l vom duce noi, şopti Mara, Tara nu va accepta niciodată să îl primească!

— Doar pentru că i-am devastat petrecerea!

— Nu, încă nu ştie asta, şi apoi, până mâine vor avea vreme să acopere distrugerile! Dar, de la ultima poznă pe care i-am făcut-o vărsând o poţiune albastră în rezervorul de apă al băii ei, cred că ne cam poartă pică.

— Da, era albastră de furie.

Hohotul lor de râs răsună din nou.

— Dar, reflectă Jar, dacă ordinul de a-l primi pe snuffy vine de la un Înalt Mag, nu va putea refuza.

— Şi în special dacă e dat de... Medelus, observă Mara. La urma urmei, noi suntem Prim-sorţitorii lui. Ce părere ai?

— Surioară, eşti pur şi simplu genială.

Buzele lui schiţară un zâmbet de triumf.

— Vino cu noi, spuse poruncitor băiatul, întorcându-se spre snuffy, te vom duce să te speli şi apoi te vom prezenta stăpânului nostru, Înaltul Mag Medelus.

Măcinat de grijile lui, snuffy-ul nu-i mai auzea de mult. Chemat astfel la ordine, dădu din cap în semn de supunere. Mirosul lui nu îl deranja, pentru că nu mai avea miros, dar dacă obiceiurile Palatului cereau să fie curat... va fi curat.

Cei doi copii îl conduseră în camera lor. Mare şi bine aerisită datorită celor două ferestre ale sale, încăperea nu avea prea multă mobilă, în afara a două paturi aşezate unul lângă altul şi

a unui frumos dulap sculptat cu arbori și cu păsări. Niște cărți se agitau pe o etajeră, nerăbdătoare să fie citite, un buchet parfumat își ondula petalele pentru a le atrage pe micile zâne multicolore care zburau prin încăpere.

Atunci când snuffy-ul intră în baie, mânerele de la duș tresăriră și își sporiră imediat debitul de apă. Mănușa și săpunul atacară în picaj.

Se hotărî să rabde cu stoicism. Prosoapele și aparatul de uscat completară operațiunea și, cu blana ciufulită, dar curat, ieși plin de demnitate.

Sumbru și amenințător, unul dintre Cei Mari stătea alături de gemeni în cameră și snuffy-ul avu o mișcare instinctivă de recul.

— Prim-sorțitorii mei, Jar și Mara, îmi spun că dorești să o vezi pe Tara?... În ce scop? Suntem sub Sfinx de când cu atentatele, iar ieri moștenitoarea a fost desemnată să conducă ancheta asupra asasinării generalului G'en'ril. Este foarte ocupată!

— Ezde o chezdiune de viață și de moarte, declară el pe nerăsuflate. Ieu n-am drepdul să vorbesc cu altcineva.

Cel Mare îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi incantă:

— Pe Veritus, dacă snuffy-ul minte, să fie schimbat pe dată în elefant.

Snuffy-ul își privi cu teamă trupul, dar nici trompă, nici colți nu-i crescură.

— Bine, ai spus adevărul, grăi Cel Mare, gânditor. Jar, Mara!

— Maestre?

— Tara s-a năpustit ca o fiară asupra mea, după ultima voastră glumă. Și ce v-am spus eu?

— Să nu ne facem remarcați, recitară în cor gemenii.

— Exact, aprobă Cel Mare încruntând din sprâncene cu un aer atât de grav, încât snuffy-ul simţi cum i se zbârleşte blana. La următoare năzbâtie, fundurile voastre vor deveni albastre, e clar?

— Foarte clar, Maestre.

Dar, după tonul lor, snuffy-ul avu impresia că împărtăşeau o glumă secretă. Secretă şi periculoasă.

Cel Mare îşi aţinti o clipă privirile cercetătoare asupra lor, după care plecă. Jar, în ochii căruia strălucea o licărire suspectă, se întoarse spre snuffy:

— Acum, odată ce stăpânul nostru şi-a dat acordul, te vom duce să te prezinţi Tarei, dar, mai întâi, trebuie să te pun în gardă. Căci există o problemă.

— O problemă? Snuffy-ul se simţi invadat de un nou val de nelinişte. Ce zoi de problemă pentru sărmanul znuffy?

— Tara e *surdă*, şuşoti Jar, în vreme ce Mara îşi înăbuşea un chicotit. A fost victima unei vrăjitorii prost executate. Şi, pe deasupra, nici nu vede foarte bine. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, atunci când te vei afla în prezenţa ei, ar fi să-i ţâşneşti în faţă, urlându-i numele, ca să te poată vedea bine. În felul ăsta îţi va acorda atenţie.

Snuffy-ul era prea obosit pentru a bănui ceva. Iar la urma urmei, cei doi copii îl ajutaseră să pătrundă în Palat. *Să ţâşnească şi să urle*. Dădu din cap docil.

CAPITOLUL IX
Întinderea de nisip

Tara tocmai se lăsa frecată pe spate în cada ei, care semăna mai degrabă cu o piscină olimpică, când își aminti, agasată, că nu-i plăcea să facă baie. Ea însăși îi poruncise, totuși, cameristei să i-o pregătească. În plus, capul o înjunghia în mod dezagreabil, în urma unui vis bizar în care un minuscul demon roșu înjura pentru că nu reușea să facă ceva. Era, de asemenea, ușor deprimată, căci își dădea seama că presiunea la care era supusă în AltăLume îi răpea copilăria, obligând-o să crească prea repede. În sfârșit, prietenii ei nu reușiseră să vină imediat ce ordonase să fie chemați, reținuți de îndatoririle lor în Lancovit și în Hymlia. Drace, dacă trimitea semnalul lui Batman în cer, era de presupus că avea să primească ajutor imediat, nu peste zece ani!

Suspină. Puterile ei o apăsau din ce în ce mai mult, ca și responsabilitățile. De exemplu, ancheta aceasta asupra asasinării zombi-ului! În ajun, toți nonso fuseseră anchetați de Ghicitorii de Adevăr, dar marile vegetale inteligente și telepate nu reușiseră să descopere vinovatul printre ei.

Spărgându-şi capul în încercarea de a schiţa o teorie, după ce luase micul dejun împreună cu mama ei înainte ca aceasta să plece în Selenda, Tara se învârtea de colo-colo prin apartament, urmată de fotoliul ei, căruia îi era puţin cam greu să ţină ritmul. Aşa se face că nu văzu cum o mână se insinua încet-încet prin peretele de la intrare, urmată de un corp care se imobiliză, atent să nu declanşeze alarma. Pitica roşcată cu părul lung împletit în cosiţe, la fel de lată pe cât de lungă, care tocmai se infiltrase în reşedinţa imperială, schiţă un surâs perfid. Forţă uşa să se deschidă şi, sub privirile indignate ale acesteia, lăsă să pătrundă în interior şi alte persoane, la fel de tăcute. Acestea avansară şi adoptară o poziţie de atac. Apoi una dintre ele luă cuvântul:

— Nicio mişcare dacă ţii la viaţa ta! strigă aceasta.

Tara tresări puternic şi mâinile i se aprinseră. Se întoarse, gata de luptă... şi lăsă să-i scape o exclamaţie de neîncredere:

— Cal?

Micul hoţ, cu ochii strălucind de bucurie, se înclină, urmat de Moineau, Fabrice, Fafnir şi Robin. Tenul de porţelan al semielfului se înroşi atunci când Tara se aruncă în braţele lui, apoi în cele ale lui Moineau, trecând de la unul la altul într-un vârtej de încântare. Strecurându-se în spatele lor, Manitou înaintă, fericit să se alăture sărbătorii. Odată emoţia reîntâlnirii un pic calmată, se aşezară cu toţii alături de Tara.

— O întrebare, spuse ea zâmbind cu toţi dinţii, cum naiba aţi reuşit să intraţi în camera mea? Uşa nu v-a anunţat! Ar fi trebuit, totuşi, să ghicesc. Aseară am mâncat o kidikoi care prezicea: „Sunt deja pe picior de plecare şi îţi vor întinde o capcană". Ar trebui să renunţ la bomboanele astea profetice, nu reuşesc niciodată să le dau de capăt!

— Am vrut să-ţi facem o surpriză, răspunse Cal cu un surâs diabolic. Atunci Fafnir s-a infiltrat prin zid şi ne-a deschis din interior.

Puterea aceasta, specifică neamului piticilor, constituia o enigmă pentru Tara. Îi ştia pe pitici profund ostili faţă de magie, or, facultatea de a trece prin piatră era incontestabil... de natură magică! Cum rezolva rasa piticilor această contradicţie? Probabil aşa cum făcea cu tot ceea ce o agasa... făcându-se că n-o bagă de seamă.

— Oh! Înţeleg... reluă ea. Ar trebui să-i explicaţi asta lui Grr'ul, garda mea trol de corp. Îi place să fie la curent cu genul ăsta de trucuri.

— Ai angajat un trol! exclamă Fafnir, adânc jignită. De ce nu pitici? Piticii sunt mult mai fiabili, mult mai serioşi decât mâncătorii ăştia de iarbă! Ştii ce se poate întâmpla? Un trol e o fiinţă periculoasă. Dacă consumă carne, se preface în căpcăun. Nu mai eşti protejata lui, ci viitorul lui mic dejun!

Hait! Tara uitase cât de mult îi urăsc piticii pe troli.

— Ei, Fafnir, o să vorbesc cu mătuşa mea despre asta, spuse ea în modul cel mai laş cu putinţă. Sunt atât de fericită că aţi putut veni! Aşa cum v-am spus ieri, trebuie să elucidez acea crimă şi nu prea ştiu cum s-o iau. Iar pe deasupra, Xandiar, şeful Serviciului de Securitate, e furios pentru că împăratul m-a însărcinat cu ancheta în locul lui. N-a pomenit despre nepotism, dar asta era ceea ce gândea cu tărie. Nu-mi comunică nicio informaţie. Tot ceea ce ştiu am aflat cu ajutorul Pietrei Vii, care a reuşit să se conecteze la reţeaua criptată a Serviciului de Securitate.

Cal, diplomat, preluă acest subiect, în timp ce pitica nu înceta să mormăie cu răutate.

— Piatra poate face asta? Genial! Hm, ştii că poţi ajunge la închisoare dacă te descoperă, e interzis să interceptezi convorbirile Serviciilor Secrete.

— Şi ce? Xandiar respectă regulile jocului? Nu. Aşa că nici eu nu sunt obligată s-o fac.

— Ai dreptate. Bun, ia povesteşte-ne un pic. Un zombi a fost asasinat în bibliotecă, aşa e? Iar crima este revendicată de nonso nu? Bizar, nu-i aşa? De ce un zombi şi de ce la Palat? E un loc mai degrabă bine păzit. Autorii asasinatului aveau toate şansele să fie prinşi asupra faptului.

— Da, aprobă Moineau, şi eu consider toată povestea asta destul de ciudată. Fabrice şi cu mine am revăzut istoria Altei-Lumi. Nu s-a întâmplat niciodată până acum ca nonso să-i atace pe sorţitori din motive politice. Şi încă şi mai puţin făcându-i răspunzători în mod direct pe conducătorii celui mai mare imperiu uman.

— E-adevărat că odinioară erau minoritari, adăugă Fabrice, pentru a cumpăni lucrurile, care nu făcea niciun mister din originile sale nonso. Dar, de o sută de ani, raporturile s-au inversat. În prezent sunt mai mulţi nonso decât sorţitori în AltăLume.

— În realitate, nu se ştie dacă asasinatul ăsta e opera celor nonso sau a unui grup care pretinde a fi de această origine, interveni Robin.

— M-am gândit şi eu la asta, întări Tara. Trebuie să aflăm dacă s-au folosit sau nu de magie. Dacă au făcut-o, faimoşii „Antisorţ", cum se autonumesc membrii acestei reţele teroriste, nu vor putea să justifice utilizarea chiar a acestei magii împotriva căreia declară că luptă.

— Toate astea, conchise Fabrice, făcându-i cu ochiul celei mai vechi şi mai bune prietene a lui, mi se par exact „după zero, zgomot, dar în rusă, sfârşit de abil". In-son-da-bil!

Cal se ridică gemând:

— Atunci, mergem la acea faimoasă bibliotecă? Totul a rămas aşa cum era, nu-i aşa? O să ne dai amănunte pe drum.

Suportase şaradele lui Fabrice tot timpul anului şi nu-şi dorea decât un singur lucru: ca acesta să înceteze să-l mai ameţească întruna cu ghicitorile lui enervante.

De la producerea atentatului, Tara nu mai avea încredere în Porţile de Transfer, care, pe deasupra, îi mai dădeau şi migrene. Se văzură aşadar nevoiţi să treacă prin mai multe biotopuri, pe care împărăteasa le crease pentru plăcerea ei, pentru a ajunge la locul crimei. În sfârşit, grupul ajunse în faţa micul deşert interior care mărginea parcul ce ducea la bibliotecă. Nisipul era de un verde plăcut, iar înaintarea prin materia moale era istovitoare, în ciuda bulelor de protecţie automate care se constituiseră în jurul lor pentru a-i feri de atacurile animalelor sălbatice şi pentru a-i împiedica să se afunde prea adânc. Din când în când un vierme de nisip uriaş, atras de magia bulelor, încercând să-l înghită pe vreunul dintre ei, se izbea de bariera defensivă, îl împroşca puţin cu balele lui în tentativa de a-l hăpăi şi sfârşea prin a se retrage scârţâind de indignare. Blondin, vulpoiul, era terorizat. Şi nu era singurul.

Fafnir avea oroare de viermi. Îşi încleştase mâna pe mânerul securii. Să îndrăznească unul dintre ei să se apropie şi avea să regrete că se sculase... bun, de acord... că se târâse în dimineaţa asta!

În ceea ce-l priveşte pe Robin, acesta era îndrăgostit nebuneşte, pierdut pentru restul lumii. O sorbea din ochi pe Tara în vreme ce aceasta înainta graţios, iar inima îi bătea atât de tare, încât i se părea că avea să-i iasă din piept. Vai, de când o revăzuse, redevenise idiot! Era agasant, până într-atât încât ajunsese să se întrebe dacă nu trebuia să se ducă să-l vadă un şaman sau un sorţitor specialist în farmece şi descântece pentru a cere să i se prescrie un antisorţ de dragoste.

Brusc, se opri. Bula care o învăluia pe tânără într-o scânteiere irizată se stinse dintr-odată! Fără a fi conştientă de pericol, Tara continua să înainteze spre ieşirea care se contura departe.

Un vârtej în nisipul din faţa lor şi capul hidos al unui vierme de nisip ţâşni la suprafaţă, cu dinţii lui de cristal ascuţiţi sclipind sub implacabilul soare fals. Viermele se ridică, cât era de mare, deasupra Tarei, care, sigură că era protejată, nu se clinti din loc.

Şi moartea se năpusti asupra ei.

CAPITOLUL X

Viermii verzi

În momentul în care viermele se abătea asupra ei cu forţa unui ciocan, Robin se aruncă peste Tara, făcând-o să se rostogolească în josul dunei. Ea scuipă nisipul care îi umpluse gura şi urlă:

— Ce te-a apucat, Robin?

Elful nu avu timp să-i replice. Auzind exclamaţiile de uimire ale celorlalţi, privi în jurul lui: toate bulele se stinseseră una după alta. Viermele revenea la atac, foarte surprins că-şi ratase prada. Arcul lui Lillandril se materializă de îndată în mâinile lui Robin.

— Atenţie, strigă el, punând săgeata în coada arcului cu o viteză supraomenească, nu mai suntem protejaţi!

Săgeata lui atinse viermele în plin şi nevertebratul scoase un şuierat de durere înainte de a se prăbuşi la loc în nisip. În câteva secunde, dispăru. În spatele lui Robin, Fafnir îşi flutură în aer securea credincioasă. Un zgomot de sfâşiere le indică tuturor că înspăimântătoarea Fiară, trei metri de peri, colţi şi gheare deosebit de ascuţite, îi lua locul lui Moineau. Aceasta

o ridică pe Tara în picioare şi, împreună, formară în mod firesc un cerc, spate în spate, pentru a supraveghea deşertul în toate direcţiile.

Galant decolă şi îşi ocupă postul de pândă deasupra grupului. Manitou, Blondin, Sheeba şi Barune, mamutul lui Fabrice, intrară în cerc, protejaţi de tovarăşii lor.

Robin preluă conducerea operaţiunilor.

— Ni s-a întins o capcană, şopti el foarte încet, făcându-le semn să nu ridice vocea. Este pentru prima oară când văd bulele de protecţie stingându-se în felul ăsta. Viermii deşertului ne vor lua drept ţintă. Aşadar, vom merge evitând paşii obişnuiţi. Alunecaţi pe nisip, fără să-l răscoliţi. Aţi înţeles? La semnalul meu, înaintăm spre ieşire. Primul care repereazä un vârtej la sol îi previne pe ceilalţi. Şi mai ales nu faceţi apel la magie, viermii de nisip sunt foarte sensibili la ea, acesta fiind şi motivul pentru care sunt atraşi de bulele de protecţie. Ah! Evitaţi de asemenea să strigaţi, strigătele i-ar alerta imediat.

Cal nu se putu împiedica să nu facă pe deşteptul:

— Perfect. Dacă văd una dintre aceste jivine păcătoase, voi murmura de spaimă, nu mă va auzi nimeni şi vom fi înfulecaţi cu toţii!

— Cal! se indignă Moineau, în vreme ce Robin ridica exasperat ochii spre cer.

— Da? răspunse docil tânărul.

— Tacă-ţi fleanca. Nu pot să aud din cauza trăncănelii tale.

Cal suspină, dar nu reacţionă, ocupat să pândească neliniştit nisipul.

— La naiba, bodogăni Tara, acum ştiu de unde s-a inspirat Herbert ca să scrie *Duna*! Cu siguranţă că a trecut prin AltăLume!

Înaintară cu dificultate, având grijă să nu deplaseze nisipul, alunecând peste dune. Aproape că ajunseseră în zona cea mai tare, care anunța poarta de ieșire, când viermii atacară.

Multă vreme după aceea viermii aveau să le atragă atenția urmașilor lor că dacă întâlneau un biped nu prea înalt, cu părul lung și o secure, atunci trebuiau să fugă urgent și foarte departe. Căci Fafnir își pierdu ușor controlul. Înainte ca prietenii ei să aibă vreme să reacționeze, se năpusti asupra primului vierme, care de-abia se ridică din nisip, că-i și înfipse securea în cap, împroșcând împrejurimile cu un lichid verde și vâscos. Își eliberă dintr-o singură mișcare arma, abandonându-l pe nevertebratul în agonie, apoi, cu o lovitură teribilă, îl despică pe vecinul lui în două fragmente ce continuară să se zbată. Ceilalți nu avură nici ei mai mult noroc. Pitica îi ciopârți metodic, evitând cu grație și agilitate boturile cu dinți interminabili.

Unul dintre ei se dovedi, totuși, mai viclean decât ceilalți. Își dădu seama că vânatul era bine protejat, cu o singură excepție. Purtător de moarte, se proiectă atât de sus spre cer, încât, o clipă, crezură, înmărmuriți, că-și luase zborul. Ocupat să observe împrejurimile, Galant nu văzu amenințarea ce venea asupra lui. Viermele își înfipse dinții de cristal în pieptul pegasului, care scoase un strigăt de agonie. Un urlet îi răspunse ca un ecou: Tara leșină, cu mâinile atârnându-i moi, pe lângă corp.

Prădătorul era gata să-și ducă victima în agonie, dar Robin reacționă, străpungându-l cu săgeți de care nu se putu feri, în vreme ce pantera Sheeba îl ataca înverșunată când dintr-o parte, când din alta. Furios, viermele dădu drumul pegasului pentru a se întoarce spre atacatorii lui. Se trezi în fața unei pitice dezlănțuite, acoperite de sânge verde. Se cabră, pregătit să

ucidă, şi simţi ceva ca un curent de aer aproape de mijlocul trupului. Fafnir, cu o cumplită lovitură de secure, îl spintecase în două. Când informaţia ajunse la creierul lui, se prăbuşi şi muri cu acest ultim gând: „Păcat, era tare bună la gust creatura asta zburătoare".

Robin se repezi spre Galant. Spectacolul era teribil. Cu aripile şi picioarele sfărâmate, cu gâtul sfârtecat, pegasul leşinase, la fel ca Tara. Şi sângele lui nu înceta să curgă, inundând nisipul.

— „Pe Reparus", incantă rapid semielful, „Galant să fie tămăduit şi trupul lui să nu mai fie rănit!"

Cu o încetineală care le dădu fiori, oasele alunecară şi aripile de asemenea, astfel încât picioarele începură să se sudeze din nou. Dar dacă teribilele plăgi de la gât încetară să sângereze, asta nu înseamnă că şi dispărură. Pegasul era pe moarte.

Robin nu putea face nimic.

— Tara! urlă el. Tara, vino aici! Imediat!

— Şi-a pierdut cunoştinţa, strigă Fiara, care, îngrijorată, o bătea uşor peste obraji pe tânără.

Nu era momentul să se arate delicat. Robin ridică uşor capul Tarei, îşi luă elan şi îi cârpi o palmă exemplară. Fata deschise imediat ochii şi îşi duse mâna la obraz, zăpăcită.

— Robin?

— Nu avem timp, o întrerupse semielful. Galant moare. Tu eşti cea mai puternică dintre noi. Trebuie să-i aplici un Reparus! Acum!

Tara nu mai stătu la discuţii. Totul era puţin confuz în mintea ei. De ce îi ardea obrazul?

Atunci când îl văzu pe Galant şi gâtul lui străpuns, se înfioră.

— Piatră Vie! chemă ea. Galant e în primejdie, repede, ajută-mă!

— *Galant*? exclamă Piatra, care ţinea mult la pegas, chiar dacă acesta era puţin gelos pe ea. ***Puteri iute noi amestecăm şi pe Familiarul tău noi salvăm***!

Împreună, incantară:

— „Pe Reparus, Galant să fie vindecat, aici şi pe dat'!"

Teama lor se dovedi a fi atât de mare, încât magia ţâşni din mâinile pe care Tara şi le aşezase pe pegas, îl străbătu, întinzându-se încă mai departe. Cu mici trosnete, o iarbă albastră încolţi din nisipul în flăcări. Flori, copaci, plante, o mulţime de alte chestii crescură cu o veselă exuberanţă şi în câteva secunde se treziră în mijlocul unei jungle înverzite, spre marea bucurie a lui Barune, care se năpusti asupra frunzelor şi fructelor proaspete.

Roba mătăsoasă a pegasului îi acoperi trupul strălucitor şi rănile i se închiseră. Totuşi, nu se trezea. Tara, disperată că nu-l mai simţea în mintea ei, izbucni în hohote de plâns:

— Robin! Nu reacţionează!

Semielful îl examină cu minuţiozitate pe pegas, apoi se ridică, îngrijorat.

— A pierdut prea mult sânge, inima face un efort prea mare, iar creierul nu este oxigenat corect. Este nevoie imediat de o transfuzie. Un singur lucru îl menţine încă în viaţă, Tara: dragostea lui pentru tine.

Tânăra îşi înălţă ochii înlăcrimaţi spre el, iar Robin îşi spuse că, şi cu nasul roşu, era încântătoare.

— Dar... dar, bolborosi ea, nu mai e niciun alt pegas pe-aici. Iar noi nu avem acelaşi sânge cu al lui!

— Pa ta, interveni Moineau. Ah! La naiba, colsii sunt brea lunci. O şecundă.

Se uită cu invidie la caninii ei imenşi şi incantă:

— Pe Reductuş, dinţii mei să scată un cot, căci să vorbesc corect nu pot! Hai că acum e mai bine. Avem mult sânge: al nostru! Transformat, transformat, pentru ca pegasul tău să îl accepte. Robin? Eşti sigur că...

— N-avem de ales. Dacă Galant moare, şocul morţii lui o poate ucide pe Tara! Iar eu n-am să îngădui asta!

Tara nu dădu atenţie tonului pasionat al lui Robin. Un singur lucru conta pentru ea: să-şi salveze Familiarul. Cu orice preţ.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea.

— Fafnir? strigă Robin. Poţi să stai de strajă cât îl operăm noi pe Galant?

— N-ai grijă! mormăi cu încrâncenare pitica roşcată. Pe primul care se apropie îl fac tocătură de cârnaţi.

— Voi, ceilalţi, aşezaţi-vă în jurul lui Galant, dar lăsaţi-i pe Familiarii voştri în afara cercului format, apoi dezgoliţi-vă antebraţul.

Labradorul, tremurând încă după atacul viermilor, se aşeză în rând cu ceilalţi.

— Rămâi în afară, Manitou. Îţi mulţumim, dar va fi mai uşor dacă voi avea un singur fel de sânge de transformat.

Ascultător, labradorul se supuse. Se postă prudent în spatele piticei, cea mai bună asigurare de viaţă în această capcană!

În jurul lui Galant, în continuare nemişcat, rămaseră doar Robin, Tara, Moineau, care, în ciuda pericolului, îşi reluase

înfăţişarea umană, Cal şi Fabrice. Îşi suflecară mânecile robelor de sorţitori şi Robin incantă:

— „Pe Echangus, Galant, ia sângele nostru, de bunăvoie dat, pe Transformus, sângele acesta al tău să fie, pegasule, perfect adaptat!"

La ordinul lui, repetară formula. Pe braţele lor goale se înălţau două şuviţe subţiri de sânge, ca două izvoare purpurii ce convergeau spre pegas.

În timp ce continuau să incanteze, Robin schimbă formula:

— „Pe Oxigenus, sângele tău să circule şi să se oxigeneze, inima ta să se elibereze şi nimic să n-o mai jeneze!"

Astfel, magia semielfului susţinu inima lui Galant în timp ce sângele lor venea în ajutorul venelor lui slăbite. La capătul unei perioade ce li se păru interminabilă, dar care de fapt dură doar câteva minute, pegasul inspiră adânc şi deschise un ochi sticlos.

Nebună de bucurie, Tara simţi cum impalpabila legătură se refăcea în mintea ei.

— Stop! strigă Robin. Are destul sânge!

Încetară incantaţia şi Galant, un pic ameţit, se ridică din nou pe picioare. Tara se aruncă de gâtul lui. Brusc, pegasul, surprins de un capăt de vierme care se zvârcolea încă, scoase un soi de sughiţ. Tara se îndepărtă mirată. Familiarul, la fel de stupefiat, produse din nou un „hâc" sonor şi din gura lui ieşi o băşicuţă albastră. Panicat, sughiţă în mai multe rânduri, făcând excrescenţa să se umfle. Se dădu înapoi nechezând, dar strigătul lui fu înăbuşit de bula albastră care creştea întruna!

— Galant! ţipă Tara, nu mai necheza, nu mai respira, faci să se umfle această...

Pegasul dădu din cap în semn că a înţeles, dar enorma sferă albastră ajunse să îi gâdile nările. Încercă să se abţină, dar se dovedi a fi peste puterile lui. Sughiţă din nou. Bula explodă.

Deflagraţia se dovedi atât de puternică, încât toată vegetaţia din jurul lor, pe un cerc cu diametrul de zece metri, fu carbonizată. Răsturnaţi de violenţa suflului, Tara şi prietenii ei scăpară teferi, la fel ca şi Familiarii, de parcă bula ar fi ştiut că nu trebuie să le facă rău. Cadavrele viermilor, însă, se prefăcuseră într-un soi de cârnaţi prăjiţi.

— Pe strămoşii mei, mormăi Manitou, poate să-mi explice şi mie cineva cum a devenit pegasul ăsta capabil de magie?

— Asta a fost? se miră Tara, pierdută.

— Sută la sută, afirmă Cal, smulgând firele de iarbă înnegrite care i se agăţaseră de părul ciufulit. E pentru prima oară când văd aşa ceva, dar explozia a fost indiscutabil magică. Bizar. De obicei ţin mai degrabă de specialitatea ta răbufnirile necontrolate!

— Da! exclamă Moineau. Tara e autoarea!

Aceasta începea să se sature de enigme.

— Dacă nu-mi explicaţi imediat, ameninţă ea cu o voce calmă, presimt că explozia de care tocmai am scăpat nu va fi nimic pe lângă a mea!

— N-ai împărţit doar sângele tău cu Galant, Tara, o lămuri Moineau. Precum se vede, i-ai transmis totodată şi o parte din magia ta. Ceea ce face din el primul Familiar din istoria Altei-Lumi înzestrat cu asemenea puteri.

Toţi o priviră neîncrezători.

— Şi dacă se răneşte? îngăimă în cele din urmă Tara. Magia nu e atât de simplă!

— Pentru moment, reacţionă Cal, vezi tu, mai degrabă pentru noi sunt îngrijorat. Singură, tu erai deja periculoasă, dar, împreună cu pegasul ăsta vrăjit, nu sunt sigur că lumea asta îţi mai poate rezista.

Tara nu avu forţa să dea o replică usturătoare ironiei lui Cal. Îşi privea Familiarul cu spaimă... iar el îi răspundea la fel. Tânăra simţea panica din mintea lui. Galant nu mai îndrăznea să expire şi încerca să-şi privească nările pentru a vedea dacă nu se formează o altă bulă.

— Trebuie să facem nişte experienţe, propuse Fabrice.

— Totuşi, nu aici, protestă Moineau.

Fafnir, care fusese dată peste cap de suflul exploziei, bombăni:

— Ba da. E mai bine să identificăm fără întârziere ce anume activează puterile lui Galant. Vom evita astfel să nu facă praf tot felul de chestii fragile. Cum ar fi Palatul sau oraşul.

Manitou privi nervos în jurul lui.

— Eşti sigură?

— Eu mă ocup de viermi, i-o reteză Fafnir. Voi încercaţi să descoperiţi cum se manifestă afurisita asta de magie.

— Galant, se interesă plină de amabilitate Moineau, ai fi în stare să reproduci acea bulă ciudată pe care ai creat-o adineauri?

Pegasul scutură temător din cap.

— Nu poţi sau nu vrei? îl chestionă Moineau.

— Nu vrea, răspunse Tara pentru Familiarul ei. Lucrul ăsta îl înspăimântă.

— Rişti să o răneşti pe Tara cu magia ta necontrolată, insinuă cu şiretenie Moineau.

Cu părere de rău, Galant se supuse. Se strădui, sughiţă, gâfâi, dar nimic nu se întâmplă, spre marea lui uşurare. Dar Cal nu

capitulă. Avea el o mică idee despre maniera de a face să reapară bula. Sări în spatele pegasului, răcnind „buf!” cât putu de tare. Familiarul tresări, sughiţă o dată, apoi a doua oară şi... bula albastră se formă!

— Toţi la adăpost! strigă Cal, aruncându-se după trunchiul unui arbore deja calcinat. Trei, patru... acum!

Cronometrajul lui era perfect. La al patrulea sughiţ, explozia avu loc. De data asta, şocul se dovedi a fi de mai mică importanţă, dar suficient de puternic pentru a prăji tot ceea ce scăpase după primul val.

Galant scoase un nechezat furios de protest.

— Nu o să-ţi petreci astfel tot restul zilelor, îl linişti micul hoţ, dând din umeri. De fapt, bula ta magică se formează când eşti luat prin surprindere sau ţi-e frică. E un soi de reacţie de apărare: cu cât eşti mai speriat, cu atât e mai violentă.

Cu un aer rătăcit, Familiarul îşi împinse nările nervoase spre Tara, neliniştit în legătură cu primirea pe care i-o rezerva aceasta, dar fata îşi desfăcu larg braţele şi îi mângâie grumazul şi aripile moi.

— Dacă am părăsi cât mai repede locul ăsta? propuse Fabrice.

Prudentă, Moineau îşi reluă forma de animal şi cu toţii se îndreptară spre ieşire.

Vegetaţia începea deja să se veştejească sub soarele deşertului, aşa că putură să-şi croiască drum cu uşurinţă. Tara îl împiedică pe Galant să zboare şi pegasul trebui să meargă, ceea ce nu-i plăcea în mod deosebit. Stăpâna lui nu îl scăpa din ochi, tremurând încă la gândul că îl crezuse mort... şi de asemenea pentru că nu era sigură că n-o să mai producă o băşică albastră.

Cal, care mergea înaintea grupului, se poticni brusc de o bucată de vierme care încă se mai răsucea în iarba ce crescuse din nou. În încercarea de a se agăţa de ceva ca să nu cadă, percepu o mişcare. Timp de o fracţiune de secundă, avu impresia că distinge o siluetă suplă şi neagră strecurându-se în faţa lor, dar clipi din ochi şi, când îi redeschise, forma dispăruse!

CAPITOLUL XI

Biblioteca magică

Cal își frecă pleoapele, încrețindu-și obrajii atunci când nisipul de pe mâini îi intră în ochi, dar nu văzu nimic altceva. La naiba! Era un Camuflus, mai mult ca sigur. Vraja de disimulare se risipise o clipă, revelând forma pe care o ascundea.

— Tocmai am zărit ceva, îi preveni el.

Fafnir se așeză din nou în poziție de luptă, fluturându-și securea în aer.

— Iar viermii?

— Știu că mori de poftă să mai tai un vierme, glumi hoțul, dar, crede-mă, dăunează sănătății. Am văzut un Camuflus, continuă el, fără să-i mai dea atenție piticii, care, neînțelegând jocul de cuvinte, îl fulgera cu privirea. Cineva s-a ascuns în deșert ca să ne spioneze.

— Să ne spioneze... sau să ne întindă o capcană? interveni cu febrilitate Moineau. Ai reușit să-l identifici?

— Nu, din păcate, regretă Cal. Era prea rapid, a șters-o.

— Asta e, puse punct discuţiei Fafnir. A plecat, aşadar nu mai putem face nimic. Va reîncepe, desigur, şi atunci, pac!, vom pune laba pe el. Pfui! Uitaţi-vă la mine, put a vierme. Lăsaţi-mă să mă spăl. Mă întorc imediat.

Într-adevăr, procedă foarte rapid. Micul grup ajunse din nou pe pardoseala sigură a coridoarelor Palatului. Ochind o cameră la câţiva paşi, pitica se infiltră în ea fără să-i dea nicio şansă uşii şi din interior se auziră diverse strigăte indignate. Câteva minute mai târziu, ieşi curată din cap până în picioare.

— Putem să mergem.

În momentul acela, Tara se porni să strănute! La al şaselea hapciu, prietenii ei începură să se îngrijoreze. Fabrice scoase o batistă din buzunarul robei sale bleumarin în culorile Lancovitului şi i-o întinse Tarei. Smiorcăindu-se, fata îi mulţumi. Elefanţii argintii brodaţi pe ţesătură se îndepărtară prudenţi atunci când îşi şterse nasul.

— E... Medelus, articulă ea în cele din urmă. Sunt sigură! E mirosul lui.

În faţa privirilor întrebătoare ale tovarăşilor săi, Tara continuă între două strănuturi:

— Mama mea se lasă curtată de Înaltul Mag Medelus. Sunt alergică la parfumul lui infect! El era acel Camuflus! Fffrrrrrrrr!

Ştergându-şi nasul, Tara scoase un zgomot care aducea atât de mult cu un muget de rinocer, încât Barune ridică nişte ochi foarte interesaţi, convins că încerca să comunice cu el.

— Medelus? exclamă Manitou pe un ton neîncrezător. Glumeşti! Probabil că a trecut pe aici cu puţină vreme în urmă, asta-i tot. De ce ar vrea să te ucidă?

— Nu ştiu, replică Tara, ezitând. Să ne îndepărtăm înainte de a mă sufoca de tot.

— Mai întâi să bată cineva în gongul de colo, ordonă labradorul, trebuie să-l avertizăm pe gardianul-veterinar despre acel biotop.

Fafnir se înveseli dintr-odată: piticii adoră tot ceea ce face zgomot, mai exact „bum”. Puse iute mâna pe ciocan şi lovi cu toată forţa. Timpanele lor rezistară, dar se resimţiră puternic.

Un salterens, un biped mare, înrudit şi cu leul, şi cu ghepardul, originar din acelaşi deşert ca şi viermii, ţâşni ca un diavol pe o uşă foarte apropiată, pe care ei nu o remarcară. Poziţia lui arcuită te făcea să te gândeşti că tocmai fusese smuls din timpul siestei. Se uită cruciş cu ochii lui de ambră la micul grup eteroclit şi bombăni:

— Nu vă e bine? Era cât pe-aci să am o criză cardiacă. Nu vă e ruşine să daţi buzna peste oamenii de treabă în felul acesta?

Apoi privirea lui căzu pe roba de sorţitoare a Tarei, pe care strălucea emblema Imperiului Omois, şi adăugă foarte repede, muşcându-şi obrazul de jenă:

— Alteţa Voastră imperială... Nu ştiam că sunteţi dumneavoastră. Iertaţi-mi clipa de iritare, dar, pe timpul nopţii, a trebuit să asist la naştere o femelă crochien şi n-am dormit prea mult. Cu ce vă pot fi de folos?

Tara îi explică politicos:

— Bulele noastre de protecţie s-au stins în deşert şi am fost atacaţi de nişte viermi uriaşi.

— Pe toţi zeii... e imposibil! Nu se poate să se fi defectat! bolborosi felina.

— Din nefericire, confirmă Manitou, exact asta s-a întâmplat. Am trecut prin clipe foarte grele.

Straja deşertului se înclină în faţa Tarei.

— Alteţa Voastră imperială, e îngrozitor. Zeii fie lăudaţi, sunteţi teafără şi nevătămată. Câţi dintre voi au trebuit să fie sacrificaţi pentru a reuşi să ieşiţi din deşert?

— Nimeni n-a fost sacrificat, răspunse Tara puţin cam încurcată. Va trebui mai degrabă să porniţi în căutarea a noi viermi spre ţara dumneavoastră natală, pentru că majoritatea celor aflaţi aici au pierit sub securea lui Fafnir.

Adăugă:

— Nu ne-am atins de crochieni, jur...

Privirea salterensului se plimbă de la securea piticei la poarta deşertului, apoi reveni la secure, în vreme ce vorbele Tarei îi risipeau ultimele neguri ale somnului. Se repezi spre poartă, pe care o deschise brutal, şi adolescenţii auziră strigătul lui de groază.

Robin îşi drese glasul:

— Ce facem acum? Prevenim Securitatea că s-a încercat asasinarea ta şi, totodată, şi a noastră?

Tara păli.

— În niciun caz! Am reuşit deja să mă debarasez mai mult sau mai puţin de Grr'ul dându-i tot felul de misiuni, nu vreau să fiu închisă în apartamentele mele de Xandiar! Ar fi prea fericit! Mai întâi mergem la bibliotecă şi de-abia pe urmă o să-i povestim lui Lisbeth despre atentat. Urmaţi-mă!

Manitou, care voia să meargă să-i dea raportul imediat împărătesei, mârâi tot drumul.

Grr'ul, imensă şi foarte verde, stătea de strajă în faţa uşii. Lângă ea se afla cahmboumul bibliotecar:

— Alteţa Voastră imperială, gemu el văzând-o sosind, garda voastră de corp a refuzat să mă lase să trec în această dimineaţă. Este scandalos!

— Stăpâna spus: „Nu mişcat, nu lăsat nimeni să treacă". Atunci Grr'ul nu mişcat şi nu lăsat treacă. Nimeni.

Tara surâse.

— Mulţumesc, Grr'ul, poţi să te duci să-ţi potoleşti foamea şi să te odihneşti. Mă ocup eu în continuare.

Grr'ul mormăi şi se aplecă spre cahmboum, oferindu-i astfel o imagine de neuitat a colţilor săi, după care se îndepărtă greoi.

În secţiunea în care se produsese accidentul plutea un miros de stătut şi de putreziciune care îi făcu să strâmbe din nas. Nimic nu se clintise acolo din ajun, iar cărţile erau încă agitate, o simţeai după foşnetul nervos al foilor.

— Aici nu se poate face magie, nu-i aşa? întrebă Fabrice, care, ex-nonso, nu cunoştea întotdeauna interdicţiile din AltăLume şi încerca să respire pe gură.

— Nu, cărţile sunt atât de impregnate de vrăji, încât, adăugând altele, există riscul de a face totul să sară în aer. Nu mi-ar plăcea deloc să găuresc plafonul Palatului, îţi dai seama. Fără să mai punem la socoteală că unda de şoc ne-ar omorî probabil pe toţi.

— Deci, pentru a-l elimina pe zombi, vinovatul — sau vinovaţii — n-a putut recurge la magie.

— În tot cazul, nu în interior.

Cal, care examina peretele, îşi încreţi brusc pleoapele.

— Ce semn e ăla negru de sus?

— Xandiar a descoperit că este vorba despre urma unei scări, probabil una dintre cele din bibliotecă. Căuta indiciile unei explozii care ar fi putut face raftul să se desprindă, dar n-a găsit nici fir de pulbere, magică sau nu.

— Întotdeauna e atât de cald aici? întrebă Moineau, făcându-și vânt cu evantaiul. Fusese pe punctul de a comanda părului ei să se strângă într-un coc, dar se stăpânise la timp.

— Nu, temperatura asta ridicată e și ea anormală. De obicei, încăperea asta e menținută în permanență la douăzeci de grade. E mult mai cald pentru că instalația de climatizare a fost debranșată. Cahmboumul voia ieri s-o repună în funcțiune, dar am preferat ca totul să rămână așa cum era. Așadar, ce părere aveți?

— Este exact ca și cum ai hăitui o sălbăticiune, remarcă Robin. Trebuie să-i cunoști aptitudinile, comportamentul și ce o face să reacționeze. Dacă adaptezi acest lucru la situația în care ne aflăm noi, îmi voi pune o serie de întrebări. Cine l-a făcut pe zombi să vină aici, unde era întinsă capcana? Cum a fost pusă în mișcare aceasta, și în ce moment anume? În sfârșit, cea de-a treia întrebare a mea este mai exact o afirmație. Suntem într-o lume magică. Bibliotecarul a declarat că biblioteca era goală în momentul crimei, dar e ușor să te faci invizibil sau să-ți schimbi forma.

— Nu și aici! obiectă Cal. O transformare, chiar și un simplu văl de invizibilitate, ar fi provocat o suprasarcină. Nu, s-au utilizat probabil mijloace mecanice. Și nu doar o simplă scară a fost pusă acolo, mai e ceva.

Înșfăcă iute o mică scară portabilă și, sprijinind-o de perete, se urcă să studieze urmele.

— Mmm, da, e chiar aşa cum credeam. Cineva a depărtat raftul de zidul pe care era fixat. Se afla într-un echilibru instabil. Unde sunt piroanele?

— Cele care au cedat? Au fost găsite acolo, în spatele raftului. Xandiar a cerut deja să fie prelevate amprentele. Poţi să le mânuieşti.

Cal coborî sprinten şi privi cu atenţie grămada de şuruburi.

— Fabrice, vino şi spune-mi ce constaţi.

Fabrice nu avea deloc intenţia să se joace de-a doctorul Watson. Aşa că se gândi temeinic înainte de a da un răspuns.

— Văd, spuse el domol, nişte piroane strânse laolaltă. Dacă mobila s-ar fi prăbuşit accidental, ar fi trebuit să fie împrăştiate prin toată încăperea, nu?

— Ab-so-lut, confirmă Cal, despărţind bine silabele. Şi dacă sunt astfel...

— Asta înseamnă că au fost depuse acolo şi, probabil, înlocuite cu altceva, care a fost tratat în aşa fel încât să cedeze... şi care a dispărut. Ceea ce mi se pare mai puţin uşor e să faci în aşa fel încât totul să se prăbuşească exact în momentul dorit. Ar fi trebuit să fie făcute mai întâi nişte încercări.

Cuvântul o făcu pe Tara să tresară.

— Sigur că da! exclamă ea. Nişte încercări! De asta era închisă biblioteca! Atunci când Medelus i-a cerut mâna mamei ieri, a spus că n-a putut verifica dacă o făcea conform tuturor regulilor, fiindcă biblioteca era închisă!

— Cum! exclamă Moineau. Ce romantic, mama ta a primit o cerere în căsătorie?

— Da, răspunse cu amărăciune Tara, ieri a fost o zi grea pentru mine. Spuneam deci: de mai multe ori în cursul săptămânii

trecute, un drăcuşor pus pe şotii a făcut să cadă mai multe cărţi, de fapt rafturi întregi! Aşa-zisul glumeţ dădea o dublă lovitură: pe de-o parte, făcea încercări, pe de alta, obţinea închiderea bibliotecii, ceea ce îi lăsa timp liber! Era suficient apoi să-l atragă pe zombi în locul potrivit, la momentul potrivit, şi pleosc! Terciul e servit!

— Excelent, o felicită Cal, iată rezolvat un aspect al enigmei. Acum, mărturisesc că nu am nicio idee despre modul în care au procedat.

— Prin magie, îşi expuse pe larg Fabrice punctul de vedere, e suficient să faci biblioteca să leviteze. Dar fără să recurgă la ea, chiar scoţând şuruburile şi înclinând secţiunea, e imposibil să ghiceşti când o să se prăvălească aceasta!

— Instructorii mei de mistere comparate de la Universitatea de Hoţi nu obosesc să repete că, pentru a asigura reuşita unui furt prin efracţie, trebuie să ştii totul despre personalitatea viitoarei victime. Ce ştim noi despre zombi?

— Că sunt morţi, spuse Fabrice ridicând un deget. Că sunt putrezi (ridică un al doilea deget). Că sunt foarte puţini (şi un al treilea).

— Că sunt capabili să descifreze himerele, oricare ar fi ele, continuă Moineau. Că nimeni nu ştie de ce cutare sau cutare persoană devine un zombi. Că fenomenul acesta poate atinge orice rasă, elf, om, trol, licorn sau pegas. Că nu pot fi nimiciţi, în afară de cazul în care li se striveşte creierul. Că se hrănesc cu carne încă vie, nu contează de care. Mi s-a părut că pot constata o reducere simţitoare a populaţiei puicilor din Palat de când generalul G'en'ril îşi încasa indemnizaţia de la Omois.

— Hmmm, mormăi Cal, nu cred că un comitet de puici a tocmit un ucigaş profesionist pentru a se descotorosi de general! Suntem în ceaţă.

Tara dădu din umeri şi se întoarse cu spatele la scena crimei. Uşa se deschise. Ţâşnind din umbră, asemenea unui proiectil, o făptură îmblănită se năpusti urlând asupra ei.

— Tara Duncan, azutor!

Tânăra nu mai stătu pe gânduri. Magia ei se activă de la sine, îl înşfăcă pe asediatorul ei şi îl trimise să se izbească violent de perete.

Cal mai avu vreme să strige:

— Tara! Nuu!

Apoi magia bibliotecii absorbi fluxul şi... totul explodă.

CAPITOLUL XII
Tentacule

Îl acuzaseră de terorism. Spuneau că explozia era un atentat. Snuffy-ul se simțea gata să-și piardă mințile de panicat ce era. Însoțit de Jar și de Mara, nu o găsise pe Tara în apartamentele ei, dar aflase de la gărzi că se dusese la bibliotecă. Se duseseră acolo, și snuffy-ul, văzând-o pe moștenitoare, făcuse ceea ce îl sfătuiseră gemenii: năvălise și strigase foarte tare.

Restul era puțin cam vag. Avusese loc o deflagrație și se trezise cu o migrenă înfiorătoare și blana pârlită. În prezent, era încătușat în sala de audiență, între două gărzi cu aspect fioros care îl tratau ca pe un ucigaș periculos.

Iar în fața lui, pe tronul ei, glacială și furioasă, stătea atotputernica împărăteasă a Omois-ului! Așezată la picioarele ei pe un taburet, camerista ei, Marianna, îl fixa cu ochii ei mari de căprioară.

Înghiți în sec, ordonând cu severitate vezicii să nu-l lase. Să facă pipi de frică este, desigur, un bun mijloc pentru a-i scârbi pe prădători, dar aici nu-i putea servi la mare lucru, ba chiar

putea să-l pună într-o situaţie şi mai proastă, dacă aşa ceva mai era cu putinţă.

— Dacă moştenitoarea mea moare, snuffy-ule, şuieră împărăteasa printre dinţii încleştaţi, suferinţa ta va fi atât de mare, încât te vei ruga zeului tău să o întâlneşti cât mai repede posibil.

Până în prezent, el nu crezuse că va fi posibil să-i fie şi mai frică.

Greşise. Tocmai depăşise un grad şi mai ridicat al terorii abjecte.

Se lăsă să alunece pe jos, cu lacrimi de spaimă curgându-i pe blana roşcată.

— Ieu, ieu n-am făcut nimic! Ieu nu zdiu ge z-a petrecud! Ieu vă rog, mare, prea frumoaszä, mazestuoază împărătească, trebuie să-l credeţi pe zărmanul znuffy! Ieu nu zund vinovat!

— Spune adevărul, mătuşă, rosti o voce limpede în spatele lor. N-a făcut nimic rău. Vinovaţi sunt aceşti tic... aceşti neme... aceste lichele, care au făcut o glumă într-un moment nepotrivit şi într-un loc nepotrivit.

Împărăteasa înălţă capul, înăbuşindu-şi un strigăt. Gărzile nu avuseseră timp să o anunţe pe Tara, care plecase în fugă din infirmerie, de îndată ce îşi recăpătase cunoştinţa, urmată de Moineau, Fabrice, Robin, Cal, Manitou, Fafnir şi Familiarii lor. Cu toţii, gâfâind un pic, îl înconjurară pe snuffy, cercetându-l cu interes.

— Jar şi Mara mi-au mărturisit totul imediat ce s-au trezit. Micuţul ăsta e o victimă, atât şi nimic mai mult.

— Oh! Împărăteasa se uită la snuffy ca o pisică obligată să abandoneze un şoarece deosebit de apetisant. Atunci, să i se dea drumul. Şi să mi se explice motivul pentru care în biblioteca

mea a apărut o gaură mare, iar în Palat sunt o mulţime de cărţi traumatizate. Că doar nu din senin!

Pentru că îi laşi pe afurisiţii ăştia de ştrengari în libertate! Tara îşi reţinu fraza care îi stătea pe buze şi descrise reacţia ei iraţională din momentul în care o speriase snuffy-ul. Magia ei, adăugându-se magiei cărţilor, atinsese masa critică şi provocase explozia. Din fericire, reacţionând cu viteza fulgerului, Cal şi Robin avuseseră vreme să incanteze şi să protejeze grupul lor. Jar şi Mara, aflaţi încă în afara bibliotecii, fuseseră loviţi de suflul exploziei. Ceea ce o mâhnea cel mai tare pe Tara era faptul că scena crimei era în totalitate devastată. Corpul zombi-ului fusese dezintegrat, ca şi o parte din bibliotecă, de altfel.

— Şi ce comunicare importantă aveai să-i faci moştenitoarei mele, de-a trebuit să te ţii după ea prin tot Palatul? îl întrebă brusc împărăteasa pe snuffy.

Acesta îşi masa încheieturile mâinilor şi tresări atunci când se trezi din nou în mijlocul atenţiei generale.

— Ieu... ieu am fenit să o văd be...

— Vorbeşte în limba ta, i-o reteză, agasată, împărăteasa, există un sorţ prin care se traduce orice în tot Palatul, chiar şi accentul tău de neînţeles!

— Mmmm. Spuneam deci că am venit s-o văd pe cea mai puternică dintre sorţitoare, pe moştenitoare, cea de care se tem Cei Mari în gri. Pe aceea pe care nu vor cu niciun chip s-o vadă interesându-se de afacerile lor!

Izbucniră două exclamaţii. Cea ofensată, a împărătesei:

— Cea mai puternică? Cum aşa, cea mai puternică?

Şi cea de-a doua, tânguitoare, a Tarei, care ghicise deja despre cine era vorba:

— În *gri*?

— Cei Mari, aşa vă spunem noi. Cei care l-au prins şi l-au torturat pe sărmanul snuffy sunt îmbrăcaţi în robe gri.

— Pe strămoşii mei, tună împăratul ieşind din umbră, surprinzându-l pe snuffy, care nu-l văzuse, Sangravii!

— Stăpânul lor n-o iubeşte deloc pe moştenitoare. Spune că singurul motiv pentru care n-a nimicit-o e fiindcă doar ea ar putea pătrunde în ascunzătoarea unde se află obiectele demonice! Cel căruia toţi ceilalţi îi spun Mag Aster sau Mag Hyster, preciză snuffy-ul.

De această dată, ţipătul Tarei şi cel al împărătesei se sincronizară:

— MAGISTER!

— Chiar ăsta-i numele, confirmă snuffy-ul: Magister!

— Tipul ăsta nu poate fi răpus în vecii vecilor! comentă Cal.

— Oarecum ca şi vampyrii, spuse Tara, resemnată. Degeaba există ţăruşulcarelestrăpunge inimile, agheasmatarul, razelefierbinţialesoarelui, nu-i nimic de făcut, întotdeauna revin.

Împărăteasa reluă interogatoriul snuffy-ului:

— Ce legătură e între tine şi cel mai aprig duşman al nostru?

— A pus mâna pe dublul meu, mai bine zis, pe originalul meu, explică snuffy-ul. Ca toţi snuffyii de apă, dacă am la dispoziţie destulă apă, pot, pornind de la urechea mea, să-mi recreez corpul în întregime. Puţini sunt cei care cunosc această particularitate a rasei mele.

Interlocutorii săi nu făceau parte dintre aceştia, judecând după aerul surprins şi interesat al fiecăruia.

— Aşa am reuşit să evadez şi să vin aici pentru a solicita ajutorul moştenitoarei, pentru ca ea să-mi scoată din captivitate originalul, încheie el.

Împărăteasa făcu o mutră nemulţumită. Încă nu digerase acel „cea mai puternică".

— Ajutorul moştenitoarei mele?

— Celui Mare îi e frică de ea. Spune că dacă ea vine în bârlogul lui, el n-o va putea înfrunta, fiindcă ea e mai puternică decât el. Şi mai spune că asta nu e normal.

Din doi paşi, împăratul ajunse lângă snuffy, pe care îl săltă de pe podea ca pe un biet balot de rufe murdare, cu o speranţă nebunească strălucindu-i în ochi.

— Tu zici că ai evadat din fortăreaţa lui Magister, nu-i aşa? Şi întrucât te-ai dedublat, el n-are de unde să ştie că ai fugit de acolo. Prin urmare, tu eşti singurul care-i cunoaşte vizuina? Spune-ne. Spune-ne imediat unde e, să-l strivesc, să-l fac terci, să-l...

— Nu e departe, răspunse repede snuffy-ul, cu glasul sugrumat. La două zile de aici, în junglă!

— Afurisitul! înjură împăratul, s-a aşezat chiar sub nasul nostru! Ne sfidează!

— Dar poate că snuffy-ul minte, interveni împărăteasa cu o voce rece. Să fie chemat un Ghicitor! Şi chemaţi-i la mine totodată pe Xandiar şi pe generalul Tand'is, comandantul armatelor celeste. Ah! Anunţaţi-l şi pe preşedintele Camerei reprezentanţilor, Maestrul Tyrann'hic.

Împăratul îi dădu drumul snuffy-ului, care răsuflă adânc. Una dintre gărzi chemă un efrit, care se întoarse foarte repede cu un Ghicitor. Ca toţi cei din AltăLume, snuffy-ul îi cunoştea

pe Ghicitorii telepaţi, capabili să scoată adevărul de la cel mai convingător dintre mitomani. Aşa că nu se arătă surprins când maiestuoasa făptură îşi făcu apariţia în încăpere, deplasându-se silenţios în marea sa capă albă. Ghicitorul era o vegetală. Înainta mulţumită rădăcinilor sale mobile şi, cum nu avea picioare, aluneca pe sol cu o graţie supraumană. Casca lui de petale, de un negru strălucitor, închisă spre ceafă, dezvăluia nişte ochi mari de culoarea clorofilei, iscoditori şi inteligenţi, şi un chip straniu, lipsit de gură. Era însoţit de un gnom albastru cu ciucure oranj. Întrucât telepaţii nu puteau vorbi, gnomul era „vocea" lui.

Lisbeth îi explică Ghicitorului ce se aştepta de la el. Telepatul îl sondă cu uşurinţă pe snuffy şi confirmă că mica fiinţă spusese adevărul. Fusese prizonierul lui Magister şi reuşise să evadeze. Împărăteasa le îngădui să plece:

— Mulţumesc, ajutorul vostru a fost cât se poate de preţios. Contez pe discreţia voastră.

Ghicitorul şi gnomul promiseră, apoi se retraseră.

— Acum, vom aştepta prezenţa consilierilor mei, pentru a auzi ce mai ai de spus. Care e numele tău, snuffy hoinar?

Snuffyii nu aveau nume. Mirosul le era de ajuns pentru a se recunoaşte între ei.

— În limbajul vostru, începu el cu prudenţă, mirosul meu ar purta un nume care s-ar apropia de „acela care răspândeşte aroma plăcută a spaşunilor proaspăt omorâţi".

— Mda, desigur, e un pic cam lung. Te-ar deranja foarte tare dacă ţi-aş spune Sam? Doar pentru a putea conversa mai uşor.

Snuffy-ului puţin îi păsa, ca şi de primul său puişor.

— Voi fi deci Sam pentru Cei Mari, conveni el, şi „cel care răspândeşte aroma plăcută a spaşunilor proaspăt omorâţi" pentru cei din rasa mea.

Se auzi zgomot în spatele lor. Xandiar se grăbise să li se alăture traversând imensa sală. De îndată ce o văzu pe Tara însoţită de prietenii ei, marea căpetenie a străjerilor îşi duse două dintre mâinile sale la săbii, luând o poziţie defensivă. Scena din bibliotecă îi rămăsese în gât.

Nou-veniţii o salutară cu graţie pe împărăteasă, lovindu-şi cu pumnul partea de armură care le acoperea pieptul cu un „bang!" cât se poate de marţial. Maestrul Tyrann'hic, un bărbat pântecos şi chel, roşu la faţă, a cărei aparenţă bonomă era dezminţită de doi ochi mici, reci şi atenţi, apăru câteva secunde mai târziu.

Împăratul nu se mai încurcă în amănunte:

— Pornim să-l capturăm pe Magister!

Toţi trei avură aceeaşi reacţie: rămaseră cu gura căscată. Generalul elf îşi reveni primul.

— Unde? se interesă el cu aviditate. Când? Cum aţi obţinut această informaţie?

Împărăteasa arătă spre snuffy.

— Sam a evadat din temniţele lui Magister. Se pare că blestematul şi-a instalat noua bază de operaţii pe continentul nostru, la două zile de mers prin junglă.

Xandiar încruntă din sprâncene şi îl scrută neîncrezător pe mizerabilul snuffy.

Împărăteasa, care îl cunoştea bine, spuse:

— Ghicitorul a confirmat povestea lui, să ascultăm ce i s-a întâmplat.

Snuffy-ul se încordă, simţind toate privirile aţintite asupra lui, după care se porni să turuie:

— Tabăra noastră se afla la marginea pădurii, lângă satul Sentibron.

— Stai! îl opri împăratul. Serviciul nostru tehnic şi de gadgeturi a făcut să îmi parvină acest mic aparat. Aşază-te în faţa lui şi gândeşte-te intens la ce ai trăit.

Aruncând o privire plină de spaimă spre maşina argintie acoperită de un bloc mare de sticlă albastră, snuffy-ul se supuse.

— Ne aflam acolo pentru a schimba piei de animale tăbăcite contra zahăr, sare şi alte mărfuri, primind în plus gologani, continuă el.

De-abia vorbi, că şi tresări şi se dădu înapoi. Imaginile ţâşneau din cristal şi se materializau în faţa lor.

— Nu e rău, nu-i aşa? zâmbi împăratul. Este un derivat al Discutarium-ului. Maşina e capabilă să arate tot ceea ce gândeşte persoana plasată în faţa ei. Dar arată totodată şi ceea ce îşi imaginează, aşa că nu poate fi folosită pe postul Ghicitorilor de Adevăr.

Spectatorii, fascinaţi, văzură o ceată veselă de snuffy încărcaţi cu piei de animale sosind în sat. Sam aruncă o privire dezolată împărătesei atunci când unul dintre fraţii lui puse laba discret pe un pui vagabond.

— Hmmm, făcu el în vreme ce congenerul lui sucea gâtul bietei zburătoare şi o pitea, pe scurt, odată tranzacţiile noastre încheiate, ceilalţi snuffyi s-au întors în tabără, dar unii dintre noi au preferat să meargă la hanul Păianjenul vesel.

Snuffyii se năpusteau acum într-o casă deasupra căreia se afla un păianjen enorm, luând cu asalt băncile.

— Ne place mult berea, spuse în mod cu totul inutil snuffy-ul, atunci când imaginea îi arătă dând iama în rezerva de bere englezească a hangiului. Am băut câteva urcioare, apoi tovarăşii mei s-au risipit pe la alte mese, fără mine, căci eu nu mai eram pe scaunul meu.

— Unde erai?

Snuffy-ul se strâmbă, dar cristalul, fără milă, arătă un trup sforăind de zor întins pe jos.

— *Sub* masă. Apoi au sosit Cei Mari.

Tara se înfioră când Sangravii, la rândul lor, pătrunseră în han. Celorlalţi snuffyi le pieri imediat pofta de băut şi părăsiră incinta. Sub masă îl puteau zări pe Sam legănându-se cu capul strâns între labe. Sangravii se instalară şi, după ce comandară vin, începură să discute în şoaptă.

Snuffy-ul îşi ciuli brusc urechile şi dădu toate semnele unei spaime cumplite. Vru să se ridice, dar băuse prea mult şi se împletici. Încercând să-şi caute un punct de sprijin, izbi masa, făcând-o să se clatine. Urcioarele se răsturnară, el însuşi rostogolindu-se pe duşumea. Ultima imagine arăta o mână uriaşă care cobora spre el.

— Cel Mare, Magister, preciză snuffy-ul, atunci când îşi dădu seama că tot ceea ce spusese el fusese surprins, hotărî să nu mă omoare. Spuse că îmi rezerva un tratament mai amuzant.

Scutură din cap cu amărăciune.

— M-a ţinut prizonier cinci zile şi cinci nopţi. Sorţul de paralizie pe care mi-l administrase era atât de puternic, încât acesta a fost timpul de care am avut nevoie ca să mă pot mişca din nou. Apoi am reuşit să obţin suficientă apă, mi-am strecurat urechea în afara celulei şi am evadat. Am scăpat ca prin minune de animalele din pădure.

— Arătai îngrozit de moarte în această proiecţie, remarcă Moineau pe un ton blând. De ce?

— Ăsta-i motivul pentru care voiam să ajung foarte repede la moştenitoare, răspunse snuffy-ul. Ceea ce am auzit de sub masă. Ceea ce a spus Cel Mare — că, graţie complicilor lui, va lansa un atac pentru capturarea moştenitoarei chiar în inima Palatului.

Împărăteasa se îndreptă de spate pe tronul ei.

— Aici? Ce personaj imprudent! Şi când crede el că va fi capabil să străpungă barierele magice şi materiale ale sistemului nostru de protecţie?

— Cât e ceasul? întrebă snuffy-ul.

— Unsprezece treizeci.

Snuffy-ul aruncă o privire înspăimântată împrejur.

— A spus tardi, la unsprezece treizeci. Mâine. În momentul în care tehnicienii vor fi schimbaţi în cadrul serviciului lor. Le vor lua locul nişte impostori, care vor deconecta sistemul de alarmă!

Generalul elf îşi consultă acreditarea şi ridică din sprânceană.

— Dar azi e *tardi*, preciză el. Şi e exact unsprezece şi douăzeci şi cinci!

Snuffy-ul luă un aer speriat.

— Bietul, bietul snuffy! Am pierdut noţiunea timpului! Credeam că am petrecut cinci zile în închisoare. Dar au fost şase!

— De ce nu le-ai vorbit despre asta lui Jar şi Marei? îl luă din scurt Tara, bănuitoare.

— Cel Mare a spus că are numeroşi sorţitori care lucrează pentru el la Palat. Nu ştiam în cine pot avea încredere. Nu puteam să-i spun decât moştenitoarei! A adăugat că l-a trimis pe Vânător pentru a superviza operaţia.

Tara şi Manitou schimbară o privire îngrozită. Vânătorul! Terifianta femeie-vampyr, care, contrar congenerilor săi, bea sânge de om şi ucidea pentru a se distra! Desigur, îi salvase viaţa Tarei, împiedicând-o pe doamna Boudiou s-o omoare la prima lor întâlnire, în urmă cu un an. Dar sălbăticia ei şi lipsa totală a oricărui simţ moral făceau din ea un adversar redutabil şi implacabil. Tara simţi cum i se strânge stomacul. În mod paradoxal, îi era mai puţin frică de Magister decât de Vânător. Stăpânul Sangravilor avea *nevoie* de ea. Femeia-vampyr o considera o potenţială gustare.

— Este ridicol... începu împărăteasa, care încremeni atunci când zgomotul asurzitor al unui gong răsună în tot Palatul.

Nu avură timp să reacţioneze. Atmosfera se iriză şi un portal se deschise în aer sub ochii lor. Toţi sorţitorii prezenţi îşi activară imediat magia. Dar nu se aşteptau la tentaculele monstruoase care ţâşniră prin deschizătura magică şi îi înşfăcară de gât.

Iar după tentacule îşi făcură apariţia demonii.

CAPITOLUL XIII

Demonii lui Magister

Cei doi demoni care aterizară în încăpere se opriră o clipă, de parcă ar fi fost surprinşi să vadă atâta lume. Tara ignora provenienţa tentaculelor care-i imobilizau pe membrii Consiliului şi îi împiedicau să vorbească, dar acestea nu aparţineau nou-veniţilor. Aceştia erau roşii, acoperiţi de pete negre şi purulente, cu boturi de lup care ar fi făcut o pereche frumoasă cu o frigăruie. Bot lung şi dinţi tăioşi, labe de tigru, jarete de hiene se năpustiră asupra Tarei, care era în mod vizibil obiectivul lor.

Dar Tara nu era tributară incantaţiilor. Ştiind că a depinde de ele era o slăbiciune, se antrenase în aşa fel încât să se poată dispensa de ele. Fără să aibă nevoie să rostească un singur cuvânt, mâinile i se luminară, căpătând o culoare albastră, iar meşa ei pârâi. Lovi mai întâi tentaculul care-i încolăcise gâtul, obligându-l să-i dea drumul, după care ţinti portalul. Alimentată de furia ei, puterea magică pe care o declanşase lovi în plin făptura care se afla de cealaltă parte a deschizăturii. Se auzi un

răcnet de durere şi tentaculele se descleştară. Vai, dar între timp cei doi demoni străbătuseră spaţiul care îi despărţea de Tara şi o apucaseră de braţe, imobilizând-o!

Dar Fafnir şi Robin recuperaseră deja. Demonul care o ţinea pe Tara de mâna dreaptă nu avu vreme să se ferească de securea care i se înfipse în ţeastă. Înainte de a se prăbuşi, ochii lui exprimară o uimire fără margini. Iar Robin şi arcul lui Lillandril îl ciuruiră într-un asemenea hal cu săgeţile lor pe cel din stânga, încât ajunse foarte repede să semene cu un arici. Poarta magică se închise ca o floare şi dispăru.

— Imbecilii, murmură împărăteasa cu o voce spartă. Trebuie pedepsiţi cu toată asprimea pentru că au îndrăznit să lanseze un atac chiar în inima Palatului. Xandiar! Anunţă jumătate dintre Înalţii mei Magi să pornească pe urmele aceluia sau acelora care au deschis portalul. Repede! Înainte de a se împrăştia reziduul magic! Iar cealaltă jumătate să se deplaseze şi să restabilească zona de protecţie.

Graţie Ghicitorilor, Sangravii infiltraţi aveau să fie repede identificaţi. Din păcate pentru ei, Magister prevăzuse posibilitatea unei capturi. De îndată ce Xandiar îi târî în faţa împărătesei şi aceasta începu să-i interogheze, fură cuprinşi de convulsii şi avură parte de o moarte violentă.

— Un sorţ mortal, bombăni ea dispreţuitoare şi, având în vedere uimirea lor, nu cred că aceşti bieţi nebuni se aşteptau la asta. Bine. Ne-am descotorosit deja de aceşti trădători. Acum trebuie să stârpim răul de la rădăcină.

Îi făcu semn lui Xandiar să se apropie.

— Majestatea Voastră imperială? tresări acesta.

— Te vei duce şi vei preda însemnele funcţiei tale adjunctului tău, Xaril. De acum înainte, el e responsabil de securitatea noastră.

Marele Şef al Gărzilor nu înţelegea.

— Mmmm... dar eu?

Sentinţa căzu, definitivă.

— Ai fost demis din postul tău, Xandiar. Te-ai dovedit incapabil să asiguri în mod corect protecţia acestui Palat. Pune-te sub ordinele noului tău şef în calitate de simplu soldat.

Chipul lui Xandiar se crispă într-o mască atât de tragică, încât Tarei i se făcu milă de el. Apoi, adus de spate, sperând la fiecare pas să audă cuvintele care să-l cheme înapoi, părăsi sala. Înainte de a trece pragul, ultima lui privire se îndreptă spre Tara. Şi tânăra se cutremură de ura care se citea în ochii lui.

— Cine va conduce operaţiunea militară împotriva inamicului nostru? întrebă Tyrann'hic cu un glas viclean.

— Generale Tandis! strigă împărăteasa.

— Majestatea Voastră imperială, răspunse ostaşul, încremenit într-o impecabilă poziţie de drepţi.

— Vă încredinţez misiunea de a-l captura pe Magister. De cât timp aveţi nevoie pentru a alerta batalioanele?

Generalul deveni şi mai ţeapăn, dacă acest lucru era posibil.

— În jur de şase ore, Majestatea Voastră!

— Perfect. Fii deci pregătit să pleci încă din seara asta.

— Dar Magister nu are prea mulţi aliaţi, interveni Tyrann'hic, căruia, în mod vizibil, îi încolţise o idee în minte. Este, aşadar, o expediţie care nu prezintă multe riscuri, nu-i aşa? Un raid ar putea să dea din nou strălucire blazonului imperial, după eşecul dezastruos al Pustiitorului de Suflet!

Împărăteasa se aplecă atentă şi decriptă ceea ce se subînţelegea. Pustiitorul de Suflet, eliberat involuntar de Fafnir de pe insula Trandafirilor Negri, fusese cât pe-aci să cucerească întregul continent. Dacă n-ar fi fost Tara şi prietenii ei, i-ar fi făcut pe toţi sclavii lui. Capitularea imediată a Omois-ului nu fusese foarte glorioasă.

— Vreţi să spuneţi că poporul nu mai are încredere în noi pentru că nu am putut rezista invaziei Pustiitorului de Suflet.

— Nu întru totul, temporiză Tyrann'hic. Dar e evident că imaginea împărătesei lor aducând pe pegasul ei trupul inamicului redus la neputinţă va dăinui multă vreme în cugetul tuturor.

Avu abilitatea să nu mai adauge nimic, lăsând glorioasa viziune să se impregneze în minţile tuturor.

— Mmmm, o propagandă puţin costisitoare, aprobă împărăteasa. Ai dreptate, Tyrann'hic, o să preiau conducerea acestei operaţiuni. Nu va dura multă vreme şi, înconjurată de armata mea, nu voi risca nimic.

Generalul elf amuţi. Ochii i se holbară şi deschise larg gura, ca un peşte aruncat pe uscat.

Imperatorul îşi reveni repede din tulburare.

— Nu cred că e o idee bună, remarcă el cu calm. Ar putea fi periculos.

— Oh! Tocmai era să fiu sugrumată de nişte tentacule ţâşnite de nu se ştie unde. Cum numeşti asta? Şi îţi aduci aminte ce spunea tatăl tău? „Politica dictează fiecare dintre actele şi fiecare dintre gândurile noastre. Trebuie să-i arătăm poporului nostru că nu ne este teamă. Niciodată." Maestrul Tyrann'hic are dreptate. *Trebuie* să participăm la arestarea lui Magister.

Imperatorul, care nu-i împărtăşea părerea, se pregătea să ia din nou cuvântul, dar Lisbeth îl întrerupse, ridicând mâna pentru a preveni orice obiecţie.

— Nu mai discut, Sandor. Hotărârea mea e luată.

Fratele ei vitreg dădu resemnat din cap:

— La naiba, eşti la fel de încăpăţânată ca şi maică-ta. Atunci vin şi eu.

Împărăteasa prevăzuse că el va utiliza acest argument pentru a o face să-şi schimbe părerea.

— Faptul că vom lipsi amândoi nu e atât de grav, replică ea cu toată seriozitatea. *Tara* este aici pentru a ne înlocui până ne vom întoarce. Acum că Înalţii mei Magi au restabilit protecţia, numai ea, tu sau eu o putem dezactiva. Tara, iată-te împărăteasă *ad-interim*.

Şapte perechi de ochi stupefiaţi se îndreptară spre Lisbeth. Tara, Cal, Manitou, Fabrice, Fafnir, Moineau şi Robin nu-şi credeau urechilor. Micul hoţ întrebă cu un aer şiret:

— Tara va avea de asemenea dreptul la cheia de la camera tezaurului? Nu, pentru că Manitou ar putea să se ocupe de bucătărie, Moineau de protocol, Robin şi Fafnir de războinicii voştri, Fabrice de afacerile curente, iar eu de tot acest aur, de aceste bijuterii şi de celelalte obiecte preţioase, aşteptând revenirea voastră.

Împărăteasa izbucni într-un râs sincer care o eliberă de ceea ce o apăsa.

— Să dau cheia trezoreriei celui mai priceput dintre hoţi? Doar nu sunt nebună! Dar îţi mulţumesc pentru propunerea ta dezinteresată.

— Mmmm... dar! bolborosi Tara, pe jumătate doborâtă de veste. Nu este posibil. Eu nu ştiu... n-am nicio idee... de...

Împărăteasa cotcodăci. Da... nu există un alt cuvânt pentru a descrie micul sunet jovial pe care îl emise.

— În realitate, Maestrul Tyrann'hic se va ocupa de interimat. Nu te nelinişti.

Tara răsuflă uşurată.

— Foarte bine, Sam, reluă Lisbeth. Să pecetluim jurământul. Tu ne arăţi locul unde se află duşmanul nostru, iar noi te eliberăm.

Snuffy avea nevoie de apă pentru a pecetlui târgul. Îşi scuipă în labă şi i-o întinse împărătesei, care, fără să ezite, i-o strânse după ce făcu la fel.

„Prin fluidele noastre amestecate, aceasta este o promisiune prin care noi, persoanele de faţă, suntem legate, garantând cu viaţa această uniune!" psalmodie el.

Lisbeth dădea să se ridice atunci când Manitou luă cuvântul.

— Noi am fost deopotrivă agresaţi în deşert. Bulele noastre de protecţie s-au stins.

Zguduită de această nouă şi neaşteptată informaţie, ea se aşeză din nou. Labradorul îi relată succint atacul viermilor.

— Nu suntem feriţi de atentate, se resemnă împărăteasa. Şi, ca toţi împăraţii, Tara, ai şi tu lotul tău propriu de inamici. Oricine ar fi agresorul tău, nu se pune problema să-i uşurăm sarcina. Aşa că vom organiza o mică mutare. Aripa în care locuiesc eu e locul cel mai bine protejat din tot Palatul. Aş dori ca, pe timpul expediţiei noastre, tu să vii să locuieşti acolo. Şi întreaga ta familie, ca şi prietenii tăi, vor putea beneficia de ospitalitatea mea. Îţi convine?

Împărăteasa se arăta prudentă. Ştia din experienţă că ordinele nu erau soluţia potrivită pentru Tara. *Sugestiile* aveau mult mai multe şanse să fie acceptate. Era destul de agasant, mai ales că observase că tânăra se supunea fără să discute Selenei.

Tara nu avea o variantă mai bună, aşa că primi oferta. Imperatorul interveni:

— Probabil că nu vom fi plecaţi foarte multă vreme. Te poţi retrage acum, trebuie să ne pregătim şi să punem la punct ultimele detalii. Ah, şi într-o jumătate de ceas am putea să sărbătorim prima parte a aniversării tale. Iniţial, era prevăzut să-ţi deschizi cadourile mâine, dar, având în vedere această urgenţă, voi da dispoziţii ca această ceremonie să aibă loc mai devreme.

Marianna se apleacă şi murmură ceva la urechea împărătesei, care încruntă din sprâncene şi apoi rectifică:

— Hmmm, se pare că s-au ivit unele probleme la bucătărie. Să spunem că ne vom vedea în sala mare de ospeţe într-o oră, în loc de o jumătate de oră.

Erau gata să plece, când Lisbeth luă din nou cuvântul:

— Sam!

Snuffy-ul, care se pregătea de asemenea să iasă, tresări:

— Da, Majestatea Voastră?

Împărăteasa trecu la un ton aproape intim:

— Tu vei rămâne cu mine. N-am chef să ţi se întâmple cine ştie ce, iar accidentele par să se producă uşor în Palatul acesta.

Se ridică, se apropie de micul hoinar şi continuă cu o voce blândă:

— Am încredere în instinctul moştenitoarei mele şi în clarviziunea Ghicitorului, şi totuşi, dacă toate acestea se vor dovedi a fi o capcană... iar evadarea ta la fel de fictivă ca... să spunem

noua pereche de sâni a contesei Blandir — analogia o făcu pe Marianna să chicotească —, lasă-mă să-ţi arăt ceea ce riscă să ţi se întâmple dacă lucrurile iau o întorsătură proastă.

O lamă albastră subţire ţâşni în mâna împărătesei. Ea o puse cu un gest iute pe gâtul snuffy-ului. Terorizată, mica fiinţă nici nu îndrăzni să înghită.

— Să nu te înşeli cu iluzia că sunt mai puţin periculoasă decât fratele meu vitreg atunci când cineva încearcă să mă păcălească, şuieră tânăra femeie, accentuând presiunea lamei. Pumnalul meu, Tranch, îţi va găsi inima şi pe aceea a copiei tale la cel mai mic semn de trădare. E limpede?

Snuffy-ul orăcăi cu voce răguşită:

— E... e foarte limpede. Marea, puternica împărăteasă poate avea încredere în bietul snuffy. N-o voi trăda.

— Bine.

Pumnalul dispăru tot atât de rapid cum apăruse şi snuffy-ul îşi masă gâtul, aproape mirat că nu descoperă acolo nicio rană. Tara nu-şi credea ochilor: tânăra femeie, atât de frumoasă, părea atât de fragilă pe lângă impozantul imperator! Ceea ce era stupid. Primise, evident, aceeaşi educaţie de luptător ca şi fratele ei vitreg.

Ieşiră, lăsându-l pe snuffy cu împărăteasa. Tara îi ceru Pietrei Vii să îi anunţe pe mama ei şi pe Medelus, care urmau să se întoarcă de pe Selenda de-abia în cursul serii, că aniversarea ei fusese devansată. Selena răspunse că se vor întoarce imediat.

Atunci când era pe punctul de a termina convorbirea, semielful arunca priviri bănuitoare în jurul lui.

— S-a întâmplat ceva, Robin? îl întrebă Tara, care îi observase manevrele.

— Nu, mormăi el. Magister s-a întors, Vânătorul dă târcoale şi nu-mi place deloc că Palatul va fi lipsit de gărzi, de regimente şi de Înalţii Magi. Te vom supraveghea de aproape.

Cel care cunoştea interesul prietenului lui pentru Tara nu se putu împiedica să nu-l tachineze.

— O, da, Robin te va supraveghea de *foarte* aproape. Şi dacă Magister se iveşte, îl va găsi pe super-Robin în faţa lui, hotărât să piară pentru a-ţi salva viaţa!

Tânărul îl fulgeră cu privirea. Dar Tara nu dădu atenţie vorbelor tovarăşilor săi. De câteva minute lupta împotriva unui impuls ciudat. În vreme ce prietenii ei glumeau, aruncându-şi săgeţi unul altuia, în capul ei o voce perfidă susura:

— De îndată ce va pleca împărăteasa, vei avea puterea să conduci acest imperiu. Imaginează-ţi că i se întâmplă un accident. Ceva care te va lăsa singură în fruntea principalei ţări din AltăLume. Nu este delicios, nu este tentant? Este uşor să organizezi un accident. Pădurile din AltăLume sunt primejdioase. Efriţii sunt aliaţii tăi. Dacă-i dai poruncă lui Meludenrifachiralivandir, el va face ca această femeie şi fratele ei vitreg să dispară la fel de uşor ca praful peste care sufli! Dar trebuie să-i porunceşti. Trebuie să-ţi rosteşti dorinţa cu voce tare. Altfel, Mel nu va putea face nimic. Căci e legat prin jurământul făcut lui Demiderus, nu poate decât să se supună, nu poate prelua iniţiativa. Aşa că dă-i drumul, spune-i: „Vreau ca împărăteasa şi imperatorul să moară!" Acum!

Tara îşi scutură capul strâns ca într-o menghină de o migrenă teribilă. Să-şi omoare mătuşa pentru a deveni împărăteasă? Ceva se dereglase în creierul ei. Nici pentru tot aurul din Omois! Simţi un soi de agasare în minte. Vocea se estompă şi odată cu

ea şi gândurile sale de mai înainte. Atunci când îşi veni în fire, în faţa uşii de la apartamentul ei, prietenii săi o priveau curioşi.

— Când vrei tu, Tara, spuse Fabrice. Putem continua discuţia în picioare pe culoar, dar instalaţi în fotolii parcă ar fi şi mai bine.

— Oh! Pardon... mă gândeam.

Tara îi porunci uşii să-i lase să intre. De-abia începuseră să-i evoce pe Vânător, pe snuffy şi pe Magister, când un efrit se materializă pentru a duce lucrurile Tarei în apartamentul imperial.

Galant o urmărea cu atenţie pe tânăra fată. Era pentru a doua oară când se comporta ciudat. În unele momente, mintea fetei era aproape opacă pentru el, ca atunci când fusese infectată de magia demonică. Nu se putea elibera de o senzaţie acută de nelinişte. Pegasul se apropie de Tara, care îi mângâie maşinal penajul mătăsos. Mângâierea aceasta îl linişti. Ei, poate că erau nişte simple năzăriri de-ale lui.

În vremea asta, Tara îşi asculta prietenii şi stătea ca pe ghimpi. Da, fierbea. Dar îi era imposibil să-şi dea seama de ce. În fine... Era furioasă pe Magister, care o împiedica să trăiască liniştită. Dar asta nu avea nimic de-a face cu mânia devastatoare, pustiitoare pe care o simţea îndreptându-se brusc asupra... mătuşii şi unchiului ei vitreg!

— Prin urmare, tu ce părere ai? întrebă Moineau.

— Poftim?

Moineau încruntă din sprâncene.

— Noi spuneam că ar fi mai sigur să nu ne despărţim până când mătuşa ta îl va prinde pe Magister. În felul ăsta, femeia-vampyr nu îl va putea ucide pe vreunul dintre noi.

Tara zâmbi şi îşi regăsi brusc buna dispoziţie.

— Asta înseamnă că vom rămâne tot timpul împreună, chiar şi la duş?

Cum genul acesta de întrebări constituia mai degrabă specialitatea lui Cal, tânăra îi surprinse pe băieţi, care se arătară jenaţi:

— Nu, nu! strigă Fabrice, al cărui ten căpătă o frumoasă culoare stacojie. Întâi o să vă spălaţi voi, fetele, iar apoi o să mergem noi, băieţii, e bine?

— Vă tachinam, îl linişti Tara. Dar e o idee bună. Mătuşa mea v-a propus să staţi cu mine, căci sunt vreo douăzeci de camere în apartamentul ei. Dar aş prefera să ne petrecem noaptea cu toţii împreună. Ar fi de ajuns să aducem paturile în aceeaşi încăpere, n-ar fi mai simplu aşa?

Robin zâmbi cu gura până la urechi. Era o sugestie care îl încânta. Avea să doarmă cu Tara! La câţiva metri, de acord, dar totuşi!

În acel moment, uşa o anunţă pe mama Tarei. Fata porni în întâmpinarea ei, dar se opri brusc. În spatele Selenei se afla Isabella!

CAPITOLUL XIV

Schimbătoarea

De când Isabella încercase să o oprească să se întoarcă în AltăLume, ele începuseră din nou să comunice, dar nimic mai mult. Aşa că Tara nu ştia foarte bine dacă trebuia să sară de gâtul bunicii ei, care oricum nu agrea deloc manifestările de afecţiune, sau să o salute pur şi simplu. Optă pentru a doua soluţie.

— Bonjur, Tara, îi răspunse Isabella, tocmai am fost prevenită că serbarea aniversării tale a fost reprogramată. Nu pot rămâne însă mai mult de câteva clipe, am reperat un sorţitor nedeclarat care se joacă de-a zeul răzbunător în India. Cum tensiunile politice dintre această ţară şi vecinul ei Pakistan sunt în acest moment puternice, nu avem chef ca acesta să vină să semene şi mai multă dezordine în această regiune utilizând magia sălbatică. Acestea fiind spuse, deşi angrenată în această *misiune* (ea insistă asupra cuvântului), m-am alăturat mamei tale în Selenda şi am venit împreună să-ţi înmânăm cadoul. Şi cum acesta trebuie să rămână secret,

dorinţa mea este să nu-l deschizi în faţa întregului Palat, în timpul ceremoniei.

Isabella ordonă pachetului mare şi colorat care plutea în spatele ei să se aşeze cuminte în faţa Tarei. Curioasă, tânăra puse mâna pe el şi tresări. Ai fi zis că obiectul *torcea*! Înălţă o privire întrebătoare către bunica ei, dar nu obţinu alt răspuns decât o licărire maliţioasă a ochilor ei verzi.

Bun. De acord, hai să-l deschidem. Îndepărtă cu delicateţe ambalajul şi descoperi ceva întunecat care se agită atunci când îl atinse. I se păru destul de ciudat, aşa că nu-şi introduse imediat mâinile în interior. Preferă să răstoarne conţinutul pe o măsuţă. Ce cuvânt ar fi putut fi folosit pentru a numi ceea ce vedea? Suspicios, Galant veni să adulmece acel ceva. Bătu din aripi nervos atunci când se aplatiză şi luă forma unei pături de blană neagră.

La fel de prudentă ca şi pegasul ei, Tara întinse mâna. Ciudăţenia ţâşni şi îi înghiţi braţul. Nimeni nu avea să ştie vreodată cât de aproape fusese darul Isabellei să sfârşească sub forma unei grămăjoare de cenuşă caldă. Dar Tara îşi reprimă pe loc reflexul de respingere şi presupuse că bunica ei nu i-ar fi oferit un obiect în stare să o devoreze.

În clipa aceea, lucrul... dispăru. Tara scoase un strigăt de stupoare. Incredibil! Continua să simtă atingerea lui uşoară, dar nu-l mai vedea.

— Bunico? Maman? Dar ce este?

— E o Schimbătoare, răspunse Moineau în locul lor. Nu-mi vine să cred, credeam că nu mai există aşa ceva!

Tara suspină, decisă să se arate răbdătoare: prietenii ei uitau mereu că ea nu trăise în AltăLume.

— Formidabil, sunt ab-so-lut încântată... şi la ce foloseşte? Mă rog... în afară de faptul că mi-a mâncat jumătate din braţ?

— Ea e toată garderoba ta, inclusiv încălţările, orice bijuterie, un scut impenetrabil şi peste o sută de arme, se extazie Moineau, care se aplecase pentru a atinge cu respect braţul Tarei. Apoi, adăugă:

— Logodnica lui Demiderus purta o Schimbătoare.

Tara clipi din ochi. Dacă îşi aducea ea bine aminte, aceasta fusese *asasinată* de Pustiitorul de Suflet cu cinci mii de ani mai înainte. Cu toată Schimbătoarea, evident. Nu se putea lăuda că ar fi prea eficace în ceea ce priveşte protecţia!

În faţa plăcerii manifestate de mama şi de bunica sa, îşi păstră îndoielile pentru ea.

— Cunoşti bine istoria noastră, Moineau. Schimbătoarea aceasta e una dintre ultimele care au mai rămas, confirmă Selena zâmbind uşor. A fost creată chiar de către Demiderus.

— Aparţine familiei noastre de secole, preciză Isabella. Demiderus i-a dat-o străbunei noastre. Nici străbunicul tău, nici mama ta, nici eu însămi n-am folosit-o, căci e un obiect conceput pentru un luptător, ceea ce, în pofida voinţei tale, ai devenit tu. Ne-am gândit că a sosit vremea ca ea să-ţi aparţină. Şi cum este un obiect de mare valoare, am vrut să ţi-l oferim cu o ocazie specială. Aniversarea ta este un bun prilej.

— E de-ajuns s-o fixezi pe ceafă, îi spuse Selena. Cum e sensibilă la dispoziţiile tale de moment, poate lua orice formă, orice culoare, chiar dacă trebuie să-i spui tu ce anume vrei. Cu ea, nu vei mai avea nevoie de veşminte. Îţi recomand să o porţi mereu, pentru a te proteja împotriva oricărui atac.

Tarei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se descotorosi de lucru, desprinzându-l fără efort de braţ şi îl aşeză din nou pe masă, unde acesta reapăru.

— Glumeşti, mamă! Nici vorbă să las ciudăţenia asta să se caţere pe mine!

— Nu e cu adevărat vie, o linişti Selena. Consider-o doar o maşinărie. E capabilă să devină dură ca diamantul, iar flexibilitatea este totală. Se poate scinda în mai multe bucăţi şi, de îndată ce este branşată, îţi îndeplineşte cele mai neînsemnate dorinţe. Vrei o pereche de jeanşi şi bascheţi, hop!, se transformă. Vrei o armură completă de cavaler, hop!, o creează pentru tine.

— Da, şopti Moineau, încă sub efectul admiraţiei. Vrei o rochie de bal sau de cocktail, un costum de baie, un furou negru sau o fustă verde smarald, vrei un bolero roşu, o eşarfă în jurul gâtului, pantofi cu toc sau cizme de război, ea îţi poate da tot ceea ce doreşti! Este un cadou somptuos, doamnelor Duncan. Face onoare familiei voastre!

Toate astea erau foarte frumoase, dar Tarei i se făcea pielea de găină când se gândea să lase maşinăria aceea să se urce pe ea. El, ea, *lucrul* îi ghici probabil reticenţa, căci se transformă într-o frumoasă bucată de stofă moarată, perfect inertă.

Tara zâmbi uşor. *Lucrul* era lipsit de conştiinţă, aşa se zice? Pe naiba! Schimbătoarea vedea bine că toate acestea nu-i spuneau nimic şi era suficient de şireată ca să-şi treacă toate şansele în contul ei. Şi făcea efortul acesta ca să-i placă. Înşfăcă ţesătura şi se drapă în ea. Simţi o înţepătură uşoară la nivelul cefei. Stofa vie o învălui, dar jeanşii şi roba fetei păreau să o stânjenească. Schimbătoarea se descotorosi de ele. Şi Tara se trezi goală puşcă.

Totul nu dură decât o fracţiune de secundă. Schimbătoarea o îmbrăcă într-o luxoasă rochie de bal cu paiete. Adolescenţii, care rămăseseră fără grai în faţa uimitorului spectacol, începură să râdă, deşi Fabrice şi Robin erau încă roşii la faţă.

Tara îşi drese glasul, la fel de încurcată ca şi cei doi băieţi.

— Bun, rochia de seară nu e chiar genul meu, ai putea să-mi dai înapoi hainele mele obişnuite, Schimbătoareo?

Şi adăugă foarte repede:

— Fără a mă dezgoli în faţa prietenilor mei.

Ciudăţenia toarse ca o pisică, încântată să execute un ordin şi, fără ca un centimetru din pielea ei să fie descoperit, Tara se pomeni îmbrăcată în jeanşi şi într-o superbă bluză de mătase, lungă şi dreaptă, pe care era brodat păunul imperial purpuriu cu o sută de ochi de aur, precum şi cu roba ei de sorţitoare imperială. Iar în picioare avea nişte pantofi sport foarte moderni, încălţări pe care le văzuse pe Pământ cu ocazia rarelor ei întoarceri şi care valorau cam cât greutatea lor în platină. Se răsuci pe călcâie pentru a verifica dacă era absolut întreagă.

— Bine, sfârşi ea prin a mărturisi, este mai degrabă practic acest...

Nu îşi termină fraza. Iute ca fulgerul, bunica ei scoase la iveală un cuţit strălucitor. Ridică braţul şi lansă arma direct spre Tara! Aceasta nu avu timp să se apere. Lama o atinse în plin piept înainte de a sări înapoi. Cât ai clipi din ochi, Schimbătoarea se metamorfozase în scut.

— Perfect, surâse Isabella, funcţionează. Bine, micuţa mea scumpă, trebuie să plec. Salută-i pe mătuşa ta şi pe fratele ei din partea mea.

Şi îşi făcu o ieşire maiestuoasă, urmată de Selena, care avu un gest de regret adresat Tarei. *Ah, nici ţie nu ţi-a trecut prin minte că ar putea face aşa ceva!* Tara săltă cuţitul de jos şi îi întrebă pe prietenii ei, încă împietriţi:

— Şi dacă Schimbătoarea n-ar fi reacţionat la timp?

— Bunica ta nu ţi-a ţintit inima, preciză Robin scuturându-se. Ai fi fost rănită, dar un simplu Reparus te-ar fi putut vindeca.

— Cool, persiflă Tara. Aş fi avut umărul străpuns, dar nu aş fi fost moartă.

Tonul sarcastic al Tarei sfârşi prin a-l face pe semielf să înţeleagă că moştenitoarea nu era prea mulţumită. Reambală prompt restul explicaţiilor sale balistice.

— Sunt o mulţime de duşuri şi de căzi aici, preciză Tara agitându-şi vag mâna în direcţia restului reşedinţei. Dacă vreţi să vă pregătiţi pentru mica noastră sărbătoare, duceţi-vă, şi eu o să fac acelaşi lucru.

Schimbătoarea şi ea se închiseră în baie. Odată înăuntru, fata lăsă arma să cadă în lavabou, cu un uşor „clinc!", şi îşi îngădui un mic râs tremurat. Planeta asta, familia ei şi magia aveau s-o ţicnească de tot, lucrul acesta era în afară de orice discuţie! Demonul din capul ei era întru totul de acord. Până şi el se temuse pentru viaţa lui atunci când cuţitul zburase drept spre Tara. Dacă gazda lui involuntară murea, şocul l-ar fi făcut şi pe el să moară. Hotărî să o supravegheze cu atenţie. Nu voia să se aleagă cu vreo rană. Cu atât mai rău pentru Meludenrifachiralivandir, dacă astfel îi strica planurile. Supravieţuirea lui era mai importantă.

Tara fusese atât de tulburată de baia ei de dimineaţă, încât uitase să se spele pe cap. Se vârî îmbrăcată sub duş, curioasă să

vadă cum avea să se descurce Schimbătoarea într-o asemenea situaţie. Dar aceasta se mulţumi să intre la apă, dezgolind-o total, şi deveni o mică bulă pe gâtul ei. Tara avu curioasa senzaţie că, atunci când o gâdila spuma şamponului, ceafa ei strănuta. O uscară spiritele vântului, iar apoi Schimbătoarea creă o rochie de paradă, numai purpură şi aur. Gâtul descoperit lăsa să se vadă linia de început a umerilor şi totodată ciudatul cadou pe care i-l făcuseră culorile atunci când le eliberase de sub autoritatea demonilor. Diamantul, fildeşul, safirul, rubinul, aurul şi smaraldul străluceau incrustate în scobitura gâtului, formând o bijuterie luxoasă şi barocă. Apoi Schimbătoarea împleti părul Tarei şi o diademă feerică de diamante roşii, asortate, încinse capul tinerei fete. Sistemul acesta era totuşi atât de comod!

O pereche de pantofi aurii veni să-i desăvârşească ţinuta, dar tocurile, prea înalte, o făcură pe Tara să se împiedice, atunci când încălţările se materializară fără să o prevină în picioarele sale. Ca şi în privinţa machiajului (avuseseră o mică altercaţie referitoare la acest subiect, Schimbătoarea manifestând o tendinţă puţin cam prea accentuată pentru fard), fură nevoite să ajungă la o înţelegere şi, în cele din urmă, Tara optă pentru o înălţime rezonabilă de patru centimetri, ca să nu-şi scrântească gleznele.

Schiţă câţiva paşi. Chiar şi aşa, nu era deloc uşor să mergi pe tocuri! Şi încă şi mai puţin să te baţi! Se vedea foarte bine spunând politicos: „Oh, scuzaţi-mă, Domnule Monstru, trebuie neapărat să-mi scot pantofii de bal înainte de a vă face poşetă!"

Amuzată de această idee, începu să chicotească de una singură. Apoi îşi contemplă imaginea în oglinda mare din faţa ei şi fredonă:

— Oglindă, oglinjoară, sunt eu cea mai frumoasă în această seară?

Spre marea ei surprindere, oglinda afişă un chip mefistofelic, cu sprâncenele arcuite în sus.

— Da, nu arăţi rău, comentă ea, cu o mutră aprobatoare. Poate puţin cam slăbuţă la nivelul sânilor.

Tara îşi lăsă ochii în jos spre decolteu, apoi şi-i ridică agasată.

— Dar totuşi e foarte bine... pentru vârsta ta! continuă repede oglinda, care nu avea niciun chef să fie sfărâmată în mii de cioburi. Bun, ştii, te las, mă cheamă cineva, *ciao, bella*!

Şi imaginea dispăru după ce-i trimise un sărut din vârful degetelor.

Phii! Aici oglinzile vorbesc. Încă un lucru pe care nu-l ştia.

Schimbătoarea poseda aceleaşi capacităţi de stocare ca şi capa de sorţitoare a Tarei, căci absorbi fără să crâcnească harta animată, stickul de buze, sticla de apă, batistele, lamele de chewing-gum şi cele trei cărţi pe care tânăra le căra cu ea peste tot. Şi, bineînţeles, Piatra Vie, care nu o părăsea niciodată şi o ajuta, fără o garanţie deplină, să-şi controleze puternica magie.

Între cele două obiecte magice se făcu simţită o uşoară răceală, dar Tara se arătă foarte fermă: ori Schimbătoarea o accepta pe Piatra Vie şi viceversa, ori le abandona pe amândouă pe noptieră. Din acel moment, cele două hotărâră, pur şi simplu, să se ignore.

Atunci când ieşi din cameră, prietenii ei rămaseră muţi de admiraţie.

— Tara, eşti superbă, aplaudă Moineau, ea însăşi răpitoare în ţinuta ei albastră-argintie, împodobită cu licornul Lancovitului.

— Pe securea mea, aprobă Fafnir, e cât se poate de adevărat. Ai merita să fii pitică.

Îmbrăcată toată în piele roşie, ea însăşi era spectaculară. Era pentru prima oară când o vedeau în rochie... Totuşi, centura care îi încingea mijlocul, de care atârnau o jumătate de duzină de cuţite, o a doua secure, furci şi tot felul de chestii ucigătoare, l-ar fi descurajat până şi pe pretendentul cel mai înfocat. Şi apoi, o rochie de bal asortată cu cizme de război cu vârf ferecat era ceva destul de ciudat. Vai de picioarele candidatului care s-ar fi încumetat să-i propună un vals! Pitica purta cu mândrie câteva dintre minunăţiile pe care ea însăşi le făurea, iar gâtul şi braţele îi străluceau de bijuterii.

În ceea ce-l priveşte pe Robin, acesta rămăsese fără grai când apăruse Tara. De ce o privea cu o expresie atât de ciudată? Cal, Fabrice şi Manitou se mulţumeau s-o admire, câinele uşor contrariat de frumosul nod purpuriu care îi împodobea gâtul şi pe care îl găsea ridicol. Erau cu toţii foarte eleganţi, chiar dacă Moineau trebuise să-l convingă pe micul hoţ, care nu vedea utilitatea acestei schimbări.

Robin făcu un pas şi îi întinse un mic pachet. Tara îl privi cu atenţie.

— Acesta e deopotrivă un lucru pe care duşmanii potenţiali nu trebuie să-l vadă. E... cadoul meu, îngăimă el, pierzându-şi cu totul siguranţa de sine.

Tara rezistă foarte greu impulsului de a fi ironică. Îi stătea pe buze să-i răspundă: „Sper că nu e o bombă". De altfel, nu înţelegea de ce obrajii elfului erau atât de roşii. Cal râse prosteşte, până când Moineau îl împunse cu cotul în coaste.

Curioasă, Tara desfăcu pacheţelul şi scoase obiectul strălucitor din interior: un singur cercel.

Acesta să fie obiceiul în AltăLume? La urma urmei, de ce nu. Cercelul era alcătuit dintr-o piatră transparentă fără faţete, montată într-un metal argintiu, fin sculptat, şi Tara trebui să-l apropie foarte mult de ochi pentru a distinge dansul licornilor şi pegaşilor.

Robin zâmbi şi îşi desfăcu palma fină în care se odihnea un cercel identic.

— Este un Klik, explică el, răspunzând astfel privirii ei întrebătoare. E ceva nou. Serviciile noastre Secrete din Lancovit au pus la punct aceste mici bijuterii, rezervate în principiu spionilor noştri.

Privirea lui Cal se aprinse, aţintită asupra cerceilor. Îi plăceau la nebunie noile gadgeturi pe care inginerii din AltăLume le inventau fără încetare.

— Miezul e un cristal care a fost acordat pe o anume frecvenţă, continuă semielful. Cele două bijuterii sunt în rezonanţă şi pot deci comunica între ele, oricare ar fi distanţa care le separă. Dacă tu porţi un cercel, iar eu pe celălalt, nu vom fi niciodată despărţiţi.

Cal scoase un mic chicotit şi Robin se corectă imediat, sub privirea agasată a lui Fabrice.

— ...Hm, dacă te răpeşte cineva din nou, vei putea oricând să-mi spui unde te afli.

— E super! strigă Tara, încântată. Dar cum se activează?

— E de-ajuns să strângi cercelul de două ori între degetul mare şi index, de unde şi numele lui, căci emite un uşor clic atunci când începe să funcţioneze, şi vei putea să-mi vorbeşti şi

să mă auzi. Câmpul lui e destul de puternic pentru a putea retransmite în acelaşi timp imaginea şi sunetul. Ai grijă totuşi să nu te mişti atunci când eşti în emisie, căci imaginea proiectată se materializează în faţa ta şi riscă să-ţi jeneze vederea. Din afară, nimeni nu poate ghici că vorbeşti cu cineva.

— Haide, Tara, o îndemnă Moineau, încearcă-l!

Cum îşi făcuse găuri în urechi în urmă cu un an, Tara îşi prinse cu uşurinţă cercelul. Era incredibil de uşor, de-abia dacă îl simţeai. Tara îl atinse de două ori şi tresări atunci când imaginea miniaturizată a lui Robin îi apăru brusc în faţă, câteva clipe mai târziu.

— Uau, exclamă ea, e de necrezut! Te văd super bine.

Minusculul semielf zâmbi.

— Şi eu te văd şi te aud perfect!

— Bun, să mergem acum, am şi eu un cadou minunat pentru tine, îi întrerupse Fafnir, nerăbdătoare, iar atunci când îl vei deschide în faţa tuturor acestor omoisieni, or să le curgă balele de invidie!

Tocmai atunci îşi făcu apariţia Selena, radioasă, într-o superbă rochie crem, cu un cordon de aur, cu pletele ei buclate revărsându-i-se pe umeri, ţinându-l de braţ pe Medelus. Acesta nu dădu semne că ar avea de gând să se apropie de Tara, ci se mulţumi s-o salute amical şi să-i spună:

— E timpul, Tara, toată lumea aşteaptă să sărbătorească aniversarea ta. Alege-ţi cavalerul, te rog!

Cei trei băieţi avură nevoie de câteva secunde ca să priceapă că era vorba despre ei. Graţie vitezei sale supraomeneşti, Robin îi depăşi la mustaţă pe ceilalţi doi pretendenţi şi-i oferi Tarei braţul.

Cal pocni din călcâie, se înclină făcând o reverenţă extravagantă dinaintea lui Moineau şi-i întinse braţul. Fabrice, deloc stânjenit, îşi curbă trupul deşirat în faţa lui Fafnir. Pitica îi zâmbi cu toţi dinţii şi se agăţă de braţul lui.

Din fericire, Fafnir era înaltă pentru o pitică şi băiatul reuşi să avanseze fără să-şi dezarticuleze umărul. Grr'ul, care îşi lustruise colţii în cinstea unui asemenea eveniment şi a cărei piele strălucea, se plasă în coada cortegiului, ca o imensă umbră verde şi ameninţătoare.

Atunci când ieşiră, un sunet de trompetă fu cât pe-aci să le spargă timpanele. Culoarele Palatului fuseseră transformate. Florile de bouganvilier, trandafirii învăpăiaţi şi caprifoiul se căţărau de-a lungul zidurilor şi îşi răspândeau mireasma. Un covor de catifea purpurie se desfăşura pe măsură ce moştenitoarea şi suita sa înaintau şi mici zâne scânteietoare azvârleau petale.

Înalţi arbori bordo cu vârful de aur îşi clătinau ramurile la apropierea Tarei şi păsările de foc formau un călduros gard viu. De fiecare dată când adolescenţii treceau pe sub un cuib camuflat în frunzişul ignifug, temperatura creştea sensibil. De aceea, o puzderie de mici vrumi înaripaţi, echipaţi cu elice, veneau să răcorească feţele membrilor cortegiului, răspândind un suflu glacial. Păunii cu o sută de ochi galbeni, embleme ale împărăţiei, îşi făceau coada roată şi îşi celebrau viitoarea împărăteasă.

La trecerea ei, curtenii, sorţitorii, Înalţii Magi şi efriţii salutau. Licornii îndoiau genunchiul, sălbaticii centauri cu şoldurile şi coastele împestriţate în culorile clanului lor îşi înclinau bustul cu deferenţă, uriaşii îşi aplecau respectuos capul pentru

a nu strivi din nebăgare de seamă pe cineva dacă ar fi îngenuncheat. Toate popoarele din AltăLume păreau să-şi fi dat întâlnire la Palat. Deodată, Tara începu să râdă. Gnomii albaştri, pe care împreună cu prietenii ei îi scăpase dintr-o groaznică sclavie, îi adresau semne amicale, săltând şi făcând tumbe pentru a fi văzuţi mai bine. P'abo, minusculii spiriduşi verzi veşnic puşi pe glume, erau strict supravegheaţi (mai ales de când îl transformaseră pe unul dintre regii Lancovitului în porc) de zeci de scoop-uri, programate de asemenea să retransmită evenimentul pe toate panourile de cristal din ţară. Xaril, marţial în uniforma lui de ceremonie, încadra cortegiul cu o escortă de gărzi care îşi plimbau privirile suspicioase asupra tuturor. Tara băgă de seamă că una dintre gărzi nu era altul decât Xandiar, care reuşea să-şi conserve un chip de marmură în ciuda dizgraţiei în care se afla.

După ce traversară jumătate de Palat, ajunseră în sfârşit în sala unde erau aşteptaţi de înalţii demnitari. Doamna Auxia făcuse totul cu simplitate, întrucât nu era aniversarea împărătesei, ci doar a nepoatei sale. În fine, cu simplitate... în măsura în care cei din Omois erau capabili de aşa ceva. Astfel, nu erau fântâni de aur, ci fântâni de argint din care curgeau ciocolată caldă, tzinpaf, kax, suc de fructe sau chiar apă rece sau caldă. Zidurile reproduceau jocuri de artificii somptuoase şi o orchestră de tatzboum, veri ai cahmboumilor cu tentacule pătate cu roz şi consideraţi poporul muzicant din AltăLume, interpreta o muzică uşoară şi delicată. Coloanele de marmură fuseseră tapetate şi ele cu flori şi plante parfumate şi păsările albastre şi oranj cântau în mijlocul copacilor. Scrâncioburi plasate între crengi se legănau singure, invitându-i pe curteni să se destindă.

Într-un bazin gigantic, un elementar de apă jongla cu cercuri lichide. În jurul lui alunecau graţioase lebede şi bllli. Peşti de aur şi de argint aduceau înapoi monedele pe care li le aruncau sirenele verzi şi surorile lor albastre, alungite nonşalant pe insuliţă. Ele cântau în cor, formând un contrapunct de o extraordinară puritate. Pretutindeni, farfuriile supraîncărcate cu trufandale, unele mai apetisante decât altele, circulau printre invitaţi.

Sosirea Tarei fu onorată printr-un nou sunet de trompetă care o făcu să se strâmbe uşor. Era evident că efriţilor care manevrau cornurile le plăcea gălăgia, dar numai Fafnir era în stare să aprecieze apetenţa lor pentru zgomot. Împărăteasa şi imperatorul, aşezaţi împreună cu ceilalţi membrii ai cârmuirii la o maiestuoasă tribună sclipitoare de metal preţios, o aşteptau în compania... Maestrului Chem! Tara era încântată. Nu-l revăzuse pe dragon la Tingapour în cursul anului scurs şi aprecia surpriza la justa ei valoare. De o parte şi de alta a lui, alţi reprezentanţi ai Lancourt-ului, printre care Maestrul Dragosh, vampyrul. Acesta îşi ridică uşor buzele pe colţii lui ascuţiţi. Era tot ceea ce putea face mai bine în materie de surâs. Doamna Kalibris, din neamul tatrisilor, era şi ea acolo şi o salută pe Tara cu cele două capete ale ei frumos coafate pentru o asemenea ocazie.

Doamna Auxia, bruneta verişoară a împărătesei şi guvernatoare a Palatului, şi Maestrul Chem se ridicară în acelaşi timp, coborâră din tribună şi înaintară spre Tara. Doamna Auxia se dovedi a fi ceva mai iute; se pregătea să-l depăşească pe bătrânul dragon, când acesta grăbi pasul. Doamna Auxia acceleră, Maestrul Chem la fel. Înmărmuriţi, Tara şi prietenii ei îi văzură

pe cei doi reprezentanţi oficiali începând să alerge în direcţia lor. Brusc, bătrânul mag se opri şi îşi întinse rânjind piciorul în faţă.

Moineau sughiţă de uimire. Dragonul tocmai îi pusese piedică verişoarei împărătesei!

CAPITOLUL XV

O încăierare între magi

Doamna Auxia se împletici şi se întinse pe jos cât era de lungă. Turbată de furie, înşfăcă o tartă cu cremă şi o azvârli în direcţia bătrânului mag.

Maestrul Chem, care îi anticipase mişcarea, se eschivă. Curteanul elegant din spatele lui, prins într-o conversaţie aprinsă cu vecina sa, nu remarcase altercaţia. Cât de mare îi fu surpriza când recepţionă tarta în plină figură! Furibund, de-abia dacă-şi acordă răgazul să se şteargă pe faţă, înhăţă un platou de fursecuri şi îl lansă spre doamna Auxia. Platoul frână brusc pentru a nu o lovi, dar fursecurile se izbiră şi se striviră de ea. Doamna de la Curte, la rândul ei, le dezlipi delicat şi le relansă imediat, năclăind pelajul imaculat al unui licorn care necheză de indignare şi o atacă. Din fericire, licornii, reputaţi ca irascibili, erau obligaţi să-şi deşurubeze cornul înainte de a intra în Palat. Deşi dezarmat, capul lui tare ca lemnul izbi violent stomacul doamnei.

Buimăciţi, împărăteasa şi imperatorul, care, ca şi Tara şi prietenii ei, nu păreau atinşi de nebunia din jur, priveau curtenii

cum se luptă, fiecare strivind cu frenezie mâncarea de capetele celorlalţi. Un sorţitor care reperase veşmintele de piele roşie ale lui Fafnir nu putu rezista ispitei. Înşfăcă un bol plin cu sos maro aromat cu mirodenii şi îl zvârli în direcţia piticei. Aceasta nu avu timp să reacţioneze, aşa încât frumosul ei păr roşcat proaspăt spălat fu inundat de lichidul care i se scurse şi pe haine. O clipă, se zăriră doar doi ochi verzi uluiţi într-o mască de sos maro. Apoi, ochii se îngustară şi, cu un mârâit feroce, Fafnir înhăţă un platou greu de argint cizelat pentru a se arunca în luptă.

Ceea ce era de înţeles. Dar piticii au o particularitate bine cunoscută în AltăLume: atunci când se bat, *cântă*.

— *În toiul bătăliei Faaaaliei!*

intonă pitica,

Cu multă vreme în urmăăăăăă
Hăituindu-i pe demoni şi-a lor turmăăăăăă,
Forgeafeux încinseră văpaia atât de taaare
Încât elfii rămaşi fără duşmaaaani
Nu mai ştiau să se lupte de o groază de aaaani
Şi intrară într-o încurcătură foarte maaaare
De care îi scăpară pitici încăpăţânaaaţi!

Zbieretele piticei erau atât de asurzitoare, încât adversarii ei, înnebuniţi, lăsară totul pentru a-şi astupa urgent urechile. Ea îşi spori energia şi, înarmată cu platoul ei, îşi dobora victimele una după alta:

Căci demonii îşi luaseră tălpăşiiiiiţa!
Dar ascunşi în ambuscade, furioooşi,
Se năpustiră asupra micuţilor eeeeelfi,
Iar piticii, prieteni credinciooooşi,
Salvară fundul drăgălaşilor eeeeelfi!

Sorţitorul care o luase la ţintă avu dreptul la două lovituri, una pentru costumul deteriorat, alta pentru coafură...

Fabrice, cu mâinile lipite de-o parte şi de alta a capului, îi strigă Tarei:

— Ce ţi-am spus eu că e o armă! Dacă piticii cântă, o fac ca să-şi zdrobească duşmanii! Nu pentru propria lor plăcere!

Avea impresia că un câine înghiţise o pisică uriaşă şi că încercau să urle la unison. Blondin, care căuta cu stângăcie să-şi protejeze urechile cu labele lui mici, scotea scurte chelălăituri de protest. Galant, dându-şi ochii peste cap, se retrăgea, încercând să se sustragă abominabilului sunet. Tara făcu o grimasă.

— Ai dreptate! ţipă ea. Dar dacă o lăsăm să-şi facă de cap, o să decimeze Curtea!

Remarca ei scoase în sfârşit gărzile din starea de buimăceală în care se aflau. Bombându-şi pieptul, o escortă înaintă, cu scopul de a restabili ordinea. Xaril deschise gura pentru a răcni „Stop! Toată lumea să rămână pe loc!", dar primele cuvinte nu aveau să treacă în veci de buzele lui: un sorţitor pe care nu-l văzuse îi trânti în cap un castron cu punci. Cu fructele şi vinul scurgându-i-se pe faţă, turbat de furie, ofiţerul îl azvârli pe individ pe o sofa care se prăbuşi în urma impactului.

În momentul acela, altercaţia degeneră. În loc să-i despartă pe combatanţi, soldaţii se aruncară în luptă! Mai rău, scoaseră şi săbiile din teacă!

Maestrul Chem nu ezită. Cu un sughiţ de entuziasm, se transformă. Chipul i se alungi şi îi crescură colţi, spatele i se îndoi, nişte spini dorsali ascuţiţi îi încolţiră sub robă, care, prudentă, se adaptă pentru a evita să fie sfâşiată. Din degete îi ţâşniră gheare asemănătoare cu nişte săbii, crescu în înălţime şi în lăţime

şi, în curând, înfricoşătorul dragon cu solzi albăstrui se ridica deasupra învălmăşelii.

Tara, care credea că va putea profita de talia şi de mărimea lui pentru a curma tot acest haos, căscă ochii mari. Dragonul nu făcu nimic de felul ăsta. Dimpotrivă, graţie cozii sale puternice, mătură spaţiul din jurul lui şi gărzile picară ca nişte muşte. Cu urlete de plăcere, azvârli în toate direcţiile tot ceea ce se afla la îndemâna labelor sale, sfâşie flamurile, zdrobi scaunele, fotoliile, canapelele şi-i alungă pe curteni. În jurul lui, fiecare făcea la fel, într-un vârtej delirant, dezlănţuit şi devastator.

O tânără care îl observa de câteva clipe pe dragon fără să participe la încăierare evaluă la rece situaţia, după care procedă ca şi el. Se preschimbă. Solzi de un roşu elegant, profund şi înfrumuseţat cu puncte aurii îi acoperiră corpul înzestrat de asemenea cu labe şi o coadă neagră. Solzi negri îi încercuiră ochii, ca un machiaj permanent. Dar nu-i lăsă Tarei vreme s-o admire prea mult, căci se aruncă asupra Maestrului Chem şi îl ţintui la podea sub greutatea ei. Dragonul se eliberă printr-o răsucire violentă şi o înfruntă. Terorizaţi, antagoniştii se retraseră în grabă de pe câmpul de luptă... pentru a se duce să se încaiere ceva mai încolo.

Încăierarea căpătă o nouă dimensiune atunci când intră în joc şi magia. Sorţii începură să zboare în toate părţile şi, în curând, sorţitorii care se treziră prefăcuţi în broaşte deveniră tot mai numeroşi. Zeci de melci se extrăgeau cu greu din veşmintele care, cu câteva secunde mai devreme, aparţinuseră unui bărbat sau unei femei de la Curte. Canguri, puici roşii, precum şi alte bestiole bizare guiţau şi scheunau. Unele jivine avură parte de

un sfârşit tragic, înghiţite de vii de cei ce fuseseră preschimbaţi în mrrri sau în feline.

Doamna Auxia şi doamna Kalibris se înfruntau cu furie, retrase fiecare în spatele unei mese răsturnate. Pentru moment, tatrisa avea un uşor avantaj, căci cele două capete ale sale puteau rosti mai multe incantaţii. Maestrul Dragosh îşi arăta caninii de vampyr şi ameninţa să muşte pe oricine ar încerca să se apropie de el, în vreme ce Tara ştia în ce măsură acesta se temea de sângele de om. Ascuns în spatele unei coloane, şamanul îşi arunca sorţii asupra a tot ceea ce se afla la îndemâna sa. AltăLumea parcă înnebunise!

Tara se pregătea să intervină pentru a încerca să curme criza, când privirea ei surprinse o mişcare pe una dintre galeriile înclinate ce dominau vasta sală. Două capete brunete tresăltau de bucurie, comentând în acelaşi timp aiuritorul spectacol. Tânăra se desprinse de Robin şi mormăi:

— Schimbătoareo, veşminte de luptă!

Într-o fracţiune de secundă, o haină strânsă pe corp, de keltril, luă locul robei sale, picioarele îi fură acoperite de o pereche de pantaloni scurţi, iar antebraţele îi fură, ca şi tibiile, protejate. Câteva curele de care erau prinse cuţite de temut îi încinseră coapsele şi mijlocul. Schimbătoarea îi împleti părul într-o coadă scurtă şi o diademă de comandant îi încinse fruntea. Robin rămase cu gura căscată.

— Ce...?

Tara se întoarse spre el şi ceea ce băiatul văzu în ochii ei îl făcu să se înfioare. Din fericire, furia nu-i era îndreptată împotriva lui, aşa că lăsă să-i scape un oftat de uşurare, atunci când moştenitoarea îşi chemă pegasul.

— Galant! îi porunci ea. Vino aici, în mărimea ta naturală!

Pegasul se apropie, de-abia având timp să-şi recapete dimensiunile obişnuite, clipind uşor din ochi. Fabrice o privi admirativ pe Tara. Nici măcar nu avusese nevoie de incantaţie.

Robin se activă şi el. Tara era nemulţumită, iar asta anunţa o mulţime de catastrofe în perspectivă. Să-ţi pui pe tine o ţinută de luptă nu era o idee rea. Mental, îşi chemă arcul, pe care, spre profunda agasare a inteligentei arme, îl lăsase în apartament. Arcul lui Lillandril, docil, i se materializă în mână, în vreme ce apărătoarea de braţ îi îmbrăca încheietura, iar tolba plină de săgeţi de neoprit i se agăţa de spate. Verifică tăişul sabiei şi al pumnalelor sale. În faţa acestor pregătiri războinice, Moineau se prefăcu în Fiară, sfâşiindu-şi cu regret frumoasa-i rochie. Crezând că prietenii ei se echipaseră pentru a se duce să ia parte la bătălie, se îndreptă spre sală, urmată de Grr'ul, când Tara îi opri.

— Grr'ul rămâi aici, e-un ordin. Moineau, nu! Nu înainta.

Dacă femeia-trol se supuse imediat, fără să obiecteze, Fiara îi aruncă tinerei o privire mânioasă.

— De ce? întrebă ea sec, cu toţi muşchii fremătând de dorinţa de a se arunca în luptă.

— Nu vreau să primeşti vreo lovitură mai violentă sau să răneşti pe cineva cu ghearele şi colţii tăi. Dar mai ales fiindcă adulmec o vrăjitorie, un deochi, ceva care îi contaminează pe toţi cei ce intră în sală, făcându-i să-şi piardă minţile. Uită-te la comportamentul aberant al acestor oameni. Doar cei aflaţi în afara razei sale de acţiune sau în tribuna imperială n-au înnebunit încă. Şi cred că aceia doi care sunt vinovaţi de asta se află chiar deasupra noastră.

Moineau bombăni, nemulţumită, imitată de Grr'ul, care observa schimburile de lovituri cu o lăcomie evidentă. În celălalt capăt al sălii, Marianna părea cu totul buimăcită. Împărăteasa, care nu era deloc proastă, înţelesese că întreaga ei Curte fusese atinsă de un sorţ malefic. Şi ea căuta să descopere cine-l provocase şi continua să-l alimenteze, dar, din poziţia în care se afla, nu-i putea zări pe gemenii aflaţi în galerie.

Dintr-un salt, Tara încălecă pe pegasul ei şi, cu ochii scânteind, se înălţă deasupra încăierării generale. Atunci când intrară în aria de acţiune a vrăjii malefice, Galant şi ea trecură printr-un moment de cumpănă, dar furia Tarei se constitui într-un zid eficace împotriva magiei. Amândoi se ridicară fără să cedeze dorinţei de a se amesteca în luptă, chiar dacă muşchii pegasului erau încordaţi, iar ghearele scoase, gata să intervină.

Cum era greu să nu remarci un cal uriaş, cu aripi argintii, călărit de o tânără evident foarte furioasă, gemenii îi reperară rapid. Panica le deformă chipurile, apoi Jar îşi activă magia, care îi ilumină mâinile. Mara vru să-l împiedice să lovească, dar era prea târziu. Cele două fascicule de raze zburară direct spre Tara. Galant le eschivă în ultimul moment şi, sub ei, un licorn şi o curteană se pomeniră culcaţi la pământ, cu o poftă nemăsurată de salată. Vraja de mai înainte îi preschimbase în melci.

Gemenii vrură să fugă. Două săgeţi se înfipseră însă în zid, chiar în faţa lor, blocându-i. Robin îşi calculase cu măiestrie lovitura. Riposta Tarei nu îşi rată ţinta. Alimentat de Piatra Vie şi de furia ei, jetul de lumină îi fulgeră pe cei doi copii. Se încovoiară de durere, după care îşi pierdură cunoştinţa. Vraja se risipi imediat. Năuciţi, beligeranţii contemplară dezastrul din jurul lor. Mobilele erau împrăştiate cam peste tot, sfărâmate,

robele tuturor curtenilor erau mânjite de mâncare şi majoritatea fuseseră metamorfozaţi. Într-un murmur de scuze, se apucară să dreagă pagubele. Şamanul îşi scoase poţiunile şi începu să aplice Reparus-ul său celor care fuseseră răniţi, pufurile se precipitară asupra alimentelor strivite pe marmură şi sorţitorii se ajutară unul pe altul să se ridice. Doamna Auxia, a cărei jumătate superioară fusese transformată în capră, în vreme ce jumătatea inferioară se preschimbase în peşte, încerca să alunge vraja care se abătuse asupra doamnei Kalibris, care scheuna lângă ea, prefăcută în chihuahua cu două capete.

Cei doi dragoni nu-şi recăpătaseră încă judecata. De fapt, tânăra dragoniţă era pe cale să-i aplice o corecţie severă Maestrului Chem. Graţie unei prize implacabile, îl fixase la sol şi îi strângea gâtul între dinţii ei teribili. Dragonul nu se mai putea mişca, decât cu riscul de a-şi pierde prosteşte capul.

Adversara lui, cu un vădit regret, îi dădu în cele din urmă drumul. După care amândoi îşi recăpătară înfăţişarea omenească, bătrânul mag frecându-şi gâtul în timp ce se strâmba.

— Domnişoară, aveţi nişte maxilare de invidiat!

Tânăra femeie se înclină.

— Ardoarea tinereţii, maestre Chem. Şi apoi, v-am luat prin surprindere! Permiteţi-mi să mă prezint altfel decât muşcându-vă de ceafă. Eu sunt Charmamnichirachiva. Aveţi idee ce s-a întâmplat aici?

Magul clătină din cap.

— Mă îndreptam spre Tara'tylanhnem, moştenitoarea Imperiului, pentru a o primi, când, deodată, mi s-a părut indispensabil să ajung înaintea doamnei Auxia, care mă preceda cu

câţiva paşi. După aceea, nu m-am mai gândit la nimic, doar să mă bat cu toţi cei de faţă!

Ea chicoti.

— Ah, dar ce încăierare grozavă! Straşnic vă mai distraţi, voi, cei de pe lumea asta! E cu totul altceva decât pe Dranvouglispenchir!

Maestrul Chem îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Oh, veniţi de pe planeta noastră natală?

— Da, tatăl meu, Chandouvarilouvachivu, mi-a încredinţat o misiune.

Bătrânul mag sughiţă de uimire. Chandouvarilouvachivu era unul dintre Înalţii gardieni ai Marelui Consiliu din Dranvouglispenchir şi unul dintre cei mai puternici dragoni ce existaseră vreodată. Până într-atât, încât congenerii săi îl înălţaseră la rangul de rege, restabilind în profitul său un titlu şi un rang abolite. Nu-i de mirare că fiica sa era atât de eficace. În venele ei curgea sângele celui mai bun dintre ei.

Dintr-odată, se arătă prudent.

— Ce vă aduce în AltăLume? Cererea mea de mutare a fost în sfârşit acceptată?

Prinţesa ezită o clipă. Trebuia oare să ţină secret scopul călătoriei sale ori, dimpotrivă, să-l dezvăluie, pentru a vedea cum avea să reacţioneze compatriotul ei? Înclinaţia ei naturală pentru senzaţional se dovedi mai puternică.

— Nu e vorba despre asta. Am venit să vă supraveghez!

Maestrului Chem nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Pe mine? Dar ce...?

— Ultimele evenimente de pe această planetă ne-au făcut să bănuim existenţa unei entităţi inteligente, a unui om numit Magister, capabil să-i elibereze pe demoni. Şi se pare că există

o legătură între acesta și însăși Domnia Voastră. Tatăl meu m-a trimis pentru a aprecia în ce măsură omul acesta constituie o primejdie pentru noi. Nu putem permite ca universul să fie pus în pericol de un individ fără scrupule. Și am fi curioși să știm cum a ajuns să aibă acces la puterea pe care o manifestă.

Dragonul nu găsi, desigur, nimic de replicat. Contrar avizului Marelui Consiliu, la superantrenamentul condus de el participaseră sute de sorțitori. Din păcate, Magister făcea parte din lot. Și cum Chem, pentru a se asigura că nu va fi recunoscut, ceruse ca participanții la aceste sesiuni de antrenament magic să fie cu toții mascați, era cu desăvârșire incapabil să-l desemneze pe cel ce se ascundea sub acest nume. Pentru ceea ce făcuse, putea fi trimis în surghiun o mie de ani!

— De altfel, continuă tânăra emisară, cu ochii ațintiți asupra Tarei, care făcea ca trupurile inconștiente ale lui Jar și Mara să leviteze până în sală, această mică creatură umană se arătă a fi și ea foarte puternică. Nu-mi inspiră încredere.

Asta e tot ce mai lipsea! Toate planurile secrete pe care le urzise Chem riscau să fie compromise. Dragonul avu un rictus, înainte de a se înclina în fața interlocutoarei sale.

— Ei bine, răspunse el cu o falsă bonomie, bine ai venit în AltăLume, doamnă Charmamnichirachiva!

— Vă rog, zâmbi ea, spuneți-mi Charm[1].

— Cu plăcere, Charm, numele acesta vi se potrivește de minune!

Sub înfățișarea lor omenească, dragonii puteau roși și tânăra femeie o făcu din plin. Fafnir, care se afla chiar în spatele lor,

[1] *Charme* (fr.) — vrajă, farmec, vrăjitorie, descântec, dar și șarm, farmec (*N. tr.*).

avu o grimasă dezgustată. Ca să vezi! Sau ea avea orbul găinilor, sau bătrânul magician era pe cale s-o... prindă în mreje pe tânăra străină. Pitica dădu drumul platoului, care căzu cu un „bum" răsunător, făcându-i pe cei doi dragoni să tresară.

Împărăteasa şi imperatorul, sărind peste resturi, se îndreptau între timp spre micul grup care se formase în jurul trupurilor leşinate ale lui Jar şi Mara. Cal îi vedea pentru prima oară pe copii şi îi aduseră vag aminte de cineva. Apoi gemenii se mişcară şi impresia se risipi. Dar în mintea lui subzistă o uşoară tulburare.

Jar deschise un ochi şi gemu:

— Vai! Capul meu!

Apoi privi spre Tara, care nu îl scăpa din ochi.

— Pot să văd cum se simte sora mea, fără să mă loveşti? riscă el prudent.

Selena, după Cal, încercă şi ea o senzaţie de familiaritate, ca şi cum i-ar fi cunoscut pe copii. Îi zărise în mai multe rânduri, dar niciodată de atât de aproape. Şi ceva în linia delicată a chipului Marei, în fruntea largă şi bărbia încăpăţânată a lui Jar îi evocau... pe cine oare?

— Bineînţeles, spuse ea cu gentileţe, trăgând-o pe Tara deoparte, dar cred că n-a păţit nimic. Fata mea a exagerat puţin doza. Nu cred că voia să vă facă rău, urmărea doar să vă neutralizeze.

Tara îşi luă mutra ei cea mai răutăcioasă. Ba nu! Voise să-i doboare şi simţise chiar o bucurie feroce atunci când îşi pierduseră cunoştinţa. Copiii ăştia zurbagii îi otrăviseră destul viaţa. De acum încolo, având în vedere privirile neliniştite pe care i le aruncau, se vor gândi de două ori înainte de a-i mai

face vreo farsă. Aceştia se ridicară în picioare clătinându-se şi Selena făcu doi paşi spre ei pentru a-i susţine. Dacă Jar îi refuză plin de orgoliu ajutorul, Mara îşi afundă faţa în roba tinerei femei şi îi înconjură mijlocul cu braţele. Tara avu un acces fulgurant de gelozie, atunci când Selena, tulburată, o îmbrăţişă pe fetiţă.

Apoi Jar o trase pe sora lui spre el, aruncând pe un ton sfidător spre ceilalţi:

— Le voi spune tatei şi mamei ce-am păţit, ameninţă el. Am fost trataţi cu brutalitate şi am fost dezonoraţi!

— Era cât pe-aci să declanşaţi cel de-al patrulea război mondial din AltăLume, replică sever împărăteasa, agasată de această bravadă. Aici, ambasadorii se află sub protecţia noastră. Dacă vreunul dintre ei moare din vina noastră, ţara sa are tot dreptul să reclame despăgubiri importante Omois-ului. S-au văzut conflicte pe viaţă şi pe moarte provocate de incidente mult mai puţin grave decât acesta!

În ciuda semeţiei sale, Jar păru tulburat de declaraţia suveranei. Cei doi micuţi păliră şi mai mult atunci când se apropie de ei Maestrul Chem, urmat de doamna Charm. Nici unul, nici celălalt nu aveau intenţii agresive, dar copiii auziseră atâtea poveşti despre reptilele mari şi despre puterile lor, încât nu se simţeau deloc în largul lor.

Spre marea dezamăgire a Tarei, pedeapsa pe care o căpătară fu uşoară. Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi aruncat în cele mai întunecoase temniţe din Palatul imperial, dar propunerea ei nu fusese reţinută. Pur şi simplu fură consemnaţi în apartamentele lor, cu ameninţarea de a fi trimişi acasă la viitoarea necuviinţă. Iar contul lor avea să fie blocat până la rambursarea tuturor pagubelor. Cum baronii mercenari din Vilains erau bogaţi,

gemenii nu se prea sinchiseau de asta. Totuşi, trebuiră să promită că n-aveau să mai repete asemenea isprăvi. Şi lăsară să se vadă că erau speriaţi de-a binelea, atunci când Xaril, ulcerat de faptul că fusese prefăcut în leu-de-mare, declară că va trimite un emisar la Vilains pentru a-i informa pe părinţii lor: puteau să se pregătească pentru primirea unei corecţii severe, căci baronii nu erau deloc tandri cu cei care le pricinuiau neplăceri. Maestrul Tyrann'hic protestă că, incidentul fiind închis, lucrul acesta nu avea mare importanţă, dar împărăteasa îl susţinu pe noul ei şef al gărzilor.

Cât ai clipi din ochi, sala fu făcută să arate exact la fel ca înainte de bătălie (ce practică e, totuşi, magia!) şi ceremonia îşi reluă cursul. Tara suflă cuminte în cele paisprezece lumânări ale ei. Deschise, după părerea ei, mii de cadouri, dintre care majoritatea urmau probabil să sporească tezaurul împărăţiei şi toată lumea se arătă foarte impresionată de darul lui Fafnir, o pereche de mănuşi din oţel destructor indestructibil, capabil să distrugă orice metal şi a căror valoare se apropia de produsul naţional brut al unei ţări mici. Pitica făcu o demonstraţie cu un lingou de oţel obişnuit, care fu strivit imediat, ca şi masa de sub el şi o parte din parchet. Fabrice îi adusese nişte cărţi animate, dintre care unele proveneau de pe Pământ, iar Cal o cheie unică, în stare să deschidă orice broască (detesta să fie întemniţat). Moineau îi oferi prietenei sale o splendidă rochie de seară, confecţionată din mătase albastră brodată cu fir de argint, culorile Lancovitului. Maestrul Chem îi oferi un dinte de dragon care, o asigură el, avea virtutea de a vindeca toate tipurile de otrăvire, oricare ar fi fost acestea. Împărăteasa îi dădu pământuri, în plus faţă de cele pe care le primise anul precedent, pentru că

salvase împărăţia, sporindu-i domeniul şi totodată şi veniturile. În sfârşit, Medelus alesese pentru ea nişte ochelari de soare fără montură, care se plasau în faţa ochilor fără a atinge pielea şi erau capabili să filtreze orice lumină. Tânăra îi puse în buzunar, alături de cadourile prietenilor, încurajată de Selena, încântată.

Odată scăpată de gemeni, Tara profită cu adevărat de sărbătoare. Şi dacă gândul supărător al apropiatei plecări a expediţiei împotriva lui Magister n-ar fi venit să-i tulbure din când în când sufletul, ar fi petrecut o zi formidabilă.

Pe la vreo trei, împărăteasa declară că ea se retrage. Cei doi dragoni o urmară îndeaproape şi, spre regretul ei, Tara îl văzu pe Maestrul Chem ieşind înainte de a-i putea vorbi. Adolescenţii se întoarseră încet în aripa Palatului destinată s-o adăpostească pe moştenitoare, întrucât tânăra nu urma să se mute în apartamentul mătuşii ei decât după plecarea acesteia.

— Uf! suspină Moineau, am mâncat prea mult!

— Şi eu, mărturisi Manitou, care vrăjise o prăjitură cu cremă la fel de voluminoasă ca şi el.

— Iar eu sunt „un mic rozător, a sa, se simte bine”! confirmă la rândul lui Fabrice. Să-tul![1]

La orele şase, un efrit veni să-i anunţe că împărăteasa îi aştepta pentru a-şi lua rămas-bun de la ei. Cu inima grea, Tara se ridică imediat.

Erau puţine biotopuri de străbătut pentru a ajunge până în marea galerie deschisă care traversa curtea centrală. Deşi căldura din exterior era încă intensă, sorţul refrigerator atenua forţa soarelui din AltăLume şi le asigura o umbră suficient de

---

[1] În original: „ra-ssa-sié” (*N. tr.*).

deasă războinicilor elfi care se zoreau. Adolescenţii se rezemară de balustradă, contemplând uimitorul spectacol.

Împărăteasa şi fratele ei vitreg făcuseră o treabă bună. Regimentele de elfi se adunaseră în imensa curte a Palatului şi pegaşii nechezau, nerăbdători să-şi ia zborul. Soldaţii purtau o armură de keltril argintat, iar roba pegaşilor, de obicei albă, era de un purpuriu imperial. Dar uneori armăsarii se înălţau în aer şi atunci roba lor îşi schimba culoarea, devenind de un albastru-adânc, exact ca şi culoarea cerului. Erau protejaţi de un ingenios sorţ-cameleon care îi învăluia de îndată ce îşi luau zborul.

Deodată, Tara fixă un punct în mijlocul acestei agitaţii. Se aplecă spre Moineau.

— Spune-mi, mai sunt în Palat şi alţi snuffyi, în afară de Sam?

— Nu cred, îi răspunse prietena ei, sunt rari şi foarte discreţi. Să te întâlneşti cu doi în acelaşi loc ar fi o adevărată coincidenţă, mai ales în mijlocul atâtor făpturi omeneşti. De ce?

— Aş fi putut să jur că l-am văzut pe snuffy în compania lui Jar şi a Marei, acolo. Şi apoi, pfuit! Au dispărut. Dar e imposibil, pentru că mătuşa mea l-a păstrat pe Sam lângă ea... iar gemenii sunt consemnaţi.

Moineau zâmbi.

— Întreab-o pe Marianna, camerista împărătesei, cu siguranţă că ea va şti să te lămurească.

Cele două tinere se lăsară din nou captivate de ordinea şi de eficacitatea aparatului militar omoisian. Efriţii zburau în toate direcţiile, cărând alimente şi arme pe care mai mulţi intendenţi le verificau cu grijă. Înalţii Magi, prea puţin dispuşi să-şi vatăme augustele lor funduri pe spatele pegaşilor, îşi pregăteau covoare zburătoare în culori sclipitoare, fotolii prevăzute cu centuri de

siguranţă care se încastrau în fibrele vii. Un magician grăsuliu, împingând şi mai departe preocuparea pentru confort, vrăjise un pat. Această iniţiativă îl scoase din fire pe generalul Tand'is.

— Pe măruntaiele a mii de demoni! izbucni el. Şi cu ce, mă rog, o să-i bombardaţi? Cu pernele? Luaţi patul ăsta de aici, şi cât mai repede!

Magicianul îşi supse burta, îşi bombă vitejeşte pieptul, ceea ce nu avu un efect prea mare, având în vedere că era cu cel puţin trei capete mai scund decât elful, şi încercă să protesteze:

— Dar nu-mi plac covoarele, strigă el cu o voce ascuţită, am rău de aer! Un pat, ăsta-i ceva mai stabil!

— E mult mai greu şi se poate manevra cu mult mai multă dificultate, tună generalul, care nu admitea să fie contrazis. Într-o bătălie, soldaţii mei pot fi puşi în pericol dacă veţi fi incapabili să zburaţi suficient de rapid pentru a vă feri de vrăji. Aşa că lăsaţi vorba, executarea!

Îmbufnat, micul magician trebui să renunţe la ideea lui. Tara îl recunoscu o clipă mai târziu, inspectând proviziile de hrană şi încreţindu-şi nasul în faţa bucăţilor de carne uscată, a bulgărilor mari de pâine tare şi de brânză.

Ceea ce părea a fi un haos total deveni dintr-odată perfect organizat şi fiecare elf echipat îşi ocupă locul alături de pegasul său prevăzut cu harnaşamentul corespunzător. Robin fluieră de uimire şi consultă ora pe acreditarea pe care o avea fixată la încheietura mâinii.

— Foarte rapid. Au trecut doar şase ore de la atentat şi au coordonat şi pregătit totul!

Toţi odată, soldaţii se întoarseră spre balconul pe care tocmai apăruse împărăteasa. Opt sute de pumni se ridicară simultan

şi loviră patru sute de torsuri ferecate în zale de keltril. Armurile emiseră un *bonng!* foarte marţial care făcu inima Tarei să bată puţin mai repede. La urma urmei, elfii aceştia se duceau să lupte şi poate să moară şi din cauza ei!

Doar o fracţiune din armată era prezentă. Tara ştia că grosul armatei imperiale rămânea în incinta Palatului, în clădirile ataşate corpului central în urma marii revolte din 55. Grajdurile pegaşilor erau de asemenea situate în locul acela. Împărăteasa nu-şi lăsa fără apărare capitala, departe de ea un asemenea gând!

Mătuşa ei îi zări pe Tara şi pe prietenii ei şi îi salută. Apoi se întoarse spre trupe şi le adresă un surâs. Nu mai purta roba marcată cu emblema imperială, ci, ca şi elfii ei, o armură suplă de keltril care-i contura formele, încât arăta ca o eroină din jocurile video. De coapse şi de braţe îi erau fixate pumnale, o spadă lungă îi acoperea spatele, iar părul ei lung, împletit, se revărsa într-o coadă complicată. Deşi arăta la fel de frumoasă, în prezent părea şi extrem de periculoasă.

— Războinici! rosti ea cu o voce limpede. Din nou, duşmanul secular îşi arată capul hidos! Dar, de data asta, nu-l vom lăsa să acţioneze! În noaptea asta îl vom înfrânge şi îl vom aduce abia trăgându-şi sufletul, târându-l în urma pegaşilor noştri pe străzile Tingapourului! Sunteţi gata de luptă? Sunteţi gata să învingeţi pentru împărăţie? Sunteţi gata *să vă daţi viaţa* pentru împărăţie?

Într-un singur glas, războinicii îşi răcniră răspunsul:

— Suntem gata!

— Atunci, la luptă!

În vreme ce împărăteasa se adresa mulţimii de soldaţi, un scutier îi aduse pegasul sub balcon. Sub privirile stupefiate ale

tuturor, ea sări şi ateriză cu pricepere pe spatele animalului. Îşi desprinse sabia şi o flutură, luminată de razele soarelui. Scoop-urile se strânseră în jurul ei pentru a retransmite cu veneraţie cele mai mărunte gesturi ale sale în întreaga AltăLume. În sfârşit, mai târziu, pentru că, pentru moment, toată această operaţie era secretă.

— Înainte! Pentru victoria împărăţiei!

Şi pegasul ei îşi luă zborul.

Un răcnet îi salută plecarea, elfii săriră în şa. Înalţii Magi se grăbiră să-şi facă să decoleze covoarele şi adolescenţii văzură că snuffy-ul se afla pe unul dintre ele, atunci când, zărindu-i, îi salută fluturându-şi laba... apoi se agăţă cu toate puterile de hamul său, în vreme ce covorul se înălţa cu smucituri.

Nimeni nu văzu regimentele care îşi luară zborul, căci acestea îşi activară sorţul cameleon şi se sustraseră vederii aproape instantaneu.

— Măi să fie! zise Cal. Impresionant!

— E doar un truc vechi, preciză o voce în spatele lor. Scumpei mele surori vitrege îi place să-şi galvanizeze trupele. Se reiau mereu aceleaşi teme. Duşmanul secular, blablabla. Asta îi împiedică să se gândească că s-ar putea să moară şi să se întrebe cu cine se vor bate. Pentru că, desigur, ea nu a specificat asta.

Se întoarseră. Lângă ei, impunător în armura lui de keltril negru şi purpuriu, se afla imperatorul.

— Şi cine e duşmanul secular, după Domnia Voastră? întrebă Fabrice, curios.

— Oh, avem o colecţie întreagă! Între conţii Mărcilor din nord, baronii mercenari, piraţii din Oceanul Albastru, Magister şi comploturile lui, ai de unde alege.

— Nu o însoţiţi pe Lisbeth? întrebă Tara.

— A luat-o înainte. Mă voi alătura ei peste câteva minute. Am rămas pentru a vă împărtăşi o taină împărătească.

Dintr-odată, adolescenţii deveniră foarte atenţi. Secretele puteau fi primejdioase în lumea asta.

Împăratul incantă, ridicându-şi braţele:

— „Pe Protectus, pentru ca secretul să fie păzit şi de nimeni în afară de noi auzit."

Imediat, o sferă opacă îi înconjură, mascându-i de curteni.

— Bine, S'ssset, apari, te rog, dacă eşti drăguţ, lansă el în vid.

Cal se dădu înapoi. În faţa lui tocmai se materializase o şopârlă uriaşă, cu solzi negri striaţi cu verde şi botul împodobit cu colţi veninoşi.

— Ssstăpâne, şuieră el, surprinzându-i. Sssunt la ordinele tale.

Ei, asta-i bună! O şopârlă vorbitoare!

— Voiam doar să le arăt prietenilor noştri că nu i-am abandonat, preciză imperatorul. Mulţumesc S'ssset, nu mai am nevoie de tine.

— Bine, stăpâne.

Ştearsă parcă de o gumă uriaşă, reptila dispăru la fel de repede cum apăruse cu câteva clipe mai devreme.

Privind nervos în jur, Cal vorbi primul:

— Ce-a fost asta? Şi unde s-a dus?

— Este un Zinvizibil. Zinvizibilii sunt una dintre cele mai secrete arme ale Împărăţiei noastre. Sunt cameleoni naturali, inteligenţi. Misiunea lui S'ssset este să nu ne scape din ochi.

Cal îşi aduse aminte de numeroasele dăţi când se scobise în nas, convins că nu-l vede nimeni, şi roşi.

— Vreţi să spuneţi că... arătările astea se plimbă prin tot Palatul?

— Nu tocmai. Sunt rezervate în special protecţiei familiei imperiale. Nu ezitaţi să le folosiţi dacă e necesar. Sunt nişte aparate de înregistrat vii. Dacă aveţi nevoie de ajutor, este suficient să ni-l expediaţi şi noi vom vedea şi vom auzi tot ceea ce vi s-a întâmplat. Acum, trebuie să vă părăsesc. „Pe Annulus, vraja de mai înainte se desface cuminte!"

Câmpul de protecţie magică dispăru.

Imperatorul îi salută şi se pregătea să plece, când Moineau îl opri.

— Şi dacă nu vă întoarceţi?

El ridică, surprins, o sprânceană.

— Cum aşa?

— Da, insistă Moineau. Expediţia asta nu e o partidă de vânătoare, e un lucru periculos. Ce se va întâmpla dacă nu vă întoarceţi? Dacă... muriţi? Vreau să spun, Domnia Voastră şi Lisbeth.

Sandor răspunse cu o mutră amuzată:

— În cazul ăsta, Tara va deveni noua împărăteasă a Omois-ului.

CAPITOLUL XVI

O glumă imperială

Pentru a se întoarce în reşedinţa imperială, apăsaţi de gânduri, trecură din nou prin deşert. Un mic vierme, atras de magia bulelor de protecţie, scoase capul curios, dar, de îndată ce zări securea şi părul roşu al lui Fafnir, se cufundă atât de repede înapoi în nisip încât acesta şuieră. Din acel moment, nu mai zăriră decât nişte măguri de nisip care se îndepărtau cu repeziciune din calea piticei.

Marianna îi aştepta în apartamentul lui Lisbeth. Adolescenţii şi câinele crezură la început că apartamentul fusese devastat de un ciclon.

— Măi să fie! exclamă Manitou. Şi voi aţi fost atacaţi!

Camerista îşi dădu în lături o buclă brună, îşi frecă fruntea şi aruncă o privire spre balamucul de nedescris care îi înconjura.

— Poftim? Da' de unde! Împărăteasa a plecat doar pentru două zile, dar se înţelege de la sine că şi-a luat cu ea ţoale ca pentru o lună întreagă. Într-o oră, credeţi-mă, a reuşit să le răvăşească pe toate!

Bătu din palme.

— Pe Rangus, toate aceste veşminte se aranjează aşa cum au fost înainte! Robele, fustele, pantalonii, încălţările şi şosetele, ciorapii, obiectele de lenjerie uzuale şi altele pe care nu le identificară se supuseră instantaneu. Dulapurile din camere şi dresingurile se deschiseră şi, în câteva secunde, în apartament domnea o ordine desăvârşită.

— Iată o treabă bine făcută, suspină camerista.

— Spune-mi, Marianna, o întrebă intempestiv Tara, mai e şi un alt snuffy în Palat?

Surprinsă, ea făcu ochii mari şi răspunse în mod firesc:

— Un altul decât Sam? Nu, de ce? E o rasă foarte rară, care...

— Ştiu, o întrerupse Tara, îngrijorată. Probabil că m-am înşelat.

— Bun, spuse camerista, făcând stânga-împrejur. Împărăteasa a poruncit să vi se pregătească paturile.

Văzu cât de surprinşi erau şi lăsă să-i scape un mic zâmbet.

— Stăpâna mea era sigură că veţi dori să staţi împreună. Mi-a încredinţat misiunea să organizez totul. Vă rog...

Arătă spre o uşă care se deschise cu docilitate, lăsând să se zărească o cameră somptuoasă, toată zugrăvită în argintiu şi roz, contrastând delicat cu tonurile aurii şi purpurii din salon. Mobilierul părea sculptat în metal preţios, pernele confereau o notă de culoare. Mai multe paturi cu baldachin fuseseră aşezate în încăpere.

Grijulie în ceea ce priveşte sănătatea moştenitoarei sale, împărăteasa reţinuse că Tara nu suporta aerul condiţionat. După ce jumătate din Palat fusese contaminată de un guturai al tinerei fete, mătuşa ei decisese în mod prudent să o cruţe de tot ceea

ce ar fi putut să o îmbolnăvească. Ferestrele deschise dădeau spre o grădină interioară liniştită, unde veneau la păscut căprioare albe. Păsări multicolore intrau şi ieşeau, salutându-i pe nou-veniţi cu triluri dulci. O fântână aflată în mijlocul încăperii răcorea atmosfera.

Cal se trânti pe patul lui şi începu să testeze arcurile, sărind.

— Uau! Iată ceva care ne va despăgubi pentru dormitorul Prim-Sorţitorilor de la Travia! Puţin cam prea *roz* pentru gustul meu, dar...

Moineau încruntă din sprâncene, arătându-i-o cu o mişcare discretă a capului pe Marianna, care nu pierdea nicio frântură din comentariul micului hoţ. Acesta se corectă curajos:

— Eh, e bine şi roz...

Moineau îşi înălţă ochii spre cer şi camerista nu-şi putu reţine un chicotit.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă politicos ea.

— Da, spuse Cal, luând-o înaintea celorlalţi. Am mâncat bine în timpul aniversării, dar acum mi-e din nou o foame de lup.

— Cal! strigă Moineau.

Stomacul tânărului răspunse în locul lui, chiorăind zgomotos, ceea ce îi făcu pe toţi să râdă.

— Văd sau, mai degrabă, aud! surâse Marianna. Îi anunţ pe bucătari că doriţi să mâncaţi.

Dădură comanda. Tara, care nu avea încredere în meniurile exotice din AltăLume (mai cu seamă după un memorabil banchet la care bestiola cu douăsprezece labe galbene în care se pregătea să-şi înfigă furculiţa îi aruncase o privire furioasă şi se grăbise să o şteargă de pe farfuria ei), alese o pizza uşor condimentată şi nişte chifle, precum şi tzinpaf, o băutură cola cu

gust de lămâie şi de cireşe, pe care o adora, şi câteva Kidikoi, alviţele profetice născocite de farsorii spiriduşi p'abo. Prietenii ei o imitară. Cal şi Moineau nu cunoşteau pizza, mâncare pământească. Manitou şi Fafnir cerură dulciuri şi prăjituri cât să ajungă pentru o şcoală întreagă!

Când sosiră felurile comandate, adolescenţii se năpustiră înfometaţi asupra lor. Fiecare luă iute câte o înghiţitură zdravănă şi o scuipă la fel de repede. Pufpufurile, nişte cutii mari însărcinate cu curăţenia Palatului, se repeziră imediat asupra resturilor strivite.

— Ptiu! strigă Moineau ştergându-se la gură. Ce gust oribil are PI-ZA asta! Mâncaţi porcăria asta pe Pământ? Sunteţi nebuni!

— Aşteaptă, ceva nu e în ordine, spuse Fabrice privind atent bucata lui de pizza. De obicei, are alt gust. La naiba, Tara, ce-au pus ăştia în mâncare?

— Pe securea mea, mormăi Fafnir, care încerca în zadar să se descotorosească de o cremă caramel amară ca fierea, va trebui să am o mică discuţie cu bucătarul!

— Da! aprobă Manitou. O discuţie... aprinsă! Să strici nişte bunătăţi ca astea... Poate să-mi dea cineva să beau ceva? Chestia asta arde!

Lăsă să-i atârne limba, care îl ustura înfiorător după ce ronţăise o prăjitură ardeiată al cărei miez profetic anunţa: „După ce mă vei gusta, tare mult te vei mira!" Labradorul se strâmbă în timp ce lingea alviţa.

Robin nu spunea nimic, dar, după expresia pe care o avea, se vedea că îşi aproba din plin prietenii. Îi aduse apă lui Manitou, care o lipăi cu recunoştinţă.

— Nu înţeleg, exclamă Marianna, e pentru prima oară...

Stupefiată, gustă rapid toate felurile de mâncare.

— E ciudat, constată ea, totul e îngrozitor de amar sau prea sărat. Ai zice... E o...

— O farsă, o întrerupse Tara, cu ochii scânteindu-i de mânie. Şi, crede-mă, ştiu cine se află în spatele ei! O să mi-o plătească.

Şi le făcu semn prietenilor ei, cu un zâmbet rău pe buze.

— Veniţi după mine!

— Unde fugiţi? întrebă Marianna, puţin speriată.

— Să organizăm o vânătoare!

Se repezi pe urmele lor, frângându-şi mâinile.

— Dar ce fel de vânătoare?

Răspunsul veni chiar înainte ca uşa să se trântească în faţa unei Marianne înspăimântate:

— O vânătoare de oameni!

CAPITOLUL XVII

Bebelușul

Se dovedi cu neputinţă să pună mâna pe gemeni. Tara răscoli tot Palatul, dar drăcuşorii, prudenţi, dispăruseră, ghicind că era mai sănătos pentru ei să se afle la o oarecare distanţă de locul faptei lor. Moineau, transformată în fiară şi adulmecând aerul ca un lup enorm, le pierduse urma în bucătărie, ceea ce-i întărise Tarei convingerea că ei erau responsabili de această farsă stupidă. La întoarcerea în apartamentul ei, prost dispusă şi cu coada-ntre picioare, o găsi pe Marianna profund neliniştită:

— I-aţi găsit pe cei care-i căutaţi?

— Nu, mârâi Tara. Nu sunt nicăieri. Perechea asta de... belele începe într-adevăr să mă calce pe nervi!

— Gemenii? Dar eu credeam că au fost consemnaţi în camera lor...

— Se pare că au părăsit-o, îi replică Tara, pe un ton sinistru.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să te calmezi, Tara? strigă Moineau, care ştia ce pagube puteau provoca puterile augustei sale prietene. O să-i dibuim noi.

Marianna încruntă din sprâncene:

— Alteţa Voastră, de ce nu vă folosiţi de Şevalieră?

Tara îşi coborî ochii asupra mâinii sale stângi. Păunul purpuriu cu ochi de aur îi întoarse privirea. De o sută de ori.

Camerista continuă:

— Bănuiţi că aceia care au comis gluma asta proastă sunt copiii baronului Vilains, nu-i aşa? Atunci când împărăteasa doreşte să-i vorbească vreunuia dintre ei, îl convoacă prin efriţii ei. Acesta îl poate găsi pe oricare dintre ei în câteva secunde.

— Nu cred că Tara vrea *să le vorbească*, rânji Cal. După părerea mea, le rezervă un tratament mai... exotic!

— Nu ştiţi dacă sunt vinovaţi, i-o întoarse cu asprime Marianna. Şi şotia nu era cu adevărat răutăcioasă. De îndată ce vor fi aici, vom chema un Ghicitor şi vă veţi lămuri!

Tara dădu din cap. Nu era o ideea rea. Ce-i recomandase mătuşa ei? Să întoarcă de trei ori Şevaliera. Din inel ţâşni un fum roşiatic, care se condensă apoi, dând naştere unui efrit enorm.

— Stăpână! tună acesta. M-ai chemat! Ce pot să fac pentru tine? Să asasinez pe cineva? Să-l torturez? Să-l tai în bucăţele şi să-l pun la frigare?

Tara zâmbi nesigură. Şevaliera aceasta îi fusese oferită de împărăteasă. Speră din toată inima că efritul era un tip cu simţul umorului şi că nu acesta era genul de servicii pe care avea obiceiul să le facă mătuşii ei.

Spre deosebire de congenerii săi de mai mică importanţă, puternicul stăpân al efriţilor din al şaselea cerc purta pe cap o coroană de flăcări, încadrată de două coarne de mare efect. Ceea ce îi slujea drept păr era împletit într-o coadă care i se

odihnea pe umăr. Mâinile lui purpurii se terminau cu gheare lustruite cu grijă și puse în valoare de un uimitor lac auriu.

Ei asta, demonii începuseră de-acum să-și facă unghiile? Sensibil, efritul urmări privirea tinerei.

— E singura modalitate pe care am găsit-o pentru a evita să-mi rod unghiile, zâmbi el, lăsând să se vadă o dantură neagră. Cred că sunt pe cale de a lansa o nouă modă în Limburi. Bun, ce pot să fac pentru Alteța Voastră?

Tara se întrebă în treacăt, având în vedere starea dinților săi, dacă în Limburi existau dentiști.

— Să zicem că am... pierdut urma a două persoane. Aș vrea ca tu să le regăsești pentru mine.

— Pierdut? În loc de orice alt comentariu, efritul înălță o sprânceană galbenă. Cum îi cheamă?

— Jar și Mara. Nu le cunosc numele de familie.

— Hachequetril, preciză Marianna. Sunt două tinere făpturi omenești, niște copii. Niște micuți fără apărare. Să nu-i sperii.

— Nu întru totul inofensivi, rectifică Tara cu un aer sumbru. Fii ferm cu ei și cât se poate de precaut. Magia lor e... malițioasă.

Zâmbetul efritului se lăți.

— Malițiozitate față de un demon! se înveseli el. Delicios! Cum îi preferi, vii sau morți?

Tara se simți încercată de o ispită oribilă, dar o respinse cu tărie.

— Vii, te rog.

— Ești sigură? Bine. Ți-i aduc.

— Nu ne mai rămâne decât să așteptăm, concluzionă Marianna. Între timp, eu o să comand masa. Mă duc la bucătărie pentru supraveghere. De acum înainte, un om din gardă va

fi desemnat să guste fiecare fel de mâncare. Sunteţi de acord, Alteţa Voastră?

Pe când camerista se strecura afară din încăpere, uşa o anunţă pe Selena, însoţită de Medelus. Tara se încordă pe dată. Bănuielile ei în privinţa Înaltului Mag încă nu se risipiseră.

Acesta părea să se fi *scăldat* în respingătorul lui parfum. Tânăra inspiră adânc, înainte de a strănuta.

— O-la-la, exclamă Selena, ai răcit, scumpa mea! O să-l chem pe şaman, să te examineze.

— Hapciu! Haaapciu! Nu-i nevoie, nu-i nevoie, o să-mi treacă! Sunt alergică la Medelus, atâta tot!

Mama ei o scrută de parcă ar fi suspectat-o de un acces de nebunie.

— Eşti *alergică* la Medelus? Ce vrea să însemne asta?

— Hapciu! La naiba, mamă, spune-i să se dea înapoi!

Chipul lui Medelus se strâmbă de nemulţumire.

— Dar ce tot spune? întrebă el cu frumoasa lui voce gravă. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre o alergie faţă de o *persoană*! Dacă e o glumă, nu e una hazlie, Tara.

Ea îl săgetă cu ochii ei roşii, înlăcrimaţi şi furioşi. Fabrice îi întinse o batistă. Tânăra schiţă un surâs recunoscător la adresa prietenului ei, înainte ca un nou strănut răsunător să îl facă pe tânărul pământean să se retragă prudent la mare distanţă. Medelus se pregătea să se apropie de ea, neliniştit, când lui Moineau i se făcu milă de prietena ei şi îşi luă asupra-i sarcina de a mărturisi adevărul.

— O să-i sporiţi alergia, îi spuse ea magicianului. Nu la dumneavoastră e alergică, ci la apa dumneavoastră de toaletă.

Selena făcu ochii mari, apoi începu să chicotească.

— Hmmmm, e adevărat că ai forţat un pic nota, Brad. Chiar şi mie mi se pare puţin cam...

Înaltul Mag păli.

— Dar... bolborosi el, eu credeam, Selena, că-ţi place parfumul ăsta!

— Nu e un motiv să torni cu litrii, strănută Tara. Ieşiţi, fie-vă milă, înainte de a mă îmbolnăvi de-a binelea!

Foarte demn, Medelus se îndreptă spre uşă.

— O să fac un duş şi o să mă schimb, spuse el pe un ton înţepat. Data viitoare, Selena, fii drăguţă şi atrage-mi atenţia, în loc să mă laşi să o otrăvesc pe fiica ta!

Gărzile, care tresăriseră la aceste ultime cuvinte, îl observară, cu mâinile încleştate pe săbii. De îndată ce Medelus se îndepărtă, Selena invocă o briză care alungă în câteva clipe insidioasa mireasmă şi Tara, congestionată încă la faţă, putu să respire liber.

Selena se simţea stânjenită de faptul că fusese nevoită să-i mărturisească lui Medelus adevărul despre apa lui de toaletă, mai ales în faţa adolescenţilor. Luă deci un aer degajat, gen „să vorbim despre altceva". Dar uitase de Cal, care ignora total sensul cuvântului „tact".

În sfârşit, când lucrul acesta îi convenea.

— Îl iubiţi mult! o ironiză el. La naiba, de când vă sufocaţi doar pentru a-i face plăcere?

Selena ar fi trebuit să nu-l ia în seamă, dar nu se putu stăpâni:

— De fapt, mi-am aplicat un Antiodorus care îmi protejează fosele nazale de cincisprezece zile.

Se uitară unii la alţii, înainte de izbucni într-un râs nebun. Manitou îşi scutură vesel capul. Copiii ăştia erau incorigibili.

Deodată, uriaşul efrit se materializă în faţa lor. Cu chipul înnegurat, se înclină în faţa Tarei.

— De mii de ani sunt în slujba eminentei familii a Înaltului Mag Demiderus. De mii de ani, ajut şi...

— Lasă-mă să ghicesc, Mel, i-o reteză Tara, care nu reuşea să pronunţe în întregime numele efritului. Ai dat greş.

Efritul se arătă surprins.

— De unde ştiţi?

— Nu e greu. Eşti singur şi ai o figură îngrozitoare.

— Am căutat peste tot pe această planetă, m-am dus chiar şi-n Limburi: nimic! E ceva anormal, protestă efritul, copiii ăştia doi s-au volatilizat de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

— Un sorţ blestemat? murmură Fafnir, care, ca toţi piticii, se temea de magie, chiar dacă ea era una dintre puţinele surate ale ei care avea tot atâta putere cât o sorţitoare. Ce te împiedică să îi vezi?

Uriaşul efrit luă un aer gânditor.

— Există un sorţ de disimulare care s-ar putea să-i adăpostească. Dar cere, pentru a fi activat, o putere excepţională. Nu e ceva la îndemâna copiilor.

Cel puţin aşa spera el, pentru că dacă tinerele făpturi omeneşti începeau să deţină atâta putere, lucrul acesta nu era de natură să le facă efriţilor viaţa uşoară.

În ceea ce o priveşte, Tara reflecta.

— Şi dacă ar fi protejaţi de cineva mai puternic decât ei?

— Desigur. Dar cine ar vrea să ajute doi simpli ştrengari să se ascundă?

— Nu sunt chiar atât de *simpli*, sublinie Tara. De când se află aici au dat dovadă de o inventivitate şi de o răutate cât se

poate de subtile. Xaril a condus o anchetă asupra lor la Vilains, aş fi curioasă să cunosc rezultatele.

Aruncă o privire spre mama ei, care se gândea tot la Medelus şi adăugă, machiavelică:

— Mai cu seamă de când am fost atacaţi de viermi, apoi de nişte tentacule în sala de Consiliu în dimineaţa asta, şi era cât pe-aci să ne pierdem viaţa. Individul care a falsificat bulele de supraveghere şi mecanismele de protecţie trebuie să fie al naibii de puternic. Exact genul celui care poate să-i acopere în clipa de faţă.

Selena reacţionă imediat.

— Cum adică, *atacaţi*? exclamă ea, cu vocea pierzându-i-se la ultimul cuvânt.

Victorie. Punct câştigat. Tara 2, Medelus 0. Ştiind-o în pericol, Selena nu va mai voi s-o părăsească. Ea o ascultă atentă pe Moineau, care, alegându-şi cu grijă cuvintele, îi expunea evenimentele survenite în cursul dimineţii. La sfârşitul povestirii, ochii Selenei erau două lacuri ale groazei. Îşi luă fata în braţe şi o strânse foarte tare.

— Nu eram lângă tine să te apăr, îşi reproşă ea, zguduită. Eram la Selenda, la elfi, cu Brad. Pe toţi zeii, ai fi putut să mori, în timp ce eu mă zbenguiam!

— E-n ordine, zâmbi Tara, desfăcându-se din strânsoare, ca să poată respira din nou. Fafnir a spintecat cu vitejie tot ce s-a apropiat de noi. Cel care a montat capcanele astea nu era chiar atât de grozav. Nu te nelinişti, mamă, prietenii mei ştiu să mă apere!

— Rămân cu tine până când îl vom găsi pe cel care a încercat să te omoare, declară cu tărie mama ei, încă bulversată.

Atunci când Marianna se întoarse, aducând o mulţime de gustări, nu se opuse ca Selena să se instaleze şi ea în apartamentele imperiale. Porunci să fie găzduită într-o încăpere cu pereţii tapetaţi cu o ţesătură de culoarea caisei. Cuvertura patului cu baldachin asortat era brodată cu fir de aur, iar motivele erau desprinse din emblema Omois-ului. Ferestrele dădeau spre grădină, de cealaltă parte a camerei Tarei, pentru că apartamentele împărătesei se întindeau pe tot etajul. Selena era mulţumită. Dacă ar fi încercat cineva să-i atace fiica, putea reacţiona în câteva secunde.

La întoarcerea de la abluţiunile lui, Medelus fu primit de o Selena distrată, şocată încă de spusele fiicei sale. Cu vocea tremurând, ea îi povesti Înaltului Mag despre agresiunea viermilor, precum şi despre aceea din sala de Consiliu. Acesta nu manifestă nicio emoţie, ca şi cum ceea ce auzea nu îl surprindea deloc. Bănuielile Tarei se transformară într-o cvasicertitudine. Candidă, ea remarcă:

— Mama ne-a spus că eraţi împreună la elfi. Ce noroc că aţi putut să vă petreceţi întreaga dimineaţă împreună!

Medelus încruntă din sprâncene.

— Da şi nu, răspunse el, a trebuit să mă ocup de mlădiţele Uriaşului de Oţel pe care le roade o ciupercă şi, împreună cu şamanul elfilor, am conceput un tratament în acest sens. A trebuit deci să fac curse tur-retur între Selenda, patria elfilor, şi Tingapour. Din păcate, n-a fost chiar un voiaj de agrement.

Ah! Medelus nu putea, aşadar, răspunde de modul în care îşi petrecuse timpul pe parcursul atacului viermilor. Manitou ghici ce se petrecea în mintea strănepoatei sale, fără să creadă, totuşi, în culpabilitatea Înaltului Mag.

Acesta bătu în retragere, după ce aruncă o ultimă privire de regret spre Selena. Ea îl lăsă să plece fără să remarce schimbul de priviri dintre adolescenţi şi câine. Marianna activă sistemul de protecţie nocturn şi copiii se pregătiră de culcare, băieţii într-una dintre băi, fetele în cealaltă. Vorbind în gol, Tara îl preveni amical pe Zinvizibil că, dacă îi trecea prin cap să-şi bage doar vârful botului în încăperea în care îşi făceau ele toaleta, avea să-l transforme în sac de box. Mesajul fu recepţionat, căci enorma şopârlă se lăsă zărită cum se îndepărta grăbită de locul primejdios.

Dacă, în ceea ce le priveşte pe Tara şi Moineau, cămăşile lor de noapte erau cât se poate de convenţionale, lungi şi albe, cea a lui Fafnir, din piele roşie, era atât de scurtă, încât o purta peste un şort uşor. Pitica, la fel de lată pe cât era de înaltă, era o apariţie spectaculoasă, demnă de văzut. Numărul mare de arme, diverse şi variate, pe care le alinie pe, dedesubt şi lângă patul ei le obligă pe cele două să facă un lung ocol pentru a nu se pomeni cu picioarele ciopârţite.

După o lungă perioadă „pyjama commando", Cal îşi schimbase stilul şi adoptase lookul „Ninja". Noua lui toaletă de noapte era un chimono confecţionat dintr-o ţesătură neagră, fluidă, care îl făcea invizibil în întuneric. La urma urmei, prietenul ei era acolo pentru a o proteja, aşa că Tara se abţinu de la orice comentariu ironic.

Instalaţi confortabil în paturile lor, stătură o vreme la taclale. Moineau şi Robin, versaţi în ale politicii, socoteau că atacul din deşert o viza pe moştenitoarea imperiului, şi nu personal pe Tara. Fafnir nu avea o părere personală. Înarmată cu securea ei, aştepta să-i fie desemnată ţinta. Până acum, se distrase

destul de bine. Manitou se ruga ca strănepoata lui să nu păţească nimic.

Tara nu avea nicio îndoială: Medelus era vinovat. Nu voia ca între el şi Selena să existe vreun obstacol, or, o fată de paisprezece ani era unul cât se poate de important. Pe Pământ văzuse destule filme cu psihopaţi de genul ăsta! Cu toţii drăguţi în aparenţă şi, pleosc!, îţi înfigeau un cuţit în spate pentru că nu apreciau aparatul tău dentar, nasul tău, forma urechilor tale... sau umorul tău.

Când Marianna veni să le ureze noapte bună, Tara îi remarcă aerul îngrijorat: pe fruntea de obicei netedă erau săpate nişte cute adânci.

— Pari preocupată, Marianna... chiar neliniştită... Ai primit vreo veste de la împărăteasă?

— Trebuia să mă cheme pentru a o informa despre situaţia de la Palat şi pentru a-mi da veşti... şi n-a făcut-o.

Tara ezită o clipă, apoi îşi luă Piatra Vie.

— O să încerc să intru în legătură cu ea.

— Nu! A spus că, în felul ăsta, ar putea fi reperaţi.

— Şi ce dacă, trebuie să ne asumăm riscul, nu se lăsă Tara. Piatră Vie?

— *Drăgălaşă* Tara?

Evident, Tara ţinea mult la strania entitate care devenise prietena ei.

— Ai putea să mă pui în legătură cu împărăteasa?

Piatra Vie se supuse şi, în mai puţin de o secundă, Lisbeth apăru, cu chipul preocupat şi murdar, în haloul creat de Piatră.

— Tara! exclamă ea, atunci când îşi recunoscu nepoata. De ce mă chemi?

— Eram neliniştiţi, îi explică nepoata ei. Trebuia s-o contactezi pe Marianna.

— Am uitat, recunoscu împărăteasa, frecându-şi pleoapele. Magicienii ăştia or să mă facă să-mi pierd minţile. Avem deja o întârziere de trei ore, pentru că unuia dintre ei i s-a făcut rău, pentru că au obosit să piloteze covoare şi pentru că draco-tiranozaurii îi bagă în sperieţi.

Luciri de oţel treceau prin ochii tinerei femei.

— Ei bine, te lăsăm, spuse Tara foarte repede. Curaj!

— Mulţumesc. Nu încercaţi să mă mai contactaţi, o s-o fac eu. Nu vreau ca fluxurile magice ale globurilor de cristal să-i alerteze pe inamicii noştri.

Şi puse capăt legăturii.

— O-la-la! exclamă Manitou. Nu pare să fie prea bine dispusă! Vom avea fără îndoială alte informaţii mâine-dimineaţă. Vor ajunge la Magister în două, trei ore, dacă reuşesc să străbată pădurea fără să mai piardă timp de acum înainte. Hai! Nu vă faceţi griji.

Marianna se strădui să zâmbească. Scurta convorbire cu împărăteasa nu avusese deloc darul s-o liniştească.

— Aveţi, desigur, dreptate, îl aprobă ea fără să pară prea convinsă. Vă doresc o noapte liniştită şi vise plăcute.

— Şi ţie la fel, Marianna.

Luminile se micşorară, saltelele şi pernele se făcură moi, proaspăta briză parfumată sufla blând şi tinerii se lăsară cuprinşi de somn unul după altul. Tara se mai răsuci câteva clipe în culcuş, după care se cufundă într-o plăcută amorţeală.

Crezu că percepe un soi de strigăt sugrumat, dar totul era liniştit în încăpere. Uşa se deschise discret, nu era decât unul

dintre prietenii ei care se întorcea în pat, dar în întuneric nu putu discerne care dintre ei. Foşnete de cearşaf ajunseră până la ea, după care liniştea se aşternu din nou, punctată de sforăiturile lui Manitou.

Uşa se redeschise şi de această dată Tara se smulse din somnolenţă. O rază de lună lumină pletele lui Moineau, care ţinea ceva în mână. Tânăra aşeză cu grijă obiectul în sertarul noptierei ei, înainte de a se strecura în pat. Unde se duceau oare prietenii ei şi de ce?

Se întinse din nou, cuprinsă de o toropeală irezistibilă, şi dormea adânc atunci când micul demon ţâşni pe jumătate în fruntea ei.

— Pe colţii cariaţi ai lui Gelisor, nu voi reuşi niciodată s-o fac să rostească blestemata aia de frază! se înfurie el. Patronul îndrugă verzi şi uscate! Fă-o să-i ucidă pe imperator şi pe împărăteasă, fă-o să ordone să fie executaţi! Şi cum să reuşesc? Bun, să vedem puţin ce are în cap.

Prin atingeri uşoare, demonul trimise coşmare în capul Tarei. Împărăteasa, apoi imperatorul transformându-se în nişte monştri băloşi o făcură să zâmbească. La apariţia lui Magister, duşmanul ei, se încordă. Interesant...

Tara îi văzu pe Sangravi utilizând magia malefică, capturându-i pe împărăteasă şi pe imperator şi luându-le locul. Se văzu primind la Tingapour, sub înfăţişarea celor doi suverani, nişte demoni înfricoşători care se pregăteau să o...

În visul ei, strigă:

— Nu, nu! Nu sunt împărăteasa şi imperatorul... ucideţi-i, ucideţi-i!

Demonul fusese abil. Cuvintele acestea nu au fost rostite doar în vis. Înfăşurată în aşternutul ei, Tara le murmură, atât de încet, încât ar fi fost de neauzit pentru oricine, cu excepţia unui anume efrit.

Acesta se ţinea pe aproape. Şevaliera imperială aşezată pe noptieră se aprinse şi Meludenrifachiralivandir apăru.

— M-ai chemat, stăpână? şopti el.

Nimeni dintre cei aflaţi în încăpere nu se clinti.

Demonul făcu în aşa fel încât acesta să primească instrucţiuni şi capul moştenitoarei să se clatine.

— Să îi ucid pe împărat şi pe împărăteasă? Dorinţele tale sunt ordine pentru mine, o, moştenitoare a acestei împărăţii! Ascult, mă supun şi...

— Apropo de supunere, rosti o voce subţire, acum pot să plec?

Micul demon roşu se înclina în faţa demoniacului său superior.

Răspunsul lui Mel fu fără echivoc:

— Bineînţeles că nu. Ai făcut treabă bună, dar prefer să te păstrez acolo unde te afli, în caz de nevoie. Rămâi şi, mai ales, nu fă nimic până nu te convoc eu.

— Dar... protestă demonul.

Mel duse o mână la ureche şi mormăi:

— Mi s-a părut că am auzit un „dar"?

Micul demon nu avea nevoie de mai mult. Se ghemui şi plonjă din nou în capul Tarei.

— Înainte de a acţiona, spuse Mel, să vedem un pic dacă împărăteasa este izolată. N-am chef să ajungă până la noua noastră aliată.

Cu o lovitură de gheară, își crestă brațul și sângele începu să țâșnească, verde. Făcu un gest în gol, ca și cum ar fi stropit ceva, și în fața lui se formă o perdea fină de limfă. Pe acest ecran apăru armata împărătesei în toată măreția ei, gata de luptă. Trebuia să acționeze rapid. Sorțul lui nu avea să funcționeze dacă fluidul vital înceta să curgă. Dar împărăteasa era departe de a fi singură, așa că nu era deloc momentul potrivit. Apăsă pe rană și imaginile dispărură. Avea în față ocazia pe care o aștepta de secole, așa că o oră în plus sau în minus nu mai conta.

Lui Mel i se ivi pe buze un zâmbet rău. Un vânt brusc mișcă perdelele și efritul se retrase.

Dimineața, Tara fu deșteptată de un trosnet ușor. Deschise un ochi adormit, privi o clipă fără să înțeleagă, apoi urlă. Camera lor era cuprinsă de flăcări!

Ridicându-se dintr-o săritură, împrăștie hainele pe care i le întindea valetul de lemn. Înșfăcă Piatra Vie ce se afla la căpătâiul ei și invocă un Ondus. Meșa ei albă pârâi sub afluxul magiei.

— *Putere tu vrei?* cântă Piatra în mintea ei. *Putere îți dau.*

Forțele lor conjugate chemară magia. Din păcate, Piatra avea tendința să exagereze. Provocară nu doar o simplă furtună, ci o furtună înfricoșătoare. Un uragan. Țâșnind din toate părțile, apa inundă încăperea. Galant de-abia dacă mai avu timp să-și ia zborul. Alertați de țipătul ei, prietenii săi săriră din așternuturi înainte de a fi măturați de valuri. Blondin și Manitou înotară spre paturi și săriră pe ele, în vreme ce Barune, din care nu se mai vedea decât trompa, era urcat de Fabrice pe propria lui somieră, care începu să scârțâie. Buimăciți, uzi până la piele, se ridicară pentru a sări în ajutorul Tarei.

Indiferente la această desfăşurare de magie, flăcările continuau să danseze vesele pe pereţi. Cu prudenţă, Tara apropie o mână. Focul era atât de real, încât avea impresia că mâna urma să se prăjească; nu exista, totuşi, nicio degajare de căldură. Brusc, înţelese şi se simţi cuprinsă de o furie năprasnică. Puterea ei se intensifică, mătură gândirea ei conştientă, iar răcnetul ei făcu să tremure zidurile Palatului.

Jumătate din oraş simţi deflagraţia. Prietenii ei plutiră până la paturi şi se agăţară de ele, aşteptând sfârşitul catastrofei. După câteva minute de groază, în care se întrebară dacă lustra enormă din cameră, care se ţinea cu disperare de plafon, avea sau nu să cadă peste ei, Cal îndrăzni să arunce o privire spre Tara. Aceasta, udă leoarcă, tremura de furie. Magia ei era atât de puternică, încât îi lumina întreg corpul, ceea ce Cal nu mai văzuse niciodată până atunci. Lumina nu provenea din Piatra Vie, căci tânăra o aşezase pe noptieră.

Dintr-o singură smucitură, Tara îşi suflecă mânecile cămăşii de noapte, care i se lipise de trup, şi îşi ridică pumnii spre boltă. În ochi i se aprinseră sclipiri albăstrui şi, înălţându-se ca o săgeată, domină ceea ce devenise o piscină. Cal, care cunoştea acest simptom, îşi încleştă dinţii.

— Ţineţi-vă bine! urlă el.

— Sechus! urlă Tara.

Un vânt teribil, cald şi uscat, ţâşni ca o tornadă în toată încăperea. Moineau se transformă, îi înşfăcă pe Manitou şi pe Blondin, şi atunci când somiera începu să-şi ia zborul, lansă o incantaţie care o fixă la sol. Trebuia totuşi, să-şi utilizeze întreaga forţă pentru a o ţine pe loc. Fafnir se agăţă de o coloană,

îmbrățișând-o cât putea de strâns și hotărâtă să nu-i dea drumul cu niciun preț, iar piatra gemu sub incredibila presiune.

Spre marea surprindere a lui Robin, Fabrice, ale cărui incantații nu erau de obicei foarte puternice, reuși să creeze o sferă de protecție rigidă pe care o ancoră de perete. Cu toate acestea, Barune și Robin tresăreau de fiecare dată când mobilele aruncate de colo-colo se izbeau de apărătoarea lor. Din fericire, magia lui Fabrice era solidă și Robin nu fu nevoit să o susțină. Dar nu era deloc ușor, căci, dintr-un motiv misterios, Barune refuza să rămână lângă Fabrice și încerca disperat să părăsească adăpostul.

Suspendat de lustră, Galant scoase un nechezat de protest. Lampa, mută, nu putea urla, dar, dacă ar fi avut coarde vocale, nu s-ar fi lăsat rugată.

Într-un interval de timp incredibil de scurt, apa se condensă într-un nor gros pe care vântul îl împinse afară. Zânele scoaseră strigăte de protest atunci când se revărsă în trombă peste grădină.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, totul conteni. Lumina care o scălda pe Tara se risipi în sfârșit. Tânăra se așeză în mijlocul camerei devastate.

Flăcările care se regrupaseră lăsară să se zărească un mesaj pe perete. Moștenitoarea, cu ochii scânteind de mânie, putu citi atunci:

„La Mulți Ani, Tara! Jar și Mara".

Apoi, inscripția se șterse.

Fafnir, care șuiera și pufnea ca să-și scoată apa din nas și din urechi, mormăi:

— Pe securea mamei mele, Tara, ce-a fost cu focul ăsta?

— O glumă, scrâşni din dinţi Tara.

Prietenii ei o priviră stupefiaţi. Apoi, Fafnir, a cărei calitate principală nu era nicidecum calmul, încruntă din sprâncene şi explodă:

— Vrei să spui că ne-ai făcut o farsă?

— Nu eu, bombăni ea. Jar şi Mara, din nou. Îmi pare rău. Cu siguranţă că nu prevăzuseră că veţi fi şi voi aici.

Fafnir interpretase greşit răspunsul Tarei. Cum piticii nu au obiceiul să se scuze, ea se mulţumi să-şi încline capul într-un mic salut.

— Cred că lui Barune i s-a făcut rău, zise neliniştit Fabrice, aplecat peste Familiarul lui.

Palid, cu ochii închişi, mamutul tremura şi gemea.

— Am încercat un Reparus, dar n-a avut niciun efect, adăugă Fabrice, foarte repede. O să-l duc la infirmerie.

Îi aplică un Levitus animalului şi ieşi în grabă. Ceilalţi schimbară o privire îngrijorată. Legăturile dintre un sorţitor şi Familiarul său erau atât de puternice, încât cu toţii îi înţelegeau spaima.

Mobilele încercau să îşi vină în fine şi îşi reluau poziţia iniţială, iar adolescenţii rătăceau prin încăpere consternaţi de pagube. Moineau rămase nemişcată în faţa unei oglinzi. Contemplând dezordinea ţinutei sale de noapte răvăşite de uragan, se simţi străbătută de un fior, tuşi uşor, îşi duse mâna la gât şi anunţă:

— Cred că am răcit.

Îşi înfăşură repede gâtul într-un fular înainte de a mai tuşi de două, trei ori. Întorcându-se de la infirmerie fără Barune, pe care şamanul preferase să-l ţină sub observaţie, Fabrice remarcă

fularul care ascundea gâtul lui Moineau, dar nu făcu niciun comentariu. Ea îi aruncă o privire sfidătoare. Ceilalţi nu le acordară atenţie, prea ocupaţi să-şi pună lucrurile în ordine.

Marianna apăru în pragul uşii.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Din nou blestemata de magie, bodogăni Fafnir. Cineva a făcut-o pe Tara să creadă că a izbucnit un incendiu în cameră şi ea vrut să stingă focul.

— Vreţi să spuneţi, un foc de artificii? se miră Marianna. Aşa sărbătorim noi cea de-a doua zi a aniversării împărătesei. Cum Tara e moştenitoarea noastră imperială, şi pentru ea facem acelaşi lucru.

Fafnir îşi bulbucă ochii ei verzi:

— A fost vorba de un incendiu în toată regula.

— Nu înţeleg...

— O vatră de jar, o văpaie, preciză Cal, ironic. Ştii, drăgălaşele flăcări galbene şi roşii, dogoarea, fumul...

— Cei vinovaţi de această glumă stupidă şi-au semnat isprava, observă Tara pe un ton aspru. Au inscripţionat „La mulţi ani din partea lui Jar şi a Marei", chiar aici. Cu ajutorul magiei, cred că am putea face să reapară mesajul. Ştii cum să procedezi?

Prefera ca Marianna să se ocupe de lucrul acesta, căci ea era atât de furioasă, încât se simţea capabilă să pună camera pe orbită dintr-un singur bobârnac. Dar atunci când Marianna se opri în faţa peretelui, fu întâmpinată de o jerbă de stele multicolore şi de magnifice focuri de Bengal.

— Exact ce spuneam! exclamă ea, uşurată. Sunt focuri de artificii!

— Era altceva, protestă Tara. Am crezut că arde camera. Aceşti tică... puştii ăştia infecţi au transformat sorţul!

Marianna, care n-o mai asculta, ridică din umeri şi se apucă să facă ordine în încăpere cu o mână expertă. Îi întinse Tarei un halat, pe care aceasta îl luă agasată şi se înveli cu el, ignorând evidenta nemulţumire a Schimbătoarei. Nu era cazul să dea în vileag existenţa armei sale secrete.

— La naiba! Şi ceilalţi au văzut acelaşi lucru ca şi mine! bombăni ea, prinzându-şi furioasă cordonul.

— Da, erau chiar flăcări, confirmă Cal, şi era chiar apă. Hectolitri de apă! Ştii, Tara, n-o să-i lăsăm pe mucoşii ăştia să-ţi otrăvească viaţa. Am şi eu fraţi şi surori mai mici şi, crede-mă, nu e uşor cu ei!

— Vrei să spui că nu e uşor *pentru ei* să aibă un frate ca tine? îl ironiză Moineau.

— Foarte nostim! exclamă micul hoţ.

Marianna părea a se fi întristat. Sensibilă, Moineau băgă de seamă.

— E ceva ce vă frământă, doamnă Marianna?

— E vorba despre împărăteasă, mărturisi neliniştită camerista. N-a dat niciun semn. Am încercat să iau legătura cu ea, în ciuda interdicţiei. Dar e cu neputinţă. Nici ea, nici vreunul dintre ei, nici generalul, nici împăratul, nimeni nu e de găsit.

— O să încerc şi eu, decise Tara înşfăcând Piatra Vie.

O voce catifelată se înălţă din globul luminos:

— *Numărul pe care l-aţi apelat este provizoriu întrerupt sau nu se află într-o zonă acoperită de legăturile magice. Vă rugăm să vă reînnoiţi apelul ulterior.*

Marianna îşi muşcă buzele.

— Este tot ceea ce obţin de azi-dimineaţă. Împărăteasa a specificat că nu trebuie să o apelăm, dar... nu m-am putut abţine, eram prea neliniştită. Iar acum e un fel de blocadă în jurul globului ei de cristal!

— Probabil că sunt pe cale să cucerească fortăreaţa lui Magister. E normal să nu răspundă, o linişti Manitou. Calmează-te, sunt sigur că într-o oră, două vom avea veşti de la ea şi îi vom sărbători victoria.

— Până atunci, mama mi-a spus că va lua micul dejun cu noi, şi încă n-a ajuns aici. Marianna, poţi să te duci să o anunţi, te rog?

— Imediat, răspunse camerista, fericită să aibă ceva de făcut.

Felurile de mâncare sosiră şi se aşezară pe masă. Fafnir şi Manitou, cărora le era foame, începură, fără să mai aştepte, să înfulece cornuri, ciocolată caldă şi brioşe din care picurau dulceaţa şi mierea. În ceea ce îl priveşte, Robin se ocupă de ţinuta lui, ca şi Tara, care se lăsă îmbrăcată de Schimbătoare. După câteva minute bune de aşteptare, puţin uimiţi, schimbară o privire.

— E ciudat, spuse Tara încruntând din sprâncene. Ce-or fi făcând?

Ezită, nehotărâtă, după care se ridică.

— Mă duc să văd ce se întâmplă.

Galant scoase un uşor nechezat şi se ridică în zbor. Robin sări şi el în picioare.

— Vin şi eu cu tine!

Atunci când ieşiră, Grr'ul, care se postase în faţa uşii, schiţă gestul de a-i urma.

— Nu, hotărî Tara. N-am nevoie de tine. Mă duc doar până la apartamentul mamei. Rămâi aici, nu e niciun pericol.

Femeia-trol îşi încruntă fruntea cu un aer dubitativ, dar se supuse mormăind ceva foarte încet. Să fii garda de corp a Tarei nu era un lucru uşor!

Camera Selenei se afla în partea cealaltă a grădinii interioare. După ce îi dădură ocol, cei doi tineri se opriră în faţa uşii.

— Ei, nu ştiu dacă e sau nu îmbrăcată, spuse Tara. Te-ar deranja dacă ai aştepta aici?

— Bineînţeles că nu, o asigură el.

— Mersi, Robin.

Depuse o sărutare uşoară pe obrazul semielfului, care, surprins, se înroşi, apoi păli, apoi se înroşi din nou, pe scurt, începu să clipească precum un foc de semnalizare. Tara intră în cameră puţin încordată. Spre mare ei surprindere, încăperea era goală. Îi dădu ocol. Nici urmă de mama ei sau de Marianna.

Ridică vocea:

— Robin, poţi să vii, nu e nimeni!

Semielful o auzi şi tresări. Între timp, luase o hotărâre gravă. Nu putea să continue să se perpelească tânjind după Tara fără să ştie ce sentimente nutreşte tânăra pentru el. Ezită o clipă în faţa uşii.

Era ceea ce avea să o piardă pe Tara. Fata se aşezase într-un fotoliu, să reflecteze la ce are de făcut, în faţa ferestrei, cu Galant lângă ea, când, ţâşnind din exterior, raza magică o izbi din plin. Atunci când descoperi cine o lansa, fu atât de deconcertată, încât rămase paralizată de stupoare.

Nu avu vreme să strige. Schimbătoarea gemu, dar nu putu s-o protejeze de valul puternic. Tânăra se cabră sub focul negru

care o devora. Galant primi şocul în plin şi se prăbuşi, o mică grămadă de pene. Piatra Vie emise o ultimă scânteiere şi lumina ei se stinse.

Atunci când Robin pătrunse în încăpere, văzu un capăt al robei Tarei în fotoliul care era întors cu spatele, şi pe pegasul ei aţipit alături. Perfect, în felul ăsta putea să-i vorbească fără să aibă de înfruntat superbii ei ochi bleumarin care îl făceau să amuţească.

— Hmmm, îşi drese el glasul. Tara! Aş vrea să mă asculţi fără să mă întrerupi.

Fotoliul nu se clinti.

— Nu ştiu... nu ştiu cum se petrec lucrurile pe planeta ta, atunci când un băiat e îndrăgostit, dar la noi, la elfi... e o treabă foarte serioasă. Căci, vezi tu, noi nu suntem ca voi...

Se opri. Ce imbecil! Bineînţeles că erau diferiţi! Începuse prost. Dar cum să-i mărturisească Tarei dragostea lui, fără ca ea să nu-şi bată joc de el? Sau fără s-o ia la sănătoasa?

— Adevărul e că sunt foarte puţine femei-elf, reluă el curajos, de aceea competiţia e dură... în fine, nu spun că nimeni nu mă vrea şi că mă reped asupra ta, nu, nu, nici vorbă. Acum, de când sunt un erou, am mare succes la fete.

În momentul când cuvintele îi ieşiră din gură, îi veni să îşi dea o palmă. Dar ce baliverne îndruga! Nu ştia dacă tăcerea prietenei lui arăta că aceasta era binevoitoare sau stupefiată, dar simţea că, lucru neobişnuit, transpira puternic. Aceasta era moştenirea umană de care s-ar fi lipsit bucuros. Niciun elf nu transpira. La naiba, cât era de greu!

— Nu, uită ceea ce ţi-am spus adineauri. Fetele nu-mi sar de gât, ba da, o fac, dar nu mă interesează. Asta încerc să-ţi spun,

Tara, că m-am îndrăgostit de tine. Şi că mi-ar plăcea să te gândeşti la posibilitatea de a deveni prietena mea. Ştiu că între noi există o diferenţă de vârstă. Tu ai doar paisprezece ani, iar eu am şaptesprezece, dar asta nu e foarte important pentru mine. Tu eşti cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, cea mai nostimă fată pe care am întâlnit-o vreodată, nostimă în sensul de amuzantă, bineînţeles! Plină de umor, nu stranie, în sensul de bizară... De când ai intrat în viaţa mea, inima mea bate doar pentru tine.

O linişte cumplită continua să fie singurul răspuns la discursul lui. Deodată, i se păru că distinge un fel de... de sforăit! Intră în panică. Declaraţia lui fusese atât de mediocră, încât reuşise să o adoarmă pe aleasa inimii sale!

— Tara! Tara! Mă auzi?

Cum fata tot nu se mişca, Robin, făcându-şi curaj, se decise să-şi înfrunte destinul. Traversă încăperea şi se opri în faţa ei.

Mai întâi, crezu că nu vede bine. Vedea o robă, roba Tarei. Şi ceva care se agita în mijlocul ei. Uluit, făcu să alunece ţesătura şi descoperi ochii albaştri ai unui bebeluş încântător!

CAPITOLUL XVIII

Micșorată!

Bebeluşul îl fixă pe Robin cu privirea lui bleumarin, apoi înşfăcă una dintre lungile meşe argintii ale elfului şi trase cu mare plăcere de ea.

Tânărul, buimăcit, îi desprinse mânuţa cu delicateţe înainte de a fi scalpat, apoi, înnebunit, strigă:

—Tara, dacă asta e o glumă, nu-i deloc una bună! Răspunde-mi!

Bebeluşul făcu câteva balonaşe de salivă înainte de a se interesa de piciorul lui, pe care încercă energic să şi-l vâre în gură. Urechile lui minuscule erau împodobite cu cercei. Lui Robin i se strânse inima. Îi cunoştea foarte bine, pentru că îi oferise în ajun Tarei unul dintre ei! Dar bijuteria pe care o purta sugarul era într-adevăr Klik-ul Tarei şi Robin încetă să se agite pentru a prinde mica siluetă care se materializa în faţa lui. Robin recunoscu, consternat, şevaliera imperială care se miniaturizase automat pentru a se adapta mâinii micuţe. Piatra Vie, pe care o zări alături, ciudat de mată, sfârşi prin a-l convinge.

Se albi la faţă, îşi dezactivă Klik-ul şi se aplecă deasupra copilului.

— Tara? şopti el, nesigur.

— Bulbulbul! îşi umplu guriţa de băşicuţe pruncul, nemulţumit că silueta caraghioasă dispăruse.

Simţind că i se moaie picioarele, semielful se lăsă să cadă în fotoliul care se ivi dintr-odată în spatele lui.

— Pe strămoşii meu, şopti el, v-au întinerit! Pe amândouă! Ce catastrofă! Sări din fotoliu şi strigă:

— S'sset! Apari imediat!

Şopârla cu dinţi otrăviţi se materializă foarte aproape de el, făcându-l să tresară.

— S'sset, povesteşte-mi tot ce-ai văzut şi-ai auzit!

Aparatul de înregistrare viu dădu din cap.

— O rază, venită de afară. S'sset prea lângă Tara, atins de marginea razei şi doborât. S'sset nu văzut nimic după aceea! S'sset va sta de acum înainte mai departe de Tara!

După această răbufnire indignată, uriaşa şopârlă dispăru.

Robin clătină din cap. Nu era foarte eficace arma secretă.

— Ce să fac? gemu el, disperat. Rămâi aici, mă duc să-i caut pe ceilalţi.

Alergă ca un nebun spre uşă, se opri brusc şi se întoarse imediat din drum.

— S-ar putea să cazi sau s-ar putea să te răpească cineva, acum când ai doar... câteva luni. Vino cu mine!

Docil, bebeluşul îşi întinse braţele spre el. Robin încercă să-i confecţioneze un soi de scutec. Brusc, un zgomot îl puse în alertă. Nu era decât Galant, care se trezea. Scutură din cap şi îşi agită aripile, de parcă n-ar fi ştiut să se folosească de ele, şi

scoase un mic nechezat furios când membrele i se încurcară şi se pomeni cu nările în covor. Rămase astfel, incapabil să se ridice, până când Robin îi veni în ajutor. Părea incredibil de neexperimentat! Robin înţelese: raza îl întinerise şi pe pegas.

Îl luă sub celălalt braţ, îndesă Piatra în scutec, apoi ieşi cu aerul cel mai firesc din încăpere. Pentru a ajunge mai repede, trecu prin grădină, şi cele două gărzi înţepeniră când tânărul le trecu ca o rachetă pe sub nas. Surprinderea lor trecu de la „interes" la „suspiciune", atunci când văzură un prunc adresându-le un zâmbet ştirb peste umărul semielfului. Şi un bebeluş pegas scoţând limba la ei!

Dar, până să se dezmeticească şi să reacţioneze, Robin era departe. Intrase în apartament ca o bombă. Gâfâia, aproape că îşi pierduse respiraţia, aşa că încercă să fie cât mai elocvent fără să scoată un sunet. Puse jos tânărul pegas, care începu imediat să viziteze încăperea, clătinându-se pe picioare, apoi deschise pachetul pe care-l făcuse din roba Tarei şi arătă spre bebeluş.

— Ohhh, ce bebeluş drăgălaş! gânguri Moineau. Dar, Robin, ce faci cu copilaşul ăsta?

Fafnir, mută, se mărgini să cerceteze cu atenţie bebeluşul, după care îşi îndreptă privirile spre Robin.

Cal se apropie, presimţind o bună ocazie de a-şi exercita umorul.

— Da, spune-ne dar şi nouă de unde te-ai pricopsit cu sugarul ăsta, Robin, zâmbi el cu un aer feroce care îl făcu să semene cu vulpoiul lui. E al tău?

— Cal! îl bombăni Moineau iritată.

— Ce-am spus? Deci, Robin?

Semielful avea impresia că îi luaseră foc plămânii:

— ...Ta-ra!

— Poftim? exclamă Fabrice, buimăcit. Vrei să spui că e al Tarei? Te-ai ţicnit de tot, bătrâne.

— Bebeluşul *este* Tara!

— Ce tot îndrugi acolo? spuse Cal, neîncrezător. Ascultă, vorbeşte limpede, pentru că informaţiile tale nu sunt clare-clare!

— Cineva i-a făcut Tarei un farmec, şuieră semielful. Un fel de întinerire! Galant, de asemenea, a dat şi el înapoi cu mai mulţi ani! Iar Piatra nu mai emite lumină!

Manitou se ridică pe labele din spate, să vadă mai bine, apoi îşi increţi botul.

— Pe Demiderus, şopti el, reluându-şi poziţia de patruped, ai dreptate. E chiar ea, la câteva luni! I-au dat deja dinţii.

Robin îl privi intrigat. Ce importanţă aveau dinţii?

— Tara a fost insuportabilă pe toată perioada în care i-au ieşit, explică străbunicul ei.

Fabrice înălţă ochii spre cer, imitat de Robin.

— Asta-i cea mai mică dintre grijile noastre, spuse sumbru tânărul Pământean. S-o protejăm pe Tara e un lucru, să ne ocupăm de un bebeluş e cu totul altă treabă. Nu mai deţine puteri magice, presupun.

Robin examină mica făptură, care întoarse spre el o privire proaspătă şi incertă.

— Habar n-am! În mod normal, darul magiei se manifestă mai târziu.

— Dar Tara nu e o fetiţă oarecare, observă Cal cu o oarecare teamă. Vă închipuiţi ce dezastru ar fi dacă acest bebeluş ar avea puterile dezvoltate de Tara în ultimii ani?

O tăcere consternată îi punctă remarca.

— Nu știm lucrul ăsta, tranșă Robin dilema. Până atunci, să încercăm să vedem dacă Schimbătoarea e operațională sau a întinerit ca și stăpâna ei. Schimbătoareo! Dă-i un scutec, o brasieră și niște papucei stăpânei tale!

Din fericire, entitatea magică nu suferise nicio stricăciune. Cu excepția Klik-ului, pe care Robin îl scosese mai înainte, de teamă ca bebelușul să nu se rănească, roba și bijuteriile fură înlocuite cu o cămășuță fără mâneci, roz, cu bretele albe, și cu o pereche de papucei asortați.

Moineau îi aruncă o privire admirativă lui Robin.

— Ia te uită! Ai cerut exact ce trebuie! Cum de știi toate astea despre bebeluși?

Semielful roși.

— Elfii sunt *marsupiali*, explică el. Femeile noastre poartă copiii, dar, de la nașterea lor, bebelușii sunt transportați de tații lor într-un buzunar special. Acesta apare atunci când tovarășa noastră de viață este însărcinată și dispare apoi, ca și sfârcurile care livrează un adaos de lapte matern. Am dezvoltat acest sistem întrucât, înainte de ne așeza în Selenda, eram un popor nomad. Toți elfii masculi știu să aibă grijă de copiii mici! Și un semielf ca mine, desigur.

— Cu atât mai bine! exclamă Cal, care luase un aer dezgustat când descoperise că prietenul lui poate avea *sfârcuri*. Pentru că nu trebuie să contați pe mine să mă ocup de sugar! Vei juca de minune rolul de tată, bătrâne.

— Doar n-o s-o lăsăm așa! tună semielful, disperat. Ce apartament i-a fost atribuit Maestrului Chem?

— N-avem decât să întrebăm un efrit, răspunse Fabrice.

Ceea ce şi făcură. Dragonul nu se afla în apartamentul său, ci la terme. Împreună cu Charm.

— Să mergem acolo imediat, propuse Robin.

— O consideră pe gustul lui pe drăgălaşa dragoniţă! se amuză Cal, care nu se putea abţinea să nu glumească pe socoteala altora, aşa cum nu putea trăi fără să respire. Credeţi că fac baie împreună?

— Înainte de a-l deranja pe dragon, putem încerca şi noi, spuse Fabrice gânditor.

— Să facem o baie? se interesă Cal.

— Foarte nostim! Nu, să-i redăm Tarei forma ei naturală. Împreună, ar trebui să reuşim să anulăm sorţul care a atins-o.

— Ei, dar nu crezi că e cam periculos? replică surprins Cal, uluit de neaşteptata îndrăzneală a prietenului său, de obicei foarte prudent când era vorba de magie.

— Cal are dreptate, aprobă Manitou, Maestrul Chem e mai puternic decât noi cinci la un loc. Şi, mai ales, se pricepe foarte bine la magia demonică!

— Dacă dragonul nu s-ar afla aici, Fabrice, n-am avea de ales, tranşă Robin, după ce reflectă. Dar acest bebeluş e copilul cel mai preţios din întreg imperiul. Să nu riscăm.

Mânia sclipi o clipă în ochii tânărului, dar îşi lăsă capul în jos, ascunzându-şi nemulţumirea. Robin, ocupat cu Tara, care îşi făcea din nou de lucru cu pletele lui, nu-şi dădu seama. Dar Moineau, vigilentă, îl observă pe Fabrice muşcându-şi buzele. Dacă ea nu putea să i se opună lui Fabrice, lupta din toate puterile să împiedice o catastrofă. Cu o mână tremurândă, îşi potrivi gulerul, închizându-l peste semnul tainei ei.

— Stai locului! răcni brusc Fafnir, oprindu-l pe Galant, foarte atras de una dintre ferestrele ce dădeau spre grădină. Pe mustăţile mamei mele, pegasul ăsta e infernal! Aşteaptă puţin!

Galant, care reuşise în sfârşit să înţeleagă la ce-i slujeau aripile, încerca să-şi ia zborul. Blondin ţâşni şi îl înşfăcă de coadă, oprindu-l chiar înainte de a trece dincolo de fereastră. Furios, micul pegas vru să-l muşte pe vulpoi, dar acesta se învârtea în cerc în acelaşi timp cu el. Acea horă îndrăcită îi oferi lui Fafnir răgazul de a improviza un ham şi de a-l priponi strâns. Mânzul o împroşcă furios cu o rafală de baligă proaspătă. Pitica reacţionă atât de furibund, încât de-abia reuşiră să-l scape pe pegas de ascuţişul securii ei.

Spectacolul acesta îl încântă pe bebeluş, care se porni să râdă în hohote, agitându-şi mânuţele durdulii. Şi, în momentul acela, avură parte de surpriza vieţii lor.

Degetele copilului se luminară şi un jet magic ţâşni, ratând-o pe pitică doar cu câţiva centimetri. O clipă mai târziu, pruncul nu mai avea nicio ţintă, căci se culcaseră cu toţii la pământ, pândindu-i cele mai mici mişcări, cu excepţia pegasului, care continua să încerce să-şi ia zborul.

— Pe strămoşii mei, exclamă Robin, are putere magică! E imposibil!

— Nu, spuse Cal, e *Tara*! Trebuia să ştii demult că, în ceea ce-o priveşte, nimic nu e normal. I-ai văzut Familiarul? Nimeni n-a avut un pegas ca Familiar!

Cu labele pe cap, Manitou sughiţă:

— Nu era înzestrată cu magie când era bebeluş! Sau atunci... eu nu mai înţeleg nimic.

Robin şi Moineau schimbară o privire sumbră, ridicându-se în acelaşi timp cu maximum de prudenţă, gata să se arunce la pământ dacă micuţa recidiva. Din fericire, aceasta era preocupată în continuare de piciorușul ei, pe care încerca să şi-l prindă, şi mâinile ei căpătaseră o culoare neutră.

— Robin are dreptate, spuse Moineau, fără s-o slăbească din priviri pe Tara. Niciun om, niciun elf, niciun pitic n-a dat dovadă de putere magică la o vârstă atât de fragedă.

Manitou se aşeză din nou în patru labe şi îşi scutură capul negru.

— Nu văd decât două explicaţii. Prima e că Tara a întinerit sub efectul razei, fără ca puterea magică să-i părăsească trupul şi forţa ei să dispară. A doua e cu mult mai teribilă.

Făcu o pauză, privindu-i grav.

— Manipulare magico-genetică, nu-i aşa? sugeră Moineau, care-i ghicise gândul.

— Întocmai. Strict interzisă asupra fiinţelor conştiente.

Fabrice nu-şi putu reţine o exclamaţie sarcastică:

— Ah! zise el. De asta are atâta putere! E o putere artificială!

Robin grăi din nou, dar, din vocea lui, se simţea cât e de şocat.

— Vreţi... vreţi să spuneţi că Tara a fost manipulată genetic pentru a fi mai puternică? Dar... părinţii ei ar fi ştiut, nu?

— Nu şi dacă puterile i-ar fi fost mascate!

Adolescenţii şi câinele îl priviră pe sugar, care îşi umplea de bale frumoasa brasieră cu un entuziasm pe care Schimbătoarea nu-l împărtăşea deloc.

— Să mergem să-l vedem pe Maestrul Chem, hotărî Robin, înşfăcând delicat bebeluşul şi Piatra Vie, pentru ca el să-i redea Tarei vârsta şi înfăţişarea. Apoi, mai vedem.

Cal aprobă:

— Hai, Fafnir, vino cu noi la terme, vom profita de ocazie pentru a te scăpa de tot acest bălegar. Bagă de seamă, ar trebui să fii mulţumită de întâmplare, se pare că e foarte bun pentru păr!

Răspunsul piticei făcu să se încingă urechile lui Moineau, dar Cal se înveseli, simţind că trupul lui încordat se mai destinde puţin. Uneori, umorul era singura soluţie pentru a nu intra în panică.

Se văzură nevoiţi să se caţere, întrucât împăraţii din Omois nu făceau nimic ca toată lumea şi îşi amenajaseră termele la înălţime. Moineau, Fabrice, Manitou, Fafnir, Cal şi Robin făcură ochii mari când pătrunseră într-o cavernă imensă, caldă, luxuriantă, unde păsările, plantele şi apa alcătuiau un decor feeric. Locul era atât de vast, încât nu-i zăreai capătul, înecat în aburii ce pluteau la suprafaţa apei.

— Pfff, oftă Cal, n-au nevoie de Prim-sorţitori în Omois? Mă întreb dacă în cele din urmă n-o să mă mut aici.

— Oh, nu, îl tachină Moineau, Toto ţi-ar lipsi prea mult!

Cal se strâmbă. Enorma hidră cu şapte capete care păzea casa părinţilor săi se alesese cu această poreclă afectuoasă atunci când micul hoţ avea doar patru ani, iar prietenii săi nu pierdeau niciodată ocazia să-l tachineze pe această temă.

Deodată, o voce calmă se înălţă în ceaţă.

— Un poet pământean, Charles Baudelaire, a scris acest imn închinat frumuseţii. Dă-mi voie, frumoasă Charm, să-ţi recit câteva versuri. Hmmm, hmmm:

Vii din înalte ceruri sau ieşi din adâncime,
O, Frumuseţe? Reaua şi buna ta privire
Împrăştie de-a valma şi fericiri, şi crime,
De-aceea tu cu vinul te potriveşti la fire.

În ochii tăi stau zorii cu serile-mpreună,
Sărutul tău e-o vrajă şi-o amforă ţi-i gura;
Şi când reverşi miresme-de amurguri cu furtună
Se face laş eroul... euh, stârpitura...[1]

În mod evident, dragonul avea un lapsus, pentru că vocea sa scăzu până când se stinse în vreme ce căuta cuvântul buclucaş.

— *Bălos*? sugeră Cal cu o voce puternică, sunând ca un ecou, *Fricos*? *Bleu*?

Se lăsă o tăcere, apoi, venind de la extremitatea bazinului, un cap mare şi solzos ţâşni la suprafaţă pufnind apă pe nări. Maestrul Chem încruntă din sprâncene atunci când îi recunoscu pe tineri, pe Familiarii lor şi pe labrador. Să fie întrerupt în plină paradă amoroasă de un mic hoţ sarcastic nu era cea mai nimerită modalitate de a-şi cuceri iubita. Aşa că dragonul se arătă iritat. Adolescenţii, prudenţi, se dădură înapoi.

— „Care face din erou un laş şi dintr-un copil un om curajos", încheie el strofa nervos. Pe Demiderus, nu poţi avea o clipă de linişte în Palatul ăsta?

Charm apăru lângă el, cu solzii de un roşu-închis strălucindu-i. Era magnifică. Şi micul zâmbet care-i mijea în colţul finului ei bot dovedea că se amuza la nebunie.

— Avem o... hmmm, mică problemă, îngăimă Robin, care ezita să vorbească de faţă cu dragoniţa.

Maestrul Chem se dovedi insensibil la toate aceste măsuri de prevedere. Tocmai îi făcea lui Charm o curte asiduă şi această întrerupere îl scotea din sărite.

— Ei bine, mormăi el, spune-mi ce vrei!

---

[1] Charles Baudelaire, *Imn frumuseţii*, trad. Alexandru Philippide, în *Florile Răului*, ed. alcătuită de Geo Dumitrescu, Buc., E.P.L.U., 1968, p. 65. Versul corect este: „Se face laş eroul, vitează stârpitură" (*N. tr.*)

Robin desfăcu pătura în care o înfăşurase pe Tara pentru a o feri de privirile curioase ale curtenilor şi îi arătă copilul. Maestrul Chem ridică o sprânceană udă.

— E un bebeluş, constată el, sobru.

Cal nu putu rezista.

— Nu, că asta-i bună! Chiar ne întrebam ce soi de animal ar putea fi. Ar fi trebuit să ghicim. Sunteţi tari, tari de tot, voi, dragonii, nimic de zis. Maestrul Chem pufni agasat.

— Problema noastră, îi explică Moineau, e chiar bebeluşul ăsta. E Tara!

Dragonul, care se pregătea să iasă din apă, rată o treaptă şi fu cât pe-aci să alunece. Înghiţi o gură zdravănă de apă, se înecă şi începu să tuşească. Iute ca fulgerul, Charm se repezi şi îi arse o palmă peste şale. Din nările lui se înălţă un nor de aburi.

— Cum, cum? orăcăi el când îşi recăpătă suflarea. Tara? Dar...

— Am găsit-o în starea asta, îl lămuri Robin. Galant, de asemenea, a fost şi el întinerit. În ceea ce priveşte Piatra Vie, e inertă, de parcă s-ar fi stins.

Maxilarul Maestrului Chem se desprinse de stupefacţie, dar vajnicul dragon îşi reveni foarte repede. Începea să se obişnuiască. Tara se băga mereu în astfel de încurcături.

— Pune-o jos, comandă el. Şi scoate-i veşmintele, trebuie să studiez vraja care a transformat-o.

Robin îi ordonă Schimbătoarei să facă să dispară micile obiecte de îmbrăcăminte pe care le crease, cu excepţia scutecului şi a unei pături, apoi aşeză Piatra Vie lângă ea.

Marea reptilă se aplecă atât de aproape, încât mustăţile ei atinseră uşor bebeluşul, care îi băgă imediat degeţelele în nas. Dacă strănuta, dragonul risca să-l facă scrum, aşa că se abţinu. Apoi, cu delicateţe, îşi scutură capul pentru a o face să-i dea drumul.

— Mmmm, nu e foarte complicat, dar, fără nicio îndoială, avem de-a face cu magie malefică. E semnată Sangrav, sau nu sunt eu dragon. Dar de ce ar ataca-o Sangravii în felul ăsta pe Tara, acum când Magister nu mai e acolo?

— Împărăteasa nu v-a spus deci nimic? interveni Cal, surprins. Magister s-a-ntors!

— *Cum*?

Strigătul dragonului le făcu pe bobelle, nişte păsări multicolore care cuibăreau în jurul piscinelor, să-şi ia zborul. Înspăimântate, sirenele se cufundară în adâncuri, iar bebeluşul sughiţă neliniştit.

— Îmi pare rău, suspină Cal. Au vrut să vă prevină, dar dumneavoastră aţi hotărât să vă jucaţi de-al patrulea război mondial cu doamna Auxia şi curtenii. După aniversarea Tarei şi plecarea împărătesei, v-am căutat, dar n-aţi fost de găsit.

Dragonul îşi drese glasul.

— Mmmm, voiam să-i arăt două, trei curiozităţi lui Charm şi ne-am dus să ne plimbăm. Explică-mi ce s-a întâmplat, întrucât împărăteasa s-a ferit să o facă.

Tânărul hoţ îi depănă povestea snuffy-ului, fără să omită nimic din ceea ce era legat de Vânător şi de reapariţia lui Magister. După ce termină, Maestrul Chem păru să cadă pe gânduri, iar tovarăşa lui se arătă tulburată şi neliniştită.

— Dranvouglispenchir m-a trimis pe planeta aceasta ca să fac o anchetă, mărturisi ea cu gravitate, spre marea surprindere a adolescenţilor. Ceea ce descopăr se dovedeşte a fi cu mult mai rău decât ne închipuiam noi! Nu sunt foarte sigură că a fost o idee bună să încredinţăm supravegherea AlteiLumi unui dragon atât de tânăr.

Fabrice se sufocă.

— Tânăr? Maestrul Chem? Ei bine, dar ce înseamnă bătrân, pentru voi?

Răspunsul căzu implacabil.

— Dacă ai sub o sută de mii de ani, la noi eşti încă tânăr.

Adolescenţii îl priviră pe dragon cu alţi ochi.

— Dar, în cazul ăsta... bolborosi Moineau, care e motivul pentru care luaţi întotdeauna înfăţişarea unui magician foarte bătrân?

— Oamenii, şi în general popoarele din AltăLume, apreciază foarte mult experienţa, le spuse Chem. În ciclul uman, vârsta mea corespunde aceleia a unui om cam de treizeci de ani. Am preferat să adopt o înfăţişare... mai respectabilă. De altfel, adăugă el fulgerând-o pe Charm cu privirea, contez pe tine că vei evita să relatezi detaliul acesta cuiva, e clar?

Aceasta îşi aplecă privirea, ruşinată că fusese în stare să comită o asemenea gafă.

— Îmi cer iertare, nu ştiam că lucrul acesta face parte din politica lui Dranvouglispenchir. Mă înclin.

Făcu o ciudată reverenţă pe spate care îi descoperi pieptul şi gâtul. Maestrul Chem mormăi că o iartă şi se întoarse spre ceilalţi. Răspunsul lui Cal fu mult mai puţin diplomatic.

— Ce căpătăm în schimbul tăcerii noastre? surâse el cu viclenie.

— Te las în viaţă, îţi e de ajuns? mormăi dragonul.

Surâsul lui Cal îngheţă.

— Eh, da, e un târg bun. Să spunem că n-am auzit nimic. O să vă tratăm şi de acum înainte ca pe bătrânul magician venerabil care nu sunteţi.

Dragonul dădu din cap. Pe măruntaiele lui Bendruc cel Hâd, cum spuneau demonii, Charm asta îl băgase într-o mare încurcătură! Îl cunoştea mult prea bine pe micul hoţ ca să nu

aibă nicio îndoială că, într-o bună zi, va ajunge să se folosească de această informaţie preţioasă. Oftă.

— Bine, să revenim la bebeluş. Îndepărtaţi-vă, o să încerc să-l transform.

Se pregătea să incanteze când, deodată, se auzi un trâmbiţat puternic. Pe ecranele luminoase care proiectau peisaje idilice începu să defileze o bandă roşie:

„Atenţie, vă rog, comunicat primordial!"

Pe ecran apăru un cristalist tatris, cu cele două capete ale lui un pic zburlite. Foarte tulburat, aproape că mai mult se bâlbâia.

— *Tocmai... e de necrezut, e teribil, Jim! Tocmai am primit un glob de cristal înregistrat... spuse primul cap.*

— *...chiar aşa, Jom,* continuă al doilea, *iar staţia noastră Canal AM este prima care difuzează oribila veste!*

Făcu un semn cu mâna şi, în locul lui, apăru o imagine care îi făcu pe toţi să tresară: un Sangrav! Înconjurat de o escortă de demoni, cu chipul acoperit de o mască scânteietoare, stătea aşezat pe un tron de piatră neagră şi aurită, cu un aspect prodigios de inconfortabil. Spectatorii îşi înăbuşiră un strigăt de groază. Împărăteasa Omois-ului se afla lângă el, cu privirile plecate, cu mâinile încătuşate, legată la gură. Nu era doar prizonieră. Părea... zdrobită.

Nenumărate trupe de demoni, alcătuind o armată imensă, se întindeau în spatele ei ca o vermină neagră şi veninoasă. Cu mult mai mare decât ar fi putut invoca un singur sorţitor într-o mie de vieţi! Răgetele celor doi dragoni la vederea demonilor aproape că acoperiră începutul declaraţiei Sangravului:

„Bonjur! Eu sunt Magister, Stăpânul Sangravilor. Voi fi scurt: declar război Omois-ului!"

CAPITOLUL XIX

Stare de asediu

Pe ecran, Magister continua cu o voce hotărâtă: „Împărăteasa este prizoniera mea, iar moştenitoarea are doar paisprezece ani... Nu va putea să-mi reziste. Pentru a vă dovedi cât de uşor îmi este să lovesc capul naţiunii voastre, iată o mică demonstraţie a puterii mele”.

Imaginea bebeluşului apăru, uşor de identificat cu meşa lui albă şi ochii săi mari, albaştri. Dragonii şi adolescenţii se priviră plini de gravitate. Aşadar, Magister era responsabil de transformarea Tarei!

„O casetă veche, vă spuneţi voi!? Ei bine, nu! Aceste imagini au fost filmate acum o oră. Moştenitoarea nu mai este capabilă să vă apere... Bineînţeles, există posibilitatea de a curma această vrajă. Dar imaginaţi-vă dacă ar fi fost mortală! Amuzant, nu?” rânji Magister, după care reluă pe un ton ameninţător: „Aveţi patru zile la dispoziţie ca să capitulaţi. După acest răgaz, armata mea va invada Omois-ul. Dacă guvernul predă armele, mă voi dovedi clement. La urma urmei, nu mă lupt cu oamenii, ci cu dragonii. Ei sunt ţinta mea. Încercaţi să-mi opuneţi rezistenţă şi...”

Se apleca atât de mult încât atinse uşor globul de cristal care înregistra şi susură, veninos:

— „Vă voi nimici ca pe nişte insecte!"

Pocni din degete şi imaginea de pe ecran dispăru. Cristalistul reapăru, ştergându-şi de transpiraţie amândouă frunţile.

— *Ne pierdem în presupuneri*, spuse capul Jom, *în ceea ce priveşte modul în care Magister a reuşit să pună mâna pe împărăteasa noastră, apoi s-o transforme pe moştenitoare, dacă într-adevăr moştenitoarea este cea pe care am văzut-o. Un lucru e sigur: serviciul de presă al Palatului n-a reuşit să intre în legătură cu împărăteasa şi armata ei de opt zile...*

— *Am aflat de asemenea că expediţia era o operaţiune secretă montată pentru a-l captura pe Magister*, continuă capul Jim. *Se pare, vai!, că s-a produs contrariul. Nu ştim încă dacă armata inamică a pătruns dincolo de frontierele lumii noastre. Deocamdată, niciun observator n-a raportat vreo mişcare de trupe pe teritoriul AlteiLumi. Suntem în legătură cu trimişii noştri speciali care aşteaptă alocuţiunea Tarei'tylanhem, moştenitoarea imperială... şi împărăteasă* ad-interim, *sperând din toată inima că filmul acesta este doar un trucaj şi că atât împărăteasa noastră, cât şi moştenitoarea ei se simt bine!*

Se priviră unii pe alţii, consternaţi.

— Nu prea poate spune mare lucru moştenitoarea, în starea în care se află acum, observă Cal. Avem tot interesul s-o facem să-şi recapete cât mai repede înfăţişarea obişnuită!

— Lucrul cel mai important, interveni Charm, destabilizată, e să aflăm cum a reuşit Magister să aducă atât de mulţi demoni în AltăLume, astfel încât să poată pune pe picioare o armată. A reuşit oare să rupă peceţile lui Demiderus şi să redeschidă falia

care permite demonilor accesul în universul nostru? Dacă s-a întâmplat aşa, atunci ne aflăm în faţa unei catastrofe!

Moineau îşi muşcă buzele. Era ceva... Ar fi putut să jure că văzuse... trebuia să ceară neîntârziat înregistrarea trimisă de Magister canalului de telecristal, pentru a studia de foarte aproape secvenţa.

Chem încruntă din sprâncenele lui stufoase de dragon.

— Ai dreptate, Charm, trebuie să le cerem Străjilor Pământului să verifice tot ceea ce se întâmplă în jurul faliei. Dar, înainte de asta...

Incantă: „Pe Repatransformus, Tara şi Galant într-o clipă să vă regăsiţi trupurile şi mintea de altădată, iar Piatra Vie să redevină cum a fost odată!"

Preţ de-o clipă, o clipă cumplită, crezură că descântecul n-avea să funcţioneze şi vedenii groaznice le trecură prin faţa ochilor. Apoi Tara şi Galant începură să crească şi scoaseră cu toţii un oftat de uşurare.

Tara făcu ochii mari când îşi văzu toţi prietenii aplecaţi deasupra ei.

— Ce... ce mi s-a întâmplat? gemu ea, pe un ton plângăcios. Au! Bietul meu cap!

— Tocmai ne pregăteam să-ţi punem aceeaşi întrebare, îi răspunse Cal, care nu voia s-o doboare pe Tara dându-i veştile rele. Tu ce-ţi mai aminteşti?

— Eram în camera mamei şi apoi... nimic.

— N-ai văzut cine te-a atacat?

Tara îl privi uluită.

— M-a atacat cineva?

— Da. Nu-ţi aduci aminte? Maestrul Chem tocmai te-a dezlegat de vrajă.

Tara închise ochii, încercând să sape cât mai adânc în memoria ei. Galant, dezorientat, se apropie de ea şi îşi băgă nările sub braţul ei pentru a fi mângâiat.

— Uf! Parcă am în cap o ciocănitoare care insistă să-mi găurească creierul. Nu, nu-mi amintesc nimic, mărturisi ea în cele din urmă.

Robin oftă uşurat, în ciuda gravităţii situaţiei. Asta însemna că Tara uitase şi de declaraţia lui înfocată. N-avea decât să o mai facă o dată, dacă se mai încumeta!

Piatra Vie, care lumina din nou, intră în comunicare mentală cu tânăra fată.

— *Hu, hu, n-a fost deloc plăcut*, mormăi ea. *Nici putere, nici gândire, nimic! Vid!*

— *Maestrul Chem ne-a salvat*, îi răspunse afectuos tânăra. *Mă bucur că n-ai avut de suferit în urma acestui atac.*

— *Nu, dar cine a trimis sorţul trebuie să plătească! Neapărat!*

Tonul răzbunător al Pietrei Vii o făcu pe Tara să zâmbească.

Robin îi întinse fetei Klik-ul ei.

— Avem... avem nişte veşti proaste, Tara. După ce ai fost transformată în bebeluş...

Tara se ridică cu greu, clătinându-se, şi se încruntă când se văzu îmbrăcată doar cu un scutec şi o pătură prea scurtă pe care o prinse chiar în clipa în care era gata să alunece.

— Cum aşa, exclamă Tara, în bebeluş? Mă aflam în camera mamei, şi o clipă mai târziu iată-mă la terme aproape goală! Şi mama? Aţi aflat unde e? Şi Marianna?

Prietenii ei se priviră încurcaţi. Uitaseră complet de adulţi, prea neliniştiţi de soarta Tarei. Declaraţia lui Magister nu fusese în măsură să aranjeze lucrurile.

— Lasă-mă să termin, îi spuse ferm Robin. Magister, care a reuşit, nu ştiu cum, să te transforme, i-a capturat de asemenea pe mătuşa ta şi pe fratele ei vitreg, împreună cu armata lor.

Tara simţi cum i se zbate inima.

— Imposibil!

— Din păcate, nu! El n-are ca aliaţi, aşa cum credeam noi, doar o mână de Sangravi! Şi-a alcătuit o întreagă armată de demoni! De asta nu reuşeam să intrăm în legătură cu împărăteasa! Totul nu a fost decât o capcană pentru a o răpi pe mătuşa ta... şi pentru a-ţi declara război!

Tara simţi cum i se moaie genunchii şi se lăsă să alunece la pământ.

— Să-mi... să-mi declare război? Dar... dar nu se poate!

— Ba da, răspunse Cal, ca dovadă!

Arătă spre panourile de cristal care retransmiteau în buclă alocuţiunea lui Magister. Tara urmări scena. De fiecare dată când imaginea se fixa asupra ignobilelor legiuni ale lui Magister, fata tresărea. Timp de lungi şi teribile minute, soarta Altei-Lumi depinse de capacitatea ei de a face alegerea cea bună. Fu gata-gata să renunţe. Ce putea ea să facă împotriva unei asemenea desfăşurări de forţe? Apoi îi reveni în minte amintirea luptei ei împotriva armatei imperatorului.

Îşi reveni. Schimbătoarea, eficace, îi dădu înapoi într-o clipă jeanşii, tricoul şi baschეţii, precum şi roba ei de sorţitoare imperială. Tara se întoarse spre prietenii ei şi ochii îi scânteiară în lumină.

— Am o singură întrebare şi voi, dragonii, îmi puteţi da răspunsul. Avem vreo şansă să câştigăm, dacă intrăm în luptă?

Cei doi dragoni schimbară o privire neliniştită, apoi Chem luă cuvântul:

— Voi fi cinstit cu tine şi îţi voi spune adevărul, Tara. Ultima oară când i-am înfruntat pe demoni, era cât pe-aci să fim învinşi. Doar puterea lui Demiderus şi a celor Patru Foarte Înalţi Magi a împiedicat înfrângerea noastră. Dacă am fi fost tot în epoca aceea, şi fără sprijinul lor, aş fi spus nu. Dar de cinci mii de ani situaţia s-a schimbat şi este dificil să răspunzi afirmativ. Puterea de care dispui tu este la fel de mare, dacă nu şi mai mare, ca a strămoşului tău; în ceea ce îi priveşte pe Înalţii Magi, aceştia au evoluat mult şi ei. Lumea noastră numără mult mai mulţi locuitori, Omois este un mare imperiu, bine închegat. Atunci... aş zice că şansele noastre sunt de... cincizeci-cincizeci.

Tara reflectă câteva secunde, apoi respiră adânc. Toţi cei din jur se încordară în aşteptarea deciziei ei.

— Ştiam eu, spuse ea cu un zâmbet chinuit, că nu trebuia să pun niciodată piciorul pe planeta asta. Dar acum, de vreme ce mă aflu aici, nu mai am de ales. Îl vom înfrunta pe Magister, vom lupta împotriva hoardelor sale. Contactaţi, de asemenea, şi planeta Dranvouglispenchir. Avem nevoie de ajutorul tuturor dragonilor pentru această luptă. Fără voi, nu vom rezista!

Chem încuviinţă.

— Ai cuvântul meu, Tara. Mă duc să-i anunţ pe soldaţii noştri. Folosind Porţile de Transfer, ar trebui să primim primele contingente într-un interval de două până la patru zile.

— Tara, eşti sigură pe tine? se nelinişti Manitou, care se întreba distrat dacă şi câinilor li se albeşte blana atunci când îşi fac griji. Să lupţi împotriva lui Magister e una. Dar să duci un veritabil război e cu totul altceva!

Tara se proţăpi în faţa străbunicului său transformat în labrador.

— Ştii cu ce mă pisează împărăteasa de un an de zile? Ştii ce îmi repetă întruna?

— Eiii, nu, răspunse el, impresionat de atitudinea hotărâtă a Tarei.

— Îmi tot spune că puterea se exercită de unul singur. Ai consilieri, prieteni, rude, miniştri care îţi împărtăşesc opinia lor. Dar, în final, întotdeauna decizi singur. Sau, dacă nu, înseamnă că nu eşti capabil să conduci un imperiu. Mai bine te reconverteşti în producţia de morcovi din capătul Krasalviei orientale. Aşa că da, sunt sigură. Nu-l voi lăsa pe Magister să se folosească de şantaj şi de răpiri ca să obţină ceea ce vrea. Nu-i voi îngădui aşa ceva. În plus, ticălosul ăsta comite o enormă eroare. Într-un an, imperatorul m-a făcut să înghit o cantitate impresionantă de manuale militare, am lucrat pe terenurile de simulare cu diferite armate, nu sunt aşadar total lipsită de apărare în faţa acestui tip de ameninţare. Iar ultima oară am câştigat, b...

— Tara! exclamă Moineau, şocată.

— Oh, la naiba, am dreptul să înjur! Aş zice chiar că situaţia o cere.

— Puţin îmi pasă mie că înjuri, puşlama, bombăni Moineau. Dar ai spus „eu". Pune un „noi", te rog. Noi nu te vom lăsa!

— Ar trebui, totuşi, răspunse Tara, foarte emoţionată, dar conştientă de problemele politice. Nu sunteţi cetăţeni ai

Omois-ului! Trebuie să vă întoarceţi în Lancovit, în Selenda şi în Hymlia şi să mă lăsaţi să mă descurc cu nebunul ăsta!

— Şi să ratăm o ocazie de a ne bate? se indignă Fafnir făcându-şi securea să se învârtească neglijent pe vârful degetului ei bătătorit. Glumeşti, sper! Naţiunea pitică nu se va da înapoi. Iar dacă piticii nu vor binevoi să vină, ei bine, îi voi reprezenta eu!

— Elfii, de asemenea, vor fi de partea ta, în sfârşit, cel puţin un semielf! întări Robin.

— Nu pot vorbi în numele Lancovitului, preciză Moineau, dar eu rămân cu tine.

— Şi eu, adăugă simplu Cal.

— Şi eu! Nu sunt reprezentantul Pământenilor, dar sunt omul tău pentru lupta asta, conchise Fabrice, luând un aer marţial.

Tara îi privi pe fiecare în parte, având încă în memorie ceea ce simţise atunci când muriseră cu toţii în timpul războiului fictiv împotriva împărătesei... dar capitulă. Avea nevoie de tot ajutorul posibil şi se simţea pierdută fără prietenii ei.

— Asemenea celor trei muschetari, atunci! Atâta doar că noi suntem şapte. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul! Mulţumesc. Sunteţi nişte prieteni adevăraţi.

Le sări de gât.

În afara lui Fabrice, a lui Cal, care cunoştea bine filmele pământene, şi a lui Manitou, care trăise pe Pământ, nici unul dintre ei nu înţelese despre ce vorbea Tara. Dar părea atât de mulţumită, încât hotărâră să lase explicaţiile pentru mai târziu. Orice ar fi putut să fie un muschetar.

Moştenitoarea îşi învârti de trei ori Şevaliera şi puternicul Meludenrifachiralivandir apăru în faţa ei.

Nu părea deloc în apele lui, ca şi cum ar fi fost frământat de o mare problemă. Sau ceva nu se desfăşurase aşa cum scontase el.

— Da, stăpână, tună el. Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Convoacă-i pe toţi miniştrii noştri şi pe generalii care au mai rămas, ordonă ea fără să îl salute şi tutuindu-l, dată fiind starea de urgenţă. Şi comandă Înalţilor Magi prezenţi încă la Palat să vegheze la securitatea fiecărui membru al guvernului, a fiecărui militar cu grad, a fiecărui factor de decizie din Palat. Duşmanul nostru a câştigat prima rundă, e rândul nostru să o câştigăm pe a doua. Apoi, găseşte-o pe mama mea, ca şi pe Marianna... şi pe Medelus!

Impunătorul efrit îşi înălţă sprânceana galben-lămâie.

— Convoc, securizez, localizez. Am înţeles şi execut.

Făcu o plecăciune şi dispăru.

— Ah! ghici Robin. Protejezi organele Statului pentru ca Magister să nu poată paraliza mecanismele tale de decizie, apoi îţi formezi armata. E bine.

Tara îi aruncă o privire agasată.

— N-am de ales, mormăi ea. Să sperăm că declaraţia lui nu e decât un bluff. Pentru că, dacă nu e aşa, vor muri oameni!

Tăcu, îşi prinse meşa albă şi începu să o muşte. Apoi întrebă, gânditoare:

— De ce nu atacă imediat? E ilogic. A capturat-o pe împărăteasă, şi mai ales pe imperator, adevărata căpetenie militară a acestui imperiu, ca şi pe mai mulţi dintre cei mai buni generali ai săi şi un întreg regiment de elfi războinici. În locul lui, eu aş lansa ofensiva, fără a-i lăsa duşmanului meu timpul să se organizeze. Îmi pun din nou întrebarea: de ce îmi lasă patru zile?

Robin își îngustă ochii de pisică.

— Așa e, Tara, te-a instruit bine împăratul. Ai perfectă dreptate! E ciudat!

Chem clătină din cap, precaut.

— Așteaptă... sau pune ceva la cale. Trebuie să veghem ca Tara să fie cât mai bine păzită, ca și doamna Auxia și frații și surorile ei, care și ei sunt moștenitori ai împărătesei, dacă Tara e neutralizată.

Tara se strâmbă ușor. Neutralizată, ei... Aprecia întru totul termenul, care putea acoperi un mare număr de lucruri neplăcute. Dragonul avea însă dreptate. Ea nu era singura țintă potențială.

Lăsând-o în urma lor pe Fafnir, care avea de gând să profite de terme pentru a face un duș și pentru a-și curăța veșmintele, coborâră cu toții în apartamentul imperial. Cei doi soldați aflați de gardă la intrare luară, răsuflând ușurați, poziția de „drepți" când o zăriră pe moștenitoare, care se apropia cu pas hotărât, urmată de mica ei trupă. Dragonul le supuse pe santinele la un interogatoriu detaliat, dar acestea nu văzuseră nimic, nu auziseră nimic, în afara adolescenților care ieșiseră ducând cu ei un bebeluș. Chem apelă chiar la un Memorus, apoi la un Tempus, doi sorți care permiteau vizionarea evenimentelor petrecute, dar agresorul Tarei fusese prudent. Un contrasorț ștersese întreaga scenă și Chem nu obținu niciun rezultat. Înjură ca un birjar și Cal, care era expert în înjurături, îl privi cu admirație.

În ceea ce o privește, Charm contactase planeta lor natală. Regele dragonilor promisese că va trimite întăriri cât mai urgent posibil. Dar Chem se arătase exagerat de optimist: ajutoarele

nu puteau ajunge decât în cea de-a patra zi, taman la expirarea ultimatumului.

Moineau contactă canalul de Jurstal și ceru să-i fie livrat globul de cristal video ce conținea alocuțiunea lui Magister. O vizionă cu cea mai mare atenție, privindu-i cu de-amănuntul pe demoni. Pe bună dreptate, mai ales numărul lor îi tulburase pe dragoni. Magia lui Demiderus făcuse imposibilă venirea lor în AltăLume sau pe Pământ, dacă nu erau anume chemați. În cinci mii de ani, oamenii găsiseră, desigur, o modalitate de a-i invoca pe demoni, dar acceptând să piardă în schimb mai mulți ani din viața lor, căci actul le pompa din substanța vitală. Anumiți sorțitori legau astfel, în slujba lor, un demon. Dar nu puteau face să vină și nu puteau lega decât unul singur, pe durata întregii lor vieți. Cum reușise Magister, fără să redeschidă faliile, să strângă laolaltă atâția demoni? Era imposibil. Și totuși, o făcuse.

Tingapourul se clătina. La puțină vreme după declarația lui Magister, o mulțime alcătuită din nonso manifestă în fața Palatului, cerând capitularea. Erau terorizați de demonii pe care nu aveau niciun mijloc să-i combată. Maestrul Tyrann'hic se decise să trimită trupa pentru a-i dispersa. Tara anulă ordinul chiar înainte ca gărzile să provoace un dezastru. Xilar, furios, protestă atunci când ea îl împiedică să-i facă terci pe protestatari. El făcu apel la decizia Maestrului Tyrann'hic și puțin lipsi ca moștenitoarea să nu-l demită din funcție pentru că-i discutase ordinele, după care se liniști. Polemica pe care o avu cu președintele Camerei reprezentanților fu homerică. Tara își oțeli genunchii, îi porunci cu severitate stomacului să o caute în altă parte și își încremeni figura într-o mască absolut imperială. Tyrann'hic trebui să capituleze, dar Tara nu-și făcuse astfel un prieten.

Din fericire pentru ea, rapoartele arătară că manifestaţia fusese ciudat de bine organizată... în vederea dezorganizării guvernului. Tara decise atunci să-i ignore pe nonso, chiar dacă, prin intermediul cristaliştilor, aceştia aveau acces la toate informaţiile. Din nou, cineva alimenta suspiciunea existentă între sorţitori şi nonso. Moştenitoarea nu avea de gând să intre în acest joc mortal.

Miniştrii şi generalii care nu o însoţiseră pe împărăteasă în dezastruoasa ei expediţie sosiră într-o atmosferă de sfârşit de lume. Ezitau să-şi încredinţeze soarta în mâinile unei puştoaice de paisprezece ani şi credeau că fata avea să le ordone să capituleze şi să cedeze în faţa lui Magister, ceea ce, de comun acord, nu doreau.

Atunci când îi primi, Tara, sfătuită de Charm, îşi schimbase jeanşii cu o robă imperială, tocurile o înălţau discret cu vreo zece centimetri sub trena ei, iar Schimbătoarea îi făcuse un machiaj care o făcea să pară mai mare cu câţiva ani. Grr'ul, cu braţele încrucişate, stătea în spatele ei, gardiană verde şi atentă. Tara îşi compusese un chip imperial (se antrenase în faţa oglinzii, inspirându-se fără ruşine din poza marţială a împeratorului) şi toţi cei de faţă se arătară miraţi s-o vadă foarte hotărâtă să intre în luptă.

Maestrul Tyrann'hic fu acela care avu cea mai neplăcută surpriză. Pătrunse în Sala de Consiliu cu pas sigur, convins că el avea să guverneze Omois-ul în locul Tarei.

— Moştenitoarea noastră este foarte tânără, începu el pe un ton viclean. N-a înfruntat niciodată o armată reală. Demonii aceştia pe care ni-i trimite Magister nu sunt, desigur, invulnerabili, dar Magister nu are nimic cu oamenii din Omois, el nu

vrea decât să ne debarasăm de dragoni. Să-i dăm ascultare şi vom scăpa fără probleme!

Charm şi Chem, care asistau la consiliu, mormăiră, dar nu luară cuvântul.

Cu inima strânsă, Tara evaluă adunarea acelor miniştri plini de gravitate. Cu toţii, bărbaţi, femei şi non-oameni, păreau tulburaţi. Trase adânc aer în piept şi se ridică.

— Contrar a ceea ce crede Maestrul Tyrann'hic, eu am luptat cu Magister. De două ori. Prima dată, împreună cu o trupă de dragoni şi de elfi care au făcut posibilă cucerirea Fortăreţei Cenuşii şi eliberarea mamei mele. A doua oară, singură împotriva lui. Ştiu de ce este în stare. Cel care îşi închipuie că se va mulţumi să-i înlăture pe aliaţii noştri dragonii visează cu ochii deschişi. Va pune stăpânire pe ţara aceasta şi va face din ea un cap de pod pentru a cuceri restul AlteiLumi. Concetăţenii noştri vor deveni carnea lui de tun. Copiii voştri vor fi militari în solda sa. Va face să curgă sânge. Din belşug. Şi nu va fi al lui, ci al nostru! Dacă nu-l oprim acum, condamnăm această planetă. Iar după această planetă, va ataca Pământul, apoi (îşi plasă jokerul) va porni împotriva planetei Dranvouglispenchir. Va declara război dragonilor. Asta vreţi?

Miniştrii se agitară, uimiţi de argument. Puterea dragonilor nu era de neglijat. Şi Tara avea dreptate. Sângele lor va curge, nu cel al lui Magister. Rezultatul votului nu fu unanim, dar suficient. Cu majoritate de voturi, luară decizia de a-şi înfrunta duşmanul, ceea ce provocă furia lui Tyrann'hic, care le prezise o înfrângere teribilă.

Preşedintele camerei încercă să recurgă la o ultimă stratagemă. Propuse să devină tutorele Tarei, deşi sorţitorii devin

automat majori la un an după ce și-au primit puterea, cu scopul, explică el doct, „de a o călăuzi pe moștenitoare în mecanismele complicate ale guvernării". Dar doamna Auxia, verișoara împărătesei, se opuse bărbatului mătăhălos, pe care nu-l putea suferi:

— Având în vedere claritatea și inteligența primelor decizii ale moștenitoarei noastre, spuse ea, nu văd de ce ar trebui să depindă de dumneavoastră pentru a conduce țara!

Tara o salută din cap, recunoscătoare. Evident, miniștrii ignorau faptul că Fafnir, Chem, Charm și Robin o instruiseră temeinic pe Tara înaintea reuniunii, în special Fafnir, o veritabilă enciclopedie a războaielor purtate în AltăLume. La sfaturile ei, Tara întărise paza la frontierele maritime, deoarece Omois-ul, care acoperea întreg continentul, nu avea granițe terestre cu alte popoare. Moștenitoarea mobilizase rezerviștii și îi sfătuise pe aliații săi, ca și pe inamicii Omois-ului, să se mențină în afara conflictului. Nu avea rost să agite întreaga planetă. Acestea fiind spuse, lăsase o portiță suficient de largă în discursul ei pentru ca și celelalte națiuni să i se poată alătura, în cazul în care ar fi dorit să o facă. Să se milogească, nu, să accepte grațios ajutorul... da, da, da!

Toate aceste măsuri îi consolidară reputația și Tara le era profund recunoscătoare celor doi dragoni și prietenilor ei. Miniștrii îi acordară prin vot puteri depline și soarta Omois-ului încăpu astfel pe mâinile unei fete de paisprezece ani. Tara, care simțea cum îi tremură genunchii sub robă, încercă să-și ridice moralul spunându-și că Ludovic al XIV-lea avea aproape aceeași vârstă atunci când purtase primul lui război, iar Ioana d'Arc de-abia șaptesprezece când recucerise Orléans-ul.

Asta n-o consolă deloc. Şi inima i se strânse atunci când miniştrii o numiră „Majestate imperială” pentru prima oară. Adoptând acest titlu în locul obişnuitului „Alteţă imperială”, o recunoşteau implicit ca împărăteasă. Spera din tot sufletul să nu fie decât ceva temporar.

Întărită de încrederea Consiliului, înregistră o scurtă alocuţiune în care declară că fusese într-adevăr victima unei vrăji malefice, neutralizate rapid. Preciză că în Palat se strecurase un duşman şi că ea va avea grijă să-l lichideze. Apoi adăugă că nu se simţea deloc intimidată de Magister, că poporul ei şi ea însăşi erau gata să lupte împotriva unui individ destul de josnic pentru a se alia cu demonii.

Generalii şi ministrul de Război, Valendra, îşi puseră în joc competenţa şi lucrară la diferite planuri de luptă înainte ca fiecare responsabil, înarmat cu ordine clare şi precise, să o salute cu respect şi să plece în viteză pentru a cere punerea în aplicare a noilor dispoziţii.

Tara se retrase, vru să-şi frece ochii care o usturau, se opri la timp, înainte de a ajunge să semene cu un coşar (uitase că e machiată) şi oftă, conştientă că gestionase situaţia de criză mai bine decât spera... şi hotărâtă să nu se lase copleşită de frică. *Hop, fugi de-aici, frică, dă-mi pace!* Consultă un hor şi rămase surprinsă când constată că nu trecuseră decât trei ore de la declaraţia lui Magister.

Deodată, în faţa ei se materializă Mel. Pegasul sughiţă şi Cal se trase repede înapoi. Dar nicio bulă albastră nu ieşi din nările lui. Înaltul efrit purpuriu se înclină.

— Camerista imperială şi stăpânul Medelus au dispărut, dar am reuşit s-o localizez pe doamna Selena, anunţă el, spre

marea uşurare a Tarei. Se află în fosta ei cameră, aceea care îi era rezervată înainte de a se muta cu tine în apartamentul imperial. Am prevenit-o că o cauţi.

— Dar ce face în...

Fu întreruptă de sosirea mamei sale, care gâfâia un pic, pentru că grăbise pasul să-l ajungă din urmă pe efrit.

— Ei bine, draga mea, cine sunt toţi oamenii ăştia, şi ce se petrece? întrebă ea. L-a văzut cineva pe Medelus? Trebuia să ne întâlnim pentru micul dejun, dar nu-i nicăieri!

Cei de faţă se priviră stupefiaţi. Apoi dragonul luă cuvântul.

— Doamnă Selena, n-aţi auzit declaraţia lui Magister?

Mama Tarei se albi la faţă.

— Ce *să aud*?

— Magister ne-a declarat război. A prins-o pe împărăteasă, îi spuse Tara. Şi cred că ţie cineva ţi-a aruncat un Mintus!

Selena păru complet buimăcită atunci când Tara o puse la curent cu ultimele evenimente.

— E,... e de necrezut! Dumnezeule, el... n-a murit? Şi a reuşit s-o ia prizonieră pe împărăteasă! Ce-o să ne facem?

— O să luptăm, răspunse sobru Tara.

Deodată, Manitou, care îşi privea strănepoata cu îngăduinţă, se apropie de ea. Începu să adulmece atât de intens, încât îi atrase Tarei atenţia.

— Străbunicule, ce s-a întâmplat? îl întrebă Selena.

— Snif, snif, îmi miroase ceva. Snif, snif. Ia spune-mi, te-ai tăiat sau te-ai rănit în dimineaţa asta?

— Cum nu-mi aduc aminte de nimic, răspunse ea crispată, nu ştiu ce să-ţi spun. De ce?

— Îmi miroase a sânge... Tu miroşi a sânge!

Tânăra femeie reacţionă violent:

— Sânge? Cum adică, miros a sânge?

— Da, ai sânge pe plete, ca şi cum ai fi fost împroşcată. Te-ai pieptănat, dar mirosul e încă foarte puternic. Ai şi pe pantofi. Nu e şi pe robă, dar aş putea paria pe un os cu măduvă că te-ai schimbat!

— O să verificăm imediat, decise dragonul. „Pe Fluidorevelus, sângele vărsat să ne fie de îndat' arătat!"

Charm îl privi, neîncrezătoare. Ce mai era şi cu incantaţia asta bizară?

În orice caz, era eficace. Sorţul o atinse pe Selena, cuprinzând-o în întregime, insistând asupra părului şi a încălţămintei, apoi se formă o imagine. Tara trebui să-şi sprijine mama, care se clătină. Şiroind de sânge, Medelus tocmai li se arăta. Iar în spatele lui, de-abia vizibile, năclăite de asemenea de fluidul vital, se aflau siluetele lui Jar şi Mara!

CAPITOLUL XX

Amprenta însângerată

— Pe strămoşii mei! exclamă Manitou, fixând imaginea însângerată.

— Dumnezeule, acum îmi aduc aminte! îl întrerupse, panicată, Selena. M-am dus de dimineaţă în camera lui Medelus. Când am ajuns, el zăcea pe jos, grav rănit. I-am aplicat un Reparus, dar pierduse atât de mult sânge! Apoi... un fel de gaură neagră... şi după aceea mă aflam în baia mea, făcându-mi toaleta... şi uitasem totul.

Tara era albă la faţă. Ştia că gemenii sunt periculoşi... dar chiar să asasineze?

— Medelus se află poate încă în Palat? sugeră Manitou, adulmecând aerul. Snif, snif! Moineau, vino să mă ajuţi! Blondin şi Sheeba, veniţi şi voi!

Magnifica panteră argintie îşi încreţi botul şi, scoţând un uşor oftat, se supuse. În ceea ce priveşte văzul, se descurca excelent, dar mirosul nu era punctul ei forte.

Moineau, transformată în fiară, se alătură căutărilor. Aproape imediat se opri în faţa unui dulap din apropierea camerei lui

Medelus, unde mirosul era mai puternic. Deschizându-l, se clătină sub greutatea neaşteptată a unui trup. Magicianul, năclăit de sânge, tocmai aterizase în braţele ei păroase. Alertaţi de ţipetele ei, alergară cu toţii şi Selena îl cercetă pe rănit fără să-i pese că roba ei se îmbiba încet de lichidul stacojiu. Efritul îl privi fără să clipească, apoi mormăi ceva înainte de a dispărea.

— Evident, n-aveam cum să-l găsesc, nu mi-ar fi trecut prin cap să-l caut *într-un dulap*.

Cal nu se putu abţine să nu zâmbească. Efritul părea atât de indignat!

Magul arăta groaznic. Pesemne că Reparus-ul Selenei nu funcţionase prea multă vreme, căci rănile încă sângerau.

— Drace, se înfioră Cal, ai zice că a fost *mestecat* şi apoi scuipat de un animal!

Robin însă clătină din cap, arătând pe gâtul lui Medelus: două semne însângerate se estompau lent sub efectul magiei lor combinate.

— Ăsta e semn lăsat de un vampyr! Medelus a fost atacat de *Vânător*!

Schimbară nişte priviri înfricoşate. Prin urmare, ex-logodnica jupânului Dragosh reuşise să intre în Palat! Până la această ultimă crimă, evenimentele recente puteau fi atribuite unui simplu Sangrav. Din nenorocire, Magister îşi trimisese elita: Selenba, femeia-vampyr.

Un geamăt surd din fundul dulapului le atrase atenţia. O a doua persoană zăcea în umbră. Marianna, pe jumătate inconştientă, avea şi ea nişte zgârieturi adânci, iar gâtul ei purta şi el semnătura Vânătorului.

De îndată ce i se aplică un Reparus, îşi reveni în simţiri.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost atacată de o femeie-vampyr, îi spuse fiara, îndreptând o labă nervoasă spre gâtul ei.

— Probabil că-i era foame, fiindcă a cam gustat puţin din voi, adăugă Cal.

Marianna se înfioră.

— Vrei să spui că ne-a băut sângele?

— Exact, confirmă Manitou.

— Ce nu înţeleg eu, interveni Robin, e motivul pentru care mai sunteţi în viaţă, şi unul, şi celălalt.

— Nu reuşesc să-l fac să-şi recapete cunoştinţa.

Vocea Selenei tremura. Medelus zăcea în braţele ei. Rănile îi dispăruseră, dar magul, tot fără suflare, era cumplit de palid. Marianna, deşi conştientă, nu era nici ea într-o stare prea bună.

— Şi dacă ne folosim de sorţul tău pentru a le transfera din sângele nostru? îi propuse Tara lui Robin.

— Nu, răspunse elful. Nu vreau să-mi asum acest risc, transfuzia s-ar putea să ne slăbească. Şamanul va avea tot ce trebuie pentru a-i îngriji pe amândoi.

— Îl chem imediat, mormăi Maestrul Chem. La naiba, dar la ce se gândea ea!

— Cine? Şamanul? întrebă Fabrice, puţin surprins. E un bărbat, Ochi-care-văd-departe, nu o fem...

— Nu şamanul! îl întrerupse sec dragonul. Împărăteasa! Să-l înfrunţi pe Magister doar cu un mic regiment de elfi şi câţiva Înalţi Magi, asta a fost de-o aroganţă nebună! I-am cerut doamnei Isabella să se ducă să inspecteze falia de pe Pământ, dar sigiliile sunt în continuare intacte. Nu ştim cum a reuşit

Magister să aducă atâţia demoni. Împărăteasa ne-a pus într-o mare încurcătură!

Mariannei nu-i plăcea ca suverana ei să fie criticată.

— Eu sunt îngrijorată pentru ea. Dacă ne vom opune, cine ştie ce e-n stare să-i facă Magister!

— Absolut nimic, i-o reteză Tara. Are nevoie de ea. A capturat-o pentru că se poate servi de ea ca ostatică şi pentru că are nevoie de un urmaş al lui Demiderus pentru a pune mâna pe obiectele demonice. Ea nu riscă nimic. Ea e cheia!

Se lăsă o tăcere grea, după care Cal şuieră:

— Phii! M-am obişnuit atât de mult ca el să încerce să te răpească pe *tine*, încât am uitat că şi mătuşa ta are acces la obiectele demonice. În cazul ăsta, e de rău!

— Deocamdată, pe mine mă îngrijorează mai puţin obiectele astea, şi mai degrabă armata lui Magister, preciză Maestrul Chem. Există câţiva dragoni în AltăLume, vor veni în sprijinul nostru până ne vor sosi întăriri de la Dranvouglispenchir. O să patrulăm. Dacă duşmanul nostru a reuşit să-şi introducă armata pe continent, trebuie s-o ascundă undeva. Trebuie *neapărat* să descoperim unde.

— Trebuie să-i găsim şi pe gemeni, spuse încet Selena, lăsându-l o clipă pe Medelus. S-ar putea ca ei să ştie ceva.

Sosiră gărzile, aducându-l pe şaman, care îl cercetă cu meticulozitate pe Medelus, îi făcu o transfuzie şi dispuse să fie trimis la infirmerie. Îi administră o poţiune Mariannei, mai puţin afectată, care refuză categoric să meargă la infirmerie. Tânăra femeie, încă fragilă, îi ceru lui Fabrice s-o susţină. Moineau îşi încreţi nasul. I se părea că răpitoarea cameristă se sprijină un pic cam mult pe robustul Fabrice. Se alinta, îşi înclina gâtul de

fildeş şi palpita, cuprinsă de admiraţie, la fiecare cuvânt al tânărului, care se arăta cât se poate de grijuliu cu ea. Moineau surâse amar. Dacă gingaşa cameristă ar fi cunoscut secretul chipeşului pământean, ar fi luat-o la goană urlând, în loc să se lipească cu tandreţe de el.

Spre marea surprindere a Tarei, de astă dată gemenii se aflau în camera lor şi dacă Jar îi primi sfidător, Mara era albă la faţă.

— Am folosit un Revelus, atacă Maestrul Chem, şi ştim că eraţi cu Înaltul Mag Medelus, atunci când a fost agresat. Aveaţi sânge pe voi. Spuneţi-ne ce s-a întâmplat.

Gemenii schimbară o privire speriată, apoi Mara luă cuvântul:

— Ne duseserăm să-l vedem pe maestru, să primim ordinele pentru dimineaţa asta. Atunci când ne-am prezentat, el zăcea într-o baltă de sânge. Am crezut că murise şi am fugit. După ultimele noastre glume, ne era teamă că am putea fi acuzaţi.

— Păi cam aşa stau lucrurile, întări Tara. Nu cred nici măcar o singură clipă că aţi ajuns acolo după ce-a avut loc agresiunea. Pe cine încercaţi să protejaţi? Şi... de ce?

Jar ridică spre ea o privire ciudat de stinsă.

— Crezi ce vrei. Tu eşti împărăteasa, poţi face ce vrei cu noi. Trimite-ne la închisoare, asta nu va schimba cu nimic lucrurile.

Tara nu fu nici măcar ispitită s-o facă. Băiatul şi sora lui păreau... disperaţi. Ca şi cum le-ar fi fost retras un principiu vital. Încercă altceva.

— V-am căutat prin efritul meu, Mel, după gluma voastră stupidă de a ne strica masa festivă. Dar el n-a reuşit să vă localizeze. De ce?

Cei doi schimbară o privire neliniştită. Hait, crezuseră că uitase!

— Este un Draţ, murmură Mara, arătând un medalion cu blazonul familiei, care îi atârna la gât.

— Un ce?

— Un Draţ. Un Disimulator Radical Ţintit. Toţi copiii de baroni au unul. Atunci când îl activăm, lumina se difractă şi nu mai putem fi văzuţi. Ne permite să ne ascundem atunci când suntem căutaţi, prin magie sau nu. Şi e mai eficace decât un sorţ, pentru că nu depinde de puterea magiei *noastre* pentru a funcţiona, ci de magia înconjurătoare.

Tara întinse mâna şi luă cele două Draţ-uri, pe care le dădu uneia dintre gărzi, aflate sub responsabilitatea lui Xilar. Nu aveau să mai scoată nimic de la gemeni. Abătuţi, aceştia răspundeau fără să răspundă de fapt, eschivându-se de la fiecare întrebare. După zece minute de astfel de tertipuri, simţind că-i venea să comită un infanticid, Tara preferă să renunţe. Plasă două santinele la uşa camerei, cu consemnul de a nu-i slăbi din ochi pe copii.

Întorşi în Sala de Consiliu, trecură în revistă diversele măsuri luate până atunci, apoi le evaluară. Cifrele se acumulau şi, văzând atâtea vieţi gata să fie sacrificate, Tara simţi cum i se strânge stomacul. La ora târzie a cinei, gâtul îi era atât de crispat, încât nu avea nicio poftă să se aşeze la masă. Numai gândindu-se la mâncare şi i se făcea rău. Dar Maestrul Chem o convinse: trebuia să se arate curtenilor şi sorţitorilor.

Atunci când moştenitoarea pătrunse în imensa sufragerie, murmurul discuţiilor se intensifică. Chipurile erau îngrijorate. Se puteau distinge trei clanuri: cei care — din fericire, o mică minoritate — voiau să cedeze în faţa lui Magister şi nu se sinchiseau de soarta dragonilor, cei care ţineau să se lupte cu demonii şi, în sfârşit, cei care cereau ca Omois-ul să forţeze celelalte

popoare să formeze o coaliţie. Altfel spus, decizia Tarei de a lupta singură în fruntea armatei imperiale nu întrunea deloc unanimitatea. Tânăra suspină în sinea ei, păstrându-şi un chip impasibil. Maestrul Chem o prevenise că va fi supusă din plin presiunilor. Începea să înţeleagă ce anume voise să spună.

Tara şi prietenii ei luară loc în jurul unei mese la care se aflau deja Maestrul Dragosh, doamna Kalibris, doamna Kali, doamna Auxia şi Maestrul Tyrann'hic. Pentru a-i linişti pe curteni cu privire la angajamentul dragonilor, Charm şi Chem îşi păstraseră forma lor naturală şi se postară, impozanţi, la fiecare capăt al mesei. Deodată, Cal sări în picioare. Tocmai văzuse un chip pe care îl cunoştea.

— Ei, exclamă el, brusc înveselit, aşteptaţi-mă o clipă, vreau să v-o prezint pe Eleanora!

— Pe cine? se interesă Fabrice cu o voce suspicioasă.

— Verişoara băiatului care a fost aspirat de vortex, spuse încet Tara. Am întâlnit-o alaltăieri la Palat. Părea să-l urască de moarte pe Cal.

Acesta se întoarse cu tânăra care o abordase pe Tara.

— Iat-o pe Eleanora, le spuse Cal. S-a instalat la părinţii lui Brandis, pentru a-i ajuta să suporte şocul pierderii fiului lor. E o familie de Pacis, aşa că ei ţin foarte mult unii la alţii.

Pacisii, Tara aflase acest lucru, erau o facţiune pacifistă ai cărei membrii militau pentru eradicarea duelurilor magice, atât de curente la Omois şi atât de fatale pentru sorţitori. Eleanora, ferindu-şi privirile, se înclină foarte ţeapănă în faţa Tarei, a doamnei Auxia şi a Maestrului Tyrann'hic, apoi se îndepărtă fără un cuvânt.

— Pentru o Pacis, care ar trebui să iubească întreaga planetă, nu s-ar zice că ne apreciază prea mult, remarcă Fabrice.

— Nu, nu ne place deloc. Dar eu o găsesc formidabilă!

Cal nu avu răgazul să le explice motivele entuziasmului său. Doamna Auxia dădea semnalul începerii mesei, când se produse un fel de şoc şi sala se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL XXI

Logodnica Vampyrului

După o clipă, lumina reveni şi cu toţii plimbară în jurul lor nişte priviri neliniştite. Cum incidentul părea că se sfârşise, încetul cu încetul, conversaţiile se reluară. Tara se aplecă spre Maestrul Dragosh. Fata habar n-avea cum ar trebui să lupte împotriva femeii-vampyr. Dar el, cu siguranţă, ştia.

— Trebuie să vă informez, începu ea pe un ton curtenitor, că l-am găsit pe Medelus grav rănit, sfâşiat, aproape mort. De asemenea, şi camerista Marianna a fost atacată. Amândoi au fost goliţi de sânge.

Maestrul Dragosh se clătină în scaun. O singură rasă din AltăLume se delecta cu sângele fiinţelor vii. Mai rău, el ştia prea bine *cine* comisese acest ignobil masacru. Un singur vampir renegat era capabil să sfâşie pe cineva pentru propria lui plăcere. Logodnica lui. Singura dragoste din viaţa lui, blestemată pe veci. Selenba, *Vânătorul.*

Ochii convivilor se aţintiseră asupra sa, grei de bănuieli. Doamna Auxia, foarte palidă, îndepărtându-se de masă, i se adresă Înaltului Mag:

— Maestre Dragosh, sunteţi singurul vampyr prezent printre noi. Ce aveţi de spus?

— Aşa e. După câte ştiu eu, nu mai există altul, răspunse, cu gâtul uscat, vampyrul, acceptând fără să se împotrivească acuzaţia implicită.

— Nu e chiar aşa, interveni doamna Kali. Ştiu că aceia dintre voi care gustă din sângele de om suferă o mutaţie. Saliva lor devine otrăvită şi nu mai tolerează lumina din plină zi. Or, în sala asta mare în care ne aflăm bate soarele şi nu păreţi să suferiţi din pricina asta. De unde deduc că nu dumneavoastră sunteţi vinovatul.

Se aplecă şi continuă, pe un ton în care i se simţea aversiunea:

— Există, aşadar, printre noi un al doilea vampyr care suge sânge! Numai că acela bea sânge omenesc!

Curtenii se uitară unii la alţii, stânjeniţi.

Doamna Auxia, care nu era deloc proastă, trecu la concluzii:

— Să fie oare acest monstru hidos trimis de Magister? Să fie oare o încercare de intimidare: „Încetaţi să-mi opuneţi rezistenţă sau o să vă ucid?” În ceea ce mă priveşte, consider că e un procedeu respingător! Nu e, cu siguranţă, genul de manevră care ne va face să capitulăm!

I se adresa Maestrului Dragosh ca şi cum l-ar fi însărcinat să-i retransmită mesajul lui Magister. Vampyrul era de felul lui palid, dar acum ar fi trebuit născocit un cuvânt pentru a descrie lipsa de culoare a chipului său.

— Nu sunt un trădător, doamnă, îngăimă el. Sunt de partea voastră. Magister e cel cu care mă lupt, de foarte multă vreme. Şi aveţi dreptate. Acel vampyr lucrează chiar pentru duşmanul nostru. Voi rezolva această problemă. Definitiv.

Dacă ceilalţi nu sesizară sensul declaraţiei sale, Tara şi prietenii ei schimbară o privire îngrijorată. Magister reuşise s-o corupă pe logodnica Maestrului Dragosh, făcând-o să bea sânge uman, ceea ce îl mânia la culme. Ani la rând, Safir Dragosh o apărase, în pofida crimelor ei, continuând să caute necontenit leacul care ar putea s-o vindece. În zadar. Acum, în faţa crimelor cumplite pe care ea tocmai le comisese, ajungea în sfârşit să admită că nu mai avea de ales.

Vampyrul îşi lăsă capul în jos şi o lacrimă de sânge i se scurse pe obrazu-i palid. Se vedea nevoit s-o ucidă pe singura femeie pe care o iubise vreodată. În mintea lui, lăsă să se îndepărteze clipele dulci pe care le petrecuse împreună cu ea, mireasma florilor atunci când hoinăreau pe câmpii, planurile, gândurile de viitor, copiii pe care voiau să-i aibă. Toate acestea fură şterse de imaginea însângerată a lui Medelus şi a Mariannei, sfârtecaţi.

Doamna Kali, guvernatoarea Palatului din Omois, îşi răsucea cele şase braţe privindu-l. Era gata să deschidă gura pentru a-l soma să-şi explice cuvintele enigmatice, când trăsăturile vampyrului se înceţoşară şi colţii i se alungiră, făcându-i pe curteni să se dea instinctiv înapoi.

Înainte ca aceştia să-şi recapete respiraţia şi să poată striga, un lup mare şi negru apăru în locul Maestrului Dragosh. Manitou se simţi deodată foarte mic în pielea lui de labrador şi se îndepărtă prudent din calea acestuia, cu coada lăsată, într-atât părea de înspăimântător. Nu aveai deloc chef să-ţi plimbi

mâna prin magnifica blană neagră, nu înainte de a te fi îmbrăcat de sus până jos într-o armură.

Lupul își înălță botul spre boltă, își urlă întreaga durere, după care, din câteva salturi, dispăru pe scară.

— E... e impresionant! bolborosi una dintre doamnele de la Curte, o blondă cu pieptul generos, cu o nuanță de admirație în glas.

Partenerul ei îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Pfffui! exclamă el. Pot și eu să mă acopăr cu o blană neagră și să urlu, nu-i deloc greu! Să vedem mai degrabă dacă e și eficace!

Prudent, însă, se abținu de la orice comentariu atunci când Moineau, care, ca și Tara, n-avea deloc poftă de mâncare, decise să se alăture urmăririi și se metamorfoză într-o înspăimântătoare fiară.

Dar Maestrul Chem nu avea niciun chef să postească, așa că incantă deasupra unei felii de Muuuu.

— Pe Doublus, carnea din fața mea să sporească, foamea să mi-o potolească!

Friptura nu păru să-l audă. Rămase neclintită. Dragonul își încruntă ceea ce îi slujea drept sprâncene și reiteră formula, dar tot fără succes. Se ridică alarmat când un strigăt răsună în spatele lor. Un Înalt Mag invocase o bere, în zadar. O îndoială cumplită se insinuă în mințile lor. Unii după alții, Înalții Magi își încercară puterea magică.

Trebuiră să accepte stupefianta realitate! Magia lor dispăruse! Se evaporase!

Ușile animate continuau desigur să se supună, și obiectele magice, de asemenea. Înalții Magi fuseseră pur și simplu

deconectaţi de la sursa puterii lor. Şi, spre deosebire de vampyr, Maestrul Chem era incapabil să se metamorfozeze pentru a-şi relua înfăţişarea umană. Era blocat în trupul lui de dragon, ca şi Charm.

A fost nevoie să se ţină un nou Consiliu de război. Reuniţi, generalii, Înalţii Magi şi miniştrii se agitau. Tara de-abia instalată pe tron, Maestrul Tyrann'hic, preşedinte al Camerei reprezentanţilor, echivalentul din AltăLume al unui prim-ministru, luă imediat cuvântul, întărit în argumentele lui de această nouă catastrofă.

— Dacă nu mai dispunem de magie, înseamnă că nu avem de ales, tună el. Trebuie să ne predăm lui Magister! Acum, nimic nu ne mai apără de el.

Tara se arătă revoltată.

— Nu suntem fără apărare, interveni ea energic. Avem de partea noastră armatele din Omois, iar elfii se bat cu pegaşii, nu cu magia.

— Dar Magister va utiliza incantaţiile, fără ca noi să putem replica! zbieră namila de bărbat. În ceea ce mă priveşte, eu nu vreau să sfârşesc pus la frigare de un demon! Trebuie să capitulăm!

Tara avu brusc un acces de furie. Magister îi omorâse tatăl şi o răpise pe mama ei, pe care o ţinuse prizonieră zece ani. Şi acum voia să-i transforme pe oamenii aceştia în sclavi, iar ei nici măcar nu-şi dădeau seama de ameninţarea care plutea deasupra capetelor lor, incapabili să estimeze potenţialul de cruzime al stăpânului Sangravilor. Ura ei împotriva lui era atât de arzătoare, încât fata avu impresia că o să explodeze. Dar cea care explodă fu magia ei.

Ţâşnind din mâinile ei, un jet albastru îl lovi pe Tyrann'hic, proiectându-l într-un perete. Sala întreagă fremătă sub impresia impactului şi o linişte absolută se aşternu peste Consiliu. Tara îşi privi degetele şi întreaga adunare se dădu înapoi ca un singur om.

— La naiba, Tara! exclamă Cal. Magia ta este intactă!

Micul hoţ incantă. Reparus-ul lui îl învălui pe Tyrann'hic, care leşinase, şi braţul preşedintelui Camerei, care spânzura într-un unghi neliniştitor, se îndreptă, în vreme ce matahala îşi recăpătă încetul cu încetul conştiinţa.

— Şi a mea la fel! constată Cal în culmea fericirii.

Nu le trebui multă vreme ca să-şi dea seama că doar adulţii fuseseră atinşi de vrajă. Cei mai tineri îşi conservaseră puterile. Tara simţi din nou cum i se strânge stomacul atunci când realiză că trebuia să încredinţeze apărarea Omois-ului unor adolescenţi. Pentru a lupta împotriva *demonilor.*

Vestea se răspândi cu iuţeala fulgerului în întreaga împărăţie. Magister puse să se difuzeze un mesaj pe panourile de cristal. Nu i se putea zări chipul, dar, după nuanţa măştii sale, colorate în albastru, se ghicea că zâmbeşte.

„Ehei, micuţilor, nu e prea dur pentru voi? Nu mai aveţi magie, nu mai aveţi putere. Sceptrul Blestemat e eficace, nu-i aşa? Continuă să funcţioneze perfect, după cinci mii de ani. Ştiau, într-adevăr, cum să facă să meargă bine lucrurile, demonii ăştia. Unul sau două mici reglaje şi tinerii voştri sorţitori vor fi la rândul lor neutralizaţi. După aceea, nu vă va rămâne altceva de făcut decât să vă predaţi!"

Cercetări febrile în biblioteca ce tocmai fusese restaurată, chiar la momentul oportun, le îngăduiră să descopere că

Sceptrul Blestemat făcea parte dintre obiectele malefice confiscate de la demoni de către Demiderus în timpul Marelui Război al Faliilor. Fusese creat pentru a bloca magia oamenilor şi a aliaţilor lor, dragonii. Dar, din fericire pentru ei, demonii nu avuseseră timp să-l pună în funcţiune.

Dacă Magister intrase în posesia Sceptrului Blestemat, asta însemna că reuşise să o constrângă pe împărăteasă să-l însoţească, pentru a-i înşela pe Cei-ce-păzesc şi pe Cei-ce-judecă, terifianţii paznici ai acestor obiecte. Situaţia trecea de la una foarte gravă la una catastrofică. Pe măsură ce orele se scurgeau, Tara îşi spunea, în faţa panicii întregii ţări, că miniştrii aveau să se întoarcă împotriva ei şi-i vor ordona să capituleze. Putea ea oare, fără să-şi piardă integritatea, să-i oblige s-o urmeze pe calea aleasă de ea? Care era limita dintre un suveran şi un tiran?

Îşi lăsase prietenii împreună cu Selena şi, rumegându-şi angoasa şi întrebările, traversa unul dintre deşerturile de gheaţă create de arhitect în Palat, cu Grr'ul pe urmele ei, când femeia-trol alunecă pe o placă de gheaţă. Se ridică bombănind şi, furioasă, pulveriză gheaţa, lovind-o cu bâta care se afla în permanenţă la brâul ei. Apa ţâşni şi se transformă aproape instantaneu din nou în gheaţă. Tara avu atunci o revelaţie. Ceva făcu clic în mintea ei. Dar bineînţeles! Acum ştia cum fusese asasinat acel zombi. Deocamdată, asta era cea mai măruntă dintre grijile ei, dar era mulţumită că rezolvase această enigmă iritantă.

Epuizată, ceru să fie lăsată singură, şi în cele din urmă se refugie în budoarul auriu, apărată de crunta Grr'ul. Îi plăcea foarte mult acest loc, o linişte a. În întregime sculptate în ambră, flori, fluturi şi păsări întrupate din dălţile geniale ale elfilor dădeau o viaţă aurie încăperii în ansamblu. Fata tocmai

își oferise o minunată criză de lacrimi, pentru a mai elimina puțin din presiune, când Xandiar solicită o audiență. Ștergându-și repede urmele plânsului, îi ordonă Schimbătoarei să-i mascheze nasul și ochii roșii. De-abia intrată în cameră, ex-căpetenia gărzilor îngenunche. Își înălță privirea spre tânăra fată. Ambra din încăpere, traversată de lumină, îi dădea o culoare de piersică pârguită de soare și era incredibil de frumoasă. Oșteanul observă că plânsese, dar se abținu de la orice comentariu. Nu știa ce atitudine să adopte față de ea, oscilând între ură și respect.

— Am continuat ancheta, Majestatea Voastră imperială. Și cred că am descoperit cum l-a omorât ucigașul pe zombi. Cu...

— ...gheață, încheie moștenitoarea în locul lui, surprinzându-l!

— Absolut! Dar când...? Cum ați...?

— Era evident (omise să-i destăinuie că nu-și dăduse seama decât foarte recent). A înlocuit scoabele de fier cu scoabe de gheață, după ce a așezat mai întâi biblioteca într-un echilibru instabil. Instalația de climatizare a fost oprită, pentru a provoca topirea lor. Probabil că a calculat exact de cât timp era nevoie pentru ca scoabele să cedeze. Și-a convocat victima la ora respectivă și aceasta a fost zdrobită. Dacă trupul ar fi fost descoperit mai târziu, reziduurile de apă s-ar fi evaporat în întregime și n-am fi avut nicio idee despre modul în care s-au derulat lucrurile. Din nefericire, asta confirmă ceea ce credea împăratul. Cei care au aranjat biblioteca erau chiar nonso. Crima asta n-are nimic de-a face cu magia!

— Nu e chiar așa... Fiindcă nu era gheață obișnuită, indică grav Xandiar. Am făcut niște încercări înainte de a ne pierde

puterea magică. Gheaţa are un coeficient de elasticitate foarte redus. De fiecare dată când am vrut să fixez scoaba pe care am obţinut-o, aceasta s-a sfărâmat. Cum nu puteam face magie în bibliotecă, am ieşit. Am fixat magic scoaba ca să reziste la şoc, dar nu şi la căldură. Atunci când rafturile din bibliotecă s-au prăbuşit, scoaba se topise şi sorţul dispăruse. Cei din grupul Antisorţ spun că sunt împotriva magiei. Dar se folosesc de ea! Cred că aveaţi dreptate. În spatele acestei organizaţii se află nişte sorţitori. Prin această maşinaţiune complicată s-au dat de gol. Ancheta trebuie deci reluată, dar nu în direcţia curtenilor nonso prezenţi la Palat, ci chiar în rândurile sorţitorilor!

Tara se ridicase şi se învârtea de colo-colo prin budoar, cu roba ei purpurie, lungă până în pământ, foşnind la trecerea ei. O nouă piesă a enormului puzzle se afişase în faţa ei.

— Au vrut să ne păcălească ridicând o perdea de fum dinaintea ochilor noştri, pentru a ne face să credem că generalul G'en'ril era o victimă aleasă la întâmplare. Dar nu ăsta era adevărul, ci cu totul altul! Xandiar, ceea ce mi-ai dezvăluit tu are o mare importanţă. Îţi mulţumesc şi doresc să-ţi încredinţez o nouă misiune.

— Majestatea Voastră imperială? tresări voinicul oştean, brusc plin de speranţă.

Tara îl privi cu atenţie. Ştia că el n-o prea plăcea, la urma urmei, era în parte responsabilă de dizgraţia lui. Dar, în imensul Palat, avea nevoie de aliaţi fiabili şi... discreţi.

— Faceţi cercetări în jurul lui G'en'ril, îi ordonă ea. Vedeţi dacă era cineva în mod special care îl ura de moarte. Nu pot să vă detaşez din regimentul de gardă, aşa că va trebui să anchetaţi în afara orelor voastre de lucru. Fiţi discret şi, mai

ales, foarte prudent. Dacă cei de la Antisorţ îşi dau seama că i-aţi demascat, s-ar putea să vă atace. N-au ezitat să ucidă până acum.

Xandiar, copleşit de recunoştinţă, îşi lovi pectoralul şi se ridică dintr-un salt. De-abia părăsise încăperea că se auziră bătăi în uşă. Tara oftă. Dar era Cal: Medelus îşi recăpătase cunoştinţa.

În sfârşit o veste bună, cel puţin pentru Selena. Fermecătoarea mamă a Tarei îşi făcu apariţia în marea sală unde rămăsese toată lumea însoţită de un Medelus cam veştejit, care aducea foarte mult cu un zombi.

Maestrul Chem vru să se repeadă în întâmpinarea lui, dar, date fiind dimensiunile pe care le avea, îşi reprimă impulsul şi aşteptă răbdător ca Medelus să şontâcăie până la el.

— Ei? tună el.

Medelus îşi manifestă nemulţumirea aşezându-şi palmele de-o parte şi de alta a capului.

— Uf! gemu el. Maestre Chem, singurul loc unde nu mă doare sunt urechile!

— Iertare, răspunse marele dragon, coborându-şi vocea. Eram foarte îngrijorat pentru tine, Înaltule Mag Medelus. Poţi să ne spui ce ţi s-a întâmplat?

— Nu-mi aduc aminte absolut *nimic*, spuse Medelus, aşezându-se cu mare băgare de seamă. În afara unei lovituri în cap şi, apoi, a unui frig înfiorător. O răceală mortală care mă îngheţa şi mă omora încetul cu încetul. Abia când mi-am recăpătat cunoştinţa, parcă vătămat peste tot, şi am văzut minunatul chip al Selenei aplecat asupra mea, mi-am dat seama că am avut un accident. Dar să fiu al naibii dacă mai ştiu şi altceva.

— Aţi fost mozolit un pic de un vampyr, îi explică Cal, mereu serviabil. Dar aţi avut noroc, fiindcă nu v-a terminat.

Tara făcu o grimasă. Imaginea nu era foarte plăcută. Îşi reprimă o uşoară greaţă şi încercă să se concentreze asupra conversaţiei, în vreme ce mintea ei se mişca cu o sută la oră. Avea sentimentul că lăsase să-i scape un detaliu. Ceva ce făcuse cineva apropiat şi ea remarcase, dar nimic mai mult. Of!

— Asta mi-au spus şi Selena, şi şamanul, suspină Medelus. Dar de ce m-ar ataca un vampyr pe mine?

— Poate pentru că îi era foame, propuse Cal. Sau poate că nu-i plăcea apa dumneavoastră de colonie!

Selena îi aruncă o privire indignată, căreia băiatul îi răspunse cu un surâs inocent.

— Vampyrul care te-a atacat, spuse Tara, observându-l cu atenţie pe Medelus, a mai făcut o victimă. Marianna. Era gata să moară.

Reacţia Înaltului Mag fu fără echivoc. Corpul i se crispă şi se trase înapoi, cu chipul plin de spaimă. Tara simţi că nu juca teatru. Bolborosi că nu se simţea prea bine şi Selena îl însoţi la fel de înţepată până la infirmerie, nu înainte de a-i arunca o privire agasată fiicei sale.

Moştenitoarea se convinse că bănuielile ei nu erau întemeiate. Crezuse sincer că atacul nu fusese decât o abilă punere în scenă.

Xilar, care sosea alergând, cu chipul descompus, se prăbuşi, mai degrabă decât se înclină, în faţa Maestrului Tyrann'hic şi a Tarei.

— Am dat greş, spuse el plecându-şi capul şi întinzând cele patru spade ale sale, îmi depun demisia în mâinile voastre. Permiteţi-mi să dispun de corpul meu şi să mă pregătesc de Zen'tchi'la.

Tara suspină. La naiba, ce mai era şi cu zendrăcovenia aia? Răspunsul Preşedintelui Camerei o lumină.

— Sinuciderea rituală, tresări matahala, surprinsă. Dar de ce, Xilar? S-a întâmplat ceva atât de grav?

— Unul din cele două Draţ-uri confiscate de la copiii Hachequetril a dispărut. Cred că l-a luat vampyrul care l-a atacat pe Maestrul Medelus. Am scotocit peste tot, dar, datorită Draţ-ului, e de negăsit. N-am vegheat aşa cum se cuvine asupra unui bun ce mi-a fost încredinţat, trebuie să plătesc cu viaţa. Mai mult, una dintre armele mele de colecţie, un revolver pământesc, a dispărut de asemenea, deşi nu-mi dau seama prea bine de ce l-ar fi luat vampyrul. În fine, am eşuat în încercarea de a-l găsi pe autorul atentatului împotriva moştenitoarei.

— Perfect, declară sec Tyrann'hic. Aveţi aprobarea mea.

Tara se ridică. Hotărât lucru, de fiecare dată trebuia să-l contreze pe Preşedintele Camerei.

— În niciun caz, interveni ea, glacială. Am pierdut-o pe mă... pe împărăteasă, l-am pierdut pe imperator şi-am pierdut şi o parte din magie. Nici vorbă să mai risipim o viaţă. Eşti destituit din funcţia de căpetenie a gărzilor, iar în locul tău îl numesc la loc pe Xandiar! Vei rămâne în armată. Va fi pedeapsa ta pentru faptul că ai dat greş. Şi nu-ţi fă problema e în privinţa morţii tale: există riscul de a te întâlni foarte curând cu ea.

Ultimul cuvânt şfichiui aerul ca un pocnet de bici. Oşteanul se ridică, cu privirea stinsă. Îşi luă înapoi săbiile, dădu resemnat din cap, făcu un „stânga-împrejur" impecabil, apoi o luă din loc cu pas greoi. Xandiar, prezent şi el în sală, înaintă şi se înclină, cu ochii arzând de o recunoştinţă fără margini. Interior, Tara gemu. Îşi dădea perfect seama de ceea ce tocmai

făcuse. Xilar era „omul” lui Tyrann’hic. Xandiar va fi cel al Tarei, un executant de o loialitate orbească, de o fidelitate care să reziste la orice încercare, un câine cu colţi lungi, aflat exclusiv în slujba ei. De când devenise ea atât de manipulatoare?

Ah, da, de când viitorul omenirii apasă pe umerii mei. Trebuie să cresc. Repede.

— Povestea asta cu revolverul n-are nicio noimă, remarcă încet Marianna. Niciun vampyr n-a avut vreodată nevoie de armă! Şi nu cred că stă pitit pe undeva ca o pradă. Dimpotrivă, e un prădător. Sunt sigură că se ascunde sub identitatea unuia dintre noi.

Se apropie de Fabrice, solicitând protecţia acestuia printr-o mişcare unduioasă care-i făcu ochii lui Moineau să scapere. Tara îşi aţinti şi ea ochii asupra încântătoarei cameriste. Se insinua frecvent în apropierea tânărului Pământean, care se împurpura de plăcere văzând o femeie atât de drăguţă interesându-se de el. E adevărat că ea se purta la fel cu toţi bărbaţii, îndeosebi cu Tyrann’hic. Tara îi văzuse discutând pe când ieşeau dintr-o sală şi camerista atingea mâneca matahalei cu o familiaritate nonşalantă. Îşi încreţi pleoapele, neliniştită pentru Fabrice. De ce se simţea oare atât de stânjenită în preajma lui?

Maestrul Dragosh se întoarse după două ore. Intră în Sala de Consiliu, epuizat şi frustrat.

— N-am găsit-o, mărturisi el.

Tara decise să amâne orice hotărâre pentru a doua zi. Xandiar îşi repartiză gărzile de noapte în binom pentru ca acestea să se poată acoperi reciproc şi fiecare se zăvorî cu grijă în camera lui.

Tara insistase să-şi petreacă noaptea singură, fără prietenii ei. Cel mai mic zgomot, cel mai mic suspin ar fi menţinut-o

trează, chinuită, în beznă, şi trebuia neapărat să se odihnească. Selena ar fi vrut să rămână cu ea, dar tânăra nu voia să-şi vadă mama sfâşiată între dragostea pentru ea şi neliniştea pentru Medelus. O convinse cu delicateţe să rămână la infirmerie, să vegheze la căpătâiul magicianului rănit, iar Selena acceptă cu ochii strălucind de recunoştinţă. Marianna, surâzând cu ingenuitate, propuse să le ţină companie, ceea ce Selena aprecie mult mai puţin, fără a îndrăzni, totuşi, s-o mărturisească.

Cal făcu turul Palatului împreună cu Robin, pe care îl luă cu el fără să ţină cont de protestele acestuia, pentru a o găsi pe Eleanora şi a-i propune să li se alăture, dar fata cu ochii la fel de cenuşii ca şi ai săi era de negăsit... sau se ascundea bine. În cele din urmă renunţă, cu un ciudat sentiment de gol, pe care nu şi-l putea explica.

Moineau, odată întinsă în patul ei, gemu în pernă. Nu avea niciun control asupra lui Fabrice şi nu mai ştia ce să facă într-o situaţie care ameninţa s-o depăşească. Când se dusese să-i spună noapte bună Tarei, văzuse limpede privirea surprinsă pe care prietena ei o aruncase asupra cămăşii sale de noapte, care îi acoperea gâtul în ciuda căldurii. Dar nu avea de ales, rana nu i se vindeca, în ciuda Reparus-ului.

Robin se chinui mult să adoarmă. Tatăl lui, Maestrul M'angil, îl rugase să se întoarcă de urgenţă în Lancovit. Cal şi Moineau primiseră acelaşi ordin din partea părinţilor lor. Chiar dacă refuzaseră cu toţii, făgăduiseră să evite luptele şi să fugă prin Poarta de Transfer dacă demonii invadau Tingapourul. Dar Robin nu ignora cât de incontrolabil poate fi războiul, în efectele şi în urmările lui. Risca să moară în câteva ore şi *trebuia* să-şi deschidă inima în faţa Tarei. Îşi repeta în sinea sa declaraţia de

dragoste. De data aceasta, nu avea să se mai facă de râs. Ceea ce voia să-i spună era simplu. Adormi în mijlocul celei de-a o sută treia versiuni.

Nimeni nu fu ronţăit în timpul acestor ore nocturne. Tara reuşise să aţipească un pic, răpusă de oboseală, dar mari cearcăne violacee atestau că noaptea îi fusese scurtă.

După micul dejun, moştenitoarea prezidă noua celulă de criză. Toţi Înalţii Magi se aflau deja acolo. Lipseau de la apel doar Selena, Medelus, Manitou, şamanul, rămaşi la infirmerie, şi Marianna, care avea de făcut o mică treabă pentru Tara. Aceasta, constatând că, pentru a face ca la Palat lucrurile să meargă bine, isteaţa cameristă se dovedea capabilă să manipuleze pe toată lumea, o contactase foarte devreme prin intermediul globului de cristal. O trimisese să stea pe lângă Jar şi Mara, instruind-o să încerce să le câştige încrederea şi să-i facă să-şi dezlege limbile... dar şi cu scopul de-a o îndepărta, pentru că vedea limpede că prezenţa Mariannei o înfuria pe Moineau. Totuşi, dacă stătea să se gândească mai bine, oare nu camerista însăşi fusese aceea care sugerase această misiune? La urma urmei, cine manipulase pe cine?

După ce obţinu undă verde de la Tara, pentru a atrage atenţia tuturor celor prezenţi, Maestrul Chem îşi pocni una dintre gheare de podea, făcând-o pe doamna Auxia să tresară, aruncând o privire îngrijorată spre preţiosul ei mozaic de marmură.

— Am să vă fac o declaraţie, anunţă el.

În sală se aşternu liniştea şi toate privirile se îndreptară asupra impunătorului dragon albastru.

— Noi am făcut cercetări mai aprofundate asupra Sceptrului demonic şi veştile sunt proaste. Dacă Magister nu încetează

să-l utilizeze, radiaţia emisă de el e atât de puternică, încât riscă să atingă straturile de cuarţ magic ce slujesc drept soclu continentelor noastre. Atunci când se va produce lucrul acesta, şocul va fi atât de violent, încât planeta ar putea să explodeze în bucăţi.

Chipuri consternate îi primiră spusele.

— Mai mult, nu mai avem la dispoziţie decât două sau trei zile pentru a împiedica armata de demoni să se reverse pe continentul omoisian. Aşa că, dacă vreunul dintre voi are vreo idee genială pentru a ne permite să neutralizăm sceptrul înainte ca acesta să provoace sfârşitul lumii, acum e momentul s-o facă.

Nimeni nu luă cuvântul. Pur şi simplu pentru că nimeni nu avea nici cea mai mică soluţie de propus.

— De ce vampyrul se poate transforma, iar voi nu? întrebă pe neaşteptate un curtean.

O linişte atentă marcă observaţia sa.

— E o întrebare bună, spuse Maestrul Chem. Safir, tu ai vreo explicaţie?

Vampyrul clătină din cap.

— Nu. La fel ca şi voi, nici eu nu am acces la magie, pot doar să-mi schimb înfăţişarea. Dar nu ştiu de ce nu se întâmplă la fel şi-n cazul vostru.

Îşi încordară minţile, sugestiile zburând din toate părţile, înainte de a fi, din nefericire, respinse. Apoi Fabrice îşi drese glasul şi rosti:

— Am auzit vorbindu-se despre un sorţ. O formulă capabilă să contracareze magia demonică. Dar nu mai ştiu cum se numeşte.

— Care sunt efectele lui?

— Anulează magia, făcând-o să intre în acelaşi ritm cu undele, ceea ce o distruge.

Dragonul reflectă o clipă, timp în care toţi ochii se aţintiră asupra lui, plini de speranţă. Apoi pocni din degetele-i solzoase, blestemându-şi memoria deficitară.

— Vorbeşti despre un Annihilus, nu-i aşa? E unul dintre sorţii creaţi de Demiderus pentru a anihila atacurile magice ale demonilor, acum cinci mii de ani. Sunt un dobitoc, uitasem de el... şi de altfel sunt surprins că tu îl cunoşti.

— De un an îmi petrec vremea mai mult printre cărţile vechi, răspunse tânărul, înainte de a adăuga, cu o uşoară amărăciune: Prietenii mei au o putere mult mai dezvoltată decât a mea, aşa că o compensez cu ajutorul bucoavnele!

Dragonul îl privi cu atenţie înainte de a declara:

— O să-l punem imediat în aplicare.

— Dar doamna Selena şi Maestrul Medelus se află la infirmerie, interveni Robin. N-ar trebui să-i prevenim?

— Ne vom achita faţă de ei reluând mai târziu operaţia pentru cei absenţi. Toţi Înalţii Magi să se plaseze în preajma lui Charm şi a mea. Vă vom proteja încercând să filtrăm magia. Am nevoie de puterea voastră, şi de a voastră, Prim-sorţitori. Tara, tu vei sluji de lentilă focală, formula este: „Pe Annihilus, magia demonică să dispară şi puterile Înalţilor Magi să apară". Toţi ceilalţi veţi pronunţa această incantaţie: „Pe Transferus, puterea mea să o atingă pe Tara şi s-o facă atotputernică". Acţionaţi la semnalul meu. Mai întâi Prim-sorţitorii asupra Tarei, apoi Tara asupra noastră.

Nu le lăsă timp de reflecţie, dar, după expresia feţei lui Charm, Tara ghicise ca vraja e teribil de periculoasă. Se poziţionară în

câteva secunde, Prim-sorţitorii în jurul Tarei, cei doi dragoni în faţa ei, iar Înalţii Magi în spatele lor, în semicerc. Incantaţia o atinse pe Tara şi fata se simţi de parcă o puzderie de mici puncte luminoase i-ar fi ciupit carnea. Absorbi puterea ca un burete. Ochii ei deveniră complet albaştri şi decolă. Magia ţâşni din mâinile ei ca un torent năvalnic şi se revărsă peste ei.

Aceştia urlară într-un singur glas. Tara ezită şi valul slăbi. Dar, sub ochii lor îngroziţi, dragonii începură să strălucească şi din trupurile lor ţâşniră lănci de lumină, raze, lovindu-i fără milă pe Înalţii Magi prezenţi în sală. Avură groaznica impresie a unei torsiuni, de parcă timpul şi spaţiul s-ar fi deformat, apoi se întâmplă ceva imposibil, inuman.

Cele două enorme reptile şi toţi Înalţii Magi dispărură!

CAPITOLUL XXII

Culorile

Înmărmuriţi, adolescenţii priviră spaţiul gol unde cu câteva clipe mai înainte se aflaseră dragonii şi Înalţii Magi.

Tara se apropie, atinse piatra, caldă încă, apoi se întoarse spre Fabrice.

— Dumnezeule! Crezi că...?

— ...au murit? Nu! replică Fabrice, impasibil. Scopul sorţului nu era anihilarea lor, ci dispariţia farmecului. Nu e aşa de uşor să faci să dispară atâţia oameni. Dacă ar fi fost nimiciţi, ar fi existat... reziduuri.

Nimeni nu ceru precizări, dar prin toate minţile defilară rămăşiţe de picioare, capete şi braţe.

Moineau îşi muşcase limba de spaimă şi gura i se umplu de gustul sângelui. Pe strămoşii ei, s-o fi făcut oare Fabrice dinadins? Era perfect posibil.

Uşa se deschise şi pe ea se strecurară încet înăuntru curtenii care nu fuseseră în sală; printre ei, cu figuri consternate, se

aflau Medelus, Manitou, Selena şi şamanul, cu toţii în alertă. Adolescenţii le spuseră tot ce se întâmplase.

Şamanul se aplecă şi îşi puse palma pe locul unde stătuse grupul.

— Sunt lipsit de puterile mele, spuse el, dar simt încă prezenţa şi forţa dragonului. N-a murit...

Un oftat de uşurare ieşi din toate piepturile.

— ...cel puţin nu încă, încheie rece şamanul.

— Dar atunci, unde sunt? întrebă un curtean.

— Ca să rezum, reflectă Medelus, voi aţi încercat să sfărâmaţi câmpul de forţă al Sceptrului, acţiune care a eşuat. Ca urmare a unui efect colateral neprevăzut, colegii noştri au fost trimişi undeva. Totul e acum să aflăm unde. Am mai auzit vorbindu-se despre o dispariţie provocată de un Annihilus, ca aceasta, preciză el. Lăsaţi-mă să mă concentrez o secundă... Da, s-a întâmplat la elfi. Înalţii Magi şi dragonii sunt, probabil, prizonierii Timpului Cenuşiu.

Tara făcu ochii mari. Nu era singura.

— Ai cui? întrebă ea buimăcită.

— Iertare, iar am uitat că tu nu eşti familiarizată cu lumea noastră. E vorba despre o dimensiune în care timpul e suspendat. Nicio creatură vie nu poate ajunge în Timpul Cenuşiu fără să nu rămână prizonieră acolo. De îndată ce simte ceva viu, acesta se închide în jurul intrusului şi îl imobilizează... de-a pururi! Cei ce sunt captivi acolo nu pot fi eliberaţi!

Moineau reflectă.

— Dar poate fi deschisă o poartă spre locul acela, de vreme ce Înalţii Magi au fost azvârliţi acolo, observă ea.

— La ce ne-ar servi, dacă nu-i putem face să iasă din locul acela? replică Medelus.

Tara îşi prinse iar meşa albă cu dinţii şi începu să o morfolească. Acest cuvânt, „cenuşiu”, îi evoca... ! Se încordă brusc:

— Culorile! exclamă ea. Câmpia cenuşie, demonii, culorile!

Ridicând miraţi din sprâncene, ceilalţi îi aruncară o privire de genul „nu-te-speria-draga-mea-cei-din-familia-asta-sunt-un-pic-deranjaţi-la-cap”.

Cal se arătă mai direct.

— Asta e, se văicări el. Îi filează o lampă!

Tara întoarse spre el un chip radios.

— Ah! Ah! Culorile! Vii, sau nu numai vii, sprintene, primejdioase, care erau cât pe-aci să ne captureze... şi pe care eu, zice-se, le-aş putea chema ori de câte ori doresc!

Moineau se zgâi la ea.

— Bineînţeles! exclamă la rândul ei. Crezi că ele ar putea s-o facă?

— Bun, îşi pierdu răbdarea Fabrice, când o să terminaţi cu mica voastră şedinţă de telepatie, poate c-o să ne puneţi şi pe noi la curent.

— O să fac mai mult decât să-ţi explic, susură Tara cu un zâmbet şmecheresc, o să-ţi *arăt.*

Dintr-o mişcare, îşi desfăcu gulerul robei şi, atingând ciudata bijuterie incrustată în pielea ei, chemă:

— Culori! Culori pe care v-am eliberat, apăreţi!

Pe gâtul ei gol, smaraldul, abanosul, safirul, diamantul, aurul şi rubinul se înfiorară, apoi, şuierând, se desprinseră înainte de a se imobiliza în faţa ei. Culorile se îndesiră şi, în curând, în faţa ochilor lor stupefiaţi se arătară şase şerpi enormi, de culori diferite, verde, negru, albastru, alb, galben şi roşu, care se înclinară în faţa Tarei cu un devotament fără cuvinte.

— Ca să vezi! se minună Fabrice, care încă nu-şi revenea. Astea-s culorile care ne-au atacat în Palatul demonului şi pe care tu ai reuşit să le eliberezi! Ţi-au gravat această bijuterie pe gât, dar nu ştiam că le poţi invoca astfel!

— Ca să fiu sinceră, nici eu, mărturisi Tara. Şi nu ştiu dacă sunt capabile să facă ceea ce vrem noi, dar Timpul Cenuşiu n-ar trebui să le afecteze, căci ele nu sunt cu adevărat vii... în sfârşit, nu în sensul obişnuit al cuvântului.

— Hai, deschideţi poarta Timpului Cenuşiu, spuse Moineau, repede, pentru că nimeni nu ştie cât timp vor rămâne culorile.

Întrucât ei erau singurii care puteau rosti în mod eficient incantaţiile, tinerii sorţitori preferară să se ducă în sala lor de antrenament pentru a controla potenţialele... rateuri. Docile, formele colorate se strecurară în urma lor, curtenii făcând cerc în jurul lor şi evitând cu grijă să le atingă, din momentul în care unul dintre ei se trezise în întregime roşu după ce se frecase uşor de această culoare. De altfel, la trecerea lor, solul devenea un curcubeu.

De îndată ce intrară în arena imensă presărată cu nisip fin, invocară un câmp de forţă dens, transparent şi flexibil, care îi izolă pe cei ce urmau să practice magia.

Medelus trasă sorţul pe nisip. În ciuda aversiunii ei, Tara fu desemnată să fie vector. Tinerii sorţitori se plasară în jurul ei şi îşi activară puterea magică. Fata se concentră asupra desenului şi mâinile i se acoperiră cu o lumină albastră strălucitoare. Din fericire, cu toate că puterile lor se amplificaseră, nu distruseră nimic şi nu transformară pe nimeni.

Curând, ca urmare a incantaţiilor lor conjugate, ţâşni pe neaşteptate un dreptunghi vag opalescent, care se deschidea

spre... nimic. Era vidul, un fel de ceaţă nedefinită. Culorile părură cât se poate de entuziasmate de perspectiva de a aduce puţină însufleţire în tot acest neant cenuşiu. Săriră prin poartă înainte ca Tara să le fi putut da nişte instrucţiuni precise.

Din acel moment, afacerea luă o întorsătură cu adevărat bizară. Portalul emise un fel de sughiţ, expulză un iepure verde cu două corpuri, apoi un şarpe violet cu o gaură în mijloc, dar care părea totuşi să se simtă foarte bine, după care apăru un soi de dinozaur în miniatură, roşu, urmat de fratele lui mai mare, care scoase un răget furios. Prim-sorţitorii măriră imediat înălţimea de sub plafon.

Apoi apăru prima fiinţă omenească. În fine, în măsura în care i se putea acorda acest nume: păros cât să descurajeze toate aparatele de ras din lume, sprijinindu-se pe falangele lui şi mormăind întruna. De îndată ce-i zări pe sorţitorii care îl fixau cu nişte ochii ieşiţi din orbite, se ghemui.

— Dar..., bolborosi Fabrice cu un aer rătăcit, asta ce mai e?

Medelus, privindu-l uluit pe hominid, răspunse:

— E ceva... in... incredibil!

— E-un incredibil, desigur, făcu Cal, sarcastic. Eu unul n-am auzit de specia asta.

— Voiam să spun că e *de necrezut*. E un *Homo antemagicus*. Preistoria noastră, sfârşi prin a adăuga Medelus, bulversat. Şi animalele! Unele aparţin unor specii dispărute de mii de ani!

De jur împrejurul arenei, murmurele se înteţiră. Ceasuri la rând, încântate, culorile, care nu se mai distraseră aşa de ani de zile, făcură să se perinde o mulţime de dihănii nemaivăzute cu nuanţe, forme şi mirosuri... tulburătoare. Prim-sorţitorii făcură să apară cuşti pentru specimenele cele mai agresive.

Apoi, prin portal fu catapultat un omuleţ înveşmântat într-o togă albă şi un suspin de stupefacţie zgudui întreaga adunare. Îngenuncheară cu toţii odată, cu excepţia Tarei, care pierduse firul. Până şi ireverenţiosul Cal îndoi genunchiul cu respect, ceea ce o surprinse chiar mai mult decât toate celelalte. Moştenitoarea rămase singură în faţa necunoscutului, ale cărui plete blonde erau împodobite cu o meşă albă, exact ca a ei.

Moineau îi dădu un ghiont în coaste, ca să se încline şi ea, strecurându-i pe la colţul buzelor un nume care o făcu să tresară.

— Demiderus! E Demiderus!

Dacă magul arăta la fel de buimăcit ca şi Tara, el îşi reveni foarte repede. Întrebă ceva cu o voce melodioasă. Nu-l înţelese nimeni, căci limba evoluase de-a lungul mileniilor. Tara interveni şi activă sorţul traductor din Palat.

— Ziceam, repetă omuleţul, pe Setenlicor şi pe picioarele lui bifurcate, unde mă aflu?

Selena se ridică şi luă cuvântul.

— Bine ai venit în Omois, Prea Înaltule Mag. Bun venit, ţie, celui care ai dispărut de cinci mii de ani!

— Bine, bine, spuse magicianul trecându-şi palma peste obraz. Totul s-a desfăşurat, deci, aşa cum era prevăzut, deşi m-aţi eliberat puţin mai devreme de momentul fixat. De unde deduc că vă aflaţi într-o situaţie de criză şi, deşi habar n-am ce e lucrul acela colorat care m-a smuls din loc, presupun că aţi urmat protocolul.

Selena îl privi fix.

— Ce protocol? I-am pierdut pe Înalţii noştri Magi şi încercăm să-i recuperăm.

Prea Înaltul Mag clipi des din ochi.

— Ah?... Toate astea sunt atât de ciudate. Aşadar, faptul că acum mă aflu aici e doar o coincidenţă, şi totul merge bine în AltăLume?

Selena îşi strânse roba de sorţitoare în jurul trupului pentru a câştiga puţin timp şi a-şi veni în fire, zguduită încă de faptul că avea o legendă vie în faţa ei. Îşi trecu o mână puţin tremurătoare prin părul ei negru şi respiră adânc:

— De fapt, nu. Ne confruntăm cu o criză. Iar ajutorul vostru ne va fi de mare preţ. Explicaţi-mi, totuşi, ceva. Aţi spus că v-aţi prevăzut eliberarea. Eraţi, prin urmare, prizonier... de bunăvoie?

Tonul ei lăsa să se înţeleagă că socotea conceptul cel puţin surprinzător.

— Da, răspunse Demiderus cu un mic zâmbet, văzând-o descumpănită. Dar am lăsat instrucţiuni pe care, în mod evident, nu le aveţi. N-am putut face mai mult decât să-i *izgonim* pe demoni, dar nu şi să-i împiedicăm să mai acceadă în universul nostru, iar falia, în ciuda tuturor eforturilor noastre, nu s-a închis. Mi-am zis atunci că poate ar fi bine să încercăm să ţinem seama de ceea ce urma să se petreacă în veacurile ce aveau să vină. Cum nu dispuneam de niciun mijloc sigur de a deveni nemuritor, căci sorţul te transforma într-un canid, iar eu nu mă vedeam deloc sfârşindu-mi zilele în patru labe, am creat un portal care să-mi permită să pătrund în Timpul Cenuşiu şi să şi ies din el.

Manitou exclamă:

— Uau! Vreau să spun, cum? Vreţi să spuneţi că nu există remediu?

Demiderus îşi coborî surprins privirea spre labradorul înzestrat cu darul vorbirii. Apoi, în ochii săi albaştri se aprinse o licărire amuzată.

— Oh! Aţi încercat cumva oare să...

— Devin nemuritor, da, dar sorţul n-a funcţionat şi...

— Iată-vă ajuns labrador, un exemplar splendid, într-adevăr, totuşi, un câine. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar sper că veţi găsi o modalitate de a redeveni om.

Manitou îşi ridică ochii săi negri spre Prea Înaltul Mag şi dădu din cap:

— Şi eu sper. Din toată inima.

— Atunci? Puteţi să-mi faceţi un rezumat al situaţiei? reluă Demiderus.

— Un om, Magister, s-a aliat cu regele demonilor. Pentru a-şi însuşi magia sa malefică superputernică, el se foloseşte de obiectele de putere. A strâns în jurul lui un grup de oameni renegaţi care, ca şi el, recurg la magia demonică. A reuşit s-o captureze pe una dintre descendentele Domniei Voastre, împărăteasa Omois-ului, şi a pus pe picioare o armată de demoni, aflaţi sub controlul lui, şi pe care pare s-o fi introdus în AltăLume. Şi asta în pofida faptului că falia dintre Pământ şi Limburi e în continuare pecetluită.

Demiderus tresări şi se clătină. Două străji îl susţinură.

— Pe barba lui Gelisor, murmură omuleţul, nişte oameni! Trădători ai neamului nostru? Dar nu sunt în toate minţile! Şi cum a făcut ca să aducă hoardele demonice în AltăLume fără să treacă prin falia de pe Pământ? Şi ziceţi că se *foloseşte* de urmaşii mei pentru a-i înşela pe Cei-ce-păzesc şi pe Cei-ce-judecă? Trebuie să-l oprim. Acum!

— Uşor de zis, greu de făcut, interveni Cal, incapabil să-şi ţină gura prea multă vreme. Magister dispune de două chei pentru a accede la obiecte: împărăteasa şi Tara. Punerea la

adăpost a obiectelor demonice n-a fost o idee prea strălucită, ştiţi. Distrugerea lor, da, asta era un plan bun!

Demiderus nu luă în seamă reproşul şi se întoarse spre el, întrebător:

— Tara? Cine-i Tara?

Tânăra înălţă capul şi îl înfruntă pe Prea Înaltul Mag. Deoarece nu se afla de multă vreme în AltăLume, nu împărtăşea soiul acela de fascinaţie amestecată cu adoraţie al celorlalţi.

— Eu sunt, rosti ea fără să se tulbure, făcând un pas înainte. Sunt urmaşa Domniei Voastre. Ca şi mătuşa mea, împărăteasa. Suntem ultimele două... în fine, deocamdată. Şi iat-o şi pe aceea care mi-a dat viaţă, Selena, fiica Isabellei Duncan şi nepoata lui Manitou Duncan, labradorul.

Demiderus o salută pe aceasta după ritualul străvechi.

— Mamă a moştenitoarei, fie ca magia ta să ilumineze!

Făcu un cerc cu mâinile şi bătu din palme.

— Părinte al imperiului, răspunse cu graţie Selena, imitându-i gestul, fie ca magia ta să ocrotească lumea...

Demiderus ridică încântat din sprâncene. Iar Medelus şi le încruntă pe ale sale când realiză că Prea Înaltul Mag o contempla fascinat pe tânăra femeie.

— Sunt fericit să fac cunoştinţă cu urmaşa mea, spuse Demiderus, cercetând-o pe Tara din creştet până în tălpi. Sunt, totuşi, surprins. Voi sunteţi singurele?

— Toţi descendenţii celor cinci Înalţi Magi care au ascuns obiectele malefice au murit în urma unor accidente foarte ciudate, îi spuse Moineau, care se interesase de istoria Omois-ului.

— Deci! o întrerupse Selena. Puteţi face ceva pentru noi? Magia a părăsit toate popoarele din AltăLume, toate neamurile

deopotrivă. Numai adolescenţii nu sunt lipsiţi de ea. E un dezastru! Fără să mai punem la socoteală că legendele noastre spun că planeta riscă să nu reziste acţiunii Sceptrului!

Demiderus îşi încreţi fruntea îngrijorat.

— Din păcate, nu e o legendă. Nimic nu e mai adevărat. Şi n-aţi recuperat Îndiguitorul?

— Ce anume?

— Ah! Prin urmare, nu-l aveţi, răspunse Demiderus. E un obiect creat de noi care permite îndiguirea, stăvilirea magiei malefice. În fine, măcar a unei părţi din ea. Împotriva tuturor obiectelor demonice reunite s-a dovedit a nu fi la înălţime. Dar împotriva unuia singur, ar trebui să facă faţă. Trădătorii deţin şi alte obiecte ale puterii în afara Sceptrului? Cum ar fi Tronul lui Silur, Inelul lui Kraetorvir sau Coroana lui Drekus?

— Nu, răspunse Selena în timp ce-i arunca o privire Tarei. Fiica mea a distrus Tronul lui Silur atunci când Magister încerca să pună stăpânire pe el... iar de celelalte obiecte pe care tocmai le-aţi pomenit n-am auzit niciodată.

Magicianul tresări puternic atunci când află că Tronul fusese nimicit. Impresionat, făcu ochii mari, apoi se înclină în faţa tinerei fete.

— Domnişoară, puterea ta trebuie să fi fost irezistibilă, de vreme ce ai reuşit să sfărâmi simbolul puterii demonilor!

— N-am făcut-o de una singură, răspunse cu modestie Tara, încurcată. M-a ajutat şi mama.

Demiderus îi zâmbi Selenei, se întoarse spre Cal şi răspunse în sfârşit la reproşul acestuia.

— Nimeni dintre noi n-a izbutit la vremea aceea. Din cauză că nu am fost capabili să le distrugem, a trebuit să ne resemnăm să ascundem obiectele!

Tara, ca şi Cal, nu înţelesese niciodată de ce Înalţii Magi nu nimiciseră primejdioasele obiecte. Acum avea şi răspunsul! Nu erau în stare!

Robin o privea pe Tara foarte neliniştit. Ceea ce tocmai spusese magul îi confirma cele mai rele temeri ale sale. De la momentul revelării precocităţii anormale a puterii magice a tinerei fete cu ocazia recentei ei metamorfozări în nou-născut, bănuia că la mijloc trebuia să fie vorba despre o manipulare, sub o formă sau alta, a puterii sale. Potenţialul Tarei apărea disproporţionat în raport cu normele obişnuite. Fără îndoială că genele sale fuseseră modificate. Dar de către cine? De dragoni, ceea ce explica strania fascinaţie a Maestrului Chem pentru Tara? Sau de oameni? Isabella era o vrăjitoare de prima mână, lipsită de scrupule. Cine ştie ce-i făcuse micuţei încredinţate în grija ei... Inspiră cu zgomot. Trebuia, înainte de orice decizie, să facă o anchetă. În fine... dacă supravieţuiau complotului lui Magister!

Între timp, Tara încruntase din sprâncene. Demiderus tocmai spusese ceva ce trezise un ecou în amintirile ei. Sigur că da, Tronul!

— Aţi întrebat cum ar fi putut Magister să-i facă pe demoni să intre în universul nostru fără să treacă prin falia terestră, Prea Înaltule Mag, spuse ea foarte încet. Ei bine, cred că am răspunsul.

Demiderus ridică din sprâncene. Nu era singurul. Cu toţii o ascultară cu mare atenţie.

— Da, continuă tânăra, sâcâită că nu făcuse această deducţie mai devreme. Atunci când Magister a avut acces la Tron prin intermediul meu, a vrut să-şi însuşească energia demonică a acestuia. Îi lua din forţă, dar, în acelaşi timp, îi şi dădea. Această îmbinare a creat un soi de portal. Pe de altă parte, existau demoni care încercau să treacă. Mii de demoni! Până azi, nu m-am gândit niciodată la asta. Şi dacă obiectele demonice ar fi mai mult decât nişte simple rezervoare de putere, Porţi de Transfer disimulate pentru a deschide un culoar între Limburi şi universul nostru?

Demiderus deveni atât de palid, încât aveai impresia că obrajii săi fuseseră albiţi cu praf de cretă.

— Pe Decratus cel cu o mie de tentacule, murmură el, dar e teribil! Atunci când am pus mâna pe obiecte, puterea lor ni s-a părut atât de îngrozitoare, încât nu ne-am încumetat să le testăm. Le-am ascuns pur şi simplu în mai multe locuri, Atlantida pentru elementul apă, Olimp pentru pământ şi Walhalla pentru aer. Apoi am condamnat faliile care se află pe Pământ. Dar dacă tu îmi spui că ele pot sluji de asemenea drept catalizatori între Limburi şi noi, lucrul ăsta repune în discuţie întregul sistem de protecţie al acestui univers.

O tăcere consternată se aşternu peste aceste cuvinte. Apoi Medelus îşi drese glasul.

— Deocamdată, Sceptrul Blestemat e singurul obiect demonic pe care Magister a reuşit să-l recupereze. Dintre celelalte, care erau printre cele mai periculoase?

Demiderus reflectă o clipă, scotocindu-şi memoria.

— În primul rând, Tronul lui Silur, fără discuţie. Apoi Spada lui Grouig, după care ar urma Coroana lui Drekus, apoi Inelul lui Kraetorvir. Sceptrul lui Brux, căruia voi îi spuneţi Sceptrul

Blestemat, ar veni după ele. Apoi Securea Dublă a lui Xreux, Armura lui Vrons, Pavăza lui Z'sel şi Lancea lui R'aor. Altele, cum ar fi Flautul lui S'entir şi Globul lui M'entar, erau categoric mai puţin puternice.

— Sceptrul cutare ameninţă să facă planeta noastră să sară în aer, mormăi Cal înspre Moineau, iar Demiderus zice că nu e foarte puternic? Aş fi curios să ştiu ce numeşte el puternic!

— Aşadar, gemu Tara, există o sumedenie de mijloace care să-i permită lui Magister să-i facă pe demoni să vină!

— Nu-i chiar aşa, o corectă Demiderus. Spada, Coroana şi Inelul, da. Cred că, folosind Sceptrul, a fost mai dificil. Sunt chiar surprins că a reuşit. Sceptrul este activ, desigur, pentru că duşmanul vostru a reuşit să ne priveze de magie, dar nu în măsura în care să poată deschide un portal între două universuri, cum spuneţi, mai ales luptând cu constrângerile pe care le-am impus pentru a-i împiedica pe demoni să părăsească Limburile. Cred că acest faimos Magister s-a folosit şi de altceva, în plus, pentru a reuşi acest lucru.

Cal dădu din umeri. *Cum*, îl interesa foarte puţin. Rezultatul, dimpotrivă, era clar.

— Bătrânica mea, îi surâse el Tarei, ar trebui să te lipeşti de ei. Odată ce-l vom recupera pe Îndiguitor şi-l vom învinge pe Magister, tot ce o să-ţi mai rămâne ar fi să încerci să distrugi celelalte obiecte demonice şi gata! Nu va mai exista niciun pericol!

Tara se strâmbă. Nu avea o foarte bună amintire despre prima ei întâlnire cu Cei-ce-judecă. Dar Cal avea dreptate. Nu exista o altă soluţie.

În timp ce evaluau amploarea ameninţării, culorile continuau să elibereze fiinţele şi gângăniile prizoniere ale

Timpului Cenuşiu şi, în sfârşit, una dintre ele o îmbrânci pe Charm prin portal.

Culorile îi regăsiseră pe dragoni şi pe Înalţii Magi!

— Ei! strigă Charm, furioasă. Mai încet!

Tara nu era foarte sigură, dar i se păru că respectiva culoare care o trecuse prin cadrul porţii... zâmbea. Ar fi fost incapabilă să explice cum de ştia lucrul acesta, având în vedere că ghiduşa nu avea nici gură, nici trăsături, dar era o certitudine.

Maestrul Chem fu expulzat chiar după aceea şi un oftat de uşurare parcurse asistenţa. Apoi veni rândul Înalţilor Magi. Culorile se înşirară din nou într-o bijuterie barocă şi sălbatică pe gâtul Tarei şi portalul fu închis.

Maestrul Chem şi Charm fuseseră cât pe-aci să aibă o criză cardiacă recunoscându-l pe omuleţul ce se afla în faţa lor. Îl salutară cu deferenţă.

— Maestre Chem, exclamă amical Demiderus, vezi, ţi-am spus eu că o să ne revedem într-o zi!

— Mulţumesc zeilor că s-a întâmplat cu această ocazie! Şi sunt *foarte* fericit că v-aţi ţinut promisiunea, se înclină dragonul, care luptase împotriva demonilor alături de el.

Puşi la curent, Maestrul Chem şi Înalţii Magi au fost foarte surprinşi să afle că undeva exista un pergament capabil să-l aducă înapoi pe Demiderus, pergament care, în mod evident, dispăruse.

— Vorbiţi-mi puţin despre acest Îndiguitor, îi ceru doamna Auxia, încă zguduită de întemniţarea ei. Unde l-am putea găsi?

— Pe Muntele Roşu, răspunse politicos Demiderus. În mijlocul deşertului Salterens. Viermii t'sili constituie un excelent mijloc de apărare împotriva intruşilor, iar salterensii din acea

vreme erau nişte crunţi războinici care nu îngăduiau nimănui să pătrundă pe pământurile lor.

Inima Tarei zvâcni. Tânăra fată nu avusese relaţii foarte bune cu reprezentantul Marelui Cacha în timpul ultimei ei expediţii în Salterens. Şi iată că faimosul Îndiguitor se afla în mijlocul deşertului lor!

— Cum aţi făcut ca să-i evitaţi pe t'sili? îl întrebă doamna Auxia pe Demiderus.

— Cei cinci Prea Înalţi Magi şi-au unit forţele şi au creat un scut care i-a protejat pe tot parcursul călătoriei lor prin deşert, recită aproape cu religiozitate Moineau în locul omuleţului. S-au urcat pe Muntele Roşu, dar nimeni nu a aflat vreodată ce au făcut acolo. Toţi îndrăzneţii care au încercat de atunci să se apropie de munte au fost capturaţi de salterensi, care i-au făcut sclavi în minele lor de sare sau au fost ucişi de t'sili. Şi e imposibil să survolezi deşertul, pentru că şamanii salterensi au pus în funcţiune un sorţ foarte puternic. Eficacitatea lui se bazează pe căldură, motiv pentru care locul acela este unul dintre singurele de pe planetă unde poate fi pus în aplicare. Noaptea, sorţul slăbeşte, ceea ce permite zborul, dar dimineaţa trebuie să renunţi şi să cobori la sol. Iar t'silii atacă tocmai în acest moment! Capcana e aproape perfectă.

— A devenit o legendă? Incredibil. Am lăsat totuşi instrucţiuni foarte clare! Căci Muntele Roşu e singurul loc din AltăLume unde e cu neputinţă să facă magie. Acolo, deci, trebuie să vă duceţi pentru a-l recupera pe Îndiguitor. Mai există şi alte persoane la fel de puternice ca moştenitoarea mea? Vreau să spun... dintre cele care dispun încă de harul magiei?

În vocea lui Demiderus se simţea un infim grăunte de orgoliu.

— Nu, răspunse doamna Auxia. Tara a *noastră* este cea mai puternică dintre adolescenţi. De ce?

— Ei bine, sugerez ca această tânără fată să fie desemnată pentru a îndeplini misiunea. Ar putea să se protejeze acolo unde un altul ar sucomba.

Mai multe exclamaţii se încrucişară în aer.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! strigă Selena, care simţea de câteva minute venirea acestui moment. Îşi strânse cu putere fata la piept, făcând-o pe aceasta să-şi piardă răsuflarea.

— Nu se poate, ea trebuie să conducă Omois-ul! exclamă doamna Auxia. Vă amintesc că suntem în stare de război!

— Merg eu cu ea!

Strigătul la unison al celor cinci răsună în Palat şi Fafnir, Fabrice, Moineau, Robin şi Cal îşi zâmbiră.

Tara era întru totul de acord cu mama ei. De ce trebuia ca năpasta asta să cadă întotdeauna pe capul ei? Se desfăcu din îmbrăţişare, aproape sufocată, şi replică, un pic agresivă:

— Şi Domnia Voastră? De ce nu vă duceţi Domnia Voastră acolo? La urma urmei, Domnia Voastră l-aţi ascuns pe acest Îndiguitor şi tot Domnia Voastră ştiţi cum să-l faceţi să funcţioneze!

— E de-ajuns să-l pui în faţa obiectului demonic pentru ca el să anihileze puterea acestuia... Cel puţin, aşa sperăm noi. Iar eu nu pot merge acolo, căci îţi amintesc că Înalţii Magi sunt lipsiţi de puteri. Or, eu aparţin acestei categorii... cel puţin aşa stăteau lucrurile la intrarea mea în Timpul Cenuşiu. N-aş putea fi deci de mare folos.

Hait! Un punct pentru el. Tara neglijase acest aspect al situaţiei în care se aflau.

— Văd. Atunci cum îl voi recunoaşte pe acest Îndiguitor al vostru? întrebă Tara, resemnată.

— Noi nu voiam ca demonii să aibă îndoieli în privinţa lui, răspunse magicianul cu o voce şireată, aşa că i-am schimbat înfăţişarea. Acum se prezintă sub forma unui colier, al cărui centru este un sopor roşu.

Tara habar n-avea ce anume putea fi un sopor. Aşa că repetă:

— Şi ăsta cu ce seamănă?

— E o floare a somnului. E roşie, cu miezul purpuriu-închis. Îi adoarme pe oameni.

— Şi sistemul de protecţie al Îndiguitorului? Nu s-a prevăzut nimic, de genul „cel care îl atinge fără a o face conform unui cod anume va fi ucis", sau altceva de acest fel?

Demiderus zâmbi:

— Nu, nimic special, moştenitoare a mea. Se află într-o peşteră, pe munte, în apropiere de vârf. Odată ce-l vei găsi, va fi de-ajuns să ţi-l prinzi în jurul gâtului şi să-l aduci.

Selena suspină, cu ochii strălucind de lacrimi stăpânite, apoi lăsă să-i scape un mic gest de resemnare. Să-şi trimită fata în braţele morţii, numai gândul făcea să-i îngheţe inima. Ştia că ceea ce gândea era cu desăvârşire iraţional, dar nu se putea opri: era îngrozitor de spus, dar aproape că prefera ca Omois-ul să se predea lui Magister.

— Foarte bine, conchise Tara, fără să se lase impresionată de decepţia mamei ei. Atunci nu-mi mai rămâne decât să plec. Până la întoarcerea mea, îi deleg oficial puterea doamnei Auxia (nu lui Tyrann'hic, asta în niciun caz!).

Verişoara împărătesei se înclină în faţa ei, incapabilă să rostească o vorbă, într-atât era de îngrijorată. Să dea zeii să se

întoarcă repede moştenitoarea, n-avea deloc chef să devină suverană chiar în momentul în care o armată de demoni era pe punctul de a-i ataca ţara!

— Nu singură, interveni Cal. Vin şi eu cu tine.

Toată lumea îşi întoarse ochii spre el.

— *Eu* sunt protejat, preciză el sub privirile întunecate ale lui Robin şi Fabrice, am fost înţepat de un t'sil auriu.

— Şi n-ai murit? îl întrebă Demiderus, surprins. Să se fi descoperit un antidot? În cazul ăsta, aş putea şi eu...

— Nu, nu, Domnia Voastră, îl întrerupse Cal. Eu am fost *mort* pentru câteva minute, ceea ce a ucis ouăle de t'sil. Nu sfătuiesc deci pe nimeni să urmeze acest tratament. Dar port mereu semnul t'silului auriu acolo unde m-a înţepat, aşa că nici ceilalţi nu mă vor ataca.

— Aşa este, confirmă Demiderus, poţi s-o însoţeşti pe moştenitoarea mea. Sunt fericit că poţi s-o faci, căci misiunea ei nu va fi uşoară.

— Dar, remarcă mândrul şaman, căruia nu-i era deloc pe plac să trimită nişte adolescenţi să facă treaba unor adulţi, dacă nu-şi vor putea folosi puterea din pricina Muntelui Roşu, t'silii îi vor mânca de vii. În sfârşit, pe Tara, întrucât Cal nu riscă nimic.

— Nu. Sorţul suprimă magia pe o rază de o sută de metri în jurul poalelor muntelui. Iar anti-Transmitus blochează orice rematerializare încă două sute de metri după acest perimetru. Trebuie, deci, să te deplasezi la trei sute de metri de primele contraforturi şi să-i înfrunţi pe t'sili pe o distanţă de două sute de metri. T'silii nu trec dincolo de limita la care puterea nu acţionează. După aceea, nu mai există niciun risc.

Tara îl privi cu atenţie. Toate astea i se păreau puţin cam complicate ca sistem. Bătrânul mag nu auzise niciodată vorbindu-se despre seiful blindat?

— Cu un scut, nu mi se pare deloc periculos, spuse dispreţuitor Robin. Distanţa care trebuie parcursă nu e atât de lungă, o pot însoţi şi eu pe Tara!

Demiderus îl fixă.

— T'silii pornesc la atac cu miile. Exercită o asemenea presiune asupra scutului, încât un vrăjitor slab nu poate rezista mai mult de câţiva metri. Crede-mă, tinere elf, nu-i deloc uşor.

Robin vru să insiste, dar Demiderus se arătă inflexibil. Numai cea mai puternică dintre sorţitoare va fi autorizată să se confrunte cu t'silii. Nu voia să aibă pe conştiinţă moartea semielfului.

— Şi odată aceste lucruri neutralizate, interveni Selena, speriată, cum va trebuie să procedeze Tara?

— Anularea magiei împiedică orice înălţare prin levitaţie. În plus, rafalele de vânt sunt atât de puternice, încât nici măcar pegaşii nu le pot rezista. Trebuie să se caţere.

— Dar eu nu ştiu să mă caţăr! se sufocă Tara.

— Nu, ea nu ştie deloc să se caţere! întări Selena, care, de fapt, nici n-avea habar despre asta.

— Muntele nu e prea greu de escaladat, rosti calm Demiderus. Altfel n-am fi reuşit niciodată să ne urcăm până în vârful lui. Iar biblioteca îţi va oferi lucrările de care ai nevoie. Este de-ajuns să le citeşti şi conţinutul lor ţi se va imprima în minte, făcând din tine o alpinistă emerită. Sunt convins că te vei descurca foarte bine, domnişoară Tara, moştenitoare a mea. Adu Îndiguitorul şi apoi îl vom pune să se măsoare cu Sceptrul.

Odată ce ne vom recăpăta puterile, vom putea extermina armata sa de demoni.

— Va trebui mai întâi să-l reperăm pe Magister! exclamă Cal, care ştia din experienţă că Stăpânul Sangravilor nu se lăsa localizat uşor. Mai ales că are ostatici de soi.

Demiderus avu un zâmbet abia vizibil.

— Aşadar, nu mai aveţi nici Localizatorul?

În loc de orice răspuns primi din partea interlocutorilor săi doar o privire buimăcită.

— Văd bine că nu, spuse el. Noi am creat, de asemenea, un Localizator. Un aparat comparabil cu o busolă, capabil să detecteze orice obiect malefic. Ochiul său se aţintea asupra sursei demonice, devenind din ce în ce mai roşu pe măsură ce ne apropiam de ea.

— Ar fi foarte util pentru a-l descoperi pe Magister, admise Cal. Dar nu, n-avem nimic de felul ăsta, altfel ne-am fi folosit de el de mult!

— Va trebui să-l regăsiţi. Odată ce veţi face şi asta, nu veţi mai avea nevoie de mine şi mă voi întoarce în Timpul Cenuşiu.

O linişte consternată se aşternu după rostirea acestor ciudate cuvinte.

— Cum? exclamă în cele din urmă Maestrul Tyrann'hic, dar de ce? Nu aveţi dreptul să ne părăsiţi, noi am...

— Nu, i-o reteză Demiderus. E prea devreme. Mi-ar încurca planurile. Asta este alegerea mea, n-avem ce discuta. Aţi putea, vă rog, să-mi acordaţi ospitalitatea voastră până când această criză va fi rezolvată?

Degeaba argumentă, discută, insistă, şi chiar se enervă un pic namila, nu era nimic de făcut. Prea Înaltul Mag nu se lăsă

înduplecat: de îndată ce Sceptrul Blestemat va fi neutralizat, iar Localizatorul... localizat, se va întoarce din nou în Timpul Cenuşiu. Cu interdicţia categorică de a fi chemat, doar în cazul vreunei invazii a demonilor.

Selena era profund tulburată, nu atât de decizia lui Demiderus, de care nu-i păsa nici cât negru sub unghie, ci de misiunea fiicei sale. Tara nu reuşi decât cu mare greutate s-o liniştească. Ca de obicei, atunci când se afla în această lume de demenţi, nu era stăpână pe viaţa ei. Trebuia să plece şi să-şi facă datoria. Soarta AlteiLumi depindea de ea!

Demiderus întreprinse cercetări, păstrate secrete pentru a nu-i alerta pe prietenii potenţiali ai Sangravilor, în scopul găsirii Localizatorului, dar se descoperi rapid că respectivul instrument fusese distrus. Fără magie, Demiderus nu putea reconstrui aparatul... şi chiar dacă ar fi dispus integral de capacităţile lui, nu era sigur că ar fi putut aduna toate ingredientele necesare, principala componentă fiind unul dintre ochii regelui demonilor, care îi fusese sustras în cursul unei primejdioase aventuri.

În acest timp, cârmuirile din AltăLume îi făcură cunoscut lui Magister, prin intermediul cristaliştilor, că nu vor ceda şantajului său. Sau renunţa la utilizarea Sceptrului, sau vor muri cu toţii laolaltă, pentru că obiectul magic va duce la distrugerea planetei.

Magister nu catadicsi să răspundă. Magia nu se întoarse. Pământul începu să se cutremure, se produseră seisme şi tsunamiuri, care îi împiedicară pe aliaţi să le trimită, aşa cum doreau, soldaţi în Omois.

Toată puterea tinerilor sorţitori fu mobilizată pentru a susţine regiunile atinse de zguduiri. Din fericire, Omois nu se afla

pe o falie seismică, şi ei putură veni în ajutorul altor ţări. Tatăl şi mama lui Moineau, de mai mulţi ani în misiune în Hymlia, pe spezele serviciilor metalurgice din Lancovit, o contactară să o anunţe că piticii erau nevoiţi să-şi părăsească munţii, căci şocurile erau prea periculoase pentru mine. Moineau răsuflă uşurată când află că părinţii ei şi prietenii lor piticii se puneau la adăpost. Porniseră într-o migraţie lentă spre ţara uriaşilor, acolo unde se afla Fortăreaţa Cenuşie, fostul sălaş al lui Magister. Lentă, pentru că piticii refuzaseră categoric să se folosească de afurisita de magie pentru a se deplasa.

Cal şi Tara trebuiau să plece spre Salterens, de unde urmau să activeze un Transmitus până la Muntele Roşu. Conveniseră cu Marele Cacha, contactat discret, că vor ajunge devreme. Tara se pregătea de plecare în apartamentul imperial, singură. Situaţia era pe cale să-i scape de sub control. Se afla la bordul unui avion bezmetic, iar pilotul şi copilotul înghiţiseră o salată a cărei maioneză nu fusese proaspătă. Şi acum ea trebuia să preia comanda acestui circ. Presimţea o prăbuşire iminentă.

Îşi verifică echipamentul, pioleţi, ciocan, crampoane, mănuşi, curele, frânghie de mătase, cârlige şi opritori. Totul intră uşor în Schimbătoare, inclusiv uimitoarele mănuşi ale lui Fafnir, şperaclul lui Cal, harta animată, ochelarii lui Medelus şi Piatra Vie.

Reluă cartea pe care o începuse. Frazele i se imprimau una după alta în memorie. Utilizarea pioletului, diferitele tipuri de rocă şi capcanele muntelui nu mai aveau niciun secret pentru ea. În câteva ore devenise o specialistă. Cunoştea şcolari de pe Pământ care şi-ar fi dat braţul drept pentru a accede la aceste cărţi magice! În AltăLume nu existau şcoli, doar universităţi care le permiteau sorţitorilor să-şi pună ştiinţa în aplicare. Şi

nonso beneficiau de magie, căci aceasta funcţiona la fel de bine asupra lor ca şi asupra celorlalţi. Apropo de nonso, Tara se întrebă dacă Xandiar reuşise să urmărească pista până la vinovatul de uciderea zombiului.

Se întinse pe pat şi începu să reflecteze, atât de intens încât adormi.

Când se trezi, minunaţii ochi de cristal ai lui Robin erau aţintiţi asupra ei.

— Aş fi putut să te asasinez de zece ori, zâmbi semielful, care, aşezat pe patul ei, aştepta răbdător să se trezească din somn. Credeam că Xandiar o să te oblige să-ţi plantezi dispozitive de securitate în jurul tău...

— Apleacă-te spre mine, murmură Tara, misterul umbrindu-i somptuoşii ochi albaştri ca marea.

Semielful se simţi deconcertat. Venise să-şi facă marea declaraţie, profitând de faptul că Tara era singură, ceea ce se întâmpla rar, şi deodată superdiscursul pe care şi-l pregătise i se scurgea din minte ca apa dintr-un butoi găurit. Îşi aţinti privirea asupra gurii atât de dulci a Tarei şi se înclină încet. La naiba cu discursul!

O clipă după aceea se afla lipit de perete, incapabil să mai gândească.

— Sistem de protecţie automat! exclamă veselă Tara, ţâşnind din pat şi zâmbind cu gura până la urechi. Expediază orice persoană care încearcă să mă atingă fără permisiunea mea la cel puţin cinci metri de mine, apoi îl imobilizează în aşteptarea ajutoarelor. 5, 4, 3, 2, 1...!

Atunci când sfârşea de rostit „1”, Xandiar năvăli în încăpere, urmat de două gărzi!

— E totul în ordine, Majestatea Voastră? o întrebă marele şef al pazei, gâfâind înnebunit, căutându-i pe agresori, cu toate cele patru lame scoase din teacă.

— Da, am făcut un exerciţiu, Robin şi cu mine, răspunse Tara pe un ton dezinvolt. Am testat eficacitatea acestui sorţ. Îl eliberez într-o clipă.

Făcu un mic gest şi semielful alunecă încet spre sol.

Foarte ţeapăn, ofiţerul o salută.

— Atunci, o să mă întorc la postul meu, Majestatea Voastră. Trebuie să vă informez că, în afara semielfului Robin M'angil, aici prezent, au cerut să participe la expediţia Domniei Voastre Fafnir şi Gloria Davil, precum şi cei doi dragoni, mama dumneavoastră Selena şi câinele Manitou. Marele Cacha a refuzat.

Tara se simţi adânc mişcată. Faptul că enormele reptile erau private de puterile lor nu le împiedica să-şi rişte viaţa pentru a o ajuta, căci, în ciuda solzilor şi a pielii groase, nu erau protejate împotriva efectelor t'sililor. În ceea ce-i priveşte pe prietenii şi pe mama ei, se aştepta la cererea lor, şi îi trimisese un mesaj foarte clar Marelui Cacha. Acesta nu trebuia să accepte nicio altă persoană.

Xandiar se înclină şi părăsi încăperea. Ea se întoarse, toată numai zâmbet, spre Robin, care nu zâmbea deloc. Zâmbetul Tarei se crispă, apoi se evaporă. Semielful era supărat de gluma pe care i-o făcuse? El se apropie de ea şi o fixă intens, cu o privire gravă. Of, îi rămăsese oare salată între dinţi? Avea vreun coş pe nas? Deschise gura, gata să-şi recite marea declaraţie... şi Cal, urmat de Blondin, vulpoiul lui, intră pronunţând răspicat:

— Se poate? Sper că nu deranjez?

Având în vedere chipul stacojiu al lui Robin, deranja. Iar Cal găsi că asta e hilar.

Un pic surprinsă, Tara percepu mai degrabă decât auzi o serie de înjurături mute pe buzele lui Robin, care îl fulgera cu privirea pe micul hoţ.

Ceea ce nu avu niciun efect asupra lui.

— Ce anume te pregăteai să-i spui Tarei? îl întrebă el perfid pe Robin. Eu am venit s-o anunţ că nu vom putea pleca la ora la care voia. Şi tu?

— Aveam de gând să-i urez noroc, răspunse Robin printre dinţi, şi să-i recomand să fie prudentă.

— Nu ştie ce înseamnă asta, bătrâne. Tara şi prudenţa sunt două lucruri diferite! Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Voi veghea eu asupra ei, mă voi ocupa de ea, o voi mân...

— Bine, e-n ordine, mormăi Robin, incapabil să-şi stăpânească frustrarea care-i sfâşia inima. O să vă însoţesc până la Poartă, de îndată ce Tara va fi gata.

— Fac un duş şi sosesc, preciză fata.

Se năpusti în baie, dar auzi zgomote bizare în cealaltă încăpere. Intrigată, întredeschise uşa şi îl văzu pe Robin străduindu-se să-l strângă de gât pe Cal. Micul hoţ râdea atât de tare, încât nu reuşea să se apere.

Liniştindu-se, închise uşa în urma ei. Atunci când ieşi, câteva minute mai târziu, Schimbătoarea îi transformase îmbrăcămintea într-o semiarmură elfică. Cu lungile ei plete împletite şi prinse într-un cerc de aur, cu antebraţele, pulpele şi pieptul protejate de metalul strălucitor, era nemaipomenită.

— Uau, exclamă Cal, cu ochii lui cenuşii însufleţiţi de admiraţie, arăţi superb, Tara!

— Mmmm, mormăi tânăra, aparent perplexă, asta-i concepţia pe care o are Schimbătoarea despre o protecţie eficace. Eu mă cam îndoiesc, dar asta e, ea-i specialista!

Întrucât, cu excepţia rarilor iniţiaţi, nimeni nu ştia unde pleacă moştenitoarea, curtenii se mulţumeau s-o urmărească cu privirea, plini de curiozitate. Dacă oamenii aceştia ar fi putut ghici că de-abia se stăpânea să nu vomite, într-atât era de speriată, s-ar fi îndepărtat în grabă din calea ei.

Selena o aştepta în sala Porţii. Cu lacrimi în ochi, tânăra femeie o luă în braţe şi, vreme de câteva secunde, curajul o părăsi cu totul pe Tara, care simţi cum i se moaie genunchii. Dar dădu de privirea neliniştită a lui Robin şi îşi reveni.

— Nu fi îngrijorată, mamă, spuse ea cu tandreţe, totul o să fie bine.

— Nu mai pot, gemu Selena în scobitura gâtului ei. Nu te regăsesc decât pentru a te pierde, văzându-te cum pleci, din nou şi mereu, spre cele mai mari pericole!

Tara nu se putu împiedica să nu glumească.

— Îţi dai seama ce-ar fi însemnat să ai un băiat!

Selena zâmbi chinuit.

— Ar fi fost mai rău, nu-i aşa?

— Mult mai rău. Băieţii sunt nebuni de-a binelea, e ştiut lucru. Pe când eu sunt prudentă. De altfel, am hotărât că Prudenţa va fi cel de-al doilea prenume al meu în călătoria asta!

Robin înflori: era chiar numele pe care i-l suflase el. Cu atât mai rău pentru Cal!

— Te iubesc, scumpa mea! Întoarce-te cât mai repede.

Şi Selena o eliberă din braţele sale. Galant o aştepta pe Tara, care sări în spatele pegasului, imitată de Cal. Magnificul armăsar,

gata să-şi ia zborul, nici măcar nu se clinti sub această dublă povară. Cu părere de rău, Cal îl lăsă pe Blondin la Omois, căci, întrucât nu dispunea de aceeaşi forţă ca Tara, n-ar fi putut să-şi protejeze vulpea împotriva t'sililor.

Maestrul Chem şi Charm, doamna Auxia, Maestrul Tyrann'hic şi Demiderus îi urară succes. Manitou, foarte afectat că nu poate veghea asupra nepoatei sale, era furios, iar Robin, măcinat de gelozie, nu reuşea să contemple fără să se înfioare cuplul format de Tara, radioasă, alături de Cal. Apoi îşi dădu seama că micul hoţ era mai scund decât Tara cu cel puţin două capete şi asta îl linişti. Bun. Fata asta era pe cale să îl facă să-şi piardă minţile! Fie ce-o fi, de îndată ce se va întoarce, îi va spune totul. Întărit de această hotărâre, o salută amical şi îi ură, la rândul lui, călătorie plăcută. Tara era foarte emoţionată. Era pentru prima oară când trebuia să înfrunte pericolul fără să-i aibă pe toţi prietenii ei lângă ea şi se simţea ciudat de lipsită de apărare.

Cal îi adresă un surâs plin de încredere care îi remontă moralul. Tânărul le făcu semn celor din jur să se dea înapoi şi, înlocuind-o pe doamna Kali, care nu mai putea activa forţele magice, strigă:

— La Palatul Marelui Cacha din Sala, capitala Salterensului!

Şi se avântară în necunoscut.

CAPITOLUL XXIII
Marele Cacha

Se materializară în Palatul Marelui Cacha, unde fură primiţi de Illpabon, Marele Vizir.

Tara alunecă jos de pe pegasul ei, urmată de Cal.

— Aţi venit fără suită, Majestatea Voastră? susură mieros Illpabon.

Cal, ca un bun hoţ ce era, beneficiase şi de o educaţie politică, aşa că sesiză insulta subiacentă.

— Ştii cum e, bătrâne, rosti el cu o voce dezinvoltă. Trebuie să salvăm lumea, aşa că preferăm să păstrăm întreaga glorie doar pentru noi.

Urechile rotunde ale lui Illpabon se pleoştiră brusc, iar botul i se încreţi, dar nu replică.

Micul hoţ îşi îndreptă apoi toată atenţia spre locul în care se aflau. Îl cunoştea, ca pe toate palatele cârmuitorilor din AltăLume, întrucât îi studiase şi învăţase planul. Salterensii, neam de jefuitori, aveau o mare slăbiciune pentru culorile tari. Dacă exteriorul clădirilor era de un alb strălucitor pentru a

reverbera căldura apăsătoare, interiorul vibra de culori: verde şi galben pe pereţi, roşu, albastru şi auriu pe podele şi pe tavane, în sfârşit alb şi auriu pentru mobile. Ansamblul îţi lua ochii.

Ajunseră în fine în impozanta sală de audienţe. Înconjurat de o mică mulţime de curteni şi de gărzi cu ochii în patru, Marele Cacha era acolo, discutând cu unul dintre supuşii săi. Emblema salterensilor, un vierme verde ţinând un cristal de sare albastră între dinţi, străjuia ameninţătoare piedestalul pe care se înălţa tronul.

Împărăteasa Omois-ului, chiar prin reprezentanţii ei, fiind un oaspete de marcă, Marele Cacha îşi întrerupse convorbirea şi, coborând cele patru trepte acoperite de un covor roşu, ieşi în întâmpinarea Tarei. Îi strânse antebraţele, exclamând:

— Jambon! Jambon!

Moştenitoarea schiţă un zâmbet crispat. Care să fi fost misteriosul motiv pentru care Marele Cacha îi cerea jambon? Pricepu apoi că sorţul traductor al palatului nu funcţiona probabil prea bine... sau că marea felină voia s-o pună într-o situaţie delicată. Dar ea dispunea de un mijloc de a para lovitura. Ultima oară când nu putuseră utiliza magia, cu ocazia eliberării lui Cal, Moineau îi plasase în creier vreo douăzeci de idiomuri. Îşi activă memoria şi... Bingo! Sorţul plasat de Moineau intră în acţiune şi îi dădu informaţiile dorite.

Felina vorbea swahili, o străveche limbă de pe Pământ, un amestec de bantu şi de arabă, utilizată aproape peste tot în Africa şi îndeosebi de triburile Masai. Aparent, salterensii se aflau la originea acestei limbi care migrase pe Pământ. *Jambo*, în swahili, voia să însemne bună ziua.

— *Jambo*, răspunse ea politicoasă. *A bari gani*?

— *M'suri sana, assempté*! o felicită Marele Cacha, vizibil surprins că invitata sa cunoaşte swahili, mai exact salterensa.

— Veniţi cu mine, continuă el, trecând cu uşurinţă la omoisiana curentă, vreau să vi-l prezint pe cel care vă va fi mentor în această periculoasă aventură.

O duse pe Tara până la o felină mare care se afla în apropierea tronului şi tânăra tresări. Îl cunoştea pe acest salterens! Era straja microdeşertului împărătesei. Personajul îi adresă un zâmbet rece.

— V-am urmat sfatul, Majestatea Voastră, şi am venit să recoltez viermi tineri pentru a repopula biotopul palatului imperial. Cum trebuia oricum să merg în deşertul de jos, o să slujesc drept călăuză. Numele meu este Trendir.

— *Jambo,* Trendir, rosti graţios Tara.

Marele Cacha întrerupse schimburile de politeţe.

— Porniţi la drum fără zăbavă. Planeta noastră nu va putea rezista multă vreme şi chiar dacă nu cunosc motivul pentru care solicitaţi acest... serviciu, Majestatea Voastră, sunt încântat să vă fiu de folos. Pe viitor, cine ştie, poate şi noi vom avea nevoie de sprijin...

— Nu solicit niciun serviciu, răspunse Tara, care nu avea intenţia ca Omois-ul să rămână îndatorat Salterensului. Aceasta este o misiune internaţională care are drept scop salvarea AlteiLumi de acţiunea Sceptrului lui Magister. Dacă Domnia Ta îl consideră un serviciu, va trebui să aduc la cunoştinţă acest lucru celorlalte popoare din AltăLume, înainte de a merge mai departe.

Blufful ei funcţionă. Chiar dacă Marele Cacha ştia că ea nu dispune de timpul de a discuta cu ceilalţi cârmuitori, nu putea

să-şi asume riscul să se desprindă de aliaţi, doar pentru a obţine o favoare politică. Aşa că îşi recunoscu înfrângerea cu o surprinzătoare bunăvoinţă, declarând că nu îşi făcea decât datoria, şi îi conduse în curtea palatului.

Tara acţionă Transmitus-ul după indicaţiile lui Trendir şi câteva clipe mai târziu se aflau... în deşert. Pustiu, imens, fierbinte şi verde.

— Dar nu văd niciun munte! exclamă Tara, activându-şi globul de protecţie.

— Acesta-i şi motivul pentru care aveţi nevoie de o călăuză, spuse Trendir. E ascuns de vânturile de nisip. Urmaţi-mă şi mai ales menţineţi-vă scuturile etanşe. O singură eroare înseamnă moartea. Noi am dezvoltat un sistem de protecţie, dar n-am dreptul să vi-l împărtăşesc. Aşa că fiţi prudenţi!

T'silii nu întârziară să apară, de îndată ce adulmecară potenţiala pradă. La început, fură doar câteva scurte atacuri sporadice împotriva Tarei şi a lui Galant. Cal, care îşi lăsase gâtul liber pentru a lăsa să se vadă semnul t'silului auriu, era lăsat în pace, ceea ce îl linişti, căci, în ciuda convingerii că t'silii nu se vor atinge de el, nu fusese chiar atât de încrezător. Pe Trendir viermii îl ignorau cu desăvârşire. Foarte repede însă, Cal începu să-şi facă griji pentru tovarăşii săi. T'silii, cvasiinvizibili, se izbeau de cele două scuturi, cădeau şi porneau din nou la luptă, neobosiţi. Şi erau din ce în ce mai numeroşi, aşa încât, după un timp, Cal nu mai văzu decât două forme constelate de străfulgerări albăstrii.

La început, Tara nu voise să-i omoare pe t'sili. La urma urmei, ea era aceea care le invada spaţiul natural şi îi repugna să curme o viaţă. Curând însă, nu mai avu de ales. Îşi modifică

structura scutului, ca şi pe aceea a Familiarului ei. Iar t'silul care tocmai se năpustea pentru a nu ştiu câta oară asupra ei avu parte de o surpriză neplăcută. Dispăru cu un mic sfârâit. În câteva clipe, sute de viermi împărtăşiră aceeaşi soartă. Din acel moment, atacurile împotriva Tarei şi a lui Galant se diminuară până ajunseră să nu mai fie decât ocazionale.

Pe măsură ce înaintau, devenea evident că, dinaintea lor, exista apă din abundenţă. Deşi masivul muntos continuă să rămână ascuns privirilor, acesta, datorită înălţimii până la care se ridica, agăţa masele de nori, şi fenomenul de condensare dădea naştere unor râuri care alimentau un covor colorat de plante hidrofile. Apoi, păşiră peste un prag invizibil şi deodată, pictat parcă de un artist dement, muntele li se dezvălui.

Acesta nu era de un roşu-maroniu, ca argila decolorată, ci de un minunat roşu-închis strălucitor, care aproape îţi rănea ochii. Detaşându-se pe cerul de un albastru pur, încununat de nori albi, alcătuia un spectacol formidabil, care-ţi tăia răsuflarea.

— Uau! exclamă Cal, impresionat.

— Magnific! confirmă Tara.

— Iată-l şi pe Mul Mar Tag Kullog! arătă Trendir cu o anume emfază.

— Mul Mar... nu vi se pare că e un nume cam lung? observă Cal, aflat încă sub impresia frumuseţii impunătoare a muntelui.

Salterensul chicoti.

— De fapt, denumirea asta se datorează unui quiproquo. Cu sute de ani în urmă, un explorator sorţitor, aflat în căutarea izvoarelor fluviului t'sil care străbate ţara noastră, a reuşit să scape de viermi. Ajuns într-un sat din pădure, de cealaltă parte a

muntelui, şi după ce i-a convins pe locuitorii acestuia că nu era comestibil, i-a întrebat, arătând spre munte: „Şi ăsta ce e? — Mul mar tag, kullog!", i-au răspuns ei. Călătorul a crezut că ăsta era numele masivului şi l-a notat ca atare pe harta sa.

Cal tot nu înţelegea însă de ce felina se prăpădea de râs.

— Adică?

— Ei bine, răspunsul lor însemna: „E-un munte, dobitocule!"

Cal îşi increţi pleoapele.

— Vrei să spui că numele acestui munte se traduce prin: „E-un munte, dobitocule"?

— Absolut, confirmă Trendir, impasibil.

Cal şi Tara se uitară unul la altul... apoi izbucniră într-un râs homeric, alăturându-se lui Trendir.

— Eu nu pot merge mai departe, le spuse călăuza lor, după ce se liniştiră. Trebuie să mă duc să-mi recoltez viermii. Aşa că, Majestatea Voastră, nu-mi rămâne decât să vă urez noroc!

Cei doi sorţitori se întoarseră spre el, nevenindu-le să creadă.

— Nu vii cu noi?

— Avem un tratat cu locuitorii acestui munte. Salterensii nu au dreptul să treacă dincolo de limita non-magiei. Doar ne... curajoşii exploratori străini riscă să se aventureze dincolo de ea. E de datoria mea să vă spun că niciunul dintre cei care s-au încumetat să se ducă pe munte nu s-a mai întors.

Tara reţinuse un cuvânt.

— Locuitori? Ce fel de locuitori? Demiderus ne-a spus că muntele nu e locuit! Că nu există străji!

— Poate acum cinci mii de ani, răspunse calm salterensul, dar lucrurile se schimbă. Şi nu prea văd de ce ar dispărea exploratorii şi savanţii dacă n-ar exista nimeni care să le dea o

mână de ajutor! Şi-apoi, strămoşii noştri chiar au semnat acel pact cu cineva.

Evident, raţionamentul era de o logică fără cusur. Cal îşi scoase crampoanele şi frânghia din roba de sorţitor.

— Atunci, eu voi fi acela care va porni la treabă. Ştiu să mă caţăr mai bine decât tine, Tara, face parte din educaţia noastră să învăţăm să escaladăm.

— Să escaladaţi munţii?

Răspunsul micului hoţ fu sobru:

— Nu, zidurile.

— Ah! Înţeleg. Să-i dăm drumul.

Tara era mai degrabă mulţumită că lângă ea se afla Cal. Îl salutară pentru ultima oară pe Trendir, apoi se îndreptară cu paşi repezi spre primele contraforturi. Tara simţi foarte bine momentul în care scutul ei se stinse. Pătrunseseră în zona non-magiei, unde t'sililor le era interzis să se aventureze. Fata speră din toată inima că afurisiţii de ei erau la curent, pentru că, din acel moment, nu mai era protejată în niciun fel împotriva lor. După o vreme, Cal, care părea frământat de ceva, deschise în sfârşit gura.

— Am o problemă, Tara.

Tonul său era atât de grav, încât Tara îşi întrerupse pentru o clipă mersul.

— Vrei să spui, o alta în afară de faptul că Magister a răpit-o pe mătuşa mea, că a furat magia Înalţilor Magi, că ameninţă să ne distrugă planeta, că ne-a declarat război şi că trebuie să înfruntăm nişte misterioşi locuitori care îi omoară pe toţi cei ce se aventurează pe pământurile lor?

Cal mătură catastrofica ei enumerare cu dosul palmei.

— Nu, nu, e altceva. Mult mai grav.

Tara rămase fără grai.

— Tu eşti drăguţă, tu eşti o fată, declară tânărul privind-o cu atenţie.

— Da, reuşi să articuleze Tara, care nu vedea unde voia să ajungă tovarăşul ei. Până acum, ai dreptate sută la sută... şi mersi pentru compliment.

— Deci, trebuie că le înţelegi pe fete.

— Mai bine decât pe băieţi, asta-i clar.

— Cred... cred că m-am îndrăgostit.

Ei! Ce anume se pregătea să-i mai spună? Prudentă, Tara se menţinu în expectativă şi rămase surprinsă să resimtă o mică împunsătură de gelozie atunci când Cal se proţăpi în faţa ei şi declară:

— M-am îndrăgostit de El.

— El? Este un el?

— Nu, e o ea, desigur. *El*, Eleanora!

Câteva clipe, Tara fu atât de uimită încât nu reacţionă. Cal crezu că nu-şi dăduse seama despre cine îi vorbea.

— O cunoşti, v-am prezentat-o. Verişoara lui Brandis. Cea care nu mă poate suferi! De fiecare dată când ridic capul, îi văd ochii cenuşii aţintiţi asupra mea, la fel de îngheţaţi ca şi Cercul Polar, la fel de arzători precum iadul! Asta mă face să-mi pierd minţile!

Cal îşi ridică privirile spre ea, vrednic de milă.

— E ridicol! Am impresia că sunt un puşti prăpădit aflat într-o cofetărie şi care n-are poftă decât de un cârnat.

— Ei, Cal?

— Da?

— Dacă vrei s-o cucereşti, e mai bine să eviţi să o compari cu un produs de măcelărie. Şi eu apreciez destul de puţin să fiu asimilată cu o delicatesă.

— Vezi! se lamentă micul hoţ, nu ştiu cum să mă port cu fetele. Ştiu să le fac să râdă, să le surprind, dar cum să fac să mă placă, n-am idee. Aşa că o să mă înveţi tu.

Tara făcu ochii mari.

— Eu? De ce?

— Eşti singura fată pe care o am prin preajmă! protestă Cal.

Tara îşi înălţă ochii spre cer şi oftă.

— Bun, ce vrei să ştii?

— Ce preferi în materie de cadouri? Ce te seduce? Fizicul? Mintea? Ce ai vrea să facă el pentru tine? Apreciezi să fii luată prin surprindere? Chestii de-astea.

— Hop, nu toate întrebările deodată! Şi trebuie să-ţi spun că nu e neapărat nevoie să-i placă şi ei ceea ce-mi place mie.

— Nu-mi pasă. Răspunde-mi, te rog.

Tara considera această conversaţie total suprarealistă, dar se supuse.

— Fizicul contează, dar numai la început. Apoi, eu sunt atrasă de inteligenţă şi de curaj şi, în special, îmi place să fiu surprinsă.

— Şi cadourile? întrebă avid Cal. Pentru o fată cadoul este o valoare sigură, nu?

Tara îşi reprimă un zâmbet.

— Da, e simpatic, dar nu e lucrul cel mai important. Presupun că restul fetelor sunt încântate să li se ofere mici nimicuri, dar lucruri simple, un trandafir pentru a le spune că sunt frumoase, o panglică pentru părul lor sau o bandană. Eu, de

exemplu, sunt impresionată când cineva îşi aduce aminte de aniversarea mea, e un semn de atenţie. Apreciez dacă o persoană e preocupată să ştie cum mă simt, dacă sunt fericită. Dar nu prea mult, şi fără tam-tam! Şi dacă sunt dezamăgită de ceva, nu o spun, să nu-l rănesc.

— Oh, oh, oh! exclamă Cal, ca şi cum ar fi descoperit o comoară, aşadar eşti romantică! Dar dacă nu spui ceea ce gândeşti cu adevărat, cum vrei să ne descurcăm noi? Doar nu suntem telepaţi! Bun, atunci, fizic, ce gen preferi, înalt, scund, mijlociu, blond, brunet?

Atinsă din plin de remarca lui, Tara decisă să fie sinceră, chiar dacă interlocutorul ei era mic şi brunet.

— Mai degrabă mai înalt decât mine (şi, paf!, lovitura de graţie), cu ochii şi părul de culoare deschisă...

Văzu cum tânărul se întunecă la faţă şi îşi îndulci declaraţia:

— ...dar sunt şi bruneţi foarte reuşiţi. Îmi place părul lung, dar numai de când trăiesc în AltăLume, pentru că pe Pământ îi găseam ridicoli pe acei băieţi cu coadă de cal prinsă cu panglici! Admir mai presus de orice curtoazia şi eleganţa şi nu-mi pasă de îmbrăcăminte, pentru că aici, graţie magiei, poţi să te îmbraci cum vrei, ceea ce îţi permite să trişezi.

În timp ce îşi definea idealul, Tara realiză brusc, stingherită, că era pe cale să descrie un... elf! Şi un anume elf. Din fericire, Cal era afundat prea adânc în propriile lui probleme ca să-şi dea seama. Pe toată durata mersului lor prin nisip către munte, o hărţui cu întrebări, plângându-se atunci când, roşie în obraji, ea refuza să-i răspundă. Subiectul sărutărilor a fost *absolut* interzis. Având în vedere că nu se sărutase niciodată cu nimeni şi că nu avea deloc intenţia să vorbească despre asta, Tara

survolă subiectul cu un sec: „Cum asta, cu sau fără limbă? Oh, Cal eşti dezgustător! Refuz să răspund, o să vezi cu micuţa ta prietenă!" Din fericire, ajunseră în sfârşit la poalele muntelui şi Cal îşi întrerupse valul de întrebări. Ceea ce probabil, îi salvă viaţa, căci Tara era gata să-l sugrume.

Ridicară capul, clipind din ochi pentru a distinge locul descris de Demiderus. Magicianul avea dreptate, ascensiunea nu părea irealizabilă. Cal, cu totul în largul lui, îşi înfăşură de îndată frânghia în jurul mijlocului şi umerilor, apoi îşi prinse solid crampoanele la cingătoare. Cum la această altitudine încă joasă nu sufla vântul, o rugă pe Tara să i-l împrumute pe Galant ca să-l ducă până la prima cornişă, pentru a-şi economisi forţele. Încântat să poată fi de folos, Galant îi făcu semn să-i sară în spate.

— Asigur frânghia, în felul ăsta nu-ţi va fi greu să te caţeri, şi apoi vii după mine, OK?

— Stau şi mă întreb de ce Demiderus nu te-a trimis doar pe tine. N-ai absolut deloc nevoie de mine ca să escaladezi acest munte!

— E mai bine să fie doi pentru genul ăsta de expediţie. Chiar dacă în general prefer să lucrez singur, recunosc că sunt puţin neliniştit apropo de misterioşii locuitori ai acestui munte. Aşa că faptul că tu şi Galant vă aflaţi aici ca să mă susţineţi mă linişteşte.

— Iar epopeea noastră se va numi *Aventurile lui Caliban şi ale veselilor săi tovarăşi*, spuse cu maliţiozitate Tara.

— Ha, ha! Foarte nostim. Bun, să-i dăm drumul, Galant!

Cei doi îşi luară rapid zborul spre marginea stâncoasă situată la jumătatea pantei. Brusc, cu o violenţă pe care nu puteau s-o

prevadă, se porni un vânt năprasnic, care năvăli sub aripile pegasului. Dezechilibrat, acesta încercă să-şi reia poziţia de zbor pentru a-şi continua înaintarea, dar furtuna se transformă într-un vârtej de o putere nemaiîntâlnită, care îi aspiră pe cei doi nefericiţi.

Tara urlă.

— Nuuu! Cal! Galant!

Nu obţinu niciun răspuns de la cele două corpuri dezarticulate care se roteau îndreptându-se spre o moarte sigură.

CAPITOLUL XXIV
Yphanii

Tara intră în panică. Încercând din instinct să-şi activeze puterile, constată că obişnuitul foc albastru nu-i ilumina mâinile. Amintirea o izbi violent. Muntele Roşu dădea interferenţă, interzicând magia! Galant şi prietenul ei erau pierduţi.

Se aflau pe punctul de a se strivi de peretele stâncos când un capriciu al furtunii imprimă celor două corpuri o mişcare ascendentă, ca un infernal yo-yo. Galant, scăpat ca prin minune de impactul cu muntele, profită de o uşoară acalmie pentru a-l agăţa pe Cal cu vârful unei gheare. Apoi, vizibil tulburat, se lăsă să alunece în aer, scăpă din capcană şi, ca prin minune, reuşi să aterizeze.

Plângând, Tara îl îmbrăţişă.

— Galant, mi-a fost atât de frică pentru tine! Aş fi murit dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva! Cal e bine?

În afara unei umflături cât un ou pe frunte şi a unei tăieturi de toată frumuseţea pe coapsa dreaptă, micul hoţ, leşinat, nu

părea grav atins. Tara sfâşie cămaşa prietenului ei şi îl pansă cât putu de bine. Pegasul suferise mai mult. Una dintre aripi îi atârna inertă şi nu mai putea zbura.

— O să urc foarte repede, spuse Tara, îngrozită la vederea rănii Familiarului ei. Odihneşte-te, altfel nu voi putea ajunge niciodată la cornişă. Durerea ta m-ar distrage prea mult!

Pegasul se supuse şi se culcă, întinzându-şi aripa rănită ca pe o pătură moale peste trupul lui Cal. Tara scoase un oftat de uşurare. Treptat, rafalele scăzură în intensitate, devenind suportabile.

Tânăra îşi luă pioleţii şi, fără să-şi mai pună alte întrebări, începu ascensiunea. Înainta repede, concentrată, utilizând în porţiunile dificile cunoştinţele dobândite pe cale magică înainte de plecarea sa. Se străduia să nu se gândească că un gol de cel puţin o sută de metri se căsca sub picioarele ei. Că odgonul de care se agăţa era subţire ca firul de păianjen şi că nu ştia să zboare... în sfârşit, nu sub forma aceasta. Şi, mai ales, că nu-şi putea folosi magia.

Crampoanele muşcau aşa cum trebuie şi coarda nu părea să dea semne că ar vrea să cedeze, aşa încât, după o vreme, în ciuda faptului că descoperea prin suferinţă o mulţime de muşchi a căror existenţă n-ar fi bănuit-o niciodată, începu să-i placă să se caţere. Dacă n-ar fi avut serioase îndoieli apropo de ceea ce putea s-o aştepte în vârf, aproape că ar fi putut să se destindă.

Deodată, în spatele ei se produse ceva ca o deplasare de aer şi Tara se crispă. Întorcând capul cu prudenţă, simţi cum îi sare inima când descoperi foarte aproape de ea o fiinţă ciudată care o cerceta cu mult interes.

Acoperită în întregime de o blană mătăsoasă de culoare roşie, cu excepţia chipului delicios de feminin străjuit de două corniţe negre, creatura îşi vântura liniştită aripile. Uimitoare combinaţie între o femeie, un animal cu blană şi o pasăre, aceasta avea un ochi mai albastru decât cerul şi celălalt atât de negru încât aveai impresia unei porţiuni de neant.

În felul ei exotic, era splendidă.

— Hrrmm, hrrmm, îşi drese ea glasul, ce faci tu de fapt aici?

Dacă Tara era lipsită de magie pe Muntele Roşu, sorţul traductor implantat de Moineau funcţiona la perfecţie. Acesta o informă că limba folosită de creatură deriva dintr-un vechi grai din Omois. Aşa că putu răspunde:

— Escaladez muntele.

— Văd şi eu, surâse cealaltă, dar e interzis.

Tara oftă. Simţea că avea probleme.

— Ştiu, dar am nevoie de ceva care, teoretic, se află în vârf şi am o derogare de la împărăteasa Omois-ului.

Având în vedere că deocamdată ea ocupa această funcţie, nu avea nicio jenă. Fiinţa înălţă o sprânceană fină perfectă.

— Oh, prea bine, numai că aici ea nu are nicio putere. Nimeni nu e autorizat să se caţere pe munte. Este căminul nostru şi nu avem niciun chef să-şi bage cineva nasul în viaţa noastră. Aşa că îmi pare rău, dar...

Înainte ca Tara s-o poată împiedica, apropie de frânghie o gheară ascuţită şi o reteză. Deşi nu se vedea, Galant rămăsese în legătură cu ea prin telepatie. Necheză de spaimă, lovind furios aerul cu aripa bolnavă, fără să reuşească să decoleze.

— Nu! strigă Tara, simţind cum cedează frânghia, doar crampoanele protejând-o încă de o cădere mortală, o să mă prăbuşesc!

— Cam ăsta e şi scopul meu, replică făptura. Dar morţii nu vorbesc.

Piciorul drept al Tarei alunecă şi ea urlă:

— Schimbătoareo! Dă-mi imediat mănuşile lui Fafnir!

Schimbătoarea îi dădu ascultare şi mănuşile de oţel special destructiv ajunseră dintr-odată în buzunarul ei. Iute ca fulgerul, ea îşi trase una pe mână, apoi o înfipse în stâncă. Se produse o scurtă explozie şi ea avu astfel un suport de care să se agaţe.

— E interesant, admise făptura, dar inutil, asta nu te va putea salva, tânără fiinţă umană!

— Nu sunt doar o fiinţă umană! exclamă Tara, îngrozită. Sunt moştenitoarea Împărăţiei Omois, moştenitoarea împărătesei! Şi te rog să mă crezi că dacă trupul meu va fi găsit sfărâmat la poalele acestui munte, sau chiar dacă aş dispărea, împărăţia îţi va face praf şi pulbere sălaşul pentru a-i pedepsi pe cei vinovaţi de moartea mea!

Gata s-o răstoarne, făptura îşi suspendă gestul, încruntând din sprâncene.

— Şi cine-mi garantează că nu mă minţi ca să-ţi cruţ viaţa?

— Uită-te la inelul ăsta! ţipă Tara arătând spre cealaltă mână a ei, crispată pe piolet. Este Şevaliera imperială! Doar membrii familiei imperiale au dreptul s-o poarte. Şi pot să-l convoc, oricând doresc, pe puternicul efrit al Şevalierei. Să-l chem?

Făptura se dădu înapoi.

— Un efrit? Un *demon*? Nu, aşteaptă, nu face asta. O să te ajut.

O desprinse pe Tara de pe stâncă şi, din câteva bătăi vârtoase de aripă, o depuse chiar pe platoul la care încerca să ajungă, exact în dreptul intrării degajate cu grijă a peşterii lui Demiderus.

Tara căzu în genunchi, picioarele refuzând categoric s-o mai poarte, își curăță cu grijă veșmintele, doar pentru a-i da inimii ei răgazul să-și revină după atâtea emoții, apoi înălță capul. Salvatorul ei își frângea mâinile fine, văicărindu-se:

— Ce să mă fac? Pe penele lui Aphrit, de ce-ai picat pe capul meu, tocmai când eram eu de strajă!?

— Credeam că muntele acesta e pustiu!

— Nu e, răspunse sobru ființa înaripată. Numele meu e Celiphale, din neamul Yphanilor. Tu cine ești?

Tara se decise să joace tare:

— Eu sunt Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan, din neamul celor din Omois, moștenitoare a împărătesei Omois-ului.

Yphanul simți că tânăra fată spunea adevărul.

— Nu pot hotărî de una singură (aha, ființa era deci de sex feminin!). O să convoc Sfatul nostru ca să vedem ce facem cu tine.

Înălțând capul, femeia-pasăre scoase un țipăt strident care o făcu pe Tara să se strâmbe și, o clipă mai apoi, din toate scobiturile stâncii țâșniră o sumedenie de creaturi de aceeași specie. Masculii erau mai mici decât femelele. Acoperite toate uniform cu aceeași blană de culoare roșie, se distingeau foarte greu de mediul în care trăiau. Camuflajul lor era perfect.

Erau înarmate cu lănci și cuțite mult prea ascuțite.

— Celiphale, exclamă una dintre creaturi, a cărei blană pălise, fiind mai degrabă roz, de ce ai convocat Sfatul de urgență? Și ce caută aici ființa asta din neamul oamenilor? De ce n-ai lichidat-o?

— Am vrut, o, Mare Strămoș, dar ea zice că e moștenitoarea împărătesei Omois-ului. Și i-am studiat, pe ea și pe cei doi

însoţitori ai ei. Unul dintre ei este un salterens. M-am temut de posibile represalii.

Marele Strămoş se întoarse spre Tara şi o apostrofă:

— Cu ce gânduri ai venit în munţii noştri? Nouă nu plac deloc străinii!

— Îmi pare rău că vă deranjez, răspunse Tara politicos, dar mă aflu aici într-o misiune autorizată de cârmuitorii AlteiLumi. Am venit să caut ceea ce se află în păstrarea voastră.

Marele Strămoş se uită la ea de parcă avea de-a face cu o nebună.

— Ceea ce se află în păstrarea noastră? Dar noi nu păstrăm nimic!

Influenţată de filmele pământenilor, Tara trăsese concluzia, în mod greşit, că aceste creaturi deveniseră protectorii Îndiguitorului. Era o eroare.

— Nu sunteţi voi cei care aveţi în grijă colierul cu floare de sopor roşu?

De astă dată, Strămoşul era sigur. Avea de-a face cu o nevropată. Nu auzise în viaţa lui de o asemenea podoabă.

— Celiphale?

— Mare Strămoş?

— Nu cred că această isterică făptură umană e moştenitoarea Omois-ului. Ai permisiunea mea. Omoar-o!

— Bine, Mare Strămoş!

Celiphale îşi ridică lancea şi făcu un pas spre Tara.

Micul demon din capul ei intră în panică. Dacă Tara murea, murea şi el! Se decise să intervină. Şi apoi coarnele alea de pe capul Yphanilor îi spuneau ceva. Preluă controlul asupra Tarei şi tânăra fată, pierzându-şi conştiinţa, se prăbuşi ca o păpuşă de cârpă.

Dispreţuitoare, crezând că leşinase de frică, Celiphale se pregătea să-i înfigă suliţa în inimă, când micul demon ieşi la iveală chiar sub ochii ei din craniul tinerei făpturi omeneşti. Yphana se dădu iute înapoi. Recunoscând fiinţa cu care avea de-a face, scoase un strigăt atât de sălbatic, încât congenerii ei, care deja se îndepărtau indiferenţi, se întoarseră într-un suflet.

— Un demon!

Pe toate chipurile se citea oroarea.

— Ah, ah! Nişte hibrizi, nişte corcituri, dacă nu mă înşel, progenituri contra-naturii ale oamenilor şi ale demonilor! rânji efritul, după ce îi studie cu atenţie. Bastarzi care se ascund de cele două rase, după câte văd! Interesant!

Marele Strămoş, al cărui glas tremura de spaimă, se înclină dinaintea apariţiei.

— Fie-vă milă, nu ne faceţi rău, spuse el. Vom face tot ce veţi porunci!

Demonului îi stătea pe limbă să ceară să facă o baie, acolo, pe loc, dar se stăpâni. Munca înaintea plăcerii.

— Vreau să-i daţi deplină ascultare tinerei aici de faţă, ordonă el. Vreau să găsiţi ceea ce caută. Efriţii au hotărât să cucerească planeta asta şi există un imbecil care încearcă s-o arunce în aer, înainte de asta. Aşadar, trebuie să-i veniţi în ajutor fetei ăsteia, şi cât mai repede! Hop, hop, hop! Vreau să văd mişcare, multă mişcare!

Toţi Yphanii se supuseră instantaneu. Aşa cum ghicise oaspetele clandestin al Tarei, aceşti copii nedoriţi de rasele duşmane se ascunseseră în munţi pentru a scăpa de un genocid, căci în epoca aceea oamenii îi urau atât de tare pe demoni,

încât ucideau imediat pe oricine avusese cel mai neînsemnat contact cu aceştia.

Problema era că şi demonii făceau la fel cu semioamenii. Aşa că Yphanii aveau cel mai mare interes ca vizitatoarea să plece cât mai repede posibil şi, mai ales, să nu pomenească niciodată de existenţa lor.

Tara, inconştientă, nu îşi dădu seama că misiunea pe care i-o încredinţase Demiderus n-ar fi putut fi îndeplinită în vecii vecilor fără ajutorul creaturilor de pe Muntele Roşu. Ciudatelor făpturi le trebui foarte puţină vreme pentru a descoperi Îndiguitorul. Ascuns cu grijă într-o peşteră, acesta era un colier scânteietor de aur, împodobit cu un sopor roşu în centru, aşa cum îl descrisese Demiderus.

Când Tara ieşi din somnul ei, se afla în braţele lui Celiphale, cu un straniu obiect rece odihnindu-i-se pe piept şi o mie de metri de prăpastie sub picioarele ei.

Yphana se aruncă în gol, ignorând urletul de protest al Tarei.

— Dacă ai putea să nu mă mai strângi aşa de gât, murmură sugrumată femeia-pasăre, ar fi tare bine, aş putea respira şi eu un pic!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa, îi spuse Celiphale, supunându-se instrucţiunilor demonului. Am căutat şi am găsit lucrul de care aveai nevoie, dar vrem să avem cuvântul tău că nu vei dezvălui nimănui că trăim pe acest munte. Şi nu ţie îţi vom înmâna obiectul, ci pegasului. El îl va ascunde şi va fi singurul care va cunoaşte ascunzătoarea până în momentul în care va trebui să-l utilizaţi.

Tara nu înţelegea aceste recomandări ciudate, cu atât mai mult motivul pentru care leşinase, dar socoti că era mai bine să-şi ţină gura şi să nu pună întrebări câtă vreme se afla în văzduh cu o făptură care putea decide să-i dea drumul în gol fără s-o prevină.

Odată ajunsă aproape de poalele muntelui, Celiphale o lăsă, tremurând puţin, pe o cornişă.

— O să vă supraveghem, spuse ea sever. Deci, faceţi aşa cum v-am spus, respectaţi pactul şi totul va fi în regulă.

Apoi, fără să-i lase Tarei răgazul de a-i mulţumi, îşi luă zborul şi dispăru în câteva secunde. Tara îşi încruntă sprâncenele. Acolo sus se petrecuse ceva ciudat. Reflectă o clipă, dar nu îşi aminti nimic în afara lancei Yphanei. Dădu din umeri. Asta era, obţinuse ceea ce căuta. Într-o bună zi va rezolva şi misterul ăsta. Dar o senzaţie confuză, neplăcută, îi tulbura gândurile.

Avu nevoie de foarte puţin timp pentru a coborî. Când ajunse lângă el, Cal era deja treaz.

— Ai reuşit! exclamă el când o văzu. Au! Capul!

— Nu mai striga, îl sfătui Tara, şi o să-ţi treacă. De îndată ce ne vom îndepărta, vă voi aplica câte un Reparus fiecăruia. Apoi, Transmitus şi înapoi acasă!

Înainte de a porni din nou la drum, Tara îi încredinţă colierul lui Galant, cu recomandarea de a-l ascunde undeva la întoarcerea lor, până când aveau să-l pună în funcţiune împotriva Sceptrului. Ieşiră din zona de non-magie şi Tara putu în sfârşit să se ocupe de Cal şi de Galant. Treaba se dovedi a nu fi deloc uşoară, căci, de îndată ce trecură graniţa, viermii se năpustiră asupra lor, dar fata reuşi să-l protejeze pe Galant şi

să-l îngrijească, menţinând în acelaşi timp cele două scuturi. Apoi se reîntâlniră cu Trendir şi Tara activă Transmitus-ul. Se rematerializară teferi şi nevătămaţi, spre marea uşurare a lui Cal, care avea o încredere foarte limitată în acest sorţ, mai întâi în interiorul palatului din Sala, făcând santinelele salterense să tresară, iar de acolo la Omois.

Întoarcerea lor provocă un val de bucurie. Kali, care era de strajă împreună cu Xandiar, văzu sosind expediţia victorioasă. Moştenitoarea aducea Îndiguitorul! Robin se repezi în întâmpinarea lor, urmat aproape imediat de Fafnir, Fabrice, Moineau, de cei doi dragoni şi de mai bine de jumătate dintre curteni, în mijlocul aclamaţiilor şi strigătelor de bucurie. Marianna, care stătuse închisă pentru a-i putea urmări pe Jar şi Mara, nu fusese de faţă la recentele evenimente. Îşi făcu graţioasă apariţia, se arătă deosebit de interesată de amănuntele întoarcerii lui Demiderus şi foarte surprinsă să afle că exista un obiect capabil să stăvilească acţiunea Sceptrului Blestemat. În ceea ce o priveşte pe Selena, aceasta nu se mai sătura să-şi îmbrăţişeze fiica, încă uluită că o vede întreagă.

O altă veste o aştepta pe Tara, o veste care, într-un anume fel, nu o miră deloc. Două străji năvăliră în încăpere, încadrându-i pe Jar şi Mara.

— Emisarii noştri tocmai s-au întors din misiunea lor de la Vilains, referitoare la gemenii Hachequetril, raportă sec Xandiar, arătându-i pe cei doi tineri sorţitori, şi au informaţii cât se poate de interesante.

Jar şi Mara schimbară o privire plină de îngrijorare.

— Ah, da, zise micuţa cu o voce nevinovată, ce anume?

— Messire Hachequetril habar n-are cine aţi putea fi voi. Are trei neveste, doisprezece copii, băieţi şi fete, dar nici urmă de *gemeni* printre ei.

— Aţi făcut o anchetă în legătură cu noi? se indignă Jar.

— Pe cât se pare, am avut toate motivele s-o facem. Iar acum, am o singură întrebare: voi cine sunteţi? Şi ce-aţi făcut cu copiii baronului?

Cei doi se uitară iar unul la altul. O privire aruncată spre uşă le permise să constate că nu exista nicio şansă de salvare sau de fugă de acea parte. Atunci Mara respiră adânc şi, cu glas tremurător, articulă:

— Suntem... orfani. Am trăit câţiva ani la Vilains, pe străzi. Nu ne-am cunoscut niciodată părinţii. Atunci când am aflat că messire Hachequetril urmează să-şi trimită doi dintre copii la Omois, am hotărât să le luăm locul. Ne-am folosit de un Mintus. Copiii baronului, escorta lor şi cei doi Înalţi Magi care vegheau asupra lor au rămas la Vilains, dar nu ştiu cine sunt. Le-am grefat tuturor amintiri false şi am venit aici. Vă implor, nu ne trimiteţi înapoi, baronul o să ne ucidă!

Tara îi privea cu atenţie pe gemeni. Povestea lor era neverosimilă. Cum de reuşiseră oare doi copii să înşele o escortă compusă din adulţi, şi îndeosebi pe Înalţii Magi care-i însoţeau? Ce fiinţă puternică îi proteja?

Ascundeau ceva. Sau... pe cineva.

Doamna Auxia îşi încruntă sprâncenele. Ţinea mult la cei doi copii şi era de părere că, pe cât stăteau mai mult în palatul ei, pe atât era mai bine. Era de neconceput ca micuţii sorţitori (mai ales că erau atât de înzestraţi!) să fie expediaţi înapoi la

Vilains. Tocmai deschidea gura pentru a le propune ospitalitatea ei, când Marianna i-o luă înainte.

— Împărăteasa Omois-ului n-ar vrea să lase în voia sorții doi orfani a căror putere este atât de promițătoare. Avem o bursă pentru astfel de cazuri. Vor fi crescuți în Omois, sub tutela noastră.

Cu toții fură surprinși de intervenția ei, dar se înclinară. Recunoscători, cei doi micuți o salutară, apoi, conduși de cameristă, ieșiră, nu înainte de a-i arunca o privire sfidătoare Tarei, care strânse din dinți și se abținu să facă uz de autoritatea ei de împărăteasă *ad-interim* pentru a-i expedia cât mai departe posibil.

Relatarea ei dură aproape o oră. Miniștrii erau furioși că Tara încredințase cheia supraviețuirii lor unui pegas, dar tânăra rezistă. Își dăduse cuvântul. Istovită de escaladă și de emoții, căscă atât de violent în toiul dezbaterilor, încât miniștrii nu i-o putură trece cu vederea. Bun, mesaj recepționat: moștenitoarea avea într-adevăr nevoie de odihnă. Tara se ridică. Consiliul o imită, dar ea le făcu semn demnitarilor să se așeze la loc.

— Vă părăsesc câteva ceasuri, suspină ea. Nu ezitați să mă treziți, dacă intervine ceva.

Cu Grr'ul pe urmele ei, se îndreptă spre apartamentul ce-i fusese rezervat. Îi porunci enormei femei trol să se odihnească și ea, și, mormăind, aceasta trebui să se supună. În sfârșit singură, se pregătea să-i ceară Schimbătoarei s-o îmbrace în pijama, când Fabrice năvăli peste ea, roșu la față de cât de repede alergase.

— Tara! exclamă el cu o voce afectată, a sosit timpul să vorbim!

Puţin surprinsă, Tara încruntă din sprâncene. Fabrice se repezi asupra ei şi insistă ca ea să ia loc într-un fotoliu.

— Lasă, protestă Tara aflată la capătul puterilor, aveam de gând mai degrabă să dor...

— Sstt! Ascultă-mă. Până în această zi nu atinsesem încă plenitudinea dezvoltării forţelor mele, dar acum s-a sfârşit cu asta. Vom cuceri AltăLumea împreună! De-acum înainte îmi vei da ascultare, ca şi Moineau! Având ca aliaţi pe doi dintre cei mai străluciţi sorţitori din AltăLume, voi fi invincibil! Vă iubesc pe amândouă, veţi fi soţiile mele, viitorul nostru va fi glorios!

— Spune-mi, Fabrice, îl întrebă Tara cu îngrijorare în glas, nu cumva ai gustat din acele lichide bizare pe care bucătarii le dau adulţilor? Pentru că, dragul meu, nu pari să fii în toate minţile.

Tânărul îi ocoli privirea. Apoi se enervă din nou:

— Termină cu băşcălia! Eşti insuportabilă!

Distrată, Tara se gândi că ar putea face din acel cuvânt o bună şaradă. Sări deodată în picioare şi făcu trei paşi repezi înapoi, cu mintea străfulgerată de o groaznică certitudine.

— Sigur că da! Şaradele!

Fabrice se uită fix la ea, năucit.

— Cum adică, şaradele?

— Nu te mai ocupi de ele, tu, care le adorai! spuse Tara, dându-se şi mai mult înapoi. Nu mai ai grijă nici de Familiarul tău, pe care l-ai expulzat la infirmerie! Eşti mult mai puternic ca înainte! Tu ai fost cu ideea acelui Annihilus, care era cât pe-aci să-i distrugă pe Înalţii Magi! Dumnezeule! Tu nu eşti Fabrice! De asta îndrugi vrute şi nevrute! Eşti... Vânătorul! Terifianta

logodnică-vampyr a Maestrului Dragosh şi mâna dreaptă a lui Magister!

O grimasă de stupefacţie deformă chipul băiatului, care se încreţi de răutate.

— Nu mai spune! rânji el. Vânătorul! Nici mai mult, nici mai puţin! Îţi declar că te iubesc, iar tu îmi spui că sunt vampyr! Şi, pe deasupra, un vampir-*fată*! Va trebui într-adevăr să ne îmbunătăţim mijloacele de comunicare, noi doi. Nu... nu sunt Vânătorul. Sunt mult mai rău!

Îngrozită, Tara privi faţa prietenului său, care începu să se schimonosească, dând la iveală o figură monstruoasă. Canini interminabili îi ieşiră din gură, urechile i se dădură înapoi, iar fruntea îi dispăru. Tot trupul i se acoperi de peri aspri şi scurţi. Gheare înspăimântătoare străpunseră pielea fragedă a degetelor, din care începu să curgă sânge. Era vizibil dureros şi scoase un urlet de furie. Şoldurile avansară, modificându-i bazinul, şi coapsele i se umflară, burduşite cu muşchi, mărindu-se şi făcând să-i plesnească roba de sorţitor, care trebui să se adapteze rapid la noile dimensiuni.

Tara se întrebase adesea de ce, atunci când indivizii se transformau în vârcolaci în filme, eroinele rămâneau încremenite ca nişte proaste să contemple metamorfoza, în loc s-o ia la goană cât le ţineau picioarele... şi, astfel, erau în mod implacabil devorate. Acum cunoştea răspunsul. În afara faptului că îşi activase magia şi că era mai mult furioasă decât înspăimântată, procesul era fascinant.

Ceva pusese stăpânire pe Fabrice sau, supoziţie mult mai cumplită, îi luase locul. Ceva păros, cu botul plin de bale, agresiv şi aparent foarte periculos. Şi, dacă nu cumva

femeia-vampyr își schimbase într-adevăr înfățișarea de la ultima lor înfruntare, acesta nu era Vânătorul.

Ființa se ridică, pe jumătate ghemuită, căci noua sa coloană vertebrală nu îi permitea o poziție cu totul verticală.

— Ei bine, mormăi ea printre colți, ce spui? Nu-i rău, nu-i așa?

— Cred c-ar trebui să te duci la un stilist, îi răspunse cu răceală Tara, cu mâinile acoperite de obișnuita lumină albastră. Cine ești? Și ce ai făcut cu prietenul meu Fabrice?

— Cu micul Fabrice? Un Fabrice moale, fricos, mic și laș? E *mort*!

CAPITOLUL XXV

Doctor Fabrice și Mister Ceva

Tara se simţi sfâşiată de durere. Lacrimi de furie şi de suferinţă îi înceţoşară vederea.

— L-ai ucis! răcni ea, licărirea mâinilor ei intensificându-se pe măsură ce furia punea stăpânire pe ea. Ai comis cea mai mare greşeală din viaţa ta. Şi ultima.

Monstrul deschise gura pentru a incanta, dar Tara nu-i dădu răgazul s-o facă. Făurită de gândul ei, fără ca măcar să fie nevoie să rostească vreo formulă, magia ei lovi.

Dar lovitura mortală fu deviată şi, ratându-şi cu puţin ţinta, străbătu zidurile. Moineau tocmai năvălise în încăpere şi ţâşnise în ultima clipă, dându-i peste mâini. Stupefiată, o văzu pe tânără transformându-se în Fiară şi apostrofând-o:

— Tara, urlă ea, opreşte-te!

Într-o străfulgerare, Tara revăzu jena prietenei ei, gâtul ascuns întotdeauna de robele cu guler înalt... Oricine ar fi fost cel care pusese stăpânire pe Fabrice, era evident că acesta avea controlul şi asupra lui Moineau, pentru că aceasta tocmai îi

salvase viaţa. Graţie salivei lor otrăvite, vampyrii preluau controlul minţii victimei lor. Să fi procedat oare astfel monstrul ăsta cu prietena ei?

Pe nesimţite, Tara îşi reglă volumul magiei. Nu dorea s-o distrugă pe Moineau, ci doar s-o neutralizeze. Îşi ridică mâinile, pregătită, când, spre stupefacţia ei, Fiara se aruncă asupra monstrului şi îl înşfăcă de gât.

Se rostogoliră pe jos şi sub ochii ei se porni o luptă aprigă. Ploua cu lovituri de gheare, peri smulşi din blană zburau în toate părţile şi nici monstrul, nici Fiara nu reuşeau să obţină avantajul. Bestia era mult mai masivă decât adversarul ei, handicap pe care acesta îl compensa arătându-se mult mai agresiv. Tara simţea că Fiara încerca să-l cruţe pe monstru, în vreme ce acesta, dimpotrivă, lupta pe viaţă şi pe moarte. Curând, magnificul pelaj auriu al prietenei sale era mânjit de sânge. Era pe cale să piardă.

Deodată, opintindu-se din toate puterile, Fiara îl luă prin surprindere pe monstru şi-l izbi de zid. Năucit pentru o clipă, acesta lăsă garda jos şi Moineau profită. Cu o lovitură seacă de labă, îl doborî şi se întoarse spre Tara. Epuizată de luptă, gâfâind, făcea aproape acelaşi zgomot ca foalele dintr-o fierărie.

Tânăra fată o privi neîncrezătoare.

— Moineau? riscă ea, cu mâinile în continuare luminate. Te simţi bine? Poţi să-mi spui ce se întâmplă? Ştiai că arătarea asta l-a ucis pe Fabrice, dar ai cruţat-o. De ce?

— Pentru că arătarea asta *este* Fabrice, răspunse Moineau cu un aer obosit.

Tara făcu ochii mari.

— Fabrice? Dar...

— Îţi voi explica totul. Dar, mai întâi, văd că ţi-ai activat magia, iar un Reparus ar fi binevenit.

Tara se supuse, rămânând în gardă, dar Fiara nu se clinti atunci când lumina magică o învălui şi o făcu să-şi recapete forţele. Rănile îi dispărură. Se aplecă şi ridică trupul inert al adversarului ei, depunându-l pe pat. Apoi, la fel de calmă, se apucă să-l lege. Dar comise eroarea de a începe cu picioarele, aşa că, atunci când îşi înălţă capul, se trezi cu un revolver sub nas.

— Surpriză! spuse monstrul, cu un rânjet sinistru.

Moineau încremeni, şi Tara de asemenea.

— Mi-am zis că o unealtă ca asta mi-ar putea fi de folos, spuse el pe un ton extrem de arogant. Aşa că l-am şterpelit de la prietenul nostru Xilar. Cred c-am avut dreptate. Dezleagă-mă.

Şi cum Moineau ezita, urlă:

— Imediat!

Resemnată, tânăra fată reteză nodurile dintr-o singură lovitură de gheară. Apoi se dădu înapoi şi se aşeză lângă Tara, mereu sub ameninţarea revolverului.

— Ah, ah! E mult mai bine aşa, oftă monstrul, sărind din pat. Acum, le voi putea controla pe cea mai măiastră sorţitoare şi pe cea mai înspăimântătoare Bestie din Lancovit. Află că am verificat, Moineau, şi am plăcerea să te anunţ că strămoaşa ta, prima Fiară, era mult mai puţin masivă decât tine! Ce maşină de război minunată ai devenit! Şi îmi aparţii în întregime.

Mintea Tarei gonea cu două sute la oră! Trebuia să găsească o diversiune.

— Spune-mi, Fabrice, zise ea cu o voce glacială. Mi-ai zis că vrei să te căsătoreşti şi cu una, şi cu cealaltă, pentru că ne iubeşti pe amândouă. Moineau e la curent?

— Poftim?

Gelozia străluci în ochii Fiarei şi monstrul păru să se afle într-o mare încurcătură. Îşi drese glasul.

— Da, în sfârşit, aşa am zis, dar...

— Ah, asta-i prea de tot! urlă Moineau, ultragiată. Las' că vezi tu, hoaţă de iubiţi!

Nu era exact reacţia la care se aştepta Tara. Cum adică „iubiţi"? Cei doi ieşeau împreună? Furioasă, Fiara se proţăpise în faţa ei, mascându-l complet pe monstru. Brusc, îşi descleştă colţii şi articulă scurt:

— Acum!

Apoi, cu o rapiditate care îl luă prin surprindere pe adversarul lor, se aruncă la pământ, permiţându-i Tarei să-şi lanseze sorţul. Fabrice nu avu nicio şansă. Ultima lui vorbă fu:

— Ah, ticăloasa!

Şi se prăbuşi.

— Ufff! răsuflă uşurată Tara, ştergându-şi fruntea. Moineau, te simţi bine?

— Cu excepţia orgoliului meu, totul e O.K., mormăi Fiara înşfăcând revolverul şi băgându-l într-un sertar pe care-l încuie cu cheia. Trebuie neapărat să-l fac să bea antidotul! Aplică-i un Pocus pentru a-l paraliza câtă vreme îl prepar.

— Ce antidot?

— Cel care va repara tâmpenia lui şi a mea!

Tara înţelegea din ce în ce mai puţin, şi mai ales amărăciunea din vocea prietenei sale.

— La naiba, Moineau, nu vrei să-mi explici şi mie ce se întâmplă?

— Fă ce-ţi spun. Aduc ce-mi trebuie şi apoi o să-ţi spun totul.

Tara deschise gura pentru a protesta, dar Fiara ieşise deja. Oftă, şi se ocupă de imobilizarea lui Fabrice, fără a-l priva, totuşi, de glas. Dar acesta nu-şi recăpătă cunoştinţa. Păcat, căci fata simţea că plesneşte de curiozitate!

Expedie gărzile, care, în cele din urmă, reuşiseră să-şi dea seama, deducând în mod logic, că explozia de magie care străbătuse pe verticală tot Palatul venea din apartamentul ei, şi sosiseră în fugă cu destulă întârziere pentru ca Xandiar, furios, să-i trimită la munca de corvoadă din grajd. După care repară şi zidurile.

Moineau reveni într-o clipă cu o întreagă trusă cuprinzând un căzănel şi o impresionantă cantitate de fiole. Invocă o esenţă de foc care, plină de delectare, începu să ardă buştenii din cămin. În interiorul cuvei turnase o mixtură verde deosebit de urât mirositoare.

— Foarte bine, rosti cu asprime Tara, acum povesteşte-mi totul de la început, altfel te metamorfozez într-o broască acoperită de o blană deasă!

Evitându-i cu grijă privirea, Moineau depănă o poveste aiuritoare. În cursul anului trecut, Fabrice se cufundase în studiul manuscriselor, cărţilor şi bucoavnelor consacrate feluritelor magii, albă, cenuşie sau... neagră. Redescoperise formule uitate, incantaţii aproape necunoscute, care nu mai existau decât în paginile sfărâmicioase ale pergamentelor uitate de lume. Frustrat că nu deţine tot atâta putere ca şi prietenii săi, se decisese s-o dobândească în mod artificial.

— Cum aşa? întrebă Tara, fascinată.

— Cu ajutorul poţiunilor şi al sorţilor. Dar avea nevoie de ajutor. Şi a venit să mi-l ceară mie. În ultimele luni, am

petrecut mult timp împreună. Ultima fază a tratamentului a avut loc în seara în care ne-am instalat în apartamentul imperial din Omois. Pe când ne pregăteam pentru cină, Fabrice a înghiţit ultima fiolă. Totul părea să se desfăşoare cât se poate de bine. Dar, în toiul nopţii, a venit la mine şi m-a trezit din somn. Suferea teribil. Am ieşit. Poţiunea părea să aibă un efect deosebit de nociv asupra lui. A început să urle de durere. În clipa aceea, s-a metamorfozat. Cu o clipă mai înainte, îl aveam în faţă pe Fabrice. O clipă mai apoi, mă aflam dinaintea monstrului cu care ne-am luptat adineauri.

Lacrimi mari i se scurgeau pe blană şi îşi lăsase capul în jos, ascunzându-şi ochii de culoarea ambrei.

— Ca în cartea *Doctorul Jekyll şi domnul Hyde* de Stevenson! Stupefiant, şuieră Tara. Şi apoi?

— M-a muşcat de gât. Ar fi putut să mă omoare, dar n-a făcut decât să-mi lase semne, spunând că acum eram iubita lui şi că din acest motiv mă cruţa. Apoi s-a transformat iar în Fabrice şi... m-a sărutat!

— Nuuu! exclamă Tara, roşind. A făcut Fabrice aşa ceva?

— Nu era Fabrice, replică sec Moineau, ci făptura care îi luase locul. După aceea, l-am lăsat să creadă că eram în puterea lui. Ne-am întors în apartament şi am pus fiola la loc.

Da, Tara îşi aminti că o văzuse pe Moineau întorcându-se în pat şi punând un obiect în sertar. I se păruse, de asemenea, că aude un ţipăt. Aşadar, toate astea nu fuseseră doar o năzărire, un vis!

— Nu exista decât o soluţie pentru a-l salva, continuă Moineau. Ar fi trebuit să înţeleg ce s-a întâmplat. În mod normal, băutura era mai degrabă inofensivă. Dar acum

devenise un adevărat cocteil malefic. În cele din urmă, am descoperit misterul.

— Şi...

— *Eu* eram cauza acestei nenorociri, suspină Moineau. Nu ştiu cum, o geană, un fir de păr sau un fir din blana Fiarei s-a strecurat, a căzut în băutură. Îţi aminteşti de poţiunea preparată pentru a-i adormi pe cei din Palatul din Omois şi a-l elibera pe Cal, pe care eu am transformat-o într-un Destructus pentru că unul dintre perii mei ajunsese nu se ştie cum în ea? Ei bine, şi acum s-a întâmplat ceva asemănător. Întreg trupul meu e marcat de blestemul Fiarei. La contactul cu ea, băutura s-a denaturat... şi l-a prefăcut şi pe Fabrice într-un fel de Fiară. Ceea ce a dus la distrugerea legăturii cu Familiarul lui, motiv pentru care Barune e atât de bolnav!

Multe detalii obscure căpătau acum sens pentru Tara.

— Nu mai e deci un mister cum de i-a venit lui Fabrice acea idee de a aplica un Annihilus, idee atât de contrară prudenţei sale obişnuite, şi încă Familiarului său. Şi ne-ar fi fost cu neputinţă să-l demascăm, pentru că el continua să arate ca Fabrice! Ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult!

— Nimeni nu-şi putea da seama! De îndată ce tu ai fi avut unele bănuieli, el şi-ar fi lăsat vechea personalitate să-şi recapete locul. Iar eu nu voiam să-l dau de gol, pentru că încercam din răsputeri să găsesc o modalitate de a-l vindeca. Am avut nevoie de timp pentru a strânge toate ingredientele, dar acum am reuşit.

Tara se abţinu să facă vreun comentariu referitor la trecerea sub tăcere a unor fapte atât de grave şi se mulţumi să-şi privească prietena cum toarnă stranii fărâmături de plante şi de

insecte, precum şi felurite alte substanţe nedefinite, în mixtura verzuie.

— Gata! rosti Moineau, terminând de amestecat. Asta ar trebui să ne permită să anulăm efectele poţiunii.

— Drace! se scutură Tara, contemplând lichidul infect ce fierbea în cazan, eşti sigură că vrei să-l faci să înghită un asemenea sirop? De altfel, recunosc, e o pedeapsă mult prea mică pentru ceea ce te-a făcut să înduri!

Pentru prima dată de când începuse să-şi depene confesiunea, Moineau înălţă capul şi o privi în ochi.

— Nu avem de ales. Ajută-mă şi roagă-te zeilor!

Aşteptară ca băutura să se răcească puţin. Între timp, monstrul se trezise şi cantitatea de înjurături pe care o cunoştea avatarul băiatului se dovedea de-a dreptul impresionantă. De îndată ce băutura atinse o temperatură acceptabilă, Moineau apucă strâns cazanul cu laba şi îl apropie de pacientul ei. Monstrul scutură din cap, ferm hotărât să nu înghită nici măcar o picătură.

— Nu, nu vreau să redevin laşul, smiorcăitul care am fost, un papă-lapte care habar n-are ce înseamnă puterea şi magia! Orice, numai asta nu!

Tara se înfipse în faţa lui, furioasă.

— Fabrice e băiatul cel mai curajos pe care îl cunosc, mormăi ea. A înfruntat alături de mine cele mai mari pericole, ştiind foarte bine că puterea lui mai mică decât a noastră nu îl va putea proteja în aceeaşi măsură. A sfidat Păianjenul uriaş şi, prins între mandibulele acestuia, a găsit fără să clipească răspuns la şarada lui, salvându-ne astfel viaţa. Aşa că, tu care nu

eşti decât un soi de maşinărie plină de muşchi, nici nu încerca să te compari cu el. Pe lângă Fabrice, eşti un nimeni!

Monstrul fu atât de derutat de vehemenţa Tarei, încât rămase cu gura căscată. Moineau profită pentru a-i turna pe gât o bună parte din poţiune, după care, smulgându-i veşmintele dintr-o singură mişcare, îi badijonă torsul şi membrele. Fabrice se sufocă şi deschise din nou botul pentru a respira, iar ea îl făcu să înghită la fel de repede şi restul de lichid. Monstrul se înecă, sudui... şi Tara de-abia avu timp să arunce o pătură peste sărmanul Fabrice, care îşi regăsi trupul obişnuit, tremurând de spaimă.

— Mmmulţuummmesc! şuieră el printre dinţii încleştaţi. Ce muult a durat! La naiba, mooor de frig!

— Astea sunt consecinţele, decretă Moineau, care îşi recăpătă şi ea forma umană şi şterse fruntea băiatului cu o mână expertă. Dar remediul a funcţionat. Eşti iar un om normal!

Un muget răsunător zgudui Palatul.

Fabrice ridică brusc capul.

— Barune! exclamă el. Îl aud! Îl pierdusem, dar acum îl simt din nou!

Se întoarse spre prietenele sale.

— Trebuie să mă duc să-l văd, chiar acum!

— Dar nu îmbrăcat într-o pătură, replică Tara, incantând: „Pe Habillus, fie ca prietenul meu să capete de îndată veşminte!"

Fabrice privi perplex somptuosul smoching în care se pomeni înveşmântat, clătină din cap spre Tara, care făcu un gest de neputinţă (ea evocase doar nişte jeanşi şi un tricou) apoi ţâşni spre uşă. Chiar înainte de a trece pragul, se întoarse spre Moineau.

— Noi doi, spuse el privind-o drept în ochi, trebuie să avem o discuţie. Nu tot ceea ce spunea monstrul care am fost eu era fals. Eram prea timid să-ţi mărturisesc, dar acum îmi dau seama că eram un prost. Aşa că... trebuie să vorbim. Şi vă datorez scuze. Tuturor. Tone de scuze.

Şi dispăru. Tara o privi pe Moineau, care căpătase dintr-odată culoarea unei roşii şi care murmură:

— Dar ce-o fi vrut să spună cu asta?

Tara înălţă ochii spre cer, apoi îi zâmbi:

— E limpede ca lumina zilei, nu crezi? E îndrăgostit de tine! Şi, după părerea mea, toate poveştile astea cu puteri supranaturale şi cu poţiuni erau menite să-l facă să te cucerească, atâta tot! Desigur, toate astea erau cât pe-aci să vă omoare pe amândoi, dar primejdia dă savoare dragostei, e ştiut lucru!

De fapt, ea nu ştia nimic în legătură cu acest sentiment, întrucât nu se îndrăgostise niciodată... rectificare, neavând niciodată timp să se îndrăgostească, dar văzuse suficiente comedii romantice pentru a-şi face o bună idee despre felul cum stau lucrurile în astfel de situaţii.

Prietena ei îi întoarse zâmbetul.

— Crezi că... ? E îndrăgostit? De mine?

— Doar nu de Salatar, himera, ce naiba! Şi tu ce-ai de gând să faci?

Moineau trase adânc aer în piept, apoi expiră şi dădu din umeri.

— Habar n-am! Băieţii sunt atât de complicaţi! Acum te muşcă şi o clipă mai apoi te sărută!

Tara strâmbă din nas.

— Ei, în ceea ce priveşte muşcătura, nu sunt sigură că e ceva normal. Mai degrabă cred că monstrul e acela care te-a muşcat, nu Fabrice. Astea fiind zise, nu conta pe mine să-ţi dau manualul de funcţionare! Ca să fiu sinceră, în momentul de faţă am cu totul alte griji decât să mă gândesc la băieţi. Dar mă bucur pentru tine şi pentru Fabrice. El e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, iar tu eşti cea mai bună prietenă a mea, aşa că totul e-n regulă!

— Nu... eşti... geloasă? Nu eram sigură că...

— Geloasă?

Tara era uluită.

— Glumeşti? E-un prieten, şi-atâta tot. Nu mi l-am imaginat niciodată ca pe un iubit. Şi la vremea aceea era mai degrabă amorezat de Bet... ei... vreau să spun că...

Sfârşitul frazei îi muri pe buze! La naiba, şi-ar fi dat o palmă pentru o asemenea gafă!

— Da, spuse Moineau, zâmbind strâmb, ştiu că o iubea mult pe prietena voastră Betty.

— Dar acum Fabrice e aici, în AltăLume! Şi e îndrăgostit de tine! De fermecătoarea Moineau!

— Sub înfăţişarea mea omenească, mă simt tare fragilă! Şi vechea mea timiditate, moştenire a bâlbâielii de care m-ai vindecat tu, o să reapară în cel mai nepotrivit moment, sunt sigură de asta! O să rămân mută în faţa lui şi o să creadă că nu-l iubesc şi...

Tara îi aruncă o scurtă privire, după care o întrerupse:

— Atunci nu vorbi. Sărută-l direct. După asta, mai vedem noi căruia dintre voi îi piere graiul!

Moineau se strâmbă uşor, răsuci ideea prietenei ei pe toate feţele, îi aruncă o privire cercetătoare Tarei, care îi oferea o figură impasibilă, după care declară:

— Bine, mă duc.

— Unde te duci?

— Mă duc să văd... dacă Fab... Barune se simte bine.

Barune, ai! Bine, dacă voia să se joace aşa cu ea...

— Da, du-te! Pe curând! Şi mângâie-l din partea mea!

Moineau, care ţâşnise deja ca o săgeată spre uşă, se întoarse brusc, cu ochii mari.

Tara, cuprinsă de râs, preciză:

— Mă gândeam, desigur, la Barune!

Prietena ei scoase limba la ea, trânti uşa şi alergă până la infirmerie. Fabrice nu-şi dădu seama imediat de prezenţa ei. Îl strângea în braţe pe Barune, îngăimând nişte scuze şi exprimându-şi remuşcarea, în vreme ce mamutul albastru îşi răgea bucuria cu o asemenea putere, încât mai-mai să-i plesnească trompa.

Ea îl cercetă cu privirea, simţindu-şi inima bătând cu toată viteza. Era cu adevărat seducător acest băiat de pe Pământ! Părul blond, care îi cădea tot timpul în ochi, sprâncenele lungi şi ochii închişi la culoare, toate îi plăceau la Fabrice. Dar ea? O găsea drăguţă? Frumuşică?... Urâţică?

Simţi cum i se pune un nod în gât. Şi dacă declaraţia lui nu era decât o rămăşiţă a poţiunii care îl transformase? Dacă Fabrice nu era câtuşi de puţin îndrăgostit de ea şi totul nu era decât o năzărire a ei şi a Tarei? Se pregătea să iasă din încăpere, când Fabrice ridică privirea şi o zări. Chipul i se lumină.

— Gloria! strigă el.

Tânăra făcu ochii mari. De ce oare o striga pe prenumele ei, în loc să folosească, aşa cum făceau toţi prietenii ei, porecla? Voia să sublinieze descendenţa ei regală? Găsise o scuză bună pentru a o face să înţeleagă că nu se putea interesa de ea?

Fără a fi conştient de gândurile negre care o frământau pe Moineau, Fabrice se desprinse din îmbrăţişarea delicată a mamutului său şi se repezi spre ea. O prinse de mână şi îşi cufundă ochii lui negri în blânzii ei ochi de culoarea alunei.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse el încet. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Tara m-ar fi transformat într-o bucată de carne, tocată mărunt, şi pe bună dreptate.

Degetele lui Fabrice o strângeau puternic. Dar Moineau n-avea decât un singur gând.

— De ce mi-ai spus Gloria? şopti ea

Băiatul făcu ochii mari. Se aştepta la orice, numai la asta nu. Încruntă din sprâncene. În mod evident, fata nu-l putea suferi. Îşi retrase mâna şi se dădu înapoi. Fusese ridicol să se aştepte la altceva, să creadă că ea l-ar putea iubi, având în vedere ceea ce făcuse pentru el.

— Fiindcă pentru mine tu eşti glorioasa Gloria, ocrotitoarea Lancovitului şi puternica Fiară. Nu-mi place porecla ta. Nu eşti o vrăbiuţă, Gloria, eşti un vultur.

Cum ea nu reacţiona în niciun fel, Fabrice crezu că o pierduse pentru totdeauna. Înclină capul. Ea încercă să-i răspundă, dar, de emoţie, i se puse un nod în gât. Ce sfat îi dăduse Tara? Fără să se gândească ... dacă ar fi făcut-o... ar fi luat-o la goană... se apropie de Fabrice, îl prinse de bărbie, se înălţă în vârful picioarelor... şi îl sărută. Lumea se opri în loc.

Îşi ţinu ochii deschişi şi văzu că Fabrice, luat prin surprindere, se uita cruciş. Înăbuşindu-şi ferm hohotul de râs care ameninţa să distrugă marea ei scenă sentimentală, închise ochii.

Apoi, făcu un pas înapoi şi îi deschise din nou. Fabrice o privea stupefiat.

— Uau! făcu el, fără a mai putea rosti altceva.

Apoi, înainte ca ea să aibă vreme să se dezmeticească, se aplecă, ceea ce era totuşi mai practic, şi îi înapoie sărutul. Cu dobândă.

În timp ce Fabrice o săruta pe Vrăbiuţa-Vultur-Gloria, îi cerea scuze, o săruta din nou, se scuza iar etc., Tara făcea curat în apartamentul ei, ştergând orice urmă de sânge, pentru a nu speria pe nimeni. Un imens hohot de râs îi urca în gâtlej, şi începu să râdă cu lacrimi, singură, gâfâind ca o focă. Piatra Vie scânteia pe masa unde se afla aşezată, molipsită de buna dispoziţie a Tarei.

Tânăra fată respiră adânc şi îşi tamponă obrajii. Toată treaba asta era dementţială, dar latura ei romantică n-o putea împiedica să nu aprobe povestea de dragoste pe care o trăiau cei doi prieteni ai ei. Uf! Fabrice nu era femeia-vampyr! Timp de o clipă, se temuse pentru viaţa ei. Cufundată în gânduri, tresări atunci când mama ei intră în cameră.

— Tara, scumpa mea, nu dormi?

Părea inutil să-i explice ceea ce se întâmplase, aşa că Tara se mărgini să-i spună:

— Nu încă, dar o să reuşesc în cele din urmă. Totul e să mă concentrez asupra obiectivului.

Surprinsă, Selena înălţă o sprânceană, dar nu insistă.

— Am venit să te sărut, îi spuse ea cu glas duios, şi să-ţi spun cât de mult mă mândresc cu tine. Chiar dacă atunci când erai o fetiţă nu aveai astfel de puteri magice, tu vei fi mereu sufletul vieţii mele şi mi-am pierdut zece ani fără să-ţi pot spune cât de mult te iubesc şi cât de mult mi-ai lipsit.

Pe buzele Tarei înflori un zâmbet de fericire.

— Mulţumesc, mamă, şi eu te iubesc!

Mama ei o sărută, apoi se despărţi cu părere de rău de ea, conştientă de cât era de obosită. Deschise uşa şi încremeni în faţa incredibilului spectacol. În prag, între două santinele absolut impasibile, Medelus o îmbrăţişa cu patimă pe Marianna!

CAPITOLUL XXVI

Vânătorul

Ghicind durerea mamei sale, Tara fu cuprinsă de o furie cumplită împotriva bărbatului care o făcea să sufere. Dacă ar fi putut, ar fi închis uşa şi ar fi şters ultimele secunde.

Cele două santinele îşi îndreptară ţinuta. Marianna se desprinse de Medelus, apoi intră în apartament, urmată de Înaltul Mag, care se ţinea după ea ca un căţeluş. Fermecătoarea cameristă a împărătesei nu părea deloc jenată. Medelus, de altfel, nici el. Impozantul personaj îşi îndreptă privirile spre ele şi le zâmbi cu aroganţă.

— Vă dăm o veste mare! rosti el emfatic. Marianna şi cu mine ne-am hotărât să ne unim vieţile!

Selena sughiţă. Bărbatul care îi făcea curte de un an şi care o ceruse în căsătorie urma să se însoare cu alta! Simţi că îşi pierde minţile şi îşi ieşi complet din fire. Cu un mormăit de furie, tânăra femeie, paşnică până atunci, se năpusti urlând asupra rivalei sale.

— Ce i-ai făcut? Nemernico! I-ai făcut farmece! Ăsta nu e Medelus!

Luată prin surprindere, Marianna nu putu să evite la timp năprasnica directă expediată de Selena. Se prăbuşi la podea şi adversara ei se lăsă peste ea, începând s-o pălmuiască cu voluptate. Din nefericire, camerista îşi reveni foarte repede şi, prinzând-o de mâini pe Selena, o imobiliză cu o forţă nebănuită.

Medelus vru să intervină pentru a le despărţi, dar Tara, cu un zâmbet rău, îşi activă magia. Înaltul Mag nu avea să afle niciodată ce-l lovise. Dar fu ceva deosebit de dureros. Căzu ca fulgerat, atât de brusc şi atât de repede, încât niciuna dintre mobile nu avu timp să încerce să-i amortizeze căderea. Cu atât mai bine. Iar dacă îşi spărsese şi nasul, era perfect.

Tara îşi reorientă apoi atenţia asupra celor două combatante. Cu o mişcare suplă din şolduri, Marianna o răsturnase pe Selena, fixând-o la sol cu o uşurinţă deconcertantă.

— Oh, oh, şuieră ea, drăgălaşa pradă şi-a scos ghearele?

— Las-o în pace pe mama, rosti o voce rece ca gheaţa în spatele ei. Altfel, s-ar putea să-ţi pară rău.

Marianna îşi ridică privirea şi se trezi în faţa mâinilor iluminate de putere ale Tarei. Prudentă, îi dădu drumul Selenei, iar aceasta se ridică, încă furioasă. Deschise gura pentru a da glas mâniei ei, când ultima frază a adversarei sale ajunse la nivelul înţelegerii Tarei. *Drăgălaşa pradă.* Dintr-odată, totul îi deveni limpede.

— Mamă, ordonă ea, pleacă de-acolo. IMEDIAT!

Tonul era atât de imperativ, încât Selena se supuse fără să crâcnească.

Păstrându-şi mâinile aţintite asupra cameristei împărătesei, Tara inspiră adânc.

— Cuvintele astea mi-aduc aminte de ceva. Nu cred că *Marianna* vorbea de „pradă", apropo de mama. Nu-i aşa, *Vânătorule*?

În spatele ei, o auzi pe Selena recăpătându-și răsuflarea, iar Marianna își mușcă buzele, vădit încurcată.

— Măruntaie și putregai, bombăni ea, stăpânul meu nu va fi mulțumit! Bine. Nu contează.

Și, cu o iuțeală care îi făcu să tresară, frumoșii ei ochi negri deveniră de un roșu sângeriu, pielea albă ca fildeșul își pierdu luciul, iar părul se decoloră pentru a forma o scânteietoare cascadă argintie. Roba dispăru, lăsând locul unui pantalon suplu de piele neagră și unei haine strânse pe corp, fără mâneci, eliberându-i umerii impunători și talia incredibil de subțire. Fața i se ridă, pomeții se ascuțiră și, în locul micuței cameriste, ieși la iveală somptuosul chip glacial al femeii-vampyr Selenba, vânător în slujba lui Magister.

Se întinse ca o pisică imensă și plină de cruzime, după care îi înfruntă:

— Uf, oftă ea, deghizarea asta era chiar penibilă!

— Ce-ai făcut cu Marianna? întrebă Tara, cu inima zbătându-i-se în piept.

— Era o creatură delicioasă, răspunse într-o doară femeia-vampyr. În toate sensurile cuvântului.

— Vrei să spui că ea e...

— Moartă. Da. Nu foarte rezistentă, dar cu un sânge excelent, bogat, savuros, cu gust de fructe.

Tara simți cum furia îi alimentează magia, iar meșa ei albă trosni.

Dar, înainte să poată lovi, atât de repede încât nu avu timp să reacționeze, femeia-vampyr țâșni. Îl înhăță fără niciun efort pe Medelus, doar cu o singură mână, în vreme ce cu cealaltă îl apucă strâns de gât, scoțându-și ghearele.

— Stai cuminte, ordonă ea, altfel îl decapitez pe iubitul mamei tale. Și niciun Reparus nu-i va putea lipi la loc capul lui de imbecil.

Tara încremeni. Femeia-vampyr se destinse uşor.

— Aşa, aşa, rânji ea, acum îmi veţi preda Îndiguitorul, după care eu...

— Aşteaptă!

Strigătul Selenei reteză brusc elanul femeii-vampyr.

— De ce-ai omorât-o pe Marianna şi de ce l-ai atacat pe Medelus? De ce i-ai făcut farmece ca să te sărute? Cu ce scop?

— Stăpânul meu, răspunse calmă femeia, pare a avea o regretabilă slăbiciune pentru tine, micuţă pradă. Nu sunt sigură, dar mi se pare că e îndrăgostit de tine!

Tara simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. După expresia mamei ei, şi ea avea parte de aceeaşi senzaţie.

— Aşa ceva e de neacceptat, mârâi Selenba, cu ochii strălucind de furie. Am încercat să vă elimin, cu bomba, dar n-am reuşit.

— Vrei să spui că tu eşti Antisorţ? exclamă Tara. Că tu eşti responsabilă de atentate?

— Proştii ăştia de nonso, şuieră femeia-vampyr, dispreţuitoare, îi pizmuiesc atât de mult pe sorţitori! Şi-s atât de uşor de manipulat! Dar nu, această invenţie delicioasă e exclusiv omenească. Antisorţ exista deja. Eu nu sunt decât unul dintre finanţatorii organizaţiei. A fost o joacă de copil pentru mine s-o utilizez şi s-o fac să evolueze, pentru a-i separa pe nonso de sorţitori şi a-i transforma în duşmanii lor de moarte. Şi am profitat de ocazie pentru a încerca să vă suprim, pe mama ta şi pe tine. Dar tu erai prea bine protejată. Femeia-trol nu te lăsa singură decât rareori, iar Medelus era nedezlipit de Selena. Aşa că am fost nevoită să improvizez. Căci, în ochii stăpânului meu, moartea voastră trebuia să pară rezultatul unui accident. Nu puteam pur şi simplu să vă frâng gâtul sau să vă beau sângele.

— Un accident? bolborosi Tara, apoi, deodată, ghici adevărul. Eşti geloasă! Ai încercat s-o omori pe mama mea pentru că eşti îndrăgostită de Magister!

— Îl doresc, rectifică femeia-vampyr, aşa cum îmi doresc şi puterea lui. Ca să nu se afle că eu eram vinovată de atentate, am hotărât să mă debarasez de logodnicul mamei tale, apoi de Grr'ul. Am crezut că-l omorâsem pe Medelus, atunci când l-am ascuns în dulapul din perete, dar s-a dovedit a fi mai rezistent decât mă aşteptam. Pentru a-mi asigura un alibi imbatabil, m-am întors deci la el şi m-am rănit singură. Aţi înghiţit pilula cu tot cu ambalaj!

— Ştiu cum ai intrat în Palat! exclamă Tara. Acel snuffy, cel de-al doilea, tu erai!

Femeia-vampyr îi aruncă o privire ironică.

— Văd că te duce capul, micuţo!

Selena nu înţelegea, aşa că Tara îi explică:

— În vreme ce împărăteasa se pregătea, l-a luat pe snuffy cu ea. Or, la puţină vreme după aceea, i-am văzut pe Jar şi pe Mara cu alt snuffy. Ceea ce nu era imposibil, dar era totuşi ciudat, având în vedere numărul redus de snuffy. Vânătorul a luat înfăţişarea asta pentru a pătrunde în Palat, pentru a o omorî pe Marianna şi pentru a-i lua locul. Jar şi Mara erau la curent?

— Nu, răspunse cu dispreţ femeia-vampyr. Au crezut că sunt un prieten al primului snuffy. Micuţii idioţi nu s-au lăsat mult rugaţi să mă ajute!

Dar Tara, care o urmărea cu atenţie, observă imediat că femeia-vampyr îi ocolea privirea şi fu convinsă că-i ascundea ceva apropo de gemeni.

— Apoi am avut ideea acelei mici înscenări a rupturii, continuă ea, pentru a putea dispune de voi după bunul meu plac.

Dar simțul de observație al fetei tale e pur și simplu anormal. A reușit astfel să mă demaște. În privința asta, sunt de acord cu stăpânul meu. El spune că tu, fetițo, ești o firimitură de pâine în patul moale al existenței lui. O firimitură pe care, în cele din urmă, o voi mânca!

— Atunci, reflectă Tara, tu ai fost falsul mesager care i-a făcut pe smurgli să ne atace pe Pământ!

— Ei, da! Sinceră să fiu, nu pricep cum de reușești să scapi atât de ușor din toate capcanele pe care ți le întind.

Tara nu-i răspunse.

— Și tot tu erai și-n deșert? Și-n apartament?

Selenba își încruntă sprâncenele perfect conturate.

— Ce deșert?

— Cel din Palatul împărătesei, atacul viermilor, care au fost cât pe-aci să ne omoare, pe mine și pe prietenii mei.

Femeia-vampyr schiță un zâmbet plin de colți.

— Ai mai mulți dușmani decât mine, micuțo. La urma urmei, e logic, ai mei sunt morți. Nu, de atacul acela nu eu sunt responsabilă.

Rânji, văzând cât de uimită era Tara.

— Dar în apartamentul imperial, da, într-adevăr, eu am fost aceea care ți-am trimis un Reversus, cu scopul de a te preface într-un bebeluș. Magister voia să te filmez, pentru a-i arăta întregii lumi cât de ușor îi era să te neutralizeze. În plus, a trebuit să adaug o picătură de Mintus, căci apucaseși să mă vezi. Bine, acum dă-mi acel obiect pe care te-ai dus să-l cauți. Cred că acest Îndiguitor îi va face plăcere stăpânului meu... Fuga, dacă ții la viața acestui om.

Tara reflectă cu toată viteza, magia continuând să-i ilumineze mâinile.

— Oh, dar nu ţin deloc la el!

Pentru prima oară, o văzură pe femeia-vampyr dezorientată.

— Poftim?

Selena nu se clinti, dar Tara o simţi cum se încordează.

— Tipul ăsta voia să se însoare cu mama, scrâşni tânăra, dispreţuitoare. Aşa că poţi să-i frângi gâtul, să-l goleşti de sânge şi să-i sugi măduva din oase, puţin îmi pasă!

Selenba era capabilă să sesizeze orice minciună şi simţi că Tara era sinceră. Furioasă, şuieră printre colţi. Precum se părea, prizonierul ei nu era atât de preţios pe cât îl socotise ea. Ar fi trebuit mai degrabă să fi pus mâna pe mamă.

Pentru a avea mâinile libere, îi dădu drumul lui Medelus, care se prăbuşi ca o păpuşă de cârpă.

Apoi, o înfruntă pe Tara, periculoasă, puternică, rapidă, mortală. O flacără neagră îi lumină mâinile, ca răspuns la magia albastră a Tarei. Ai, ai! Era evident, complicii lui Magister se puteau oricând folosi de puterea lor, în orice condiţii. Sceptrul Blestemat nu părea să-i afecteze.

— Bine, bine, bine, toarse Selenba. Să vedem acum câte parale faci în lupta cu un adversar adevărat.

Dar Tara nu avea deloc intenţia să se bată cu fioroasa femeie-vampyr!

Îşi stinse puterea magică! Mama ei, aflată în spate, trase adânc aer în piept, speriată de moarte, iar femeia-vampyr se încordă, apoi îi zâmbi veninos.

— Ah, *mano a mano*? Vrei să mă înfrunţi cu mâinile goale? Ai curaj, micuţo, dacă nu cumva ăsta e un mare vicleşug de-al tău.

Se năpusti asupra Tarei, cu ghearele înainte, o atinse uşor... şi se pomeni lipită de perete, neputincioasă.

— Sorţ de protecţie! îi spuse Tara, cu calm, mamei ei, încercând să-şi domolească bătăile inimii, într-atât de înspăimântătoare fusese imaginea acelei prădătoare dând năvală asupra ei. 5, 4, 3, 2, 1, hop!

Xandiar şi gărzile sale dădură buzna în încăpere, făcând ochii mari când o văzură pe captivă, turbată de furie, încercând să rupă sorţul. O înconjurară cu prudenţă, cu săbiile scoase din teacă.

Alarmat de tot acest tărăboi, Cal sosi în goană după ei, urmat de Fafnir, Robin, apoi... de Jar şi Mara! Selenba se dădea de ceasul morţii, smucindu-se şi zvârcolindu-se cât o ţineau puterile. Luând prin surprindere gărzile, care nu prevăzuseră că se poate folosi de magie, îşi muşcă mâna şi stropi cu sânge golul din faţa ei, activând un Transmitus identic cu cel care îi permisese să scape cu ocazia precedentei lor confruntări.

Prin uşa deschisă năvăli însă un lup negru, îi împinse pe gemeni, care se rostogoliră la picioarele femeii-vampyr, şi îşi înfipse colţii în gâtul ei. Maestrul Dragosh îşi regăsise în sfârşit logodnica! Tara, Cal şi Galant săriră imediat în ajutorul lui, în vreme ce cei doi copii se ridicau, dar magia Selenbei era deja pe cale să acţioneze.

Sub privirile îngrozite ale prietenilor lor, absorbiţi de sorţul Selenbei, toţi şase dispărură. Iar zgomotul Klik-ului smuls din urechea Tarei de gheara femeii-vampyr răsună în sufletul lui Robin ca dangătul unui clopot ce bate a mort.

CAPITOLUL XXVII

Magister

Tara se simţi cuprinsă de o ameţeală teribilă şi prin faţa ochilor ei defilară viziuni de coşmar, peisaje sinistre şi demoni monstruoşi şi contrafăcuţi. Aparent, femeia-vampyr compensa faptul că nu putea să ajungă foarte departe cu un Transmitus trecând prin alte Porţi de Transfer. Care păreau plasate în... infern!

Nu avu vreme să i se facă teamă, că se şi rematerializară într-un alt loc. Fură înconjuraţi de zarvă. Sangravii nu se aşteptau să vadă sosind atâta lume, şi cu atât mai puţin pe Selenba, cu un lup mare şi negru agăţat de gât. Fără să se preocupe de magii stupefiaţi, cei doi vampyri se rostogoliră în toate părţile, luptându-se cu furie. Dându-şi seama că era dezavantajată, Selenba se transformă brusc în lupoaică şi îşi înfruntă fostul logodnic, maxilar contra maxilar. Jar şi Mara, dezorientaţi, priveau scena cu stupoare. Tara, Cal şi Galant schimbară iute o privire, apoi îi atacară pe Sangravi fără să-şi mai pună întrebări. Magia superputernică a Tarei se revărsă, fulgerând doi

dintre sorţitorii în robe cenuşii. Cal paraliză un altul, iar Galant îl făcu zob pe un al patrulea. Cei care rămăseseră, vreo zece, îşi recăpătară cumpătul. Înălţară scuturile, care, întărite de magia demonică a lui Magister, rezistară ghearelor lui Galant şi puterii hoţului.

Dar nu şi puterii Tarei. Şi cei care se credeau la adăpost avură parte de o surpriză cât se poate de neplăcută atunci când raza ei le străpunse sistemul de protecţie de parcă ar fi fost din hârtie, nu din oţel. O jumătate de duzină de trupuri zăceau pe jos şi Cal se pregătea să activeze Poarta de Transfer pentru a fugi, când unul dintre Sangravi, a cărui robă era atât de cenuşie încât părea neagră, îl înşfăcă pe Jar de umăr şi îi propti o sabie solidă de oţel în gât.

— Stop! urlă el. Tara, niciun gest, altfel îl ucid pe loc pe băiat!

Auzind acea voce, atât de cunoscută, Tara se răsuci brusc pe călcâie. Magister!

Stăpânul Sangravilor îl apucă de păr pe Jar, făcându-l să se aplece pe spate, dezgolindu-i astfel gâtul. Apăsă pe tăiş, trasând o linie subţire din care picură un firicel sângeriu.

— Lasă-ţi mâinile jos, Tara. Apoi aşază-te, cu mâinile sub tine. Grăbeşte-te sau destinul acestui copil va cunoaşte un sfârşit pe cât de fulgerător, pe atât de tragic.

Tara avusese deseori un asemenea coşmar, în care trebuia să aleagă între salvarea AlteiLumi şi viaţa unuia dintre prietenii ei. Acum era şi mai rău, pentru că Jar nu-i era nicidecum prieten.

Fata înfruntă chipul scânteietor care se colora încet în negru, semn că înaltul personaj era gata să ucidă. Ştia că nu va

avea milă. Ei bine, cel puţin avea răspunsul la această întrebare, pe care şi-o pusese de atâtea ori. Nu era în stare să opteze pentru această soluţie. Nu fără a-şi pierde sufletul, dacă o făcea. Înclinându-şi capul, se lăsă să cadă şi îşi puse mâinile sub ea. Imediat, doi Sangravi se năpustiră asupra ei şi-i legară mâinile la spate. Procedară în acelaşi fel şi cu Cal. Galant se aşeză, fremătând de frustrare.

În vreme ce ei se lăsau legaţi, lupta dintre Safir şi Selenba luase sfârşit. Oricât de puternică ar fi fost, femeia-vampyr nu putuse rezista furiei Maestrului Dragosh. Îşi recăpătase înfăţişarea de femeie şi zăcea inconştientă, cu gâtul între mâinile dragostei ei pierdute.

Magister lovi fără cruţare. Jetul său îl fulgeră pe vampyr chiar când era gata s-o ucidă pe cea pe care o iubea. Izbit din plin, acesta se clătină, apoi se prăbuşi peste trupul iubitei sale. Sangravii îl neutralizară şi pe el, dar nu reuşiră s-o facă pe Selenba să-şi recapete cunoştinţa. Tara oftă discret, uşurată. De îndată ce femeia-vampyr îşi va reveni, va vorbi despre Îndiguitor... iar situaţia lor va deveni critică.

Apoi, în sală pătrunse un nou personaj, care se opri brusc, surprins de urmările măcelului ce tocmai se încheiase. Tarei i se tăie răsuflarea. În faţa ei, magnifică şi impetuoasă, se afla împărăteasa Omois-ului! Tara nu reuşea să-şi revină. Lisbeth nu părea a fi prizonieră. Fusese supusă vreunei vrăji de către Magister?

Mătuşa sa o privea cu o furie inexplicabilă.

— Tara! Ce surpriză plăcută! Ai venit să-ţi duci până la capăt urzeala infamă? Credeai c-ai scăpat de noi, de imperator şi de mine însămi, nu-i aşa? scrâşni ea cu ură. Fostul meu efrit, Meludenrifachiralivandir, a încercat din răsputeri să îndeplinească

misiunea demonică pe care i-ai încredințat-o, dar magia demonică a regelui demonilor aliată cu aceea a lui Magister e mai puternică decât cea a efriților din cercul al șaselea. Mel nu s-a putut atinge de noi. L-am făcut să mărturisească numele celui care i-a poruncit să ne atace, convinsă că a reușit cineva să pună stăpânire pe Șevaliera ta. Am fost foarte decepționată să constat, Tara, că la originea acestei încercări de asasinat erai chiar tu.

Ochii Tarei se măriră. Ce naiba îndruga mătușa ei?

— Dar..., bolborosi ea, n-am dat niciodată o asemenea poruncă! Ce vrea să însemne toată chestia asta?

Împărăteasa o fulgeră cu privirea.

— E inutil să negi! șuieră ea. Ceea ce a fost spus nu poate fi respins! Mel nu mă poate minți, chiar dacă nu mai sunt în posesia Șevalierei mele, pe care mi-a confiscat-o Magister. Cât despre el, lupta lui împotriva dragonilor nu mă privește. Are însă nevoie de obiecte demonice pentru a-i învinge, așa că îi dau ajutorul meu. Am hotărât să colaborez cu cel care m-a salvat de ignobilul tău complot. Sceptrul demonic se află în stăpânirea noastră. În momentul de față, tu ești dușmanul imperiului.

Tara era consternată.

— Nu vorbești serios! Vrei să te alături acestui nebun? Atunci când te afli la cârma celui mai mare imperiu uman de pe această planetă? Vei trece AltăLumea prin foc și sânge! Și îți mai aduc aminte că a amenințat c-o să invadeze Omois-ul cu hoarda lui de demoni!

Împărăteasa, turbată de furie, nu auzi argumentele Tarei.

— Nebunul ăsta, așa cum îi spui tu, n-a încercat să mă omoare, așa cum ai făcut tu, mârâi ea. Până una-alta, Tara, nu ești demnă să-mi fii urmașă. Îți retrag titlul de moștenitoare imperială!

Tara își încreți pleoapele, simțind cum urcă în ea o furie lentă, dar implacabilă, și trecu cu răceală la pronumele de reverență.

— Ajunge! spuse ea cu o voce periculos de calmă. Puțin îmi pasă de titlurile voastre, nici cât de prima mea șosetă! N-am cerut niciodată să fiu moștenitoare! Apoi, nu i-am ordonat acelui efrit, Mel, să vă asasineze. Am pornit cu gândul să vă venim în ajutor, tocmai pentru că e exclus ca eu să mă ocup de imperiul dumneavoastră. Am doar paisprezece ani! Astea fiind spuse, dacă vă veți alia cu Magister și îi veți permite să-și aducă demonii în Omois, atunci, da, mă voi lupta cu voi amândoi, fără șovăire.

Împărăteasa îi aruncă o privire superioară.

— Judec după fapte, răspunse ea. Iar faptele astea sunt. Adio, nepoată ingrată. Nu vei avea ocazia să-mi stai în cale, căci vei putrezi în beciurile lui Magister, unde îți vei sfârși și viața, uitată de toți!

Părăsi furioasă încăperea. Tara se întoarse spre Magister și-l întrebă cu o voce sugrumată de furie:

— Tu!... Ce i-ai făcut mătușii mele? Tică...

— Sst, sst, fără înjurături, te rog! Tot ce-a spus ea e complet adevărat. Mel, aparent la porunca ta, a încercat s-o ucidă chiar în locul ăsta. Așa a aflat că tu ai poruncit nimicirea ei și a imperatorului!

— Tu ai făcut asta, nu-i așa? strigă Tara. Tu ai creat un soi de clonă a efritului meu și l-ai trimis s-o înșele pe mătușa mea!

— Nici vorbă! Fratele ei vitreg și ea ar fi mirosit imediat orice șmecherie, rânji Sangravul, vizibil mulțumit. Nu uita că și ei sunt Înalți Magi, nu-s atât de ușor de dus de nas! Bine, aș fi încântat să continui această conversație atât de plăcută cu tine, dar am o împărăție de cucerit și o planetă de supus.

Făcu semn soldaţilor să-i percheziţioneze pe Tara, pe Cal şi pe Maestrul Dragosh. Dacă numărul mare de arme de toate felurile pe care le găsiră asupra lui Cal îi lăsă cu gura căscată, inspectarea buzunarelor descusute ale Maestrului Dragosh nu avu drept rezultat decât descoperirea câtorva fiole cu conţinut misterios, iar din roba Tarei nu extraseră decât un pachet vechi de gumă de mestecat şi batiste de hârtie. Tara îşi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde bucuria. Schimbătoarea reuşise să-i dosească lucrurile pentru a nu fi găsite de Sangravi!

Jar şi Mara nu se clintiră, privindu-i pe protagonişti cu ochii lor mari şi strălucitori. Magister se pregătea să-şi facă o maiestuoasă ieşire din scenă, când paşii lui se încetiniră brusc.

— Ah, exclamă el, era să uit. Jar! Mara! *Existenţa e o comedie absurdă ce se joacă în faţa unei mulţimi şi se sfârşeşte în singurătate.*

Metamorfoza celor doi copii fu uluitoare. Se îndreptară de spate, chipul le încremeni, devenind o mască rece şi arogantă, iar ei veniră să se aşeze de o parte şi de alta a lui Magister.

— Am uitat să-ţi prezint două foarte importante elemente ale planului meu, preciză Magister, desemnându-i cu mâna lui înmănuşată. Cei doi spioni preferaţi ai mei. Jar? Mara?

— *Tată*? răspunseră într-un glas gemenii, băiatul cu un zâmbet rău în faţa tresăririi de oroare a Tarei şi a lui Cal, fata, cu o voce mai nesigură.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe sora voastră vitregă.

Dacă Tarei i se făcuse greaţă atunci când aflase că gemenii erau copiii lui Magister şi că, prin urmare, Jar era o falsă victimă, asta nu fusese nimic pe lângă reacţia ei atunci când asimilă sensul ultimei fraze a Sangravului.

— Blestematule, mârâi Cal, încetează să mai îndrugi verzi şi uscate!

— Oh, dar ăsta e adevărul! Jar şi Mara sunt copiii Selenei!

Urechea Tarei, foarte sensibilă la minciuni, îi confirmă că Sangravul era perfect sincer. Îşi stăpâni cu greu tulburarea şi îngăimă.

— Tu... tu şi mama mea?

— Mama ta e o femeie foarte frumoasă, rânji Magister. Iar zece ani înseamnă mult pentru o prizonieră!

— Dar eşti asasinul tatălui meu!

— Şi ce dacă? replică nonşalant Magister. Din dragoste pentru tine m-a părăsit, dar, crede-mă, micuţo, dacă n-ai fi scos-o din fortăreaţa mea acum un an, ar fi rămas cu plăcere acolo! Tu eşti cea care o ţine ostatică pe mama ta, pentru a o păstra lângă tine, tu eşti cea care ai făcut din ea o captivă, ţinută departe de dragostea mea. Dar asta nu va dura. De îndată ce voi fi stăpânul Omois-ului, o voi lua oficial de soţie. Aşa că, deocamdată, te cruţ, deşi nu îmi mai eşti de folos pentru a accede la obiectele demonice. Fii însă foarte atentă. La cea mai mică tentativă de revoltă, te elimin. Selena se va consola cu cei doi copii mai mici ai ei.

Tara nu mai era în stare să scoată o vorbă, aşa că, în locul ei, vorbi Cal.

— Dar dacă sunt copiii ei, cum de nu i-a recunoscut Selena? Se purta cu ei de parcă i-ar fi fost străini!

Speranţa renăscu în inima Tarei... pentru a se risipi de îndată ce Magister spuse:

— Am plasat un Amemorus asupra mamei tale şi totodată şi asupra gemenilor. Nu voiam să risc ca, în cursul unui interogatoriu, ei să dezvăluie totul, ceea ce ar fi oferit nişte prizonieri

foarte de preţ Omois-ului. Mama ta a uitat că mai are încă doi copii. Şi nici ei, care au spionat pentru mine, nu-şi mai aduceau aminte de asta. E de-ajuns să audă fraza „Existenţa e o comedie absurdă ce se joacă în faţa unei mulţimi şi se sfârşeşte în singurătate”, pentru ca, în ceea ce-i priveşte pe gemeni, Amemorus-ul să fie distrus, pentru mama ta formula fiind puţin diferită. O altă frază-cheie i-a permis Vânătorului meu să extragă tot ceea ce au spionat gemenii şi, în sfârşit, o ultimă frază le-a şters din nou toate amintirile. Planul meu a fost perfect! Nimeni nu putea bănui că ei lucrau pentru mine! Împotriva imperiului!

— Tată, interveni Mara cu nelinişte în glas, dacă Tara e sora noastră, de ce s-o întemniţăm? De ce să-i facem rău? Nu e duşmanul nostru.

Masca Sangravului se coloră în portocaliu, trădându-i agasarea.

— Ba da. E un duşman, s-a ridicat împotriva noastră de mai multe ori. Nu comite eroarea de-a o crede inofensivă. Din vina ei am fost prizonierul regelui demonilor timp de un an. Din fericire, timpul trece ceva mai repede în Limburile demonice şi am fost eliberat, iată, de mai bine de o lună. Dar pe toată durata captivităţii mele am visat s-o fac să plătească pentru tot ceea ce am fost nevoit să îndur. Crede-mă, dau dovadă de o mare bunătate, îndurându-mă s-o las în viaţă!

Micuţa ridică ochii spre masca tatălui ei şi se retrase într-o tăcere prudentă.

Mulţumit, Magister ieşi şi Sangravii îi coborâră pe Cal, Tara, Galant şi pe Maestrul Dragosh, în continuare inconştient, în temniţă. În drum, trecură prin faţa a numeroase celule goale.

Construcţia nu semăna cu cea pe care le-o descrisese snuffy-ul. Nu se aflau în castelul unde fusese închisă mica fiinţă. Sălile de piatră cenuşie erau cufundate în beznă, nicio fereastră nu dădea spre exterior, aşa că le era imposibil să ghicească în ce ţinut se aflau. Nu era exclus să fi fost aduşi într-o provincie îndepărtată a Omois-ului sau în orice alt loc din AltăLume.

În mod ciudat, broaştele de la uşile carcerelor erau situate la o înălţime atât de mare, încât trebuia să fii cel puţin uriaş pentru a avea acces în interior. De afară, Sangravii levitară cu cheile lor pentru a le răsuci de două ori în broască.

Odată fiecare celulă închisă, cu ocupantul ei înăuntru, Sangravii le cerură să întindă mâinile pentru a-i dezlega (cu excepţia Maestrului Dragosh, care, inconştient fiind, fusese deja eliberat de legături), după care se îndepărtară în tăcere. Cei doi adolescenţi se priviră, cu inimile strânse. Ştiau că fierul care îi înconjura provenea din minele din Hymlia şi că magia n-ar face decât să treacă pe deasupra, fără să-l clintească. Încercară să leviteze, pentru a ajunge la broaşte, dar nu reuşiră. Se aflau la mare ananghie.

Tara se lăsă să cadă pe duşumea, golită de vlagă. Trădarea lui Jar şi a Marei o afectase mai mult decât ar fi crezut, dar, mai presus de orice, aceea a mamei sale o scormonea ca un cuţit răsucit în inimă.

— Cum a putut! murmură ea. Cu omul care l-a ucis pe tata!

— N-o să-i caut eu scuze, eu, care sunt îndrăgostit de o fată care mă urăşte, remarcă prietenul ei, cu un zâmbet forţat, pentru a o distrage de la durerea ei. Dar ia în consideraţie, pe de o parte, că poate Magister a minţit, iar pe de alta, că s-a folosit

cu siguranţă de trucuri nu foarte morale pentru a o obliga pe mama ta să... ştii tu ce!

Nici chiar vădita jenă a pudicului băiat nu reuşi s-o trezească din amorţeală. Pierdută în gândurile sale, căută maşinal o batistă în buzunar pentru a se şterge de ceea ce îi curgea pe faţă. Dar Schimbătoarea avea altceva să-i ofere. Ceva mult mai de folos. Tara înşfăcă repede ceea ce îi dădea ciudata entitate şi lăsă să-i strălucească în palmă un şperaclu. Cal făcu ochii mari.

— Tara! Cum de-ai reuşit să-l ascunzi?

Prietena lui suspină, îşi alungă deprimarea şi se concentră asupra situaţiei.

— Eu n-am făcut nimic, Schimbătoarea s-a ocupat de asta. A venit vremea să testăm scula asta!

Se ridică, privind cu atenţie broasca uşii, aflată atât de sus deasupra capului. Cum să se caţere până acolo? Bazându-se pe recenta ei experienţă de alpinistă, încercă să escaladeze barele, dar fierul părea acoperit cu un strat subţire de unsoare, care împiedica orice priză şi o făcea să alunece. Puse şperaclul în buzunar, apoi, fără să se descurajeze, cu un zâmbet hotărât, scoase mănuşile lui Fafnir.

— Să vedem dacă nu cumva oţelul distructiv va fi mai eficace.

Întinse mâinile şi se apucă de bare, după care începu să le apese. Dacă barele gemură sub apăsare, fierul de Hymlia rezistă. Furioasă, Tara se dădu înapoi, apoi lovi barele cu pumnii strânşi. De data asta, ecoul răsună în toată închisoarea. Încăpăţânatele bare se strâmbară, după care, sub privirile stupefiate ale Tarei, îşi recăpătară forma iniţială.

— Mănuşile nu funcţionează! De ce oare? Fafnir a reuşit să sfărâme masa şi lingoul de fier! Şi nici chiar Muntele Roşu nu le-a rezistat!

— Da, dar aici e o închisoare, răspunse Cal, probabil că metalul a fost tratat special împotriva acestui gen de şoc.

Tara îşi puse încet mănuşile în buzunar, se lăsă pe podea şi, fără să vrea, lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji.

— O-la-la, Tara, gemu Cal, care, din celula lui, asista la acest dezastru fără să se poată apropia de tânăra fată, încetează cu plânsul, detest lucrul ăsta, mă scoate din minţi!

— Îmi pare rău, suspină Tara, dar sunt atât de obosită! Şi apoi, sunt *fată*. Am dreptul să plâng! Aşa că lasă-mă-n pace!

Declaraţia ei îi smulse lui Cal un surâs.

— Şi băieţii au dreptul să plângă, dar eu nu suport.

— Ba mie îmi place. Îmi face bine. Îmi permite să elimin stresul. Te asigur, hohoti Tara, e foarte eficient! Şi apoi, mă doare urechea. Proasta aia de femeie-vampyr mi-a smuls Klik-ul atunci când ne-a luat cu ea.

— Cel care îţi permite să comunici cu Robin? Şi Piatra ta Vie?

— Eram pe cale să dorm, răspunse acru Tara, nu să mă pomenesc în mijlocul unui balamuc infernal! O pusesem pe noptieră, unde probabil că se află şi acum.

— Ai, proastă veste! Şi eu, care trăgeam nădejde că va sosi cavaleria! Sunt prea departe de tine ca să-ţi aplic un Reparus, spuse cu regret Cal. Va trebui să ai răbdare.

Tara nu reacţionă, reflectând intens. Apoi înălţă capul, îşi şterse nasul cu mâneca, ceea ce o făcu pe Schimbătoare să se înfioare, şi spuse:

— Trebuie să vorbesc cu Magister.

Surprins, Cal înălţă o sprânceană.

— Cu Magister? De ce?

— E singurul care poate să mă disculpe în fața împărătesei. Trebuie să-i dovedesc mătușii mele că se înșală. Și cred că știu cum voi proceda. Să sperăm că *el* a putut să ne urmeze.

— Cine?

Tara nu îi răspunse, preocupată să privească în jur.

— S'sset? Vrei să apari, te rog?

Cal tresări atunci când uriașa șopârlă se materializă brusc în celula Tarei.

— Stăpână? șuieră el.

— Sunt fericită că te afli aici, oftă Tara, ușurată. Treaba ta e să supraveghezi și să raportezi împărătesei, așa e?

— Ascult, înregistrez, raportez, da, răspunse șopârla.

— Poți să te strecori printre gratii?

— Da, magia mă face să devin invizibil, preciză șopârla, dispărând brusc.

Tara surâse atunci când aceasta apăru de cealaltă parte a ușii, pe culoarul închisorii.

— Genial! se bucură ea. Atunci, vreau să asculți, să înregistrezi și să raportezi împărătesei tot ceea ce vom spune eu și Magister. Poți face asta?

Limba bifidă a șopârlei se agită în botul ei cu dinți ascuțiți, apoi vocea Tarei ieși din gâtlejul ei, reproducându-i fidel vorbele.

— *...tot ceea ce vom spune eu și Magister. Poți face asta?*

Tara făcu ochii mari.

— Perfect, zise ea, ești formidabilă! Bine, fă-te din nou invizibilă, îl vom chema pe Magister.

S'sset se supuse și dispăru, iar Tara ridică glasul.

— Magister! Vreau să vorbesc cu Magister!

În cele din urmă, strigătele ei atraseră atenția unui Sangrav, care se duse să-l cheme pe stăpânul său. Înaltul Mag apăru în fața ei și vocea lui catifelată o făcu să se înfioare de repulsie:

— Ei bine, micuțo, ce vrei?

Tara inspiră adânc pentru a-și stăpâni dezgustul și disprețul care fierbeau în ea și îi spuse calm:

— Vreau să aflu adevărul. Cum ai manipulat-o pe mătușa mea? Nu-i de față, așa că ai putea să-mi spui!

— Vrei tu? Îmi ceri mie asta? Nu sunt obligat să-ți răspund, mă faci să-mi pierd vremea. Data viitoare când mă mai deranjezi de pomană, o să pun să fii biciuită. E clar?

Tara nu se aștepta câtuși de puțin la o asemenea reacție. Vai, conversația nu lua deloc turnura scontată! Deveni umilă.

— A fost o manevră foarte inteligentă din partea voastră, susură ea. Aș fi vrut ... aș fi vrut pur și simplu să aflu cum ai procedat, și-atâta tot.

— Hotărât lucru, ești o idioată, căci ți-am spus adevărul, o ridiculiză cu cruzime Sangravul. Astea fiind zise, pentru mine a fost o minunată surpriză! Și un ajutor inestimabil pentru a-i convinge pe mătușa ta și pe fratele ei că, pentru ei, tu reprezinți o amenințare mult mai mare decât mine.

Tara se sperie foarte tare. Dacă S'sset pleca acum, avea să o întărească pe împărăteasă în convingerea ei!

— Știi foarte bine că nu i-am dat niciodată acel ordin lui Mel, spuse ea foarte repede. Și habar n-am ce s-a întâmplat!

— Nu mă îndoiesc, confirmă în cele din urmă Magister, la capătul unei așteptări care o puse la grea încercare. Stupida ta loialitate nu-ți îngăduia să te ridici împotriva familiei, deși știu

că nu te omori de dragul mătuşii tale şi al mototolului ei de frate vitreg. Aşa că nu văd decât o singură explicaţie.

— Şi anume?

— Tu însăţi ai fost manipulată de Meludenrifachiralivandir!

Tara îşi coborî privirea asupra inelului.

— Dar... cum? El nu-i poate face rău celui care poartă Şevaliera.

Magister nu răspunse, dar Tara simţi că zâmbea pe sub masca lui, care căpătă o nuanţă de un albastru mai intens.

— Ah! Înţeleg, constată ea. El poate?

— În general, genul acesta de obiect e asociat cu un sorţ care îl obligă pe efrit să se supună deţinătorului lui fără să-l influenţeze. Împărăteasa a rostit vreo formulă de protecţie atunci când ţi l-a dat?

Tara îşi consultă memoria, dar singurul lucru de care îşi aducea aminte era că mătuşa sa îi dăduse Şevaliera fără nicio altă ceremonie.

— Nu cred...

— Atunci, asta e explicaţia. Cheamă-ţi efritul.

— Dar celula din fier de Hymlia va împiedica magia mea să-l contacteze pe Meludenrifachiralivandir!

— Sorţul care limitează magia ta nu o anulează pe a mea. Cheamă-l, iar eu îl voi autoriza să treacă. Dar nu spera să-l foloseşti împotriva mea. Va fi prizonierul carcerei, ca şi tine.

Hait! Era exact ceea ce nădăjduise Tara, să-l atace pe Magister folosindu-se de efrit. Resemnată, răsuci Şevaliera de trei ori. Se formă un nor purpuriu şi Mel apăru plutind în văzduh.

— Uf! bombăni el, lovindu-se la cap, în ciuda înălţimii celulei. Ce strâmt e aici!

După care puternicul demon îşi încruntă sprâncenele galbene şi cercetă în mod amănunţit locul în care se afla.

— O celulă? Eşti la închisoare, stăpână? Lasă-mă să te eliberez imedi...

— S-o crezi tu! îl şfichiui cu vocea lui batjocoritoare Magister. N-o vei putea ajuta să iasă din celulă, nu ai puterea asta. În schimb, îi vei răspunde la întrebări. Şi încă repede!

Efritul se uită la el, după care, din vârful buzelor, îi şopti Tarei:

— N-a fost o idee prea bună să mă chemi de faţă cu temnicerul tău, Tara. Ar fi fost de preferat s-o faci după plecarea lui!

Dar Tara nu părea dispusă să stea la discuţii.

— Ai încercat să-i asasinezi pe imperator şi pe împărăteasă? Şi cine ţi-a dat acest ordin?

Uriaşul efrit purpuriu avu o tresărire.

— Cine ţi-a spus aşa ceva, începu el cu o voce indignată, e...

— Magister, îl întrerupse calmă Tara. Pe Şevaliera mea, explică-te, Mel.

— Eu n-am făcut nimic, răspunse categoric efritul.

Tara simţi că-i fuge pământul de sub picioare, totul era pierdut. Nu-i va putea dovedi niciodată mătuşii ei că nu era vinovată!

Brusc, Cal i se adresă Sangravului, făcându-i pe toţi să tresară:

— Aveţi asupra voastră întotdeauna aparatul acela, magia demonică prin care i-aţi infectat pe Prim-sorţitorii pe care i-aţi răpit anul trecut?

Magister se întoarse spre insolent şi masca i se coloră într-un oranj pe jumătate curios, pe jumătate agasat.

— Da, am întotdeauna la mine *aparatul*, aşa cum îi spui tu, spuse el sec. De ce?

— În mai multe rânduri, Tara a avut un comportament bizar, îi spuse micul hoţ. N-am dat atenţie acestui fapt până acum, dar dacă magia Limburilor demonice e activă, atunci ...

— Mmmm, murmură Magister, care-i înţelesese raţionamentul. Tara, nu te mişca, te rog.

Îşi desfăcu roba, sub privirea uimită a Tarei. Pe torsul lui musculos purta un cerc mare, de un roşu nesănătos. Fără să vrea, fata se dădu înapoi. Căci din pieptul vrăjitorului ţâşni brusc un fum greu, gros şi negru, care se îndreptă spre ea ca un şarpe obez. Tara nu se putu îndepărta prea mult, împiedicată fiind de gratiile celulei, în vreme ce fumul se apropia primejdios.

— Uf, Cal, eşti sigur că-i o idee bună? întrebă ea cu glas piţigăiat, terorizată.

— Ca să fiu sincer, nu.

— Cum?

— Ei da, există o şansă din două ca eu să mă înşel.

— Cal, dacă scăpăm vii din povestea asta, o să mi-o plăteşti!

Nu mai avu vreme să mai articuleze niciun cuvânt în plus. Fumul negru ajunse până la ea, începu să se infiltreze în trupul ei... apoi se dădu înapoi, ca respins de o forţă invizibilă.

— Mmm, interesant, observă Magister. Nu tu ai neutralizat această magie demonică. Atunci, efritule Meludenrifachiralivandir, ai cumva o explicaţie logică pentru ceea ce tocmai s-a produs?

Ochii infernali ai efritului aruncau văpăi. Înainte ca Tara să aibă timp să reacţioneze, se năpusti asupra ei, înconjurându-i gâtul cu mâinile lui enorme, şi o ridică de la pământ.

— Eliberaţi-ne imediat din cuşcă, ţipă el, sau o omor pe loc! Ştiu c-aveţi nevoie de ea, aşa că faceţi-o repede!!

Dar Magister nu se clinti, mulţumindu-se să bată enervat în piatra culoarului cu piciorul.

— Ei bine, omoar-o, spuse el pe un ton nepăsător.

— Cum?

Tripla exclamaţie, a lui Mel, a lui Cal şi a Tarei (a acesteia din urmă sugrumată, având în vedere că tânăra fată făcea eforturi să respire), îl amuză mult pe Sangrav.

— Nu mai am nevoie de Tara! O am pe împărăteasă, iar aceasta este foarte cooperantă. Tara mi-a stat destul în cale, aşa că simt chiar o anumită plăcere să văd că dispare.

Îşi încrucişă braţele şi aşteptă răbdător.

Efritul nu ştia ce să facă. Intuia că Magister era sincer. Brusc simţi o mişcare sub braţul ei şi slăbi strânsoarea. Micul demon ieşi din craniul Tarei. Cal deschise ochii mari, îngrozit, şi până şi Magister se dădu înapoi cu un pas, uluit.

— Uf, oftă demonul aşezându-se undeva în gol în faţa Tarei, care încremenise, ce bine e să te bucuri de puţin spaţiu! E atât de incomod acolo înăuntru!

— Mmm, dar, bolborosi Tara frecându-şi gâtul, cine mai e şi ăsta?

Micul demon se îndreptă de spate, ofuscat.

— *Ăsta*, rosti el pe un ton glacial, e demonul care a reuşit să te facă să dai în somn ordinul de a-i ucide pe împărat şi pe împărăteasă. *Ăsta* e cel care ţi-a salvat viaţa la Yphani atunci când te-ai dus să cauţi obiectul pentru neutralizarea Sceptrului demonic pe acel munte nenorocit, unde era cât pe-aci să dăm ortul popii amândoi. În sfârşit, *ăsta* e cel care te manipula fără să bănuieşti nimic! Aşa că, fetiţo, un pic de respect, te rog!

Tara reacţionă fulgerător. Mâna ei pălmui aerul, proiectându-l cu violenţă pe demon şi trimiţându-l să se izbească de gratiile celulei. Se auzi un mic smiorcăit şi Tara se năpusti, cruntă, dar Magister, cu un gest, îi făcu pe cei doi efriţi să iasă

din cuşcă, menţinând în acelaşi timp sorţul care îi împiedica să se teleporteze.

— Despre ce „obiect pentru neutralizarea Sceptrului demonic” e vorba? întrebă el cu o voce foarte calmă.

— O-la-la! gemu demonul, năucit. Fata asta e nebună! Aşa îmi mulţumeşte ea că i-am salvat viaţa? Nemernica!

Tara înaintă spre gratii mormăind şi demonul se dădu imediat înapoi. Magister făcu un alt gest şi cei doi demoni se treziră prizonieri într-o celulă neocupată.

— Bun, aşadar, despre ce „obiect pentru neutralizarea Sceptrului demonic” e vorba?

— Atunci când Tara l-a găsit pe Demiderus...

— Cum? exclamă Magister cu glas sugrumat. Unde, cum?

Era limpede că nu avusese răgazul să-i interogheze pe Jar şi pe Mara, iar femeia-vampyr nu îşi recăpătase, probabil, cunoştinţa.

— Demiderus, continuă demonul cel vorbăreţ, era prizonier al Timpului Cenuşiu de mii de ani. Pe scurt, Tara l-a eliberat, iar el i-a indicat locul unde se afla obiectul pe care îl construise pentru a bloca puterea Sceptrului, în cazul în care nu reuşea să îl smulgă demonilor. Tara s-a dus să-l caute pe un munte îngrozitor de înalt, unde era cât pe-aci să ne omoare pe amândoi. Dar eu nu ştiu unde e ascuns. Fiinţele care se aflau acolo n-au vrut ca ea să fie aceea care să-l ascundă.

— Cine? Cine deţine informaţia asta? tună Magister. Spune-mi!

— Cu condiţia să-mi dai drumul. Imediat, adăugă efritul. Eu nu mi-am făcut decât datoria. Dacă ai ceva cu stăpânul meu, asta nu e problema mea.

Mel scoase flăcări verzi de furie, întinzându-şi în acelaşi timp ghearele spre micul demon.

— Vierme atrofiat, mizerabil...

Magister îl întrerupse, scoţându-l pe micul demon din celulă. Neputincios, uriaşul efrit nu putu decât să privească, incapabil să-şi folosească puterea magică.

— Bine, bine, bine, articulă Magister cu gravitate, fixându-l cu atenţie pe micul demon roşu. Facem deci o... învoială. Tu îmi spui ce vreau să aflu, iar eu îţi dau drumul.

— Nu, nu, mai întâi mă laşi liber şi apoi îţi dau informaţia.

— În cazul ăsta, se pare că avem o problemă. N-am încredere în tine. Dacă te las să scapi, o să-ţi iei imediat tălpăşiţa şi n-o să mai dau de tine... cel puţin, nu imediat.

Tonul ameninţător al vocii lui îl făcu pe micul demon să se înfioare.

— Cred că am o soluţie, adăugă Magister. O să jur că îţi voi reda libertatea de îndată ce voi fi în posesia informaţiei, pe vraja crudului Detritor. Dacă nu îmi voi respecta cuvântul, atunci Detritor să mă ucidă. Aşa îţi convine?

Tara se rugă în tăcere ca micul demon să refuze, dar nu se întâmplă aşa.

— Foarte bine, acceptă micul demon. Rosteşte formula, iar eu îţi voi spune ceea ce vrei să afli.

— Pe crudul Detritor, fie ca magia demonică să mă ucidă pe loc dacă nu-l voi elibera de îndată pe demonul aici de faţă!

Micul demon dădu din cap, apoi declară, rânjind răutăcios:

— Familiarul ei. Familiarul ei are informaţia. Deoarece el avea aripi, ca şi poporul care a găsit obiectul, au avut încredere în el. Pegasul ştie unde se află obiectul. Dar sunt sigur că nu riscă să-ţi spună!

Tara se crispă. Şi dacă micul demon vorbea şi despre S'sset, şi despre planurile ei de a-l neutraliza pe Magister? Se părea

însă că micul demon socotea că spusese destul. Nu mai rosti niciun cuvânt, aşteptând răbdător.

Magister mormăi ceva. Apoi, credincios cuvântului dat, îl eliberă. Măruntelul efrit nu aşteptă să i se spună de două ori. Dispăru cu un oftat de uşurare. Stăpânul Sangravilor îl trimise şi pe Mel în Limburile demonice şi se întoarse spre Galant, care se făcuse mic de tot în celula lui.

— Aşadar, pegasule, îl apostrofă Magister, se pare că stăpâna ta şi cu tine aţi găsit ceva care mi-ar putea strica mie planurile... Îmi pare într-adevăr rău de ceea ce voi face acum... asta nu e de natură să te consoleze, dar n-o să vă las să-mi staţi iar în cale.

Şi se îndepărtă.

— Cal, S'sset a fost nevoit să plece, şuşoti Tara panicată, aşa că totul se sprijină pe talentele tale de hoţ. Ai spus adesea că încă nu s-a construit închisoarea care să te reţină. A venit vremea s-o dovedeşti!

— Dar mi-au luat toate uneltele! gemu Cal. Cum vrei să forţez broasca asta dacă n-am nimic cu care... stai o clipă. Vine cineva!

Se înfiorară amândoi. Dar nu era Magister. Ci... Mara!

Fetiţa se proţăpi în dreptul celulei Tarei şi o privi cu un aer gânditor.

— I-ai cruţat viaţa fratelui meu, remarcă ea. De ce? Nu te leagă nimic de el, şi nici nu ţii la noi!

Tara strânse din dinţi şi răspunse:

— Ia spune, Mara, tu ai habar ce înseamnă cuvântul etică? Ştii ce înseamnă loialitate? Morală? Nu laşi pe cineva să fie ucis doar pentru că asta îţi convine ţie. Iar drumul spre iad este pavat cu intenţii bune!

— Iar infernul, răspunse micuţa, este ticsit cu trupuri de demoni şi de oameni. Şi mi-e groază c-aş putea ajunge acolo.

Tara înghiţi în sec, se abţinu să-i ţină un curs despre alegorii şi se aplecă, plasându-şi obrazul la nivelul celui al Marei.

— Ai putea să ne ajuţi? Mara, tu ştii că e rău ce face Magister. Mi-am dat seama de asta atunci când am venit să vă interoghez, pe fratele tău şi pe tine. Ai văzut-o pe Selenba atacându-l pe Medelus, nu-i aşa?

Micuţa păli.

— A fost oribil. I-a înfipt colţii în gât şi-n acelaşi timp i-a deschis pântecele, iar ea... se amuza! Tatăl nostru ne-a ţinut întotdeauna departe de treburile lui. Îl vedeam doar o dată pe an, atunci când venea să ne estimeze progresele în arta magiei. E brutal şi crud, dar a avut grijă de noi. Uitasem că Selena e mama noastră. În timpul şederii noastre în Omois, am văzut că ne iubea mult, în ciuda a ceea ce făceam. Crezi c-ar putea să ne ia cu ea? Să ne ierte?

— Dacă ne eliberezi, interveni Cal, rostind cuvintele pe care Tara nu îndrăznea să le pronunţe, da, desigur că aşa va fi. Dar dacă îl laşi pe tatăl tău s-o ucidă pe Tara, ce crezi că va face mama ei?

Micuţa îşi coborî privirea, muşcându-şi buzele până la sânge.

— Dar asta ar fi o trădare din partea mea. Vorbeai de morală şi de etică. Cum aş mai putea vorbi despre etică, dacă îmi trădez tatăl?

Tara gemu în sinea ei. Mara era inteligentă. O combătea cu propriile ei argumente.

— Ai dreptate, se resemnă ea. Nu-ţi pot cere să faci un lucru pe care nici eu nu l-aş face. O să ne descurcăm noi. Şterge-o înainte de a se întoarce tatăl tău.

Micuţa vru să adauge ceva, dar o lăsă vocea şi plecă în fugă. Nu făcu rău. Căci Magister se întorcea deja, însoţit de un alt Sangrav, care ducea un cufăraş negru. Atunci când îl deschise, cu un gest amplu, Tara crezu că o să leşine. În interior străluceau, magnifice în oroarea lor, nişte somptuoase instrumente de tortură. Cei doi îl scoaseră din celula lui pe Galant, care se zbătea din toate puterile, în ciuda legăturilor paralizante, şi îl aduseră, neputincios, în faţa Tarei.

Calm, evitând loviturile mortale de gheară ale pegasului, cel de-al doilea Sangrav îi împiedică acestuia picioarele. Apoi se înclină în faţa stăpânului său şi aşteptă. Acesta se întoarse spre Tara şi-i spuse:

— Prietenul meu e un expert într-ale torturii. Cum n-am putut convinge niciun Ghicitor de Adevăr să se alăture cauzei noastre, el s-a hotărât să-şi reia slujba. Craignus, ţi-o prezint pe Tara'tylanhnem, ca şi pe Familiarul ei, Galant. Galant a ascuns un obiect pe care ţin să-l recupereze. Obligă-l să-i transmită mental Tarei indicaţiile care să-mi permită să ajung la el.

Tara era atât de speriată încât nu-şi mai simţea nici picioarele, nici vârfurile degetelor. Avea impresia că amorţise. Iar spaima pegasului ei i se repercuta în minte. Nu îndrăznea să vorbească. Dacă deschidea gura, avea să vomite.

— Nu poţi spune nimic? rânji Magister. Ia să vedem noi dacă pegasul tău nu e mai vorbăreţ decât tine. Dă-i drumul, Craignus.

Înainte ca strigătul Tarei să treacă de bariera buzelor ei, cu un gest brusc, Craignus înfipse unul dintre uneltele sale în nările delicate şi fragile ale lui Galant. Sângele ţâşni, împroşcându-l pe Craignus, a cărui mască se coloră în violet de satisfacţie. Durerea fu atât de groaznică, încât pegasul urlă, simultan cu Tara, surprinzându-i pe cei doi bărbaţi. Aceştia se întoarseră spre Tara. Tânăra se prăbuşise la pământ, durerea lui Galant stingându-se încet pe chipul ei, cu senzaţia că avea nasul străpuns.

Dar reacţia pegasului fu şi mai rea. Se zbătea ca un nebun, încercând să-şi rupă piedicile, şi deodată se auzi un pârâit sinistru, care atrase atenţia torţionarilor săi. Încercând să scape de legături, Galant îşi rupsese un picior. Durerea se intensifică, adăugându-se la aceea care-i săgeta nările.

— Opriţi-vă! hohoti Tara, opriţi-vă! O să... o să vă spun tot ce vreţi să ştiţi.

Ca un singur om, cei doi Sangravi se răsuciră din nou spre fată. Aşa că ea fu singura, împreună cu Cal, care văzu ce se scurgea în momentul acela din nările lui Galant. Nu era sânge, ci un lichid albastru, care se îngroşa pe măsură ce groaza pegasului creştea, adică foarte repede. Tara holbă ochii, după care, deodată, căzu în genunchi.

— Haide, Tara, rânji Magister, nu-i nevoie să te prosternezi în faţa mea!

În spatele lui, bula, mânjită de sânge, atinsese înălţimea pegasului. Şi acesta strănută. Tara şi Cal se culcară la pământ. Magister şi Craignus nu avură vreme să-şi dea seama ce li se întâmpla. Enorma deflagraţie îi luă prin surprindere şi îi proiectă cu o forţă uluitoare în gratiile celor două cuşti. Se prăbuşiră,

leşinaţi sau morţi. Tara spera din tot sufletul că ipoteza bună era cea de-a doua.

— Tara, şopti Cal ridicându-se, eşti bine?

Dar Tarei îi pierise graiul. Suferea atât de mult, încât era incapabilă să răspundă. Se auzi deodată un zgomot şi Cal tresări. Era Mara, care se întorcea. Ochii ei se holbară teribil când îşi văzu tatăl zăcând inconştient pe pământ.

— Voi l-aţi..., şopti ea, înspăimântată, incapabilă să-şi precizeze gândul.

— Nu se ştie, răspunse sincer Cal. Dar dacă ai putea să ne eliberezi, ne-ai salva viaţa. Pentru că, dacă nu e mort, atunci când se va trezi va spumega de furie şi tare mi-e teamă că ne va ucide!

Mara dădu din cap.

— Da, cu siguranţă. Dar nu pot face nimic, n-am cheia!

— O are însă Tara, îi replică hoţul, întrebându-se dacă făcea bine mărturisindu-i fiicei duşmanului lor că aveau un mijloc de-a evada. Dă-i şperaclul, Tara!

Ca o somnambulă, fata îi întinse obiectul printre gratii. Mara îl luă, apoi începu să se agite nehotărâtă. Cal nu-i lăsă timp de gândire.

— Repede! o grăbi el, levitează până la broască şi introdu şperaclul, ar trebui să deschidă uşa celulelor fără nicio problemă!

Micuţa se supuse, subjugată, şi zbură până sus. Răsuci cheia magică, apăsând pe limba broaştei. Se auzi un uşor clic şi celula lui Cal se deschise. Acesta se repezi, îşi luă zborul, îi luă cheia din mână şi îi eliberă pe Maestrul Dragosh, în continuare inconştient, şi pe Tara. De îndată ce se văzu liberă, aceasta alergă să îngenuncheze lângă Galant. În afara celulei, magia ei

acționa, așa că putu să-i aplice pegasului un Reparus înainte de a-l elibera. Refluxul durerii fu atât de puternic, încât Tara se clătină, gata-gata să leșine.

Mara, menținându-se la distanță, își mușca buzele și își rodea unghiile, vizibil neliniștită de ceea ce făcuse.

— O să ne luați cu voi, nu? șopti ea în cele din urmă. Jar nu voia să vă elibereze, dar eu am făcut-o. Și vreau s-o revăd pe mama!

Cal nu ezită.

— Ai fost foarte curajoasă, Mara, spuse el afectuos, și se aplecă pentru a-i depune un sărut ușor pe obraz, ceea ce o făcu pe fetiță să holbeze ochii, firește c-o să te luăm cu noi, ca și pe fratele tău cel arțăgos. Magister o să se răzbune pe el, dacă n-o facem.

Fetița zâmbi neliniștită, după care se întoarse spre cei doi Sangravi, aparent neînsuflețiți. Gâtul lui Craignus atârna într-un mod bizar și își dădură imediat seama că murise. În ceea ce îl privește pe Magister, chiar dacă zăcea nemișcat, inima îi bătea cu putere. Cal ezită o clipă. Tentația era puternică. Dar era incapabil să ucidă un om inconștient. Improviză niște lanțuri, după care îl târî cu greu pe Magister în celulă. În treacăt, încercă să-i ridice masca, dar aceasta rezistă, păstrându-și secretul. Cal renunță și închise ușa cu un intens sentiment de satisfacție. Era rândul inamicului lor să guste din voluptățile detenției!

— Cal, îl strigă Tara, după ce termină cu consultarea lui Galant, Mara e bine? Și tu?

— Da, răspunse hoțul cu un zâmbet larg, mă simt cu mult mai bine decât adineauri. La naiba, am crezut că Magister o să-l ucidă pe Galant!

— Şi eu, şopti Tara, încă traumatizată. Era să-mi pierd minţile. Bun, s-o ştergem de-aici înainte să coboare cineva să vadă ce se petrece.

— E moartă? Am reuşit oare să-mi eliberez iubita de necurmatul ei zbucium?

Surprinşi, se întoarseră spre Maestrul Dragosh, care ieşea cu greu din celula sa.

— Selenba? Nu, răspunse compătimitoare Tara. E încă în viaţă. Magister te-a neutralizat înainte ca... înainte ca...

Lacrimile sângerii care se scurgeau pe chipul ca de cretă al vampyrului o făcură să tacă.

— Am încercat, spuse el încet, şi-am dat greş. Din nou.

Se scutură şi privi în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Galant l-a doborât pe Magister şi l-a omorât pe Craignus, tipul care îl tortura, preciză Cal. Foarte eficace, pegasul ăsta. L-am băgat pe Magister în celula din spatele tău.

O licărire de speranţă nebunească străluci în ochii roşii ai vampyrului.

— Magister? În puterea noastră? Lăsaţi-mă să-l omor, vă rog.

Tara se miră că vampyrul le cerea permisiunea.

— Nu mai avem timp. Deocamdată, tot ceea ce vreau e să ieşim de aici înainte de...

— Înainte de a veni cineva, nu-i aşa? rosti în spatele ei o voce rece.

Tara se întoarse, străpunsă de un fior de gheaţă. În faţa ei se afla o femeie splendidă: împărăteasa!

CAPITOLUL XXVIII

Sceptrul blestemat

Tara avu impresia că inima încetase să-i mai bată şi, instinctiv, îşi activă magia. Dar mătuşa ei nu părea să aibă intenţii agresive. Stătea pur şi simplu acolo, copleşind-o cu frumuseţea ei aproape dureroasă şi o măsura cu atenţie.

— Sss'et tocmai mi-a raportat o conversaţie uimitoare şi o poveste la fel de stranie a unei bătălii!

Tara îşi încreţi pleoapele, bănuitoare.

— Atunci ştii că n-am ordonat niciodată moartea ta. Şi că Magister n-a făcut altceva decât să se folosească de un nefericit concurs de împrejurări pentru a te convinge.

O împărăteasă nu trebuie să se scuze de erorile ei, aceasta e regula generală. Dar, de această dată, tânăra femeie nu avea de ales.

Şi, spre marea surprindere a Tarei şi a lui Cal, împărăteasa celei mai puternice ţări de pe planetă se înclină adânc în faţa fetei. În ceea ce îl priveşte pe Maestrul Dragosh, zidit în durerea

sa, împărăteasa ar fi putut să joace şotron goală puşcă şi el tot nu s-ar fi clintit.

— Trebuie să ne luăm tălpăşiţa înainte ca Magister să atace Omois-ul, folosindu-se de mine. Poarta de Transfer se află la nivelul al treilea, chiar lângă locul în care Magister păstrează Sceptrul Blestemat.

— Stai puţin. Galant, spune-mi unde se află Îndiguitorul, trebuie să mergem să-l luăm.

— Despre ce anume vorbeşti? o întrerupse nerăbdătoare împărăteasa.

— Despre Îndiguitor, un aparat construit de Demiderus şi care ne va permite să anulăm efectele Sceptrului. Galant ştie unde e ascuns şi o să ne spună şi nouă.

Împărăteasa rămase încremenită, însă Galant dădu din cap, negativ:

— Nu? Cum aşa, nu? Nu vrei să mergem să-l căutăm?

Galant dădu iar din cap, apoi îşi alungi gâtul şi scoase un soi de sughiţ.

Neliniştiţi, Tara, împărăteasa şi Cal se crispară. Dar sub nările fine ale Familiarului nu se formă nicio bulă albastră. Galant se forţa să elimine ceva!

Aşa se face că Tara descoperi că pegaşii, ca şi păsările, sunt înzestraţi cu o guşă care le permite să scoată afară ceea ce au înghiţit. Iar Galant, conştient că era periculos să se despartă de Îndiguitor, îl stocase pur şi simplu în guşă.

Colierul de aur fu expulzat sub privirile lor, năclăit de salivă.

Tara îşi înăbuşi cu tărie dezgustul şi îl ridică de jos, după care îl şterse cu o bucată de pânză smulsă din veşmintele lui Magister.

— Eşti genial, şopti ea. În cazul ăsta, planul se schimbă!

— Cum adică? întrebă împărăteasa, care arunca priviri nervoase pe culoar.

— Nu mai fugim. Căutăm mai întâi sceptrul, îl neutralizăm, îl distrugem... în sfârşit, dacă e posibil, şi apoi ne întoarcem în Omois.

Împărăteasa dădu din cap. Tara avea dreptate. Era neapărat nevoie să nimicească influenţa demonicului aparat.

Cum treceau prin dreptul unui şir de celule, se pregătiră să activeze un Camouflus. Dar auziră deodată o voce subţire.

— Prea frumoasă, prea bună şi prea mărită Tara!

Murdar, zdrenţăros, ca vai de capul lui, snuffy-ul le apăru de după gratiile unei celule.

Făptura păroasă îşi dezgoli colţii ascuţiţi într-un zâmbet larg.

— Eliberează-l pe micul znuffy, imploră el, de rog! Şi eu am găzut în gabcană! Nu ztiam! Mazister s-a folosit de sărmanul znuffy!

Tara o privi pe împărăteasă, care aprobă. Magister îl lăsase în mod intenţionat pe snuffy să scape. Graţie gemenilor, duşmanul lor ştia exact ce se întâmplă la Palat şi era pregătit să le primească atât pe împărăteasă, cât şi pe moştenitoare. Capcana funcţionase perfect. De îndată ce împărăteasa, dezinformată de inocentul snuffy, pornise în campanie cu armata ei, el o introdusese pe Selenba în Palat, după care atacase şi îi capturase pe Lisbeth şi pe imperator. În închisoare, snuffy-ul îşi găsise originalul şi redevenise unic, teribil de conştient că fusese jucăria maleficului Sangrav.

Cal păstrase şperaclul şi, după câteva răsuciri însoţite de înjurături privind starea lamentabilă a broaştelor, snuffy-ul era liber.

— Mulţumezc! Mulţumezc! L-aţi zalvat pe zărmanul znuffy! Trebuie ză plecăm imediat, ză ne afundăm în pădure!

Tarei îi păru tare rău că trebuia să-l dezamăgească.

— Nu putem fugi, nu acum. Trebuie mai întâi să găsim sceptrul care blochează puterea Înalţilor Magi. Iar tu trebuie să rămâi alături de noi. Dacă gărzile te văd sau pun mâna pe tine, fără doar şi poate că vor veni să verifice celulele şi vor da alarma.

— Nu... ne luăm tălpăşiţa?

— Nu, vino după noi.

Într-o tăcere neliniştită, snuffy-ul se supuse, ferm hotărât s-o ia la goană de îndată ce va avea ocazia. Petrecuse destulă vreme cu Cei Mari, îi era de ajuns pentru tot restul vieţii!

Graţie Camouflus-ului, nu le fu greu să circule pe palierele şi pe etajele apartamentului împărătesei. Sangravii se înclinau în faţa ei şi ea le întorcea liniştită salutul.

Ajunseră în faţa unei uşi păzite straşnic. Cal şi Tara crezură că aceea era sala Sceptrului, dar împărăteasa trecu netulburată pe lângă ea. Apoi, după ce lăsară mult în urmă cele patru santinele, îi lămuri în şoaptă:

— Acolo e închis Sandor. Fratele meu vitreg a refuzat să colaboreze şi, cum Magister nu avea nevoie de el, s-a mulţumit să-l ţină prizonier. Ar fi trebuit să-l ascult! Spunea că era imposibil ca tu să fi poruncit uciderea noastră! Dar eram atât de furioasă...

Tara rămase surprinsă. Împăratul avea atât de multă încredere în ea, încât îi luase apărarea! Ea însăşi se arătase nedreaptă, căci nu ţinea prea mult la el.

— Nu-l eliberăm? şopti ea, simţindu-se un pic vinovată.

— E prea riscant. Să ne ocupăm mai întâi de Sceptru!

Adevăratele probleme începură în faţa sălii în care era păstrat obiectul demonic. Situată în vârful imensei clădiri, era păzită de doi demoni de o stranie frumuseţe. Aveau trupuri de tigru cu trei capete, cu coarne împodobite cu şerpi, ce străluceau atât de puternic, încât nu-ţi puteai ţine ochii aţintiţi asupra lor mai mult de câteva secunde. Cu ochii înlăcrimaţi, Tara şopti:

— Ştii cum să trecem?

— Nu, şopti împărăteasa. Odată ce am recuperat Sceptrul, Magister l-a închis aici. N-am intrat niciodată în sala asta. Nu ştiu cum să-i învingem pe aceşti doi monştri fără să alertăm toată armata Sangravilor.

Tara se gândi în treacăt că nişte ochelari de soare ar fi cât se poate de utili, când, deodată, îşi aduse aminte de cadoul lui Medelus. Scotocind în buzunarele Schimbătoarei, găsi lentilele fumurii, care veniră să se aşeze docile înaintea ochilor ei. Efectul fu imediat. Din solide şi graţioase, cele două fiare se transformară într-o încâlceală de linii mai întunecate.

— Cal, îl strigă ea, tu, care te pricepi la paznici şi la capcane de tot soiul, ia pune-ţi ochelarii ăştia şi uită-te puţin! Spune-mi ce vezi.

Cal care se freca la ochi, acceptă cu bucurie lentilele. Îi cercetă îndelung pe cei doi demoni.

— Ei, păi ăştia sunt nişte liniardoni!

— Super, sunt fericită să aud asta. Adică?

Împărăteasa, Maestrul Dragosh, Mara şi snuffy-ul erau la fel de perplecşi ca şi ea.

— Nu sunt nişte fiinţe reale, ci un sorţ de protecţie. Vedeţi liniile astea?

— Nu, tu ai ochelarii.

— Oh! Scuze. Pe scurt, liniile de pe trupurile liniardonilor slujesc la legarea sau la sugrumarea primei fǎpturi care cutează să se apropie de ei. Îndrăznețul ar avea impresia că animalele îl atacă, se va lupta cu ceea ce crede că vede, dar, de fapt, doar aceste frânghii sunt periculoase. Şi cum nu le va vedea, în cele din urmă... va sucomba.

— Mmm, ingenios. Şi ştii cum ar putea fi combătute? Sau neutralizate?

Răspunsul lui Cal fu cât se poate de lapidar:

— Habar n-am!

— Nu ne ajuţi prea mult.

Cal era încurcat.

— Încă n-am studiat acest tip de sorţ, recunoscu el. Cum e foarte puternic şi deloc la îndemâna majorităţii Înalţilor Magi, nu face parte din învăţământul de bază. Dar am o teorie. Sorţul ăsta depinde de magie. Dacă le deconectezi de la sursa lor...

— ...cele două jivine ar trebui să dispară sau să rămână nemişcate, încheie Tara în locul lui. Să încercăm. Oricum, n-avem nimic de pierdut!

Din capătul coridorului unde se pitiseră, Tara lansă un firişor magic. Liniardonii percepură imediat fasciculul care avansa spre ei şi începură să mârâie înăbuşit. Unul dintre ei se ridică şi întinse o labă. Firul magic, care doar atât aştepta, se lipi de ea imediat. Demonul se scutură, încercând să se elibereze, dar firul era prins zdravăn şi, când începu să absoarbă magia făpturii, aceasta scoase un şuierat de uimire. Alertat, celălalt demon se apropie pentru a-i veni în ajutor şi se pomeni, la rândul lui, captiv.

Tara nu făcuse nimic altceva decât să reproducă tentaculele devoratoare de magie ale Pustiitorului de Suflet, cu care se luptase cu un an mai înainte. Deşi ea nu putea vedea liniile, Cal o informă că acestea, atinse la baza alimentării lor magice, se agitau nebuneşte, căutând să descopere agresorul. Tara lansă un al doilea fascicul, apoi un al treilea. Liniardonii erau din ce în ce mai prinşi în capcană şi fabuloasa lor strălucire pălea. Atunci când nu mai rămase decât o slabă licărire, iar trupurile celor două animale de-abia se mai zăreau printre firele albastre mânuite de Tara, Cal se apropie cu mişcări prudente. Liniile încercară să se elibereze pentru a-l ataca pe intrus, dar îşi pierduseră orice putere.

Uşa era închisă cu cheia, dar acest lucru nu-l putu opri pe tânărul hoţ, care o forţă rapid cu şperaclul. Acesta fu momentul pe care îl alese Mara pentru a-i părăsi. Le şopti că trebuie să se ducă să-l caute pe fratele ei şi că se întoarce imediat, iar o clipă mai târziu se făcu nevăzută. Cal o lăsă să plece cu părere de rău, cu fruntea încreţită de o bănuială.

Cu excepţia unui pentaclu care înconjura singura mobilă aflată în mijlocul sălii, niciun alt sistem de protecţie nu era activat în interior. Tara se înfioră, snuffy-ul de asemenea. Cal studie totul cu un ochi de profesionist. Pe un piedestal, cioplit dintr-o rocă presărată cu uşoare sclipiri de mică, era aşezat Sceptrul.

Sculptaţi hidos, demonii care alcătuiau motivele cu care era împodobit păreau să danseze o sarabandă oribilă pe lemnul negru. Un metal cenuşiu şi mat îi acoperea vârful şi doi ochi de rubin emiteau o licărire de un roşu sângeriu. Puterea malefică pe care o emana sceptrul se propaga ca o undă în jurul lui, răspândindu-se pe planetă ca o otravă corupătoare.

Tara, având grijă să se menţină în afara pentaclului, apucă bine Îndiguitorul şi începu să-l rotească pe dinaintea Sceptrului. Neliniştiţi, ceilalţi se grupară în jurul ei, dar nu se întâmplă nimic.

— Phii! exclamă Tara. Te pomeneşti că nu funcţionează!

— Aşteaptă, murmură Cal, şi priveşte!

În inima soporului roşu începu să licărească o luminiţă, vie, aprinsă, care-i făcu să tresară; apoi aceasta se transformă dintr-odată într-o năvalnică rază roşie care lovi Sceptrul. Ochii de rubin se înceţoşară, apoi deveniră negri. Tara, care se aştepta la ceva spectaculos, pe măsura a ceea ce fuseseră nevoiţi să îndure până a ajunge aici, fu un pic dezamăgiră.

— Lisbeth, Maestre Dragosh, exclamă ea, vedeţi dacă v-a revenit puterea, repede!

Dacă Maestrul Dragosh nu reacţionă, împărăteasa nu se lăsă rugată. Ridică mâinile şi contemplă cu încântare flacăra albastră care le lumina.

— Merge!

— Atunci, să distrugem Sceptrul, noi două!

Împărăteasa făcu ochii mari, uimită.

— Dar... e cu neputinţă! Magia noastră nu e îndeajuns de puternică pentru a distruge obiectele demonice.

— Cea a Tarei este, interveni Cal. Hai, dulceaţă, spulberă drăcovenia asta!

— Trimite deasupra raza cea mai rece pe care o poţi obţine, îi ordonă Tara mătuşii ei. Tot aşa am făcut şi cu Tronul lui Silur. Atunci, eu voi lansa raza cea mai fierbinte cu putinţă. Sceptrul n-ar trebui să reziste.

Cu o uşoară îndoială, împărăteasa se supuse. Mâinile ei se luminară intens şi ea incantă:

— Pe Glaucus, fie ca Sceptrul din faţa mea să fie atins de frigul cel mai năprasnic!

Lumina ce izvora din mâinile ei se transformă într-un fascicul îngheţat care izbi Sceptrul, dar fără niciun efect. Totuşi, dintre toţi Înalţii Magi din Omois, împărăteasa era, incontestabil, cea mai puternică. Nu degeaba purta titlul de Sorţitoare imperială! În acest moment, Tara îşi lansă jetul ei magic fierbinte... şi Sceptrul trosni.

Acesta păru să se răsucească şi împărăteasa îi aruncă o privire surprinsă Tarei. Apoi îşi muşcă buzele şi îşi intensifică şi mai mult puterea! În contact cu raza ei, aerul parcă îngheţă, luând foc sub efectul celei a Tarei. Deodată, incapabil să mai suporte saltul termic dintre frigul teribil şi focul distrugător, lemnul malefic se contractă, apoi explodă şi se făcu bucăţele.

Problema e că explozia lui făcu tot atâta zgomot cât o mică bombă atomică... în fine, asta fu impresia lor după ce plafonul îi ratǎ doar cu câţiva centimetri, lăsând în locul lui o gaură enormă care dezvălui un cer de o ciudată culoare cenuşie. Se uitară unii la alţii, surprinşi.

— Cred c-ar fi cazul s-o ştergem cât mai repede, rezumă Cal. E cu neputinţă să nu remarce explozia.

Cavalcada care răsună pe coridor îi dădu dreptate.

— Repede! exclamă împărăteasa. Tara! Distruge peretele din dreapta!

Fără să ezite, Tara îi dădu ascultare. Peretele cel gros se prăbuşi, lăsând să se vadă sala de transfer şi două străji lovite în moalele capului. Se repeziră spre centrul Porţii. Cal ţâşni şi

înşfăcă Sceptrul de transfer pentru a-l plasa pe tapiseria corespunzătoare, când Tara urlă:

— Opreşte-te, Cal! Trebuie să-i aşteptăm pe Jar şi pe Mara! Şi să-l eliberăm pe Sandor!

În clipa aceea, cei doi copii apărură în pragul încăperii. În spatele lor se afla Magister, care-i ţinea strâns de umeri pe gemeni! Tara incantă, plasând instantaneu un scut între ei şi Sangrav. O mişcare cât se poate de înţeleaptă, căci în secunda următoare, Magister îi ataca. Gemenii se îndepărtară, cu ochii măriţi de spaimă, dar protecţia instaurată de Tara rezistă. Turbat de furie, Magister se trase într-o parte, lăsând să intre alţi Sangravi, care îşi îndreptară la rândul lor puterea magică în direcţia Tarei! Aceasta, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare, rezistă, concentrându-şi toate forţele.

— N-o să le mai pot ţine piept multă vreme, scrâşni ea printre dinţi. Trebuie să fugiţi! Lăsaţi-mă aici, e de datoria mea să-i protejez pe fratele meu vitreg şi pe sora mea vitregă.

— Nici să nu te gândeşti, răspunse împărăteasa, care nu avea acest gen de stări sufleteşti.

Şi, înainte ca Tara să poată reacţiona, plasă Sceptrul de transfer pe care îl luase de la Cal şi strigă:

— Palatul imperial din Tingapour!

Dispărură într-o revărsare de lumină. Şi ultima imagine pe care Tara o luă cu ea fu aceea a ochilor Marei ridicaţi spre ea, îndureraţi de trădarea ei.

Atunci când se materializară din nou, Tara fu cât pe-aci să se repeadă la mătuşa ei, într-atât era de furioasă.

— Trebuie să mă întorc să-i caut! ţipă ea de faţă cu gărzile deconcertate. Fără Mara, nici n-am fi putut evada!

— V-aş fi eliberat eu! ripostă împărăteasa, salutându-şi miniştrii, care se grăbeau să-i iasă în întâmpinare. Iar această hotărâre a fost a mea, nu a ta. Mi-am abandonat propriul frate vitreg ca să te salvez. Ai fi fost ucisă sau ai fi rămas în captivitate, fără să poţi face nimic pentru ei. Sacrificiul tău ar fi fost inutil. Să punem punct acestei discuţii. Unde vrei să te duci? Dacă ştii locul unde se află Magister, spune-mi-l imediat şi armata mea şi eu însămi suntem gata să te urmăm. Atunci?

Lovită în plin de logica implacabilă a mătuşii sale, Tara deschise gura... şi o închise la loc.

— Bine, exclamă aceasta, mulţumită. Dacă Magister e hotărât să intre în luptă cu noi, îşi va declanşa ofensiva în următoarele câteva ore, profitând de faptul că încă nu suntem pregătiţi. Ne întâlnim într-un sfert de oră în Sala de Consiliu.

Şi, fără să-i lase Tarei timp de replică, dispăru.

Selena sosi în fugă, cu obrajii şiroindu-i de lacrimi de uşurare, şi Tara simţi cum furia ei se transformă într-o amărăciune cumplită. Dar ceea ce trebuia să-i spună nu putea fi spus în faţa unei mulţimi de curteni curioşi. Răspunse slab îmbrăţişării mamei sale, conştientă că eşuase în încercarea ei disperată de a-i proteja pe gemeni, dar, în egală măsură, şi de trădarea Selenei.

Pe drum, aceasta o asaltă cu întrebări, dar Cal fu acela care-i relată aventurile prin care trecuseră. Odată ajunse în apartamentul Tarei, fata se proţăpi în faţa tinerei femei şi o privi drept în ochi. Dorind din tot sufletul ca Magister s-o fi minţit, jucă totul pe-o carte.

— *Viaţa e o comedie*, şopti ea, *care se joacă în faţa mulţimii şi se încheie în singurătate.*

Se aştepta ca figura ei să se metamorfozeze, în vreme ce Amemorus-ul se risipea, dar nu se întâmplă nimic. Numai Magister deţinea fraza care putea curma amnezia mamei ei. Selena o privea, complet nedumerită.

— Da, draga mea?

— Nu... nu îţi aduci aminte de nimic?

Mama ei îşi încreţi fruntea, preocupată.

— Există ceva ce ar trebui să-mi amintesc?

Tara tăcu, incapabilă să spună mai mult. Îi făcu semn lui Cal şi acesta preluă iniţiativa. Până acum, nu pomenise nimic despre gemeni.

— Mărită doamnă Duncan, începu el prudent, am aflat că, în afară de Tara, aveţi şi alţi copii. Un băieţel, Jar, şi o fetiţă, Mara.

Selena nu mai înţelegea nimic.

— Dar ce tot îndrugi tu acolo?

— Magister ne-a mărturisit că Jar şi Mara sunt copiii voştri, ai lui şi ai tăi, i-o spuse pe şleau Tara, pentru a încheia odată şi pentru ca vinovăţia şi angoasa să nu-i mai roadă inima. Fratele meu vitreg şi sora mea vitregă.

Selena sări în sus, albă la faţă.

— Copiii mei cu... dar e cu neputinţă! A minţit!

Cal interveni cu blândeţe.

— Nu cred, spuse el. Asemănarea trăsăturilor m-a izbit de mai multe ori. Cei doi copilaşi vă seamănă leit, doamnă.

Selena fu gata să se prăbuşească, de parcă i-ar fi retezat cineva picioarele, şi se pomeni aşezată pe un fotoliu, care înaintă spre ea la timp. Îşi duse o mână tremurătoare la frunte.

— Nu-mi aduc aminte de ei. Doamne Dumnezeule! Ce mi-a făcut Magister! M-a condamnat să-mi uit propriii copii!

Tara era sfâşiată de durerea mamei sale. Dar, deocamdată, nu putea face nimic.

— Trebuie să asist la Consiliul de război, suspină ea, după ce o îmbrăţişă îndelung. Vrei să vii cu noi?

Selena clătină din cap.

— Nu, trebuie să mă gândesc. Şi tu n-ai nevoie de mine acolo. Du-te, o să vin şi eu mai târziu.

Tara şi Cal o lăsară în compania Maestrului Dragosh, care îi urmase, şi a snuffy-ului. Pe drum, puţin lipsi să nu se izbească de Fafnir, Moineau, Robin şi Fabrice, care veneau în goană în întâmpinarea lor. Dar pierderea gemenilor le umbri regăsirea. Robin o îmbrăţişă pe Tara, încercând s-o îmbărbăteze, Fafnir mormăi că, dacă ar fi fost acolo, securea ei ar fi tranşat problema (adică pe Magister), retezând-o de la rădăcină, iar Moineau se mulţumi să-l ia de mână pe Fabrice, care îi surâse tandru. Tara observă scena şi suspină. În mijlocul acestui cumplit dezastru, prietenii ei descoperiseră dragostea, ceea ce o consolă un pic. Robin, cu privirea încă bântuită de şocul pe care îl avusese văzând-o dispărând, îi adresă un zâmbet la fel de drăgăstos şi Tara roşi, ciudat de tulburată.

Atunci când moştenitoarea ajunse la Sala de Consiliu, îi găsi pe generali pe picior de război. Întăririle promise de dragoni nu sosiseră încă, ceea ce o neliniştea mult pe împărăteasă, dar Maestrul Chem şi Charm erau acolo. În grabă, dar cu înţelepciune, imperiul se pregătea de luptă.

Omois era un oraş vast, străbătut de puternicul fluviu Tange. Se întindea pe zeci de kilometri şi nu avea ziduri. Se văzură nevoiţi să-şi desfăşoare armatele, alcătuite din oameni şi din alte fiinţe, pe câmpie. Cu ajutorul magiei, se întindeau

capcane şi mici întărituri în care apărătorii se puteau adăposti de tirul inamic.

Nici nu terminaseră bine cu aceste pregătiri, că patrulele îi şi preveniră de sosirea primelor hoarde duşmane. Ca o maree lentă, neagră şi otrăvită, demonii îşi ocupară locurile într-o tăcere aproape deplină, încercuind treptat oraşul. Tara, călare pe Galant şi Lisbeth pe Belle, pegasul ei de luptă, inspectară în galop trupele, stârnind entuziasmul oştenilor. Erau frumoase, erau tinere. Le aştepta moartea...

Căci armata lui Magister era cu mult mai numeroasă.

Un Sangrav mascat, călare pe un ameninţător cal roşu ca sângele, a cărui salivă pârjolea iarba, purtând un steag albastru prin care se cerea întreruperea provizorie a luptei, galopă până la liniile lor.

— Stăpânul meu, strigă el, vă somează să vă predaţi! Dacă vă supuneţi, o să vă cruţe viaţa. Dacă refuzaţi, vom rade din temelie oraşul acesta şi fiecare dintre voi va ajunge hrană pentru demoni!

Şirurile de oameni masate în spatele elfilor se înfiorară, dar nimeni nu se clinti. Crainicul împărătesei ascultă răspunsul stăpânei sale şi îl reproduse întocmai:

— Magister nu e decât o baligă de Traduc! O să vă dăm o lecţie. Spune-le demonilor voştri că ar face mai bine să se întoarcă în Limburile lor puturoase. Aici nu vor găsi decât moartea şi disperarea.

Sangravul scuipă atunci pe jos.

— La moarte cu voi!

Şi o porni în galop înapoi spre demoni. Demiderus, care nu se întorsese încă în Timpul Cenuşiu şi care se afla alături de urmaşii săi, contempla monştrii stupefiat.

— Continui să nu înţeleg nimic, îi spuse el lui Moineau. Toate astea sunt de necrezut!

Deodată, o patrulă care se aventurase mult prea departe se trezi încercuită. Scoţând strigătul lor de luptă, elfii atacară. Fură exterminaţi fără milă. Un vaier de indignare străbătu rândurile armatei din Omois, care se pregătea să se avânte, când ceva întunecă soarele. Ca un zbor de păsări smintite, culorile lor somptuoase strălucind în înaltul cerului, Dragonii răcniră. Le sosiseră în sfârşit întăririle! Fără a le lăsa Maestrului Chem şi lui Charm timpul de a se ridica şi ei în zbor, nou-veniţii se năpustiră asupra armatelor demonice. Încleştarea deveni repede confuză, dar curând se văzu că dragonii, în ciuda forţei lor şi a puterilor lor nemăsurate, erau pe care să piardă contra demonilor. La fiecare jet magic se declanşa ca răspuns un jet magic destructiv, fiecărei lovituri de gheară i se răspundea cu o lovitură de gheară identică.

Împărăteasa ordonă armatei sale să fie gata de luptă. Trebuiau să zboare în ajutorul aliaţilor lor. În clipa aceea, Moineau rămase puţin nemişcată şi încetă să respire. Ochii ei de Fiară tocmai zăriseră ceva invizibil pentru ochii unui om sau chiar ai unui elf. Acolo! Povestea se repeta! Trompetele îşi umflau deja obrajii lor de metal pentru a suna atacul, când ea se repezi, iute ca o săgeată, în cortul unde fusese instalat comandamentul.

— Opriţi totul! E o capcană! Nu-i lăsaţi să-i atingă pe demoni! Chemaţi-i înapoi pe dragoni!

Împărăteasa încruntă din sprâncene. Tara reacţionă înaintea ei.

— Herald, zbieră ea, sună sfârşitul şarjei, imediat!

Sunetele puternice se înălţară în văzduh, oprindu-i brusc pe pegaşi. Cu o măiestrie incredibilă, războinicii se retraseră şi îşi ocupară iar poziţiile, abandonându-i pe dragoni.

— Prinţesă Gloria, mormăi împărăteasa, sper că motivele care te-au îndemnat să iei o asemenea hotărâre sunt cât se poate de întemeiate...

— Ei nu sunt acolo. Sunt doar câţiva, vreo sută cel mult, poate, chemaţi de Sangravi, dar ceilalţi sunt o iluzie. Credeţi-mă! E un Fantasmus incredibil de puternic, dar un Fantasmus totuşi. Dacă elfii voştri atacă, vor avea parte de aceeaşi soartă ca şi dragonii, vor fi masacraţi, asta-i caracteristica acestui sorţ. Face ca atacul să se întoarcă asupra celor ce l-au declanşat! Mai rău, aspiră magia asediatorului pentru a conferi într-adevăr carne fantasmei! Dacă demonii nu se află în realitate pentru moment acolo, de îndată ce îşi vor ucide adversarii, vor dobândi puterea de a se materializa!

Împărătesei nu-i venea să creadă...

— Cum poţi fi atât de sigură de asta?

— Pentru că i-am văzut! Ochii mei de Fiară sunt mult mai pătrunzători decât ochii omeneşti. Deja, pe globul de cristal trimis de Magister, percepusem ceva anormal. Apoi, atunci când mă aflam alături de Demiderus, am asistat la asaltul dragonilor. Acolo am sesizat diferenţa dintre cei ce luptau şi cei ce îşi luau substanţa de la adversar!

— Prinţesă Gloria, asta ar însemna să joc soarta imperiului meu doar pe baza spuselor tale, ripostă împărăteasa. Nu-i de-ajuns! Cum ar putea privirea ta să străpungă iluziile?

Cuvintele sale făcură lumină în mintea Tarei.

— Aşa e! strigă ea, atrăgând atenţia tuturor asupra ei. Nu antisorţul l-a ucis pe zombi, ci Magister! Femeia-vampyr a ordonat această crimă ascunzându-se în spatele organizaţiei nonso, fiindcă generalul Gen'ril ar fi văzut imediat că dispozitivul armatelor sangrave era fictiv. Privirea unui zombi străpunge iluziile! Ăsta-i motivul pentru care a fost asasinat! Şi Magister a făcut în aşa fel încât cei acuzaţi să fie nonso, pentru ca această... făptură, acest zombi să fie ucis!

Un strigăt puternic îi făcu să iasă din cort. Inamicul încerca o manevră falsă pentru a-i obliga pe oameni să pornească la atac. Simula înaintarea celei de-a doua armate de demoni.

Împărăteasa privi masa monstruoasă, prea puţin convinsă, apoi hotărî să aibă încredere în moştenitoarea ei. Cu riscul vieţii lor, al tuturor.

— Nimeni să nu mişte! urlă la heralzii ei. E o capcană, e un Fantasmus! Preveniţi-i pe dragoni! Să înceteze lupta!

Demonii se năpustiră spre oraş şi armata celestă se înfioră, dar, cu un curaj supraomenesc, nu dădu înapoi. Înspăimântătoarele creaturi ajunseră la ea în câteva secunde, se aruncară asupra elfilor... şi curseră peste ei ca apa. Într-o clipă, iluzia se risipi! Câmpia era goală, cu excepţia a vreo sută de Sangravi debusolaţi şi a tot atâtor demoni, care îşi agitau tentaculele încercând să evite jeturile de foc ale dragonilor.

Tara lăsă forţa magică să se reverse în ea ca dintr-o fântână a puterii şi levită, cu ochii complet albaştri. Nu avu nevoie decât de o secundă pentru a-şi repera inamicul. Magister, cu chipul schimonosit de furie, se afla în compania generalilor săi şi... a lui Jar şi a Marei! Uşurarea de a-i şti pe gemeni în viaţă fu cât pe-aci să-i tulbure concentrarea, dar Tara îşi

regăsi puterea şi lansă o teribilă rază de foc, făcând să explodeze solul din faţa lui.

O să te fac să plăteşti pentru ceea ce mi-ai făcut! O să-mi răzbun tatăl!

Atunci când o văzu, ca o pasăre mare şi strălucitoare plonjând în direcţia lui, urmată de o întreagă armată de elfi pregătiţi să-i facă piftie pe Sangravi, Magister îşi dădu seama că era pierdut. Ştia că Tara era mai puternică decât el, în ceea ce priveşte magia. Fără să se mai preocupe de cei ce-i erau devotaţi, activă un Transmitus şi dispăru, tunând şi fulgerând de furie şi dezamăgire. Jar se pregătea să-l urmeze, când sora lui se aruncă asupra sa pentru a-l opri. Tara atinse solul, elfii se năpustiră asupra Sangravilor care nu dispăruseră încă şi băiatul se resemnă.

Tânăra fată se repezi spre ei şi atinse uşor umărul Marei, care se înfioră de durere.

— Mara, te simţi bine? Am crezut că...

— O să-mi treacă. I-am spus tatălui nostru că împărăteasa a fost cea care v-a eliberat, îi spuse Mara. Dar el a poruncit să fiu biciuită pentru că n-am încercat să vă opresc. Am crezut că ne-ai abandonat.

— Chiar asta a şi făcut, constată Jar, cu o voce de gheaţă. Ce se va întâmpla acum cu noi, de vreme ce m-ai împiedicat să-l urmez pe tata?

Cu înţelepciune, Tara nu-i contestă nicicum declaraţia şi îi aplică un Reparus Marei, care scoase un oftat de uşurare.

— O să veniţi cu mine şi o să vă duc la mama noastră, iar ea nu vă va mai părăsi niciodată.

Cei doi copii se priviră, apoi, fără să ezite, se aşezară de o parte şi de alta a ei.

Întoarcerea lor avea să fie una triumfală. Moineau se văzu tratată ca o eroină căreia i se cuvenea întreaga glorie. Reuşise să evite un cumplit masacru, chiar dacă dragonii plătiseră un tribut greu pentru credinţa lor faţă de Omois. Fabrice era atât de mândru de ea, încât părea gata să plesnească de fericire.

În euforia victoriei, se regăsiră în cele din urmă tot în apartamentul Tarei, alături de Selena, de Medelus şi de snuffy. Gemenii stăteau ghemuiţi la pieptul Selenei, căreia nu-i venea să creadă în fericirea ei şi care părea puţin pierdută. Intră o strajă, cu un glob de cristal în mână.

— Împărăteasa vă transmite că a fost decriptată caseta video de supraveghere din deşert. Am prelucrat Camouflus-ul şi am obţinut o imagine a agresorului nostru.

Tara tresări. Uitase complet de acest incident!

Dar nu şi Medelus. Şi, desigur, nici Selena, care se crispă.

Cal se repezi, nerăbdător.

— Dă-mi-l!

Conectă globul de cristal la marele panou transparent şi imaginea se formă.

Globul se focaliză pe o zonă de umbră care se deplasa cu toată viteza în direcţia ieşirii din deşert. O clipă, rămase neclintită şi ei putură discerne o siluetă subţire. Tara o auzi pe Selena ţinându-şi răsuflarea. Imaginea se preciză şi mai mult şi Medelus se ridică. Suspicioasă, Tara îşi activă magia. Chiar dacă acum se îndoia că vinovatul ar putea fi Înaltul Mag, învăţase să fie prudentă.

Dar el nu făcu decât să se apropie de ecran, nerăbdător.

Acum imaginea era perfect clară. Tocmai apăruse frumosul chip al Eleanorei.

CAPITOLUL XXIX

El

Strigătul lui Cal îi smulse din stupoare.

— Nu!

Căzu în genunchi în fața aparatului video.

— Nu se poate, nu Eleanora! Vă rog!

Moineau era stupefiată.

— Credeam că ea e o Paci... O Paci n-ar asasina niciodată pe nimeni!

— Nu e o Paci.

Robin le atrase atenția asupra costumului pe care îl purta Eleanora.

— După părerea mea, seamănă cu ținuta unui hoț patentat. Priviți accesoriile și modul în care se mișcă! Ai zice că e o versiune feminină a lui Cal.

Robin avea dreptate.

Tânăra fată se deplasa cu grația și agilitatea unei pisici. Iar cuțitele și celelalte arme care îi atârnau la cingătoare nu aparțineau cu siguranță unei Paci.

Cal plângea în hohote, cu inima sfâşiată. Prietenii lui, consternaţi, se înghesuiră în jurul său. Acesta îşi înălţă capul şi îşi şterse ochii cenuşii.

— De-asta nu părea impresionată de isprăvile mele de hoţ, gemu el cu o amărăciune care îi îndureră. Ea însăşi e o hoaţă!

— Şi mai degrabă pricepută, dacă judecăm după modul în care a trucat această casetă video, spuse aprobator Moineau. Era cât pe-aci să ne păcălească. Dar de ce voia s-o asasineze pe Tara?

Tara ignora motivele pentru care această fată pe care nu o cunoştea încercase să o omoare, dar era ferm hotărâtă să-i pună această întrebare, şi fără întârziere.

Întrucât, ca urmare a trădării lui Meludenrifachiralivandir, efriţii fuseseră izgoniţi din Palat, cu greu puteai găsi pe cineva în imensa clădire. Cu ajutorul gărzilor, reuşiră totuşi s-o localizeze pe tânăra hoaţă, care nu părăsise incinta şi punea fără îndoială la cale o nouă tentativă de crimă.

Cal vru să intre doar el cu Tara, dar snuffy-ul, care părea să fie în continuare ros de griji, insistă să rămână lângă moştenitoare, căci avea să-i încredinţeze o informaţie importantă şi urgentă înainte de a se întoarce în îndrăgita lui vizuină din mijlocul naturii.

Robin nu se arătă foarte încântat de această inedită complicitate dintre Cal şi Tara, dar o acceptă. Conveniră ca el să rămână în afara camerei, pentru a putea interveni la primul strigăt.

Galant şi el se postară în faţa uşii, gata să o intercepteze pe Eleanora, dacă ar fi încercat să fugă. Li se alăturară Selena, Medelus, Fafnir, Fabrice şi Moineau, precum şi Manitou şi

Xandiar, şi în curând se înfiripă o întreagă mică armată care stătea de strajă. Gemenii rămăseseră sub supravegherea lui Grr'ul, extrem de frustrată că nu fusese răpită odată cu Tara.

Atunci când Cal, Tara şi snuffy-ul pătrunseră înăuntru, Eleanora se întoarse spre ei cu supleţea unei feline în alertă. Îi măsură cu ochi reci.

— Cu ce pot fi de folos Alteţei Voastre imperiale? întrebă ea.

— De ce ai încercat să mă ucizi? îi replică Tara, activându-şi magia pentru a nu-i lăsa nicio şansă Eleanorei.

Tânăra fată brunetă păru o clipă descumpănită, dar îşi reveni pe dată:

— N-am făcut aşa ceva.

— Nu minţi!

Vocea lui Cal era dispreţuitoare. Aruncă globul de cristal pe pat.

— Conectează-l la panou şi spune-ne ce vezi.

Tânăra fată ezită o clipă, ridică globul transparent, apoi îl branşă. O văzură desluşit recăpătându-şi răsuflarea atunci când pe marele ecran de deasupra sofalei se formă imaginea lui Fafnir, care pornea la luptă.

Şi se gârbovi atunci când fu confruntată cu propriul ei chip.

— Ei? întrebă Cal.

Tânăra se întoarse spre el şi ura care îi ardea în ochi îl făcu să se dea înapoi.

— Repet ceea ce am afirmat. N-am încercat s-o asasinez pe moştenitoare.

— Avem dovada! strigă el.

— Spune adevărul, îl întrerupse Tara, care tocmai înţelesese. Nu eram eu ţinta, ci Cal!

De uimire, micul hoţ rămase fără grai. Articulă ceva, dar nu se auzi niciun sunet.

Eleanora se înclină.

— Văd că Alteţa Voastră e mai perspicace decât acest individ. Caliban dal Salan l-a omorât pe vărul meu, Brandis. Nu merită să trăiască! Împărăteasa l-a aruncat în temniţă, dar el a reuşit să scape şi a obţinut iertarea ei, atunci când manii[1] vărului meu îl osândiseră la moarte. Am hotărât să fac dreptate în numele lui. Şi mai degrabă mor decât să las în viaţă un asemenea putregai!

Cal şi Tara schimbară o privire. Cal, bineînţeles, nu era vinovat, dar, în ochii opiniei publice, tot ceea ce era legat de uneltirile împărătesei pentru a se descotorosi de monstruosul ei unchi putea trece drept o nedreptate flagrantă.

Tânăra hoaţă profită de această scurtă clipă de confuzie. Cu un gest iute, scoase ceva din corsaj.

— Îmi pare rău pentru Domnia Voastră, Alteţă.

Lansă asupra lor două obiecte zbârnâitoare, atât de repede încât nu avură timp să reacţioneze. Dar snuffy-ul, da. De îndată ce văzu că pe cea care îl eliberase şi îl salvase o ameninţa un pericol, nu mai stătu pe gânduri şi primi tricrocul drept în inimă.

Cal urlă de durere. Anticipase mişcarea Eleanorei şi tricrocul, ratându-i pieptul, i se înfipsese în umăr. În timp ce el se prăbuşea la pământ, tânăra fată, văzând că lovitura sa nu nimerise ţinta, activă un Transmitus şi dispăru. Tara se repezi spre snuffy. Scoase teribilul instrument al morţii, înăbuşindu-şi un geamăt de groază când văzu gravitatea rănii, apoi incantă un

[1] *Mani* — nume dat în mitologia romanilor şi a vechilor popoare italice sufletelor morţilor (*N. tr.*).

Reparus. Dar dacă plaga se închise docil, respiraţia snuffy-ului rămânea tot slabă şi sacadată.

Uşa se deschise, făcând-o pe Tara să tresară, şi în încăpere năvăliră Robin, cu arcul în poziţie de tragere, urmat de Selena şi Medelus.

Selena se duse repede la Cal, pregătindu-se să-i aplice un Reparus, dar micul hoţ o opri.

— Nu, spuse el, tricrocul era otrăvit. Cu venin de viperă. Trebuie să lăsăm sângele să curgă, ca să se elimine otrava. Am urmat un tratament împotriva acestui gen de otravă, aşa că, în mod normal, nu va avea niciun efect asupra mea. Peste câteva minute, va fi neutralizată şi mă veţi putea oblоji.

Înspăimântată de cele auzite, Tara îşi muşcă buzele:

— Nu aveam de ales, a trebuit să activez un Reparus asupra lui Sam! Era atins în centrii vitali. Cal, să nu-mi spui că, acţionând astfel, l-am condamnat la o moarte sigură?

Cal se îndreptă de spate, schimonosindu-se de durere.

— Numai eu sunt de vină! Totul e din vina mea! M-am îndrăgostit de o asasină, tu erai cât pe-aci să fii ucisă din cauza asta, iar snuffy-ul o să moară. Îmi pare atât de rău!

Dacă sprâncenele lui Robin se arcuiseră auzind strania declaraţie a lui Cal, tânărul se hotărî totuşi să nu comenteze în vreun fel.

Snuffy-ul se mişcă, apoi deschise ochii.

— Ze bizar, spuse el cu o voce visătoare, dar zimt că mă cuprinde frigul. Ze cald, dar pe mine mă treg viorii.

Tara simţi cum îi curg lacrimile pe obraz.

— Sunt atât de nefericită! N-ar fi trebuit să te las să vii cu mine! Nici să-ţi aplic un Reparus... şi nu trebuia să te plasezi dinaintea mea pentru a-mi salva viaţa!

Snuffy-ul ridică o labă îmblănită şi mângâie blând obrazul Tarei.

— Ze o onoare pentru zărmanul znuffy să moară pentru moştenitoare.

— Dar eu nu vreau să mori!

Snuffy-ul se întoarse la limba lui maternă, graţie sorţului traductor de la Palat. Graiul îi deveni curgător şi precis, în ciuda respiraţiei întretăiate.

— Aveam un lucru... atât de important... să-ţi spun. Nu ştiam... dacă se cădea. Cel Mare. Magister. A spus ceva... atât de grav. Am ezitat. Dar acum ştiu. Trebuie să-ţi spun. Să-ţi dezvălui secretul!

Tara se aplecă deasupra lui şi ceilalţi se apropiară neliniştiţi.

— Sam, ce tot spui tu acolo?

Glasul snuffy-ului nu mai era decât o adiere.

— Gemenii!

— Nu mai e un secret, ştim cine sunt!

— Nu. Atunci când Magister a răpit-o pe mama ta, ea era însărcinată în două săptămâni! Tara, ei sunt fratele şi sora ta, fiul şi fiica Selenei şi ai lui Danviou!

CAPITOLUL XXX

Epilog

Selena se îndreptă, cu ochii plini de o speranţă fulgerătoare.

— Copiii lui Danviou? Nu-s ai lui Magister?

— Nu, confirmă snuffy-ul. Tu i-ai crescut. Atunci când au intrat în posesia puterii lor de sorţitor, la vârsta incredibil de fragedă de cinci ani, Magister i-a infectat cu magia demonică, pentru a face din ei susţinătorii lui. Dar a fost o eroare. Căci nu s-a putut folosi de ei pentru recuperarea obiectelor demonice. Cei-ce-judecă şi Cei-ce-păzesc nu i-au recunoscut. După cinci ani de încercări infructuoase, i-a eliberat de magia demonică, în speranţa că timpul avea să-i purifice. Dar reziduurile de magie demonică îi împingeau să comită glume periculoase, chiar mortale. Asta îl înfuria, căci riscau să fie demascaţi.

Cumplita amărăciune care apăsa mintea Tarei dispăru dintr-odată.

— Ei sunt chiar fratele şi sora mea!

Uşurarea Selenei era atât de mare, încât se clătină şi trebui să se aşeze.

— Nu-mi amintesc nimic! bâigui ea. Cum...?

— Magister a spus că influenţa ta asupra copiilor era negativă sau, mai degrabă, prea pozitivă. Atunci ţi-a aruncat un Amemorus, un fel de amnezie teribil de puternică, mult mai puternică decât Mintus. A făcut la fel şi cu micuţii, înainte de a vă despărţi. Ei credeau că Magister e tatăl lor.

Dezvăluirile snuffy-ului erau atât de extraordinare, încât Tara şi Selena rămăseseră încremenite.

Snuffy-ul gemu şi vocea îi deveni şi mai slabă.

— Acum... acum trebuie să vă spun. Magister. Eu ştiu cine e Magister!

Tara făcu ochii mari.

— Cum?

— Mi-am pierdut mirosul căzând într-un lan de astofele, murmură el. Dar mi l-am recăpătat în sfârşit. Şi i-am recunoscut parfumul. E...

Nu mai putea să respire. Încercă cu disperare să articuleze, cu toţi cei de faţă parcă atârnaţi de buzele lui. Capul îi căzu deodată şi ochii săi atât de strălucitori şi de veseli se înceţoşară.

Tara simţi lacrimile scurgându-i-se pe obraji şi mama ei veni să o cuprindă în braţe, încercând să domolească hohotele sfâşietoare ale adolescentei. Se sfârşise. Snuffy-ul murise fără să reuşească să le dezvăluie taina.

Tara era cumva înecată în durerea ei când un ţipăt puternic îi atrase atenţia. În faţa Porţii de Transfer de la bucătărie, Înalţii Magi şi imperatorul, precum şi elfii lor, tocmai le fuseseră restituiţi, adormiţi! În umărul lui Sandor era înfipt un pumnal.

Din fericire, era şi el inconştient, la fel ca toţi ceilalţi, aşa că Şamanul putu scoate lama fără să-l facă să sufere. Pierduse sânge, dar nu atât de mult încât viaţa să-i fie în pericol.

De cuţit era agăţat un bilet conţinând un mesaj foarte scurt. Era adresat Tarei. „Partida a fost doar amânată, pe foarte curând" şi era semnată: „Magister, Stăpânul Sangravilor".

Atunci când îşi recăpătară cunoştinţa, li se puseră întrebări, dar cu toţii erau loviţi de amnezie, cu excepţia imperatorului, care îşi amintea foarte bine de momentul în care duşmanul lui îi înfipsese arma în umăr, spumegând de furie. Împărăteasa nu pricepu nimic din acest mesaj ciudat. Şi nici Tara.

Dar avertismentul primit nu reuşi să întunece atmosfera din zilele următoare. Sentimentul de uşurare din întregul imperiu era atât de mare, încât fu decretată o zi de sărbătoare. Vestea înfrângerii lui Magister circulă pe toată întinderea AlteiLumi şi Tara făcu pariu cu prietenii ei că Sangravilor le va fi foarte greu să-şi recruteze o armată.

— Ceea ce nu înţeleg eu, îi împărtăşi ea lui Lisbeth, atunci când beau împreună o ceaşcă de ciocolată în apartamentele imperiale, e felul lui de-a raţiona. Dacă Omois-ul ar fi capitulat şi s-ar fi predat şi dacă Magister ar fi preluat puterea, ne-am fi dat foarte repede seama că nu avea armată. Oamenii s-ar fi răzvrătit, nu-i aşa?

Împărăteasa îşi îndreptă ţinuta, iar noua ei cameristă, Vrianna, o blondă înaltă şi musculoasă care aducea foarte bine cu o gardă de corp, deveni atentă în spatele ei.

— Încă nu-ţi cunoşti supuşii îndeajuns, draga mea. Ei bine, nu, nu s-ar fi revoltat. Cârmuirea ţării funcţionează în aşa fel încât nu e niciodată contestată de omoisieni.

Tara era stupefiată.

— Nu? Dar dacă dai o lege care nu le este pe plac?

— Evit să fac aşa ceva, răspunse simplu împărăteasa. Şi nu uita că problemele lumii tale nu există într-a noastră. Ghicitorii de Adevăr contribuie la prevenirea injustiţiei, iar magia îţi oferă multiple posibilităţi. Natura care ne înconjoară e generoasă, toată lumea — sau aproape toată lumea — are din belşug ce mânca. Aşa că o schimbare în fruntea ţării n-ar fi considerată o catastrofă majoră. L-ar fi acceptat şi pe Magister.

Tara clătină din cap, în semn că avea îndoieli în această privinţă. În fine... principalul era că Stăpânul Sangravilor mersese la bluff şi pierduse. Restul era pură argumentare.

La Palatul imperial a fost nevoie de câteva zile pentru a descâlci planul tuturor comploturilor şi minciunilor. A fost retransmisă o alocuţiune televizată. Tara dezvălui că gruparea Antisorţ fusese infiltrată de Magister, care aţâţase nemulţumirea numiţilor nonso pentru a-i manipula. Femeia-vampyr, Selenba, injectase bani în mişcare şi, sigură pe poziţia ei, supervizase atentatele. Tara nu preciză în reportaj că femeia-vampyr profitase de situaţia creată pentru a încerca să se debaraseze de Selena; aceasta era o armă secretă pe care o păstra în perspectiva unei cât se poate de probabile viitoare confruntări. Ştia că nu terminase cu femeia-vampyr şi se întreba cum va reacţiona Magister atunci când va afla că fidelul lui locotenent îi nesocotise ordinele şi încercase s-o ucidă pe aceea pe care... vai! o iubea în taină.

Dintr-odată, numiţii nonso, care voiau plecarea sorţitorilor, înţeleseră că se jucase cineva cu ei şi că fuseseră traşi pe sfoară. Turbaţi de furie, îi făcură pe mai mulţi Sangravi să le treacă

cheful pentru astfel de glume, magia neprotejând întotdeauna de o lovitură de cuțit bine plasată.

Așa că mai multe cadavre aveau să fie descoperite în Palat, distrugând pista pe care o urmărea Xandiar. Își prezentă raportul împărătesei și Tarei. Formulă ipoteza că vinovatul complice al lui Magister, care organizase totul, de la atacul demonilor la Palat până la moartea Mariannei, era un magician plasat foarte sus în guvern. Împărăteasa îl însărcină să continue ancheta. Voia capul aceluia sau aceleia care urzise toate aceste comploturi. Tara avea o idee în legătură cu asta, dar nu spuse nimic. Prefera ca Xandiar să descopere adevărul singur, fără a fi influențat. Și dacă bănuielile ei aveau să se confirme... atunci o să lovească.

După o săptămână de panică totală în întreg imperiul, împărăteasa se decise să-i recheme pe efriții proscriși, realizând că avea mult prea multă nevoie de demoni pentru a menține ordinea. Un alt efrit fu desemnat să asigure paza Șevalierei, iar inelul fu dotat cu un sorț suplimentar, care cerea rostirea formulei de protecție pentru noul ei purtător. În ceea ce-l privește pe Mel, acesta a fost condamnat de Înalții Magi, decăzut din prerogativele care îi îngăduiau libera circulație pe întreg teritoriul AlteiLumi și exilat pentru o mie de ani în Limburi, pentru că încercase să preia puterea.

A fost nevoie, de asemenea, să se ocupe și de cei care pieriseră, îndeosebi de funeraliile snuffy-ului hoinar. Devenit un erou național, întrucât îi salvase Tarei viața, căpătă dreptul la Disoluție, ceremonie funerară rezervată în vremurile obișnuite doar membrilor familiei imperiale a Omois-ului. Sufletul lui avea să se odihnească în pace în marele parc cu umbră deasă

unde se desfăşura emoţionanta ceremonie. Iar snuffyii aveau să fie primiţi pretutindeni nu ca nişte hoţi, ca până acum, ci ca nişte eroi. Pentru a-i mulţumi lui Sam, îi ridicară mirosul la rang de Messiah. Avea să fie conservat şi venerat pe veci în templul lor.

În vremea asta, Robin, foarte neliniştit de când descoperise că Tara fusese fără dubii victima unei manipulări genetice, convocă o reuniune. Şi fu surprins când văzu cât de stingheriţi păreau să se simtă atât Maestrul Chem, cât şi doamna Isabella Duncan, atunci când dezvălui în faţa lor recentele lui observaţii. Îngrijorare sau vinovăţie? Împărăteasa, care se sperie foarte rău când află că, probabil, capitalul genetic al moştenitoarei sale fusese alterat, ordonă o anchetă şi examene imediate.

Deocamdată, Tara avea alte griji. Selena, Medelus şi tânăra fată purtară o discuţie aprinsă. Încă şocată, Selena îşi amână nunta pentru o dată ulterioară. Refuza să se mărite cu Medelus atâta vreme cât Magister se afla încă în libertate. Tara, care se obişnuise cu gândul de a avea un tată vitreg, se arătă, totuşi, fericită de acest răgaz. Cu toate astea, încă o rodea ceea ce afirmase femeia-vampyr în legătură cu Magister şi mama ei. Ce se petrecuse oare cu adevărat în toţi aceşti ani în care Selena fusese prizonieră? De ce, atunci când Magister pronunţase fraza ce avea menirea să le descătuşeze memoria, gemenii nu-şi aduseseră aminte de trecutul lor? Ce frază îi va reda mamei ei memoria? Şi, lucrul cel mai important, trebuia oare să încerce să frângă amnezia Selenei?

Aceasta părea atât de fericită cu Medelus, ale cărui răni psihice şi fizice adânci se vindecau lent, încât Tara nu avu inima să-i strice bucuria. Şi apoi, la urma urmei, mama ei uitase

atâtea lucruri! Nu avea niciun rost să-i scormonească amintirile dureroase din timpul detenţiei.

Tara îşi oferi totuşi satisfacţia unei frumoase revanşe, cu ocazia ceremoniei de prezentare a lui Jar şi a Marei la Curtea imperială. Se hotărâse ca ei să rămână la Omois în calitate de prinţi legitimi ai imperiului, pentru a fi educaţi aici.

Dar ei nu ştiau nimic despre lucrul acesta. Moştenitoarea imperială dăduse dispoziţii cât se poate de clare în acest sens. Primul care ar fi îndrăznit să dezvăluie fratelui şi surorii ei identitatea lor reală avea să fie prefăcut de îndată în melc şi degustat cald, cu unt şi usturoi. Ameninţarea dăduse roade. Cei doi micuţi fuseseră poftiţi să urmeze cortegiul de onoare destinat celebrării curajului lui Robin, ingeniozităţii lui Cal, inteligenţei lui Moineau şi vitejiei dragonilor.

Spectacolul a fost cu adevărat grandios. Odată eroii consacraţi, veni rândul gemenilor. Îmbrăcaţi în alb, fără nicio podoabă, în veşmintele lor simple de sorţitori, urmaţi de Grr'ul, pe care Tara le-o dăduse ca gardă de corp-dădacă-educatoare, înaintară însoţiţi de două rânduri de gărzi imperiale care-şi încrucişau săbiile deasupra capetelor lor. Toţi Familiarii mugiră, nechezară, ţipară etc. la trecerea lor. O fanfară tunătoare salută înaintarea lor şi, pentru prima oară, Tara îi văzu pe Jar şi Mara muţi de uimire.

Având-l pe Galant în spatele ei, cu aripile desfăcute ca un somptuos baldachin, cu un surâs maliţios în colţul gurii, moştenitoarea aştepta cuminte alături de mătuşa ei, care, fiind la curent cu mica ei stratagemă, era curioasă să vadă cum se vor desfăşura evenimentele. Nu avea să fie decepţionată. Imensa sală de audienţe gemea de lume. În afară de zgomotul

trompetelor şi al altor alămuri, precum şi de suflul respiraţiei atâtor fiinţe diferite, nu se auzea nici cel mai mic comentariu pe măsură ce cei doi înaintau. Dură un pic cam mult, pentru că sala era uluitor de vastă şi pentru că, pe măsură ce se apropiau de tron, mergeau mai încet, cu ochii măriţi de teamă. Le era teamă de Tara.

Nu greşeau întru totul. Moştenitoarea se ridică, desfăcându-şi braţele, şi grăi cu o emfază maiestuoasă:

— Maiestăţile Voastre imperiale, Alteţele Voastre regale, Alteţele Voastre serenisime, Excelenţele Voastre domnilor Ambasadori, domnilor Preşedinţi şi Miniştri, Excelenţele Voastre reprezentanţi ai bisericilor şi templelor din Omois, popor al Omois-ului şi popoare ale AlteiLumi! Ascultaţi glasul meu! Ne-am adunat astăzi pentru a celebra curajul acelora care au salvat imperiul, şi totodată inima inimii noastre, adică pe multiubita noastră împărăteasă (însuşi Manitou îi scrisese discursul, pe care Tara îl găsea un pic cam pompos). Dar nu numai curajul şi bravura dragonilor care şi-au jertfit viaţa pentru noi, nici numai loialitatea lui Caliban dal Salan, a lui Fafnir Forgeafeux, a lui Robin Mangil, a lui Fabrice de Besois-Giron, a snuffy-ului Sam sau a prinţesei Gloria Daavil salutăm noi astăzi. Ci sărbătorim totodată incredibila şi minunata veste a neaşteptatei extinderi a familiei noastre imperiale.

Cu un gest, făcu să apară păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur pe veşmintele de sorţitori ale lui Jar şi Mara, făcându-i să tresară. Apoi se îndreptă de spate, ridicând şi mai mult vocea, în ciuda amplificatoarelor magice care trimiteau cuvintele ei

până afară, unde, în faţa imaginii ei desfăşurate pe panourile de cristal, se înghesuia o mulţime imensă.

— Popor al Omois-ului, îngăduie-mi să ţi-i prezint pe fratele meu Jar şi pe sora mea Mara, prinţ şi prinţesă ai imperiului, fiu şi fiică ai lui Danviou, împărat al Omois-ului, şi ai soţiei sale, Selena din Lancovit.

Chiar înainte de a izbucni nemaipomenita explozie de bucurie a întregii Curţi, Tara fu răsplătită din plin pentru toate decepţiile şi suferinţele ei. Cei doi micuţi păliră, deschiseră larg gura ca doi peşti pe uscat, sufocaţi de surpriză. Şi se simţi inundată de o senzaţie de plenitudine văzând ochii plini de lacrimi ai mamei şi ai mătuşii sale. Dar bucuria ei era amestecată şi cu puţină tristeţe. Acum, când moştenirea Omois-ului nu mai apăsa numai pe umerii ei, ştia ce avea de făcut.

Ceremoniile se întinseră pe mai multe zile. Jar şi Mara, încă uluiţi de ceea ce li se întâmpla, nu se mai dezlipeau de Selena. Tara avu destul timp pentru a reflecta şi a-şi pune planul la punct.

A doua zi după ultima petrecere dată în cinstea moştenitorilor regăsiţi, Robin veni să o ia pe Tara la micul dejun, ferm hotărât să poarte în sfârşit cu ea discuţia cea mare. Tara urma să fie supusă în acea dimineaţă examenelor genetice ordonate de împărăteasă, aşa că elful se folosi de pretextul de a o însoţi pentru a fi singur cu ea.

De această dată, avea să-i mărturisească dragostea lui, ochi în ochi. La urma urmei, Fabrice, cu siguranţă mai puţin curajos decât un elf, îşi mărturisise sentimentele iubitei lui Moineau. Era oare el mai prejos? Dar când intră în salonul apartamentului ei, nici urmă de Tara. Surprins, o căută în celelalte

încăperi. Ajuns în baie, se desfătă adulmecându-i parfumul, iar covoraşul încă uşor umed îi dezvălui că Tara făcuse un duş cu câteva ceasuri bune mai înainte. Încruntă din sprâncene. Un duş în miez de noapte?

Ieşind pe culoar, chemă un efrit, căruia îi porunci s-o localizeze pe tânăra fată. Un început de panică i se strecură în inimă atunci când efritul se întoarse cu coada între picioare. Ca un nebun, Robin alergă la împărăteasă. Când auzi, tânăra femeie se albi la faţă. Scotociră prin tot Palatul, dar fără succes. Xandiar raportă că fusese furat şi al doilea Draţ. Selena, Isabella, Chem şi Charm, Cal, Moineau, Manitou, Fabrice, Fafnir şi toţi curtenii răscoliră întreg Tingapourul, dar curând se văzură nevoiţi să se încline în faţa evidenţei.

Moştenitoarea se făcuse nevăzută.

Lexic detaliat al AlteiLumi (și al altor locuri)

Uimitoarea AltăLume

AltăLumea este o planetă magică, mai degrabă primejdioasă pentru turiştii inocenţi (care sunt jupuiţi de negustori şi devoraţi de gângănii). Ea face înconjurul soarelui său arzător în paisprezece luni. Zilele durează douăzeci şi şase de ore, iar anul numără patru sute cincizeci şi patru de zile. Sunt şapte anotimpuri. Kaillos, Botant, Trebo, Faicho, Plucho, Moincho şi Saltan. Clima e nesigură aici, fauna şi flora agresive; totuşi, locuitorii săi n-ar pleca pentru nimic în lume în altă parte, căci planeta lor este magnifică. În AltăLume, trăiesc popoare venite adesea de pe alte planete: dragoni, elfi, oameni, spiriduşi, zâne, licorni, pegaşi, gnomi, ghicitori, tatrisi, uriaşi, pitici, vampyri etc.

Alte planete

Pământul este populat de oameni şi de câţiva sorţitori aflaţi în misiune secretă.

Dranvouglispenchir, planeta dragonilor, este cârmuită de Chandouvarilouvachivu, regele lor. Enormele reptile pot lua orice formă doresc, adesea omenească, şi se bat alături de sorţitori cu demonii din Limburi.

Limburile sunt un univers paralel, alcătuit din planete conduse de făpturi numite „demoni". Principalele şapte planete sunt numite „Cercuri". Ţelul demonilor este extrem de simplu: să cucerească universurile şi să înfulece tot ce mişcă.

Santivor, planeta glacială a Ghicitorilor de Adevăr, cuprinde vegetale inteligente şi telepate.

Principalele popoare și țări din AltăLume

Hymlia. Capitala: Minat. Stema: Nicovală şi ciocan de luptă pe fondul unei galerii de mină deschise. Locuitorii: Piticii.

La fel de înalţi pe cât de laţi, piticii sunt cunoscuţi pentru apetenţa lor pentru încăierări, pentru ura lor faţă de magie (deşi sunt în stare să treacă prin piatră, ceea ce ei consideră a fi un har), pentru pasiunea lor pentru mine şi cântecele lor lungi, complicate şi adesea greu de ascultat, datorită urechilor astupate.

Krankar. Capitala: Kria. Stema: Un copac deasupra căruia se află o măciucă. Locuitorii: Trolii.

Utilizaţi adesea ca gărzi de corp datorită staturii lor impozante, trolii sunt vegetarieni, dar, atunci când se hrănesc involuntar cu carne, pot deveni căpcăuni.

Krasalvia. Capitala: Urla. Stema: Un astrolab deasupra căruia se află o stea şi simbolul infinitului (un opt culcat). Locuitorii: Vampyrii

Vampyrii din AltăLume se hrănesc cu sângele animalelor pe care le cresc. Cei care se hrănesc cu oameni sau cu fiinţe conştiente pe care saliva lor otrăvită le transformă în sclavii lor sunt eliminaţi fără milă de „Brigăzile Negre", brigăzile vampyre.

Lancovit. Capitala: Travia. Stema: Un licorn alb cu cornul aurit, dominat de cornul de lună de argint. Locuitorii: Oamenii.

Puternic imperiu uman, Lancovitul este patria Tarei şi a familiei din partea mamei, Selena.

Mentalir, vastele câmpii din estul continentului Vou. Locuitorii: Licornii şi Centaurii. Nu există stemă.

Licornii se împart în două clanuri: gânditorii şi animalele.

Centaurii sunt sălbatici şi îi alungă pe cei care încearcă să vină pe teritoriul lor.

Omois. Capitala: Tingapour. Stema: Păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. Locuitorii: Oamenii.

Cu o populaţie numeroasă, două sute de milioane de locuitori, Omois-ul e situat pe continentul Tû.

Cârmuitorii săi sunt Lisbeth şi Sandor, împărăteasă şi împerator, mătuşă şi unchi vitreg ai Tarei şi urmaşi ai lui Demiderus, Prea Înaltul Mag, întemeietorul imperiului.

Salterens. Capitala: Sala. Stema: Un vierme mare în poziţie verticală ţinând un cristal de sare albastră între dinţi. Locuitorii: Salterensii.

Salterensii sunt sclavagiştii din AltăLume. Ascunşi în deşertul lor de nepătruns, amestec biped de leu şi de ghepard, aceştia sunt pungaşi şi hoţi de drumul mare care exploatează minele de sare magică (condiment şi totodată ingredient magic). Sunt cârmuiţi de Marele Cacha şi de Marele său Vizir Illpabon, fiind împărţiţi în mai multe triburi puternice.

Selenda. Capitala: Seborn. Stema: O lună de argint cu două arcuri, unul în faţa altuia, cu săgeţi de aur. Locuitorii: Elfii.

Cu ochi de cristal, păr argintiu, deşi se pot cupla cu oamenii, elfii masculi sunt înzestraţi cu nişte buzunare care cresc după procreare pentru a putea purta şi ei bebeluşul. Războinici renumiţi, foarte periculoşi şi susceptibili, ei sunt cvasinemuritori, motiv pentru care au puţini copii. Robin, semielful, suferă din cauza metisajului său, din cauza căruia este respins de către ceilalţi elfi.

Smallcountry. Capitala: Small. Stema: Un glob stilizat înconjurând o floare, o pasăre şi un păianjen. Locuitorii: Gnomii, Spiriduşii p'abo, Zânele şi Goblinii.

Gnomii sunt albaştri, spiriduşii verzi, goblinii cenuşii şi zânele multicolore. Felul de mâncare preferat al locuitorilor acestei planete sunt păsările şi astfel, devorându-le cu plăcere, au ucis prădătorii de insecte. Aşa că în Smallcountry se află cele mai mari insecte din AltăLume, atât de mari încât sunt folosite ca animale de călărie sau la ţesut.

Tatran. Capitala: Cityville. Stema: Un echer, un compas şi un glob de cristal pe fondul unui pergament. Locuitorii: Tatrisii, Cahmboumii, Tatzboumii.

Muncitori, organizaţi, tatrisii sunt administratorii Altei-Lumi. Îi descoperi de multe ori în posturi de miniştri sau guvernatori. Probabil că la originea prodigioasei lor capacităţi intelectuale se află cele două capete ale lor. Cahmboumii, un fel de ghemotoace mari, galbene, cu ochi roşii şi tentacule, se manifestă de asemenea în domeniul administraţiei; adesea sunt bibliotecari. Tatzboumii sunt în general muzicieni şi, datorită tentaculelor lor, interpretează melodii extraordinare.

Fauna, flora și proverbele din AltăLume

Astofelă

Astofelele sunt nişte floricele roz care au proprietatea de a neutraliza mirosul timp de mai multe zile. Plantele au dezvoltat acest ingenios procedeu pentru a scăpa de erbivore, care depind de mirosul lor pentru a detecta prădătorii.

Balbună

De culoare roşie, balenele din AltăLume cântă melodii de neuitat şi produc un lapte foarte apreciat de toată lumea. „Cântă ca o balbună" e un compliment extraordinar.

Bendruc Hidosul

Divinitate a limburilor demonice, Bendruc este atât de hidos, încât până şi ceilalţi zei demoni încearcă un anume respect pentru aspectul lui terifiant. Viscerele sale nu se află în interiorul trupului, ci în afara lui, ceea ce, atunci când mănâncă, le permite adoratorilor săi să urmărească în direct, cu mare interes, procesul de digestie.

Bllli

Blllii sunt nişte peşti înaripaţi care îşi petrec o parte din timp în apă şi restul, atunci când trebuie să se reproducă, pe uscat. Deosebit de graţioşi şi magnifici prin culorile lor sclipitoare, sunt utilizaţi adesea ca element de decor, în piscine luxoase.

Bobellă

Splendidă pasăre din AltăLume, întru câtva asemănătoare cu papagalul.

Blurps

Uimitoare dovadă a inventivităţii magiei din AltăLume, blurpşii sunt nişte plante insectivore. Ascunse sub pământ, semănând cu nişte saci mari de piele maro, ele se deschid pentru a-l înghiţi pe imprudent. Puii de blurps arată ca nişte termite şi se ocupă cu aprovizionarea plantei-mamă cu apă şi victime. Odată mari, ei se îndepărtează de cuib şi îşi plantează rădăcinile, înfigându-se în pământ, iar procesul se repetă. În AltăLume se spune adesea: „S-a rătăcit într-un cuib de blurpşi", pentru a denumi pe cineva care n-are nicio şansă de scăpare.

Brrraaa

Enorme, lente, încăpăţânate, aceste brrraaa sunt una dintre principalele producţii din Gandis, ţara Uriaşilor. Brrraaa, extrem de suspicioase, atacă tot ce văd, până la epuizare. Se spune adesea „încăpăţânat ca un brrraaa".

Chatrix

Utilizaţi adesea drept câini de pază, chatricşii sunt nişte hiene negre şi mari, cu dinţi otrăvitori.

Crochieni

Şacali din deşertul Salterens, crochienii vânează în haită.

Crunchille brune

Plante în formă de inimă, cu frunze comestibile. Mulţi călători au putut supravieţui fără niciun alt aliment în afara frunzelor de crunchillă. Se mai numeşte şi „planta călătorului".

Discutarium

Entitate inteligentă care recenzează toate filmele, cărţile şi alte producţii artistice de pe Pământ, din AltăLume, de pe planeta Dranvouglispenchir, dar şi din Limburile demonice. Aproape că nu există întrebare la care Vocea, emanaţie a Discutarium-ului, să nu poată răspunde.

Drago-tiranozaur

Încrucişare de reptile şi de dinozauri, reprezintă unul dintre motivele pentru care turismul este puţin dezvoltat în pădurile din AltăLume.

Efrit

Rasă de demoni care s-a aliat cu oamenii împotriva celorlalţi demoni în timpul marii bătălii a Faliei. Drept mulţumire, au primit din partea lui Demiderus permisiunea de a veni în

universul nostru la simpla chemare a unui sorţitor. Au hotărât să-şi folosească puterile pentru a-i ajuta pe oamenii din AltăLume. Cei mai puţin puternici dintre ei sunt utilizaţi ca servitori, mesageri, poliţişti etc.

Elementar

Există mai multe feluri de elementari: de foc, de apă, de pământ şi de aer. Sunt în general prietenoşi, în afară de elementarii de foc, care au un caracter destul de urât, şi îi ajută cu plăcere pe locuitorii AlteiLumi la muncile lor menajere cotidiene.

Gelisor

Divinitate minoră a Limburilor demonice a cărei respiraţie duhneşte atât de urât, încât adoratorii nu pot pătrunde în sanctuarul lui decât cu botul/mutra/chipul acoperit(ă) de o pânză aromatizată. Nici măcar muştele nu pot supravieţui în templul lui Gelisor. Iar cu ocazia reuniunilor cu ceilalţi zei, acesta este rugat să-şi spele colţii înainte de a veni în mijlocul lor, pentru ca atmosfera să fie cât de cât suportabilă. Este, de asemenea, interzis să fumezi în apropierea lui Gelisor.

Ghicitorii de Adevăr

Vegetale inteligente, originare din Santivor, glaciala planetă situată în apropierea AlteiLumi. Ghicitorii sunt telepaţi, fiind capabili să deceleze cea mai mică minciună. Muţi, ei comunică prin intermediul gnomilor albaştri, singurii care sunt capabili să le înţeleagă gândurile.

Gluton sugrumător

Aşa cum o indică şi numele său, glutonul sugrumător e un animal blănos, cu trupul alungit, care îşi utilizează corpul ca pe o frânghie pentru a-şi sugruma victimele.

Glurpşi

Saurieni verzi şi gri. Fac cursurile de apă puţin propice pentru scăldat.

Jurstal (pl.: jurstale)

Difuzate de Telecristal, jurstalele sunt ştirile din AltăLume pe care sorţitorii şi nonso le recepţionează pe panourile de cristal şi pe globuri de cristal.

Kax

Este un ceai supranumit „molmol", într-atât e de relaxant. „Eşti un adevărat kax", sau chiar „Oh, molmolul!" sunt injurii folosite la adresa unei persoane puţin dinamice.

Keltril

Foarte maleabil, uşor şi rezistent, de culoare argintie, keltrilul este preparat de pitici, care îl vând (foarte scump!) elfilor şi oamenilor.

Kidikoi

Mulţi magi s-au arătat interesaţi de ciudatele proprietăţi ale alviţelor profetice Kidikoi, fără să primească un alt răspuns decât kilograme în plus şi carii. Este adevărat că miezul lor

prevesteşte viitorul, dar de multe ori este greu să înţelegi prezicerile lor, alcătuite în mod maliţios de spiriduşii p'abo.

Krakdent

Krakdenţii seamănă cu nişte adorabile jucării de pluş cu ochi mari, inocenţi. Păzea! Cel care vrea să-i mângâie trebuie să fie foarte atent, căci sunt nişte animale de pradă. Mulţi turişti şi-au pierdut viaţa în timp ce spuneau: „Oh, uite dragă, cât e de drăgă..." Mai multe crime deghizate în accidente au fost comise, de altfel, graţie existenţei Krakdenţilor.

Nonso

Om, elf sau orice altă entitate inteligentă care nu posedă harul magiei.

Păianjen

Păianjeni cu opt labe şi coadă de scorpion, acestora le plac şaradele şi îi devorează pe imprudenţii care nu prea au imaginaţie.

Pegas

Pegaşii sunt nişte cai înaripaţi argintii. Oasele lor sunt goale pe dinăuntru şi nu au copite, fiind puţin înzestraţi pentru a se căţăra în copaci sau pentru a-şi face cuiburi, dar având nişte gheare de pasăre, retractile, de temut.

Puic

Şoricei roşii capabili să se teleporteze fizic dintr-un loc în altul şi înzestraţi cu două cozi. Duşmanul lor natural este **mrrr**,

un soi de pisică mare, portocalie, cu urechi verzi, care beneficiază de aceeaşi aptitudine.

Scoop

Este o cameră prevăzută cu aripi care nu trăieşte decât pentru a filma. Se hrăneşte cu celuloză

Snuffy hoinar

Semănând cu o vulpe bipedă, îmbrăcat cel mai adesea în zdrenţe, cu un sac mare atârnându-i pe-o parte, snuffy-ul hoinar fură de prin coteţe şi spaşuniere, ceea ce face să nu fie prea iubit de fermierii din AltăLume. Are particularitatea puţin comună de a se dedubla, ceea ce îi permite să scape din închisorile unde e închis adesea.

Sopor

Plante înzestrate cu flori mari, înmiresmate, acestea atrag în capcană insectele şi animalele cu polenul lor soporific. Odată victima adormită, o stropesc cu polen pentru ca aceasta să joace rolul de agent fecundant. Motiv pentru care în vecinătatea lanurilor de sopor se văd adesea animale carnivore care au învăţat să-şi ţină respiraţia cât înşfacă prada şi o scot din lan. În AltăLume se zice adesea: „Plicticos ca un lan de sopor".

Spaşuni

Curcani uriaşi, aurii, spaşunii îşi datorează supravieţuirea ca rasă doar faptului că sunt foarte prolifici. Se zice adesea în AltăLume „prost ca un spaşun" sau „îngâmfat ca un spaşun".

Spaşunier

Echivalentul unui coteţ din AltăLume.

Şaman

Şamanii sunt vracii, medicii din AltăLume. Căci dacă toţi sorţitorii pot aplica un Reparus, există numeroase boli care nu pot fi tratate cu ajutorul acestui sorţ atât de practic.

Taormi

Redutabili şoricei cu cap de furnică, a căror înţepătură e cumplit de dureroasă, taormii sunt capabili să decimeze o pădure întreagă atunci când unul dintre furnicare/cuiburi se decide să migreze. Produc, de asemenea, o miere foarte dulce, apreciată de animalele din AltăLume, dar greu de obţinut fără să-ţi laşi viaţa acolo.

Tatroli

Măsurile de pe Pământ şi cele din AltăLume fiind diferite, am convertit direct unităţile de măsură pe care mi le dădea Tara, tatrolii în kilometri şi batrolii în metri. Un trol având o înălţime de trei metri, înseamnă că un batrol echivalează cu un metru cincizeci, iar un tatrol cu un kilometru şi jumătate.

Tricroci

Arme vrăjite ce-şi găsesc negreşit ţinta, compuse din trei vârfuri mortale, muiate adesea în otravă sau într-un anestezic, în funcţie de planul agresorului, dacă vrea să-i ia victimei sale viaţa sau doar s-o adoarmă.

T'sili

Viermi minusculi ce trăiesc în deşertul Salterens, t'silii atacă tot ce mişcă şi întind (dacă nu ştie să se ferească) o capcană mortală oricui se încumetă să pună piciorul în deşertul lor.

Traduci

Erbivore mari crescute pentru carnea lor delicioasă şi pentru blana lor cu firul foarte lung, aspru şi tare, sunt înzestrate cu glande sudoripare care degajă un miros cumplit. „Duhneşti ca un traduc bolnav" e una dintre insultele des întâlnite din AltăLume.

Tzinpaf

Delicioasă băutură gazoasă pe bază de cola, mere şi portocale sau cireşe, Tzinpaf-ul e o licoare foarte apreciată în AltăLume.

Uriaş de oţel

Arbori indestructibili — cu excepţia cazului când se foloseşte magia —, Uriaşii ating o înălţime de până la trei sute de metri şi servesc ca suport pentru cuiburile gigantice ale pegaşilor sălbatici.

Usucă-trupul

Entităţi imateriale, subelementari ai vântului, sunt folosite în băi, dar şi la navigaţia din AltăLume, caz în care se numesc atunci „suflă-vânt".

Vierme-pisălog

Viermele-pisălog se reproduce infiltrându-şi larvele sub pielea animalelor, în timp ce acestea dorm. Deşi nu e mortală,

muşcătura lui e dureroasă şi trebuie dezinfectată imediat, înainte ca larvele să se propage în organism.

Vrrir

Redutabile feline albe cu şase labe, Vrririi sunt însoţitorii vrăjiţi ai împărătesei. Circulă liber prin Palatul ei, orbi la prezenţa celorlalţi.

Cuprins

I. Licărirea din noapte 11
II. Atacul smurglilor 13
III. Sorţitorii 20
IV. AltăLume 33
V. Medelus 45
VI. Ucenicia 58
VII. Atentatul 73
VIII. Un snuffy hoinar 80
IX. Întinderea de nisip 92
X. Viermii verzi 98
XI. Biblioteca magică 109
XII. Tentacule 118
XIII. Demonii lui Magister 129
XIV. Schimbătoarea 140
XV. O încăierare între magi 155
XVI. O glumă imperială 175

XVII. Bebeluşul 180
XVIII. Micşorată! 203
XIX. Stare de asediu 217
XX. Amprenta însângerată 234
XXI. Logodnica Vampyrului 242
XXII. Culorile 260
XXIII. Marele Cacha 287
XXIV. Yphanii 299
XXV. Doctor Fabrice şi Mister Ceva 314
XXVI. Vânătorul 329
XXVII. Magister 337
XXVIII. Sceptrul blestemat 363
XXIX. El 382
XXX. Epilog 388

Lexic detaliat al AlteiLumi 398

TARA DUNCAN

Sophie Audouin-Mamikonian

Tara Duncan, tânăra magiciană, trebuie să părăsească de urgență Pământul pentru a se întoarce în AltăLume: mama ei, Selena, a fost rănită în urma unui atentat. Iar crudul Magister, Stăpânul Sangravilor, pe care toată lumea îl credea dispărut, s-a întors. Cu ajutorul unei imense și redutabile armate de demoni, intenționează să pună stăpânire pe Imperiul Omois și, apoi, să stârpească pentru totdeauna neamul dragonilor... De altfel, cine ar putea rezista puterii Sceptrului blestemat, al cărui deținător este de acum înainte, care îi lipsește de puterea lor pe sorțitorii din AltăLume?

Odată împărăteasa și împăratul capturați, Tara se trezește singură în fruntea imperiului și obligată să poarte un război ce pare dinainte pierdut. Ajutată de prietenii săi, semielful Robin, „Bestia" Moineau, șiretul Cal, pitica Fafnir și de Manitou, străbunicul său transformat în labrador, tânăra împărăteasă trebuie să salveze imperiul și să-l mai înfrunte o dată pe Magister.

Puterile Tarei nu încetează să sporească, dar va reuși oare, doar prin magie, să împiedice armata demonilor să pună stăpânire pe univers?

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-208-4